

ERDEM KATIRCIOĞLU

8. BASKI

BİR
SATANİSTİN
ANILARI

TAVULAKI

BİR SATANİSTİN ANILARI
ERDEM KATIRCIOĞLU

Yayın Hakları

© Erdem Katırcıoğlu / 2000 E Yayılan/Ekim 2000

Kapak Düzeni

Nejat Ünlü

Kapak Filmi ve Grafik

Ebru Grafik

Baskı

Özener Matbaası

Cilt

Step Ajans

Birinci Baskı: Ekim 2000
İkinci Baskı: Kasım 2000
Üçüncü Baskı: Mayıs 2002
Dördüncü Baskı: Şubat 2003
Beşinci Baskı: Ekim 2003

ISBN: 975-390-165-8

**BİR
SATANISTIN
ANILARI**

ÖNSÖZ

Ve Tanrı insanı kendi suretinde yarattı, onu Tanrı'nın suretinde yarattı; onları erkek ve dişi olarak yarattı. (Kitabı Mukaddes: Tekvin 1:27)

Tanrı yarattığı bu çifti Aden'de bir bahçeye koydu. Onlar bahçedeki her ağacın meyvasını yiyecekler, ancak bahçenin ortasındaki bir ağacın meyvasına el sürmeyecekler, ondan yemeyeceklerdi. Çünkü Tanrı, o ağacın meyvasından yedikleri zaman öleceklerini söylemişti onlara.

Ama yılan suretindeki Şeytan kadına dedi: *Katiyen ölmezsiniz; çünkü Tanrı bilir ki, ondan yediğiniz gün, o vakit gözleriniz açılacak, ve iyiyi ve kötüyü bilerek Tanrı gibi olacaksınız. (Kitabı Mukaddes: Tekvin 3:4-5)*

Kadın, yılan suretindeki Şeytan'a uydu. Bu yasak ağacın meyvasını yedi ve kocasına da yedirdi. Bu yasak ağaç, iyiliği ve kötülüğü bilme ağacıydı. Kadın da kocası da artık iyiliği ve kötülüğü bilme yeteneğini kazanmışlardı. Şeytan, Tanrı'nın insan için öngördüğü planı bozmuştu...
Kitabı Mukaddes: Tekvin 3'deki şu satırlara bakın:

Ve RAB Tanrı dedi: İşte, adam iyiyi ve kötüyü bilmekte bizden biri gibi oldu; ve şimdi elini uzatmasın ve hayat ağacından almasın, ve yemesin ve ebediyen yaşamasın diye. Böylece RAB Tanrı onu Aden bahçesinden, kendisinin içinden alındığı toprağı işlemek için çıkardı. Ve adamı kovdu.

Bu sözlerden şu çıkıyor: İyilik ve kötülüğü bilmiş olmak, Tanrı'nın benzerliğinde olmak demektir. Demek ki insan hem iyiliği hem de kötülüğü bilecek ve ikisi arasında özgür iradesiyle bir seçim yapacaktır. İyiliği seçen Tann'dan yana, kötülüğü seçen ise Şeytan'dan yana bir tavır koymuş olacaktır.

İşte ilk günahın, Tanrı'ya isyan günahının kısaca öyküsü budur... Görüldüğü gibi Şeytan ve İnsan ilk günahı birlikte işlemişlerdir. Şeytan aldatarak, insan aldanarak... Ve bu işbirliği o günden bugüne kadar devam etmiştir ve de insan var oldukça da devam edeceğe benzemektedir.

İnsan sormadan edemiyor... Şeytan, sonunun Cehennem olacağını bildiği halde, kendinden binlerce kez daha güçlü olan Tanrı'ya, kendisini de ya-

ratan ve o Yüce Varlığa niçin isyan etti ve hangi mantıkla bu ümitsiz isyanını inatla sürdürüyor? Daha da ilginç, Şeytan'ın yolunda gidenler (Satanistler) neyin peşinde?..

Bu kitabı yazmadan önce, yazıp yazmamak konusunda çok düşündüm... Yazmaya başladıktan sonra da birkaç kez yazmaktan vazgeçmeyi düşündüm. Yazdıktan sonra da, acaba yazdıklarımı yakıp yok etsem mi, diye düşündüm... Sonunda yayımlanmasının iyi olacağını düşündüm... Evet, insan iyiyi bildiği gibi kötüyü de bilmeli...

Bu kitapta, okuyucuya son yıllarda gündeme gelen bir akımı, Sataniz-mi tarafsız bir yaklaşımla anlatmaya çalıştım.

Satanizmi, Satanistlerin bakış açısından yazdım. Çünkü suçlu bile olsalar, onların da savunma hakkı vardır; hem bu dünyada, hem de öbür dünyada...

Kitapta, Satanistlerin görüşleri tümüyle *Şeytan İncili*'ndeki yazılardan ve bu kitabın ruhundan esinlenerek yazılmıştır. Ben onların düşünce ve tezlerine ne kendimden bir şey kattım ne de çarpıttım. Olduğu gibi yazdım.

Şeytan İncili'nden aynen yaptığım alıntılar kitapta italik harflerle yazılmıştır. Bunun dışındaki Satanist fikirler, daha iyi anlaşılın diye tarafımdan yazı dilinden konuşma diline çevrilerek, yer yer serbest çeviri şeklinde aktarılmış; ama bu kısımlar italik olarak kitapta belirtilmemiştir. Ama okuyucu, Satanistlerin tüm görüşlerinin *Şeytan İncili'nden* alındığından veya o kitabın ruhuna uygun olduğundan kuşku duymamalıdır. Çünkü dürüst bir yaklaşımla yazdım bu kitabı. Amacım ne o insanları savunmak ne de onları haksız suçlamalarla yerden yere vurmaktı...

Kitabımı daha ilginç hale getirmek için birtakım abartmalar yapmaktan da özenle kaçındım. Mezarlıklarda dolaşan sapıklar, kan içenler, küçük çocukları kurban edenler, adam öldürenler... Yok kedi parçalayanlar, yok odasının tavanına kanlı ciğer asanlar... Bir- çok insan Satanistlerin böyle davranışlar içinde olduğunu, inançlarının gereği olarak bu gibi şeyler yapmaları gerektiğini düşünüyor... Hayır, yanlış düşünüyorlar; çünkü Satanizm bu davranışları özendiriyor... Bu gibi davranışlar olsa olsa bazı fanatik Satanistlerin marjinal davranışları... Bu bakımdan, salt okuyucunun hoşuna gider düşüncesiyle, böylesi marjinal davranışlara kitabımda değinmek gereğini bile duymadım.

Ben yalnızca gerçeği yazdım. Ve de sözlerimi İsa'nın şu sözleriyle bağlıyorum: "*Gerçeği bilin, gerçek sizi özgür kılacak.*"

BİR SATANİSTİN ANILARI

Erdem Katırcıoğlu

Yıl 1996. Şubat ayının sonları.

Saat 13.00 sulannda Beyoğlu'nun İstiklâl Caddesi'nde tezgâhımı açtım. Tezgâh dedimse öyle aman aman bir şey değil. Yere yayılmış iki metre karelik bir naylon ve üzerinde yüz kadar korsan kitap.

Hava soğuk; ama üşümüyorum. Montum oldukça sıcak tutuyor. Ayaklarımda ise tabanları keçeli, muflonlu botlar var; yün çorap da giyince ayaklarım da üşümüyor.

Korsan kitap satma işini iki aydır yapıyorum. Fazla kazanmıyorum. Bu işten kazandığım para kaldığım pansiyonun kirası ve günlük harcamalarıma kılı kılına yetiyor.

Caddenin bir sokakla birleştiği yerde kurdum tezgâhımı. Böylece hem gelen geçene engel olmuyorum, hem de dükkân sahiplerini rahatsız etmiyorum. Yoksa dükkân sahipleri hemen telefon açıp belediye zabıtasını üzerime salarlar. Yanımdaki yakınımdaki dükkân sahipleriyle aram iyi. Hatta bir keresinde belediye zabıtalارına yakalandığımda bana arka çıktılar. "Zavallı ne yapsın; birkaç kuruş kazanıp onunla okumaya çalışıyor. Ailesi para gönderemiyor diyerek zabıtaları yumuşattılar. O gündən sonra zabıtalар bana göz yumar oldular.

Korsan kitap satmak kuşkusuz dürüst bir davranış değil. Öyle veya böyle bir çeşit hırsızlık, sahtekârlık. Böylesine kötü bir iş yaptığım için vicdanım rahat değil. Bir yandan da devleti suçluyorum. Yetkililer sanki dürüst çalışanları cezalandırmak, eğri yollardan para kazananları ödüllendirmek ister gibi bir davranış içinde. Korsanlar meydanı boş bulmuşlar istedikleri kitabı basıp satıyorlar. Ne telif hakkı veriyorlar, ne kapak kompozisyonu parası, ne dizgi parası, ne kira, ne vergi, ne de reklam gideri... Tek yaptıkları hangi kitap çok satıyorsa onu bas bas sat. Diğer taraftan dürüst iş yapmak isteyen kitapçıların, yayınevlerinin üzerine ise devlet bindikçe biniyor. Hiç değilse kitaptan KDV'yi kaldırıp kitapçıları biraz olsun rahatlatmayı bile düşünmüyor.

Bir yıl kadar önce Bursa'da yaşlı bir kitapçımın yanında beş ay kadar çalışmıştım. Korsan kitabın dürüst kitapçılar için nasıl bir belâ olduğunu yakından görüp anlamak fırsatım olmuştu. Adamcağız yüzde yirmibeş, yüzde otuz Iskontoyla aldığı kitapları korsanlarla biraz olsun rekabet edebilmek için aynı indirimle, kâr etmeden müşteriye sattığı halde müşteriler ondan yavaş yavaş ayağını kesmeye başlamıştı. Çünkü aynı kitapları korsanlar yüzde elli, yüzde altmış indirimle satmaktaydı. Bu durumda müşteri, bizim dürüst yaşlı kitapçıyı, kendisini aldatan biri olarak görüyordu. Aldığı ucuz kitabın korsan baskı olduğunu müşteriye anlatamıyordunuz; daha doğrusu müşteri anlamak istemiyordu. O, cebinden çıkan paraya bakıyordu. Onun bakış açısından, ucuza satan korsan dürüst; pahalı satmak zorunda olan dürüst kitapçı ise dolandırıcıydı. Kısaca, pek çok şeyde olduğu gibi kitap işinde de değerler ters yüz olmuştu. Bana kalırsa buna neden olan da, görevini tam yapmayan veya yapamayan devlet idi. İşte ben bu duygularla korsan kitap satıyordum. Ülkeyi düzeltecek bir enayi ben mi kaldım diye kendimi vicdanımda aklamaya çalışarak...

Tezgâhımı açalı bir saat kadar olmuş, ama henüz bir tek kitap satabilmiştim. Birçok insan kitaplara bakıyor, karıştırıyor; sonra da

yürüyüp gidiyordu. Bir ara kitaplara bakanlar arasında onu gördüm, kitaplara değil bana bakıyordu. Birbirimize gülmüstedik, başlarımızla ve bakışlarımızla selâmlaşttık.

Çok güzel bir kızdı. 1.65 boylarındaydı. Bacaklarına sımsıkı yapışmış olan siyah deri pantolon, bacaklarının ve kalçasının güzel yapısını gözler önüne seriyordu. Siyah deri montunun önünü iliklelememişti. Montunun altından görünen tişörtü de siyahtı. Baştan ayağa siyahlar içindeydi. Saçları da simsiyahtı gözleri de; yalnızca teni siyah değildi. Beyaza daha yakın buğday tenliydi. Giysi ve takıları arasında siyah olmayan tek bir şey vardı: o da boynundaki gümüş haç.

Tezgahın başındaki kuru kalabalık uzaklaşınca konuşmaya başladık. Konuşmalarımız kitaplar üzerinde geyik muhabbeti şeklinde oluyordu. Konuyu değiştirmek için boynundaki haçı işaret ederek:

"Hıristiyan mısınız?" diye sordum.

Birden somurttu. "Hayır değilim. Bu Hıristiyanların taktığı haç değil. Dikkatle bakarsanız anlarsınız."

Haçı eliyle yukarı kaldırdı ve iyice bakmam için başını hafifçe arkaya attı. Yaklaşp baktım. Nefesini yüzümde hissediyor, sürdüğü parfümü daha yakından kokluyordum.

"Farkı gördünüz mü?"

Haçın uçlarında kuru kafa kabartmaları vardı ve haça bir yılan sarılmıştı.

"Bu haçın farkı ne? Yani siz Hıristiyan değil misiniz?"

"Hayır, değilim. Müslüman da değilim, Yahudi de değilim. Değilim de değilim."

Üstüme dertmiş gibi, "Peki hangi dindensiniz; yoksa ateist misiniz?" diye saçmaladım.

"Size ne?" diye sertçe cevap verdi.

"Özür dilerim.",

Bir süre sustuk. Sonra havayı yumuşatmak istercesine tatlı bir

sesle, "Bizim inancımızda olanların simgelerinden biridir bu haç" dedi. Sonra sırtını dönüp montunun arkasındaki şekli gösterdi. "Bu şekil de bizim amblemimiz. Anladınız mı şimdi?"

Ne haçtan ne de sırtındaki şekilden hiçbir şey anlamamıştım. Soran gözlerle bakmaya devam ettiğimi görünce, "Bakın, sizinle bir anlaşma yapalım" dedi. "Şimdi gitmek zorundayım. Birkaç gün sonra sizi tekrar burada bulursam, soracağım. İnandığım dinin ne olduğunu bana söyleyebilirsiniz, size bir armağan vereceğim. Bilemezseniz, siz bana bir kitap armağan edersiniz. Anlaştık mı?"

"Anlaştık."

Tekrar sırtını dönerek montunun arkasındaki şekli iyice görmemi sağladı. Sırtındaki şekle dikkatle baktım. Beş köşeli bir yıldız ve yıldızın her köşe uçlarında değişik bir alfabenin harflerine benzeyen garip birer şekil.

Akşam erkenden pansiyona döndüm. Aslında kaldığım yere pansiyon denemezdi ya, alışkanlık işte. Beyoğlu'nun ara sokaklarından birinde üç katlı bir evin üst katında büyücek bir odada kalıyorum. Kat üç oda, bir salon. Sahibi Severyus isminde yaşlı bir Süryani. Kendisine Severyus Baba diyorum. Yetmiş yaşlarında, ortaya yakın kısa boylu, tıknaz bir adam. Bembeyaz saçları, kaim camlı gözlükleriyle babacan görünümlü biri. Çok görmüş geçirmiş bir hali var; çok da bilgili olduğuna eminim. Çünkü konuştuğumuz her konuda söyleyecek birkaç tutarlı sözü oluyor. Odası da kütüphane gibi. Raflar dolusu Türkçe, İngilizce, Fransızca ve Süryanice kitapları var. Gece yaralarına kadar okuyup durur.

Kaldığım odayı beş ay önce iki arkadaşımınla beraber pansiyon olarak oldukça ucuz bir fiyatla Severyus Baba'dan kiralamıştık. İki ay kadar önce arkadaşlarım pansiyondan ayrıldı. Bunun üzerine Severyus Baba ile görüştim. Üç arkadaş ortak ödediğimiz kirayı benim tek başıma ödememin zor olacağını, yanıma birkaç arkadaş bulmaya çalışacağımı, bulamazsam yakında benim de pansiyondan ayrılacağımı söyledim.

"Boş ver, başkalarını arama" dedi. "Tek kişilik öde. Burada baba oğul gibi kalırız." Böylece koca odada çok ucuz bir kira ödeyerek tek başıma kalmaya başladım. Arkadaşlarım gidince onların yattığı somyaları odadan çıkardım; içeriği tek kişi için oldukça hoş bir havaya soktum. Şimdi odada bir karyola, bir masa, üç iskemle ve yerde de eski bir kilim kalmıştı. Bunların hepsi ev sahibine aitti. Benim kendimin olan bir elektrik sobamla bir de bavulum vardı. Ders kitaplarımı genellikle masamın üzerinde bırakırdım. Birkaç parçadan ibaret elbiselerim duvardaki gömme dolapta olurdu. Sat-

mak için götürüp getirdiğim korsan kitapların yeri de karyolamın altıydı. Ortalıkta gözümün önünde durmaları hoşuma gitmiyordu.

O gece her günküden daha erken yatağa girdim. Bu kadar erken yatmak pek adetim değildi; ama bu gece erkenden yatmak gelmişti içimden. Severyus Baba daha gelmemişti. Arada böyle geç gelirdi. Geç kaldığı akşamlar biraz kafayı bulmuş olarak gelir ve doğruca odasına girip yatar. Bu gün de anlaşılın kafayı çekme günlerinden biriydi. Diğer günler bazen birlikte oturma odasında geç saatlere kadar televizyon seyrederek, ara sıra da satranç oynardık; ama o çok kez odasına kapanır geç saatlere kadar kitap okurdu. Onun odasına kapanıp kitaplarına daldığı geceler ben de yatağıma çekilip uykum gelinceye kadar kitap okurdum. Bu alışkanlığı ondan edinmiştim. Boşuna, "Üzüm üzüme bakarak kararır" dememişler. Bazen odada onsuz oturup televizyon seyrettiğim oluyordu. Çünkü oda onun olmasına ve o odada hiçbir hakkım olmamasına rağmen oturma odasının kapısını her zaman açık tutuyor, ben de oraya kendi odam gibi girip çıkıyordum. Ancak kütüphaneye çevirdiği yatak odasına beni pek sokmuyordu ve evde olmadığı zamanlar orası her zaman kilitli oluyordu.

Masamın üzerindeki masa lambasını yakıp yattığım yerde uykum gelinceye kadar kitap okumaya karar verdim. Ama bir türlü kafamı okuduğum kitap üzerinde toplayamıyordum. Kitabı masamın üzerine bıraktım. Işığı söndürüp uyumaya çalıştım. Bir türlü uyku tutmuyordu. Bugün konuştuğum kızı düşünmeye başladım.

Bu kıza bir hafta kadar önce rastlamıştım. Akşam yemeği için bir lokantada idim. Bütün masalar doluydu. Yemeğe henüz başlamıştım ki, oturduğum masadaki birkaç kişi kalktı ve masada tek kaldım. Garson masayı temizleyip servise hazırlarken bulunduğum masaya beş genç gelip oturdu. Üç kız, iki erkek. Kızlardan biri bugün konuştuğum siyahlı kızdı. O gün lokantada masamda oturan arkadaşları da onun gibi siyahlar giyinmişlerdi. Yemek boyunca o

gençlerle sohbet etmişim. Bu arada Beyoğlu'nun ara sokaklarından birinde, yaşlı bir adamın yanında pansiyoner olarak kaldığımı söylemişim. Kaldığım yerle ilgilenmişlerdi. Garsoniyer olarak kullanabilecekleri bir yer bulmakta zorlandıklarını konuşmalarından anlamış, fakat bu konuda onlara soru sormamışım. İki erkekten uzun boylusu, kaldığım pansiyona başka kiracılar da alınıp alınmayacağını sormuştu. Ben de Severyus Baba'nın başka birini istemediğini söylemişim. Söz arasında kızlardan biri, "Bizi de odalarından birine alsa ya moruk" demişti. "Hayatı renklenir."

Kafamı taktığım bugünkü siyahlı kız işte o gruptandı. O gün masamda oturan üç kızın en güzeli ve en havalısıydı. Bugün yalnız gelmişti. Bakışlarından, tavırlarından bana yaklaşmak istediğini hissetmişim. Belki de hislerimde yanılıyorum. Beninkisi belki de bir kuruntu, bir istek...

Ertesi sabah biraz geç uyandım. Severyus Baba benden önce kalkmış, kahvaltıyı hazırlamıştı. Kim önce kalkarsa çayı o yapıyor, kahvaltıyı hazırlıyor ve birlikte kahvaltı yapıyorduk. Kahvaltılıkları da ortak alıyorduk. Bazen ben zeytin, yumurta filan alırsam; o da peynir, reçel alıyordu. Aramızda sen az aldın, ben çok aldım sorunları yaşanmıyordu. Gerçekten baba oğul gibiydik. Yemekleri salondaki masada yedik. Soba da salondaydı.

Kahvaltı sırasmda köşelerinde garip işaretler olan beş köşeli yıldızın ne anlama geldiğini sordum.

"Bildiğimiz yıldız değil mi?" dedi. "Türk bayrağmda da beş köşeli yıldız yok mu?"

"Hayır, bu öylesi değil. Bir inancı simgeliyormuş. Bu inançta olanlar siyahlar giyiyorlar. Bazılarının giysilerinde var bu yıldız."

Severyus Baba'nın yüz ifadesi birden değişti. Sanki birden neşesi kaçmıştı. "Bana kâğıt kalem getir" dedi.

Kahvaltı masasından kalktım; gidip odamdan kâğıt kalem getirdim.

Kâğıdın üzerine büyükçe beş köşeli bir yıldız çizdi. Yıldızın iki ucu kâğıdın üstüne doğru, iki ucu kâğıdın yanlarına doğru, beşinci ucu ise kâğıdın altına doğruydü. Yıldızın üstteki iki ucunun içlerine birer boynuz resmi çizdi. Yandaki uçların içlerine iki uzunca hayvan kulağı resmi yaptı. Altteki uca bir sakal ve ortadaki boşluğa iki göz resmi yapınca, ortaya boynuzlu sakallı bir hayvan kafası resmi çıkmıştı.

Severyus Baba resmi bana uzatarak, "Resim neye benzedi?" diye sordu. Hiç düşünmeden, "Keçiye" diye cevap verdim.

"Bildin. Bu bir keçi kafası. Keçi şeytanı temsil ediyor. Sorduğun işaret, Şeytan'a tapanların işareti."

Şaşırdım. Şeytana tapanlar olduğunu işitmiştim; fakat bu konuda hiçbir tutarlı bilgim yoktu.

Severyus Baba, Şeytan'a tapanların son derece iğrenç olduklarını, her türlü kötülüğü vicdanları sızlamadan yaptığını söyledi.

Ona siyahlı kızdan söz etmedim. Etseydim, kızın hoşuma gittiğini, onunla arkadaş olmaya can attığımı söyleseydim; kim bilir ne öğütler verir, uzun uzun kafamı ütülerdi. Bunu düşündüğümden konuyu fazla uzatmadım.

Kahvaltıdan sonra Severyus Baba'nın söylediklerini düşündüm, kafamda tarttım. Onun Şeytan'a tapanlar hakkında söyledikleri beni fazla etkilememişti. Ben dindar değilim. Çevremın tüm etkilerine rağmen. Tanrı konusuna kuşkulu yaklaşan biriyim. Sanırım kendime bile itiraf etmeye cesaret edemediğim kadarıyla ben bir ateistim.

Benim için Tanrı da. Şeytan da insan kafasının ürünü. Bu yüzden Şeytan'a tapanları fantezi peşinde koşan ateistler olarak görmek eğilimindeyim. Hatta şimdi onlan merak bile ettiğimi söyleyebilirim.

Günler geçiyor siyahlı kız görünmüyordu. Onunla arkadaş olmak ümidimi yavaş yavaş kaybetmeye başlamıştım. Kendime de kızıyordum. İnsan iki kez gördüğü birine böylesine kafayı takar mı?

Bir gün akşama doğru hiç beklemediğim bir anda kız çıkageldi. Bu kez biraz daha değişik giyinmişti. Uzun siyah bir entari ve entaride, yürürken bacaklarının güzelliğini gözler önüne seren uzun bir yırtmaç.

Selâmlaştık. Yüzünde tatlı bir gülümseme, gözlerimin içine bakarak, işveli bir sesle, "İşaretimizin sırrını çözdün mü?" diye sordu.

"Çözdüm. Şeytana tapanların simgesi o yıldız. Beş köşeli yıldızın iki köşesi keçinin boynuzlarını, ikisi kulaklarını, biri de sakalını temsil ediyor. Keçi de şeytan."

Kız tatlı bir kakhaha attı. "O halde armağanı hak ettin." Çantasını kanştırdı. Bir sakız bulup bana uzattı. "İşte armağanın. Çoban armağanı çam sakızı."

Sakızı öyle tatlı ve sevimli bir uzatışı vardı ki, kıymetli bir şey alır gibi sakızı sevinçle aldım.

Bir süre dereden tepeden konuştuk. Bu arada müşterilerle de konuşuyordum. Tezgâhın başında duran birkaç müşteri gittikten sonra, "Artık tanışabiliriz" dedim. "İsmim Ekrem. Senin?"

"Benim de Pitis."

"Pitis mi? Hiç böyle bir isim duymadım. Ne demek Pitis?"

"Pitis, Pan'ın sevgilisidir."

Şaşkın şaşkın baktığımı görünce anlatmaya başladı:

"Yunan mitolojisinde Pan, sürülerin ve çobanların tanrısıdır.

Pan, keçi ayaklı ve keçi kuyrukludur; alnında iki boynuz vardır. Çenesinde de keçi sakalı. Yani yarı insan, yan keçi şeklinde. Dağlarda, kırlarda, ormanlarda yaşardı ve flüt çalardı.

"Güzel peri kızı Pitis, Pan'a aşık oldu. Kuzey'in soğuk rüzgârı Bora da Pitis'i seviyordu. Pitis'in Pan'a aşık olması Bora'yı korkunç bir öfkeye düşürdü. Kıskançlıktan kuduruyordu. Pitis'e saldırıp onu döve döve öldürdü; sonra yüksek bir uçurumdan kayalıkların üzerine attı. Toprak, Pitis'e acıdı. Onun cansız vücudunu çam ağacına çevirdi."

"Demek onun için bana çamsakızı armağan ettin?"

"Evet, kendimden bir şey vermiş gibi oldum, değil mi?" derken gözlerimin içine bakarak anlamlı bir şekilde gülümsüyordu.

"Fakat senin sonun mitolojideki gibi olmayacak. Sen hayattasın, Bora da tarihin karanlıklarında yok oldu."

Ona bakarsan artık Pan da yok."

Fırsatı kaçırmadım taşı gediğine koydum. "Eğer tipim değilsin, demeyeceksen ben Pan'lığa talibim."

Bir kahkaha attı. "Hey, çok hızlısın!"

Bu arada iki müşteri konuşmalarımıza kulak kabartıyordu. Onlara biraz tersçe bakmış olacağım ki oradan uzaklaştılar. Böyle flört ön konuşmaları için yer hiç de uygun değildi. O da bunu anlamış olacak ki, "Seni lafa tutmayayım; işine engel oluyorum" dedi.

"İşim senden Önemli değil."

Güldü. Yüzüme anlamlı anlamlı baktı. Bakışlarından cesaret alarak, "Seni yemeğe davet edebilir miyim?" dedim.

"Olabilir. Telefon numaramı ver. Ben seni ararım."

Telefonum yoktu. Severyus Baba'nın telefon numarasını verdim.

Günlerdir Pitis'den telefon bekliyordum. Her akşam iş dönüşü Severyus Baba'ya ilk sözüm, "Beni telefonla arayan oldu mu?" demek oluyordu. Severyus Baba'dan, "Hayır" cevabını alınca bütün neşem kaçıyordu. Kafamı o kıza iyice takmıştım. Yoksa aşık mıydım? Böyle bir iki görüşte aşık olunur muydu! Belki de ben şipsevdi denilen salaklardan biriydim.

Sık sık salondaki boy aynasının önünde kendime çeşitli pozlar verip dumyordum. Daha yakışıklı görünmek için kendime yeni giysiler almıştım. Sık sık kıyafet değiştiriyor, göze daha hoş görünecek bir hava yakalamaya çalışıyordum.

Saçlarımı Pitis'in arkadaşları gibi olmasa da beni daha havalı gösterecek şekilde uzatmaya, favori ve bıyık bırakmaya karar vermiştim.

Bir yetmiş beş boyunda, sportmen görünümlü bir gencim. Köydeki tarla işleri ve düzenli yaptığım jimnastik hareketleri kaslarımı oldukça geliştirmiş, güzel bir vücut yapım olmuştu. Koyu kestane saçlı, buğday tenli, biçimli yüz hatları olan biriyim. Kısacası oldukça yakışıklı sayılabilirim.

Pitis'le konuşmamızın üzerinden bir haftadan fazla geçmiş, ondan bir haber çıkmamıştı. Artık Severyus Baba'ya, "Bana telefon var mı?" demeye utanır olmuştum.

Pitis'ten neredeyse tamamen ümidimi kesmek üzereydim ki, bir gece geç vakit kapımın çalınmasıyla uyandım. Kapıyı çalan Severyus Baba'ydı. "Seni bir kız arıyor" dedi. Heyecanla yatağımdan fırlayıp Severyus Baba'nın odasındaki telefona koştum.

Telefonda Pitis'in tatlı sesi, "Seni gecenin bu saatinde rahatsız ettiğim için özür dilerim" diyordu. "Sanırım Severyus Baba kızmıştır. Adamı uykusundan uyandırmış olabilirim."

"Olsun. Severyus Baba anlayışlıdır."

Bu arada Severyus Baba, telefonda rahat konuşabilmem için odadan çıkmıştı.

"Ekrem, benimle arkadaş olmayı istiyorsun, değil mi?"

"Ne kadar istediğimi biliyorsun."

"Bilmiyordum. Şimdi öğrenmiş oldum." Bunları söylerken dilindeki hafif pelteklik dikkatimi çekmişti.

"Sarhoş musun?" diye sordum.

Bir kahkaha attı. Bu arada telefonda müzik sesleri geliyor; müzik seslerine konuşma, gülüşme sesleri de katılıyordu.

"Ben senin gibi erkenden kuşlar gibi kafayı vurup yatmıyorum. Karanlığı ve karanlıktaki yaşamı seviyorum ben."

"Yani şimdi orada karanlık mısın?"

"Hayır. Burası karanlık değil. Dışarısı karanlık. Biz karanlığı aydınlattık. Gece bizler için çok güzel?"

"Neredesin?"

"Mantus Bar'dayım. Grubumuzla beraberim. İstersen sen de gel, bize katıl. Yalnız burada süt içilmiyor. Bunu bilerek gelmelisin."

"Kimse bara süt içmeye gitmez." Bir süre Pitis'e ne diyeceğime karar veremedim. Sonra kendimi toplayıp, kararlı bir sesle, "Hemen giyiniş geliyorum" dedim.

"Bekliyorum. Yalnız hazırlıklı gel. Yanına bolca para al."

Cevabımı beklemeden telefonu kapattı. Saate baktım: gece yarısını henüz geçiyordu. Odama gidip acele acele giyindim. Odamdan çıkarken salonda Severyus Baba'yla karşılaştım.

"Gecenin bu saatinde, acele acele nereye gidiyorsun?" diyerek önüme çıktı.

Sana ne der gibi, "Bir kız arkadaşım la buluşmaya gidiyorum" diye sertçe karşılık verdim.

Bunun üzerine Severyus Baba önümden çekildi.

"Gençsin, istediğin yere gidersin, sana kimse karışmaz. Ama şunu bil ki, bazı yerler tekin değildir."

Belki Severyus Baba daha konuşacaktı; fakat ben onu daha fazla dinlemedim ve kapıyı çekip çıktım.

Mantus Bar kaldığım eve oldukça yakındı. Bara doğru yürürken oldukça heyecanlıydım. Bann kapısında heyecanım iyice artmıştı. Şimdiye kadar bar, disko gibi yerlere adımımı atmamıştım. Bir kızla da ilk buluşmam olacaktı. Bu da heyecanımı artırıyordu. Yalnız bu mu? Pitis'in buluşmak için gecenin geç saatini ve buluşma yeri olarak da bir barı seçmesi...

Kapıda duran, bann elemanlarından olduğu belli, iriyarı biri, beni pek gözü tutmamış olacak ki, ters ters baktı.

"Yalnız mısın? Kız arkadaşın yok mu?"

"Arkadaşlanm içerde, beni bekliyorlar."

Adam fazla üstelemedi. İçeri girdim. İçerisi tam bir curcunaydı. Sahnede, siyahlar giyinmiş, uzun saçlı hipi kılıklı beş genç hoplayıp zıplayarak sözüm ona müzik yapıyordu. Hoparlörlerden gelen ses kulakları sağır edecek kadar yüksekti. Sahnenin ışıkları devamlı renk değiştiriyordu; barın salon kısmı ise loş denecek kadar karanlıktı. Barın orta yerinde kızlı erkekli onbeş, yirmi kadar genç çılginca dans etmekte, daha doğrusu tepinip durmaktaydı. Dans edenlerin arasında gözlerimle Pitis'i aradım. Arkadaşlan dans ediyordu; fakat Pitis aralarında yoktu. Masalarda oturanlara bakmaya başladım. Az sonra tek basma oturmakta olan Pitis'i bulmuştum.

Pitis'in yanına gidince elini sıkmak üzere elimi uzattım. Ama o uzattığım elimi sıkmadı. Sanlıp iki yanağımdan öptü. Böylesine sıcak bir karşılaşım- ummadığımdan şaşırılmış, biraz da sıkılmıştım. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Bardaki korkunç gürültü arasında güç duyulur bir sesle, "Herkes dans ediyor, sen niye etmiyorsun?" dedim.

"Ben seni bekliyordum" diye güldü. "Sen gelmeden kendimi yorup sana madara olmak istemedim. Birlikte dans ederiz." Bu söz üzerine başımdan aşağı kaynar sular dökülmüş gibi oldu. Köy düğünlerinde ara sıra oynadığım, halay çektiğim olurdu; ama bu çeşit dansları değil yapmak, bu dansların yapıldığını bile ancak televizyonlarda görmüştüm. Bu ortam da, bu çeşit danslar dabana yabancıydı.

Utangaç bir tavirle, "Ben dans etmeyi bilmem" dedim.

"Öğrenirsin. Kimse bir şeyi anasının karnında öğrenmiyor."

Yanımdaki iskemleye otuamamı işaret etti. "Biraz iç, kafayı bulunca piste fırlarsın."

Masaya Pitis'in yanına oturdum. Masada birkaç tabak meze türünden yiyeceklerle iki tabak kuruyemiş vardı. Mezelerden yenilmiş, tabaklar yarılanmıştı. Pistte dans etmekte olan Pitis'in arkadaşlarının içki bardakları masada duruyordu.

Pitis, "Ne içersin?" diye sordu. "Garsonu çağır, bir şeyler ısmarla."

"Ben bira içeceğim. Sen?"

"Saçmalama. İnsan böyle yerde bira mı içer? Hem bugün bizim özel günümüz." "Özel gün mü?"

"Evet, Ekinoks Günü. Biz Satanistler yirmi bir martta ekinoksu kutlarız."

"Yani Nevruz Bayramını mı?" Yirmi bir martta Nevruz bayramı kutlanır."

Biz konuşurken garson gelip tepemize dikilmişti. Pitis'in sitemini göz önüne alarak bira ısmarlamaktan vazgeçtim. Şarap söyledim.

Pitis kaşlarını çattı. "Sen de amma hödükmişün. Şarapçı mısın? Şarap meyhanede, gazineoda içilir." Sonra bana sormadan garsona viski söyledi.

Garson içkileri getirmek üzere yanımızdan ayrılınca Pitis yaptıkları kutlama hakkında bilgi vermeye başladı.

"Bizim kutlamamızın Nevruzla pek ilgisi yok. Biz Satanistler her yıl iki ekinoks kutlarız. Ekinokslarda gün ve gece aynı uzunluktadır. İlkbahar ekinoksu yirmi bir martta, sonbahar ekinoksu da yirmi bir eylülüdür."

İçkiler geldi. Şimdiye kadar hiç viski içmemiştim. Viskinin ne tadı, ne de kokusu hiç hoşuma gitmedi. Boğazımı yakmıştı, tahtakurusuna benzer bir de kokusu vardı.

Bir süre sonra Pitis'in arkadaşları dansı bırakıp masamıza geldiler. Pitis beni onlara tanıttı. Aslında birbirimizi tanıyor, fakat isimlerimizi bilmiyorduk. Pitis'in arkadaşları üç hafta kadar Önce lokantada gördüğüm gençlerdi. Uzun boylu gencin ismi Faruk'tu. Bir doksana yakın boylu, atletik yapılı, oldukça kaslı, esmer bir gençti. Saçları omuzlarına kadar uzun, kulakları küpeliydi. Kısa kollu, siyah bir tişört giymişti. Her iki kolunda da garip dövmeler vardı. Diğer gencin ismi Tamer'di. Bir yetmiş boylarında, zayıf, solgun yüzlü biriydi. Saçlarını kazıtmış, çenesinde kısa bir keçi sakal bırakmıştı. Yorgun ve hasta bir görünüşü vardı. Dans etmekten soluk soluğa kalmıştı. Kendini atarcasına iskemlelerden birine oturdu.

Kızlardan sarışın ve uzun boylu olanının ismi Selda, kısa boylu tıknaz olanın ismi Ferhan idi. Ferhan oldukça esmerdi.

Hep birlikte oturup sohbet etmeye başladık. Sohbet ilerledikçe kafalarımız da dumanlanıyordu. Garson bir içki servisi daha yapmış, masamıza bazı yiyecekler getirmişti.

Sahnedeki çılgın müzik yerini daha yumuşak bir müziğe bıraktığında Pitis kolumu tuttu. "Haydi dansa kalkıyoruz."

"Ben gerçekten dans bilmem. Özür dilerim."

"Ben sana öğretilim." Güldü. "Birbirimize sarılır pistte dolaşılır. Dans yarışmasına girmiyoruz."

Çaresiz kalktım. Gerçekten de Pitis'in dediği gibi yaptık. Başkaları ne yapıyorsa ben de acemi de olsam onlar gibi yapmaya çalışıyordum. Kimsenin kimseye baktığı yoktu. Dans pisti iyice kalabalıktı. Faruk, Selda ile dans ediyordu. Tamer'le Ferhan dansa kalkmamışlardı.

Dansa başladığımızda tangoda olduğu gibi, bir elim Pitis'in belinde, diğer elimle de hafifçe Pitis'in elini tutar pozisyondaydım. Ne var ki, dakikalar geçtikçe pozisyonumuz da değişiyordu. Bir süre sonra o kollarını boynuma dolamış, ben de onun beline sarılmış, pistte dans ediyor, daha doğmsu ağır ağır dolaşıyorduk. Yan gözle diğer çiftlere bakıyordum; onlar da aşağı yukarı bizim durumumuzdaydı. Hatta daha ileri gidip dudak dudağa öpüşenler vardı. Onlardan cesaret alarak ben de gittikçe ileri gidiyordum. Pitis de benden aşağı kalmıyor, bir kedi gibi bana sokuldukça sokuluyordu.

Bir kadın bedenine bu ilk sarılışımdı. İyice heyecanlanmıştım. Pitis sütyen takmamıştı. Dipdiri göğüslerini göğsüme bastırıyordu. Tişörtü belini açıkta bırakacak kadar kısaydı. Ellerimle tişörtünün örtmediği çıplak tenini okşuyordum. Dar, meşin pantolon giymişti. Dar, meşin pantolonların ne kadar tahrik edici olduğunu o gece anladım. Meşin vücuda yapışınca, bir giysi gibi değil beden derisi gibi bir his veriyordu insana. Bacak ve kalçalara dokunduğunuzda, sanki çıplak bedene dokunmuş gibi oluyordunuz. Bedenin doğal yumuşaklığını ve sıcaklığını hissediyordunuz. Ellerini kalçalarında gezdirip okşarken Pitis'in çıplak bedenini okşar gibi oluyordum. Bu şekilde sarmaş dolaş uzun süre dans ettik. Heyecanım arttıkça artıyor, Pitis'e sahip olmak için dayanılmaz bir istek duyuyordum.

"Bu geceyi birlikte geçireceğimiz bir yere gidemez miyiz?" diye Pitis'in kulağına fısıldadım.

"Evine gelebilirim."

Bir an düşündüm. Severyus Baba buna izin vermezdi. Birlikte kaldığım iki arkadaşım da bu yüzden pansiyondan ayrılmışlardı.

Bir gün kız arkadaşları eve gelmiş, ertesı gün Severyus Baba, arkadaşları bu konuda uyarılmıştı. Hiçbir kız arkadaşımızın pansiyonuna girmesine izin vermiyordu. Onlar pansiyonu terk edince, benimle konuşmuş, hiçbir nedenle evine kadın kız getirmemem konusunda benden söz almıştı.

"Bir otele gitsek?"

"Otele gelmem. Ben orospu değilim."

Bu sözleri söyledikten sonra Pitis dansı kesti; masamıza döndük. Masada bir süre aramızda soğuk bir hava estiyse de, birkaç yudum içkiden sonra eski havaçuzı bulduk. İskemlelerimizi birbirine yapıştırdık. Pitis göğsüme yaslandı, ben de kolumu onun beline sardım. Hem konuşuyor, hem de birbirimizi okşuyorduk. Pitis'in de benim gibi şehvetten yanıp tutuştuğunu hissediyordum.

Faruk ve Selda da bizim gibi davranıyordu. Tamer ile Ferhan ise bizlerden daha ölçülü idiler. Barda yalnız olmadıklarının bilin-cindeydiler Belki de bizler gibi şehvete kendilerini kaptırmamışlardı.

Saat üç otuza doğru bardan çıktık. Faruk bir taksi tuttu. İki erkek ve üç kız taksiye iriş tikiş bindiler Ben de yaya olarak evin yolunu tuttum.

O gecenin sabahı oldukça geç uyandım. Saat neredeyse ondu. Ayık kafayla bardaki geceyi düşündüm. Pitis'le işi iyice pişirmiştım. Uygun bir yerim olsaydı ona sahip olabilirdim. Otele gitmeyi kabul etmemişti. İyi ki de etmemişti. Etseydi rezil olurum. Bârda beni kafaya alarak tüm hesabı bana ödetmişlerdi. Tam kalkacağımız zaman Faruk: "Kim viski içiyorsa patron odur; parayı o öder" demişti. Hepsi kahkahalar atarak Faruk'u onaylamışlardı. Bu arada benim suratım asılmış olacak ki, Pitis kulağıma eğilmiş: "Seni paralı, bonkör biri olarak tanıttım; beni bozum etme" diye fısıldamıştı. Sonuçta belki de bir ayda ancak kazanabileceğim parayı garsonun getirdiği tepsiye boca etmişim. Cebimde ancak bir işkembe çorbası içecek kadar para kalmıştı. Bu durumda iyi ki bir de otel işi çıkmamıştı başıma.

Bunları düşündükçe o gece bara gittiğime pişman olmaya başlamışım. Yoksa Pitis beni enayi yerine koymuş ve bu planı arkadaşlarıyla birlikte mi hazırlamıştı?

Giyinip salona çıktım. Kahvaltı masasında benim kahvaltım hazırды. Anlaşılan Severyus Baba kahvaltısını yalnız yapmış, kendi artıklarını masadan toplamış, ama benim kahvaltımı masada bırakmıştı.

Sabah temizliğimi çabucak yapıp masaya henüz oturmıştım ki, Severyus Baba odasından çıktı. "Günaydın Ekrem, gece kandili nerede söndürdün?" diye gülererek bana takıldı.

"Mantus Bardaydım" diye somurtarak cevap verdim. Severyus Baba masada karşıma oturdu.

"Ekrem, sana sitem ettiğimi sanma. Sana oraya buraya gitme demeye zaten hakkım yok. Senin büyüğünüm ben. Beni bir büyük

olarak kabul edip sayıyorsan, bazı konularda sana yardımcı olabilirim."

"Çok merak ediyorsanız söyleyeyim. Bir kız arkadaşım ve onun dört arkadaşıyla birlikte bardaydım. Eğlendik işte!"

"Gençsin, istediğin gibi eğlen. Ben ona karışmam. Yalnız anladığıma göre sen şu Şeytan'a tapanlara takılıyorsun. Böyleyse seni uyarmak benim görevim. Aynı evde baba oğul gibi kalıyoruz. Seni bu konuda uyarmam gerektiğini düşünüyorum."

"Şeytan'a tapanlarla ilişkim olduğunu nereden çıkarıyorsunuz!"

"Geçenlerde bir işaretin anlamını sormuştun. Ben de sana onun Şeytan'a tapanların işareti olduğunu söylemiştim. Sonra gittiğin bann ismi: Mantus. Mantus ne demek biliyor musun?"

Ben cevap vermeyince Severys Baba devam etti. "Etrüsk dilinde Şeytan demektir. O bar Şeytan'a tapan sapıkların uğrak yeridir"

Bu sözler üzerine yumuşak ve özür diler bir tavırla, "Haklısınız Severys Baba" dedim. "Merak ettiğim için o bara gittim. Bir kız tanıdım. O kız Şeytan'a tapanların grubundan."

Bir süre konuşmadık. Ben kahvaltımı atıştırmaya devam ediyordum. O da kendisine bir çay koydu. Çayından birkaç yudum aldıktan sonra: "Şeytan'a tapanlar hakkında neler biliyorsun?" diye sordu.

"Amerika'da Şeytan'a tapanlar olduğunu duymuştum. Ama onlar hakkında fazla bir şey bilmiyorum."

"Ama Şeytan'ın ne olduğunu biliyorsun."

"Din derslerinden öğrendiklerim, bir de büyüklerimizden duyduklarımdan kafamda kalanlar..."

"Nedir onlar?"

"Allah Şeytan'ı ateşten, melekleri nurdan yaratmış. Daha sonra da Adem'i topraktan yaratmış. Sonra tüm melekler Adem'e secde etmelerini söylemiş. Tüm melekler Allah'ın bu buyruğunu

yerine getirmişler, ama Baş Melek Şeytan bu buyruğa karşı çıkmış. 'Sen beni ateşten yarattın, ama topraktan yarattığın Adem'i benden üstün tutuyorsun' diyerek Adem'e secde etmek istememiş. Bunun üzerine Allah onu melekler ordusundan çıkarmış ve onu cehennemlik yapmış."

"Evet, Müslümanların inancı aşağı yukarı böyledir. Kur'an, Şeytan'ın Adem'e secde etmeyi reddettiğini yazar; ama onun ateşten, diğer meleklerin nurdan yaratıldığını yazıp yazmadığını bilmiyorum. Bizim kitaplarımızda, yani Tevrat ve İncil'de de Seytan'dan pek çok yerde söz edilir. Ama neden yaratıldığına ilişkin hiçbir kayıt yoktur. Bizim inancımızda Şeytan, gurur yüzünden Tanrı'ya karşı çıkmıştır. Dünya var oldukça insanları Tanrı'ya isyan etmeye, günaha kışkırtacaktır. Kıyametten sonra o ve onun yolunda gidenler sonsuz ateşe atılarak cezalandırılacaklardır. Biz Hıristiyanların inancı budur."

"Demek ki tüm dinlerde Şeytan kavramı var."

"Her dinde yok. Semavi dinler dediğimiz dinlerde var. Bazı dinlerde de Şeytan'ı anımsatan bazı varlıklara inanılır. Bazı araştırmacılar Şeytan kavramının Tevrat ve İncil'e başka dinlerin etkisiyle girdiğini savunurlar. Eski dinlere şöyle bir göz atarsak, örneğin eski Mısır dinine. Mısır panteonunda Şeytan'ı göremeyiz. Fakat Şeytan gibi kötü tanrılar vardır. Örneğin Osiris ve İsis'in oğlu olan Seth oldukça kötü bir tanrıdır. Ama Şeytan gibi mutlak kötülük ve Tanrı'ya isyanı temsil etmez. Ancak..."

Severyus Baba'nın sözünü keserek, "Panteon ne demek?" diye sordum.

"Eski Yunan ve Roma'da büyük tapınaklara panteon denirdi. Ulusların ve halkların tanrılarından oluşan tanrı topluluklarına da Panteon denir. Biliyorsun eski insanlar tek tanrıya değil pek çok tanrı olduğuna inanırdı. Onlara göre yüzlerce tanrı vardı. Tek tanrı kavramı Yahudilikle ortaya çıkmıştır denebilir."

"Evet, eski Yunan ve Roma'da pek çok tanrıya inanıldığını biliyorum. Peki, onlarda Şeytan inancı var mıydı?"

"Eski Yunan ve Roma'da Şeytan yoktu. Onlarda cehennem kavramı bile yoktu. Cehennem kavramını icat eden şair Virgilius'dur. Romalılar bunun, o şairin saçmalıklarından biri olduğunu düşünüyor ve gülüp geçiyorlardı. Onlar ölüm ötesi bir hayat beklentisinde değillerdi. Tüm yaşamlarını bu dünyaya endekslemişlerdi.

"Eski uygarlıklardan olan Çin ve Hint inançlarında da bizim anladığımız anlamda Şeytan yoktu. Bazı kötü tanrılar vardı, ama onlar da Şeytan'ı tam olarak temsil ediyor sayılmazlar. Örneğin Hint şeytanı Mara kötülüğü temsil etmez. Ölüm tanrısıdır. İnsanları eğlenceye, sekse, yaşamaya çağırır. Çünkü yaşayan her can sonunda ölecektir.

"Bizim anladığımız anlama en yakın şeytan kavramı eski Zerdüş dininde vardır. İki tanrı vardır Zerdüşlükte. Hürmüs denilen iyilik tanrısı Ahura Mazda ve kötülük tanrısı Ahriman. Zerdüş inancında bu iki tanrı birbirleriyle savaşır durur. Her iki tanrının da orduları vardır. Hürmüs'ün ordusundakiler şüphesiz iyilik askerleridir ve semavi dinlerdeki meleklerle benzerler Ahriman'ın ordusunun askerleri ise kötülük askerleridir ve semavi dinlerdeki cinleri andırırlar. Senin anlayacağın, bazı araştırmacılara göre Zerdüş dinindeki iyi tanrı Hürmüs semavi dinlere tek tanrı olarak geçmiş, kötülük tanrısı Ahriman da Şeytan olarak bu dinlerde yerini almıştır. Hürmüs'ün ordusundakiler meleğe, Ahriman'ın ordusundakiler de cine dönüşerek semavi dinlere geçmiştir."

"Bence bu açıklamalar akla yakın. Her şey insan kafasında tasarlanmış. Tanrı'yı da Şeytan'ı da yaratan insan..."

"Ben senin gibi düşünmüyorum. Tanrı'ya da Şeytan'a da inanıyorum."

"Bir yerde okumuştum. İnsan yaşlandıkça Tanrı'ya yaklaşır' diyordu. Yaşlandıkça insanda ölüm korkusunun artması ve tutuna-

cak bir dal araması ve bunu Tanrı kavramında araması..." Daha fazla devam etmedim. Yaşlı Severyus Baba'yı incitecek bir pot kırdığımın farkına varmıştım.

Severyus Baba hiç de kıvlmışa benzemiyordu. "Sen de yaşlanacaksın' diye güldü. "Zaman su gibi akıp gidiyor. Mardin sokaklarında yalın ayak, başı kabak koşup oynadığım günler sanki dün gibi."

Fırsatı kaçırmadım. Hem kırdığım potu unutturmak, hem de konuyu değiştirerek Severyus Baba'nın kendinden söz etmesini sağlamak için, "Akrabalanmız hâlâ Mardin'de mi?" diye sordum. Severyus Baba hakkında pek az şey biliyordum. Hiç kendinden ve ailesinden söz etmezdi. Geleni gideni, arayarı soranı yoktu.

"Türkiye'de hemen hemen kimsem kalmadı. Tüm akrabalar, yakınlar Amerika'ya göç etti. Karım öleli çok oldu. İki oğlum vardı, onlar da Amerika'ya gittiler. Benim de gitmem için çok ısrar ettilerse de ben burada kalmakta direndim. Ara sıra telefonlaşmız onlarla. Dört tane de torunum var. Hayat işte..."

"Ne iş yapardınız?"

"İkinci Dünya Savaşı başlamadan birkaç yıl önce Fransa'ya felsefe tahsili için gitmiştim. Savaş başlayınca tahsilimi tamamlayamadan Türkiye'ye döndüm. Burada askerlikten sonra bir süre değişik azınlık okullarında Fransızca öğretmenliği yaptım."

"Mardin'de mi?"

"Hayır, İstanbul'da. Mardin'den 1930 yıllarında ailem İstanbul'a gelip yerleşmişti. O zaman ben on yaşlarında bile yoktum. Yıllar çok çabuk geçiyor. 1945'lerde evlenmem. İki oğlumun olması... Onların da evlenip çoluk çocuğa karışması... 1976'da karımı kaybettim. Karımın ölümünden birkaç yıl sonra da çocuklar Amerika'ya göç etti. Ben burada babadan kalma evi bırakıp gidemedim. Alıştım buralara, dışanda yapamam. Sonra evladın eline bakmak da olmaz. Herkes kendi hayatını yaşasın! İnsan eti ağırdır. Kimseye yük olmak istemem. İki kiracıım var. Seni de sayarsak üç

eder. Onlardan aldığım kiralar.. Ara sıra da tansiyon aletimi alıp kahvelerde dolaşıp tansiyon ölçüyorum. Bu işten de birkaç kuruş kazanıyorum. Kısacası kimseye muhtaç olmadan yaşayıp gidiyorum. Tanrı elden ayaktan düşürmesin! O duruma düşersem, bana kim bakar?"

Severyus Baba'yla biraz daha sohbet ettik. Fransızca ders vermeyi 1970 yıllarında bıraktığını, söyledi. Ama ondan sonra yaptığı işlerden söz etmedi. Benim bu konuda sorularıma da cevap vermek istemediği anlaşılıyordu. Sorularımdan sıkılmış bir hali vardı. Ben de daha fazla sormadım.

On gün sonra Pitis kitap sattığım yere gelip benimle Pazar günü çıkabileceğini söyledi. Günlerden Cuma idi. Arkadaşlarının da gelip gelmeyeceğini sordum.

"Merak etme, kimse gelmeyecek" dedi. "Benimle yalnız olmak istediğini biliyorum."

Pazar günü Heybeli Ada'da birlikte pikniğe çıkmaya karar verdik.

Pazar sabahı Sirkeci'deki vapur iskelesinde buluştuk. Pitis ilk defa siyahlar içinde değildi. Neredeyse mini denilebilecek kısa, bol bir etek giymişti. Kolsuz tişörtü göbeğini açıkta bırakmıştı. Hava serinlerse giymek üzere bir de hırka almıştı. Sırtında da bez bir torba vardı. Torbanın içinde de kırdan yenecek türden yiyecekler ve biri şişe de küçük rakı... Ben böylesine hazırlıklı gelmediğim için Pitis'ten özür diledim.

İlk kez ada vapurundaydım. Vapur oldukça kalabalıktı.

"Amma da çok adaya giden var!" dedim.

"Sen yazın göreceksin. Tıklım tıklım olur. Şimdi daha nisandayız. Havalar henüz iyice ısınmadı."

Vapurda تنها bir yer bulup sarmaş dolaş oturduk. Vapur hareket ettikten bir süre sonra garsondan birer gazoz istedik. Bu arada Pitis, "Fazla ileri gitme, herkes bize bakmaya başladı" diyerek beni uyardı. Gerçekten biraz ileri gitmiştim. Beline sardığım kolumu iyice aşağı indirmiş, Pitis'in kalçalarını okşamaya başlamıştım. Pitis'in sertçe yaptığı bu uyarı üzerine kendime biraz çekidüzen verdim. Pitis'in beline doladığım kolumu çektim. Gazozlarımızı yudumlamaya ve konuşmaya başladık.

"Pitis, bana biraz kendinden söz etsene! Henüz ismini bile bilmiyorum."

"İsmim Pakize. Ama beni bu isimle çağırmanı istemiyorum. Bana Pitis diyeceksin. Tamam mı?"

"Nasıl istersen. Peki, ailen hakkında, ne iş yaptığın hakkında bir şeyler söylemeyecek misin?"

"Bunlar çok mu gerekli?"

"Birbirimizi daha iyi tanısak fena mı olur? Belki bu arkadaşlığımız yıllar, belki de ömür boyu sürer. Olamaz mı?"

"Bana bak Ekrem! Birbirimize karşı dürüst olalım. Bana aşk sözleri söylemek, evlilik vaadleri yapmak zorunda değilsin. Gençsin, kanın kaynıyor. Karşıma bir genç kız çıkmış, onun cinselliğinden yararlanmak istiyorsun. Aramızdaki ilişkinin temeli bu."

"Pitis, niçin arkadaşlığımızı bu kadar basite indiriyorsun? Ömür boyu sürecek birliktelikler de böyle başlamaz mı?"

"Ekrem, bırak bu martavalları! Günümüzü gün etmeye bakalım. Eğer adada bir tenhada beni düzmek gibi bir niyetin varsa bunu aklından çıkar." Bir kahkaha koyverdikten sonra bana iyice sokuldu. Kulağıma fısıldar gibi yavaş ve tahrik edici bir sesle, "Merak etme, o kadar da anlayışsız olmayacağım. Külötumdan içeri elini sokmamak şartıyla tüm vücudumdan yararlanmana izin vereceğim."

Vapurdan inince bir büfeye uğradık. Bir büyük pet şişe su aldık. Pitis adada her yerde su bulamayacağımızı söylemişti. Biraz kuru yemişle meyveyi de yükümüz arasına katmayı unutmadık. Akşama kadar adada kalmayı, son vapurla dönmeyi düşünüyorduk.

Adanın iki yanı ağaçlık yollarında el ele tutuşup yürümeye başladık. Ağaçlar yeni yapraklanmış, bazı ağaçlar birkaç hafta önce açmış olan çiçeklerini dökmeye başlamıştı. Yol boyundaki kır ve bahçeler renk renk çiçeklerle donanmıştı. İstanbulun kalabalığından, har güründen sonra böyle bir ortam insana huzur veriyordu.

Bursa'dan ayrıldığımdan beri böylesine doğanın içinde olmamıştım.

Vapurdan inen kalabalık, gruplar halinde çam korusunun denizle kucaklaştığı kıyılara doğru gidiyor; oralarda denize yakın uygun yerler bulup yerleşiyordu. Biz de deniz kıyısında, çamlar altında kuytu bir yer bulduk. Eşyalarımızı yere koyduktan sonra, büyük bir çam ağacının gövdesine yaslanarak yan yana oturduk.

Seçtiğimiz yer gerçekten çok güzeldi. Denizden dört beş metre yüksek ve denize dik inen bir yarın kenarındaydı yerimiz. Etrafımızdaki çalı çırpılar arasından yakınlarımızda piknik yapanları görebiliyorduk. Fakat onlar bizi pek göremezlerdi. Hiç değilse sevişirken oldukça rahat olabilirdik.

Pitis, seçtiğimiz, daha doğrusu berüm seçtiğim bu yerin özel konumunu, "Burada kim bilir kaç kadın gebe kalmıştır!" diyerek en iyi şekilde tanımladı.

Az sonra Pitis'i kollarıma almış, öpüp okşamaya başlamıştım. O da beni karşılıksız bırakmıyordu. Sevişirken etrafımızı da gözetliyor, boş bulunmamaya çalışıyorduk. Bizi izleyen röntgenciler olabileceği gibi, bazı namus bekçileri de olabilirdi. Güzel başlayan günümüzün zehir olmasını istemiyorduk.

Biz böylece sevişirken, mayolarını giymiş güneş banyosu yapanları ve denize girenleri de görebiliyorduk. Birkaç genç, denize girmek için henüz çok erken olmasına aldırmadan soğuk sulara atlamış yüzüyorlardı.

Pitis, "Keşke mayomu alsaydım!" dedi. "Yılın ilk güneş banyosunu almış olacaktım. Bronzlaşmayı seviyorum."

Bu arada kızılı erkekli beş altı genç bulunduğumuz yerin yakınına gelip oturdular. Keyfim kaçmıştı. Artık burada sevişemezdik.

"Buralarda bile rahat yok!" diye homurdandım. "Tam da gelecek yeri buldular."

Yapacak şey yoktu. Pitis iyice sıyırdığım kısa eteğini düzeltti

dağılmış saçlarını parmaklarıyla tarayıp şekillendirdi. O da benim kadar bu davetsiz komşulardan rahatsız olmuşa benziyordu.

"Ekrem, sanırım artık uslu oturmalıyız. Gelenlere baksana; birbirleriyle iyice resmiler."

Pitis haklıydı. Çaresiz uslu olmalıydık. Gelenler üç kız ve üç erkekti. Yeni tanışmış olacaktı ki, birbirlerine oldukça uzak duruyorlardı.

Sevişmeyi bıraktık, konuşmaya başladık. Konuşmalarımızı elimden geldiğince Pitis ve arkadaşları üzerine odaklamaya, Pitis ve arkadaşları hakkında bir şeyler öğrenmeye çalışıyordum. Ama Pitis kaçamak cevaplar veriyor, bir türlü ağzından laf alamıyordum.

Sonunda dayanamadım. "Niçin bunları benden gizliyorsun?" diye sitem ettim. "Aranıza katılmak istiyorum. Gireceğim gruptakiiler hakkında bir şeyler öğrenmek istemenden daha doğal ne olabilir?"

"Henüz aramıza katılmış değilsin. Belki grubumuz seni aralarına almaz. O zaman bir daha görüşemeyiz. Bir daha görüşmek istemediğimiz birine deşifre olmayı istemeyiz."

Bu sözler üzerine ayaklarım suya erdi. Demek ki Satanistler aralarına yeni üyeler alıp topluluklarını büyütme istiyor; Pitis gibi orospuları da yem olarak kullanıyorlardı. Beni de gözlerine kestirmiş, tuzaklarına düşürmek görevini Pitis'e vermişlerdi. Bunları düşününce iyice tepem attı. "Siz beni ne sanıyorsunuz?" diye Pitis'i tersledim. "Pisliğinize bulaştırmak için beni mi seçtiniz?"

"Hayır, grubumuz seni seçmedi. Seni ben seçtim. Onlar aslında seni aralarına almak istemiyor. Ben ısrar ediyorum. Yüreğine yatmazsa aramıza katılmazsın, olur biter. Kızmana gerek yok. 'Pislik' sözünü de geri al! Yoksa kalkıp giderim."

Bir süre sustuktan sonra daha yumuşak bir sesle, "Özür dilerim, ağzımdan kaçtı" dedim. Sonra ekledim. "Grubunuza girmezsem senden ayrılmam gerekecek, öyle mi?"

Pitis güldü. "Beni o kadar çok mu arzu ediyorsun?"

Sustum. Gerçekten onu çok arzu ediyordum. Pitis'i elimden kaçırmayı göze alabilir miydim? Bilmiyordum. Satanistlerin sempatisini kazanarak Pitis'i elimde tutmak acaba akıllıca olmaz mıydı? Onlara katılmanın faturası ne olacaktı? Benden neler yapmamı isteyeceklerdi? Kafam iyice karışmıştı. En iyisi hiç değilse bu günü kurtarmaktı. Sonra kararımı verirdim. Bunları düşünerek ve aramızdaki gergin havayı dağıtmak için, "Neyse, bunları bırakalım" dedim. "Biraz bir şeyler yiyelim. Sonra kıyı boyunca yürüyelim. Belki daha iyi bir yer buluruz."

Bir gazete kağıdı üzerine soframızı kurduk. Domates, peynir, zeytin, haşlanmış yumurta gibi alaminüt yiyeceklerden başka, Pitis yaprak dolması da getirmişti.

"Dolmayı ben yaptım. Bakalım, beğenecek misin?"

"Sen yaparsın da beğenmez miyim?"

Yemeğimiz neşeli geçti. Az önceki sıkıntılı hava dağılmıştı. Yemek arasında Pitis'in zorlamasıyla rakı da içtim. Pitis çok az içmiş, şişeyi neredeyse ben bitirmiştim. Yemekten sonra sarhoşlukla çakırkeyiflik arasındaki ince çizgide olduğumu farkettim. Pitis az içmişti, ama gene de çakırkeyif olmuş bir hali vardı. İçkinin etkisinden olacak birbirimizin sözlerine yerli yersiz kahkahalarla güliyorduk. Bir ara gözüm yakınımızdaki gençlere takıldı. Gençleri hem aralarında konuşuyor, hem de bizi dikizliyorlardı. Demek ki dikkati çekecek kadar anormal davranıyorduk.

"Pitis, kalk biraz yürüyelim" dedim.

Eşyalarımızı toplayıp Pitis'in sırt çantasına doldurduk. Yemekler yendiği ve pet şişedeki suyun yarısı bittiğinden çantadaki yükler azalmış, çanta hafiflemişti. Çantayı ben sırtladım. Pitis'in eli boştu. Kalktık kıyı boyunca güle söyleye yürümeye başladık.

Ben, içkinin etkisinden olacak birkaç kez sendeledimse de Pitis hemen koluma yapıştı.

Denize oldukça dik inen bir yamaçtan geçerken Pitis deniz tarafına geçti.

"Ekrem burada dikkatli yürü, aşağı düşebilirsin."

Gerçekten geçmekte olduğumuz yer oldukça sarpı. Daha fazla gitmek akıl işi değildi. Durup dururken başıma iş açabilirdim. Yamacın kenarına oturduk. Bulduğumuz yer havuz şeklinde küçük bir koyun yamacıydı. Altı, yedi metre aşağımızda dibindeki kayalar, yosunlar görünen sığ ve durgun deniz vardı. Küçük balıkların, güneşin aydınlattığı sulardaki oynaşmaları ne kadar güzel görünüyordu.

Pitis, "Bu güzel yerde kimsecikler yok" dedi. "Ben soyunup güneş banyosu yapacağım."

"Mayonu almadığımı söylemiştin."

"Olsun. Külotuyla güneşlenirim. Sen burada kal etrafı gözetle. Gelen olursa seslen; hemen giyinirim."

Pitis spor ayakkabılarını çıkardı. Bir keçi çevikliğiyle yardan aşağı indi. Kayalar arasında uygun bir yer buldu. Ben de yarın kenarına oturdum; onu seyretmeye başladım. Televizyonlarda gördüğüm striptizciler gibi önce eteğim yavaş yavaş indirdi; bir kayanın üzerine dikkatle koydu. Slip şeklindeki minnacık beyaz külotu, güzel bacaklarını ve kalçalarını en tahrik edici bir şekilde göstermesini sağlamıştı. Sonra yavaş yavaş, göz ucuyla beni süzerek tişörtünü çıkardı. Tişörtünün altına sutyen takmamıştı. Göğüsleri bütün güzelliği ve çekiciliğiyle ortaya çıktı. Şimdi Pitis mendil kadar küçük beyaz külotu sayılmazsa, çırılçıplaktı. Çok güzeldi. Dayanılmaz derecede çekiciydi. Vücutumdaki her hücre onu arzu ediyor, onun için yanıp tutuşuyordu.

"Ben de yanına geliyorum" dedim.

"Sakın gelme! Bizi böyle görürlerse başımız derde girer.""

Dinlemedim. Büyük bir güçlkle, sürünürcesine kayalar çalılar arasından aşağı, denize doğru indim. Ben deniz kıyısına varınca Pitis üzerinde durduğu kayadan inip denize doğru yürüdü.

"Ekrem, lütfen gelme! Rezil oluruz. Sarhoşsun. Lütfen!"

"Peki, ben gelmeyeceğim. Sen yanıma gel."

"Oraya git. Orada bizi kimse görmez. Geleceğim."

Gösterdiği yere gittim. Bu arada Pitis neredeyse kasıklarına gelen sudan çıktı ve kaşla göz arasında kayanın üzerine bıraktığı giysilerini aldı.

"Anlaşmamızda bu yoktu. Yanıma çıplak gelecektin."

"Ekrem, sarhoşsun. Ayaklarını denize sok. Belki soğuk su seni kendine getirir. Bu işler için yerimiz uygun değil. Bunu anlamalısın. Daha fazla civıtırırsan tepkim sert olur."

Pitis'in bu sert çıkışı üzerine kendimi topladım. Pitis de giyindi. Deniz kıyısında daha fazla kalmak artık anlamsızdı. Nitekim az sonra kuytu yerler de dolmaya başlamıştı.

Pitis, "Gidip bir kafede oturup laflayalım" dedi. "Buralarda rahat edemeyiz. Torbasına ağızını koyan kapağı adaya atmış. Denize de giremedikten sonra."

İskelede, deniz kıyısındaki çay bahçelerinden birinde oturduk. Bir süre dereden tepeden konuştuktan sonra, "Pitis, seninle arkadaşlığımızın her şeye rağmen devam etmesini istiyorum" dedim. "Sen beni aramazsan sana ulaşmam imkânsız. Kaldığın yeri bilmiyorum. Bir telefon numarası bile vermiyorsun. Bu ne biçim arkadaşlık? Bardaki geceden sonra on gün hiç aramadın."

"Demek günleri sayıyorsun."

"Bugün yarın ararsın diye bekleyip durdum. Artık beni hiç aramayacağımı düşünmeye başlamıştım."

"Bak Ekrem, seninle açık konuşacağım. Barda geçen geceden sonra arkadaşlarla senin hakkında konuştuk. Onlar, 'Bu delikanlı bizim grubumuza uymaz' dediler. 'Seni grupta istemiyorlardı.'

"Niçin? Nasıl bir eksiklik görmüşler bende?"

"Ekrem, bizim grubumuz rastgele bir arkadaş grubu değil. Biz Satanistiz. Bu bir inanç sistemi, bir yaşam tarzıdır. Bu inançta olmayanların, yaşam tarzımıza uyum gösteremeyenlerin aramızda yeri yoktur."

İçkinin tesiri geçer gibi olmuş, kafam yerine gelmişti. Pitis'i elimde tutabilmenin tek yolunun onlardan biriymiş gibi davramak olduğunun bilincindeydim.

"Pitis, ben ateistim. Hiçbir inanca bağlı olmadığımdan ön yargılı değilim. Her dine, her inanca aynı uzaklıktayım. Seni seviyorum. Seninle olmak istiyomm. Bu nedenle grubunuza uyum sağlamak için çaba göstermeye hazırım. Belki de dininiz beni etkiler, inandırır. Gerçekten sizlerden biri olurum."

Pitis iki eliyle masanın üzerindeki elimi tuttu, okşadı.

"Ekrem, ben de senden bunu istiyorum. Bu konuda sana yardımcı olabilirim. Başlangıçta arkadaşlarımla yaşam tarzları sana ters gelebilir. Buna zamanla alışırsın."

"Pitis, sana şunu da sorayım: Barda ne gibi uygunsuz davranışlarım oldu ki onlara ters geldim?"

"Sen toy bir gençsin. Onlar gibi kaşarlaşmış değilsin. Her halinle onlardan farklısın. Dinlediğin müzik bile onlara ters gelir. Onlarınkı de sana."

"Ben Türk musikisini, türkülerimizi severim. Batı müziğinden de hoşuma giden parçalar var."

Pitis güldü. Yanındaki iskemleye koyduğu sırt çantasını biraz karıştırdıktan sonra bir kaset bulup çıkardı, bana uzattı.

"Bu şarkıcıyı seviyor musun?"

Kaseti alıp baktım. Kapağın üzerinde; Marilyn Manson yazıyordu. Kapakta hipi kılıklı beş gencin de resmi vardı. Resmin ortasındaki; yarı beline kadar çıplak, vücudu dövme dolu, uzun saçlarıyla göğsünü göbeğini örtmüş itici bir tipti. Ne isim, ne de resim bana bir şey çağrıştırmıyordu. Ama bir şey söylemiş olmak için; "Son zamanlarda türemiş Amerikalı şarkıcı bir kadın" dedim.

Pitis bir kahkaha attı. "Amma da attın! Bir kere o kadın değil, erkek."

Ben de güldüm. "Kadın olmadığına sevinebilirsin. Böyle itici, at suratlı bir kadın, kadın milletinin yüzünü kızartırdı. Şimdi bu utanç bana ait."

Pitis bu sözlerim üzerine ciddi bir tavır takındı. "İşte grubumuza ters gelen bir yönün. Bu sözleri arkadaşların yanında söyleseydin hiçbirisi bir daha suratına bakmazdı. Bu şarkıcı bizlerin ilahıdır. Tüm Satanistler onu taparcasına sever. Hem biliyor musun? O Satanist bir rahiptir aynı zamanda."

Kasetin üzerindeki itici tipe bir kez daha baktıktan sonra: "Erkekten çok kadını andıran biri homo!" demekten kendimi alamadım, "İsmi bile kadını çağırıştırıyor: Marilyn."

"Bravo, Ekrem! Sen pek de boş değilsin. Marilyn isminin erkek ismi olmadığını hemen fark ettin. Doğru. Bu isim Marilyn Monroe'dan alınma. Hani şu yıllar önce öldüğü halde ünü hâlâ devam eden Amerikalı film yıldızı."

"Sarışın bomba dedikleri, intihar eden yıldız, değil mi?"

"Evet. Fakat intihar mı, cinayet mi; tam olarak aydınlanabilmiş değil. Kadın şöhretin zirvesindeydi, para içinde yüzüyordu. Gençti, güzeldi; erkekler etrafında pervane gibi dönüyordu. Durup dururken intihar etmesine hiçbir neden yoktu. Neyse konumuz o değil. Biz şarkıcımız Marilyn Manson'a gelelim. Bu isim şarkıcının kendi ismi değil. Takma isim. Marilyn ismini Marilyn Monroe'dan almış. Peki Manson ismini kimi çağırştırmak için almış biliyor musun?"

Sıkıntılı bir tavırla "Nereden bileyim?" diye homurdandım.

"Amerikanın en meşhur katillerinden biri olan Charles Manşon'dan esinlenerek Manşon takma ismini kullanıyor. Yani kendil benliğinde ünlü sinema yıldızı Marilyn Monroe ile ünlü katil Charles Manson'u birleştirmiş oluyor."

"Yani hem kadın, hem de erkek kişiliğini benliğinde taşıyor. Tipik homo. Peki, bu Charles Manşon denen ünlü katilin marifetleri neler? İnsanlığa ne gibi değerli katkılarda bulunmuş?"

Pitis somurttu. "Dalga geçmeyi bırak! Böyle devam edeceksek, konuşmam."

Pitis'i yumuşatmak için tatlı bir sesle, "Özür dilerim, seni dinliyorum" dedim.

"Charles Manson'un babası belirsiz. Annesi de bir sokak fahişesi. Manşon henüz onüç yaşındayken ilk soygununu yapıyor. Onyediy yaşında hapisten çıkıyor. Bir erkek çocuğa tecavüz ediyor. Tekrar yakalanıncaya kadar bir sürü suç işliyor. Yakalandığında ancak ispat edebildikleri suçlardan mahkûm ediyorlar. Kadın ticareti, çek ve kredi kartı sahtekârlığı ve oto hırsızlığı gibi suçlardan on yıl daha içerde kalıyor. Çıktıktan sonra kendine dinsel bir hava veriyor. Çevresine toplanan gençleri cinsel sapıklık, uyuşturucu, hırsızlık gibi kötü yollara sürüklüyor. Kurduğu topluluk yirmi kişi olunca bir çiftliğe yerleşiyorlar. Burada Rusların Amerika'ya saldırısını beklemeye başlıyorlar. Bu arada toplulukları kırk kişiyi buluyor. Bir gece ünlü bir sinema yönetmenin evine saldırıp tüm ev halkını öldürüyorlar. Cinayetler birbirini izliyor. Sayısız insan öldürüyorlar. Manşon kendisi en az otuzbeş kişi öldürmüş. Sonunda hepsi yakalanıyor. Ömür boyu hapse mahkûm ediyor. İşte Charles Manşon!"

"Demek sizin ilahınız onu kendine örnek alıyor, ona özeniyor; siz ve sizin gibiler de bu sapıkların peşinden gidiyorsunuz, öyle mi?"

Pitis suratını astı. "Seninle anlaşamayacağız. Arkadaşlarım seni doğru okumuşlar"

"Pitis, biraz gerçekçi ol! Doğru yolda olduğunu söyleyemezsin!"

"Bana hangi yolun doğru, hangisinin eğri olduğunu sen mi öğreteceksin! Daha henüz yirmi yaşındayım. Ne doğru görünen in-

sanların ne haltlar ettiklerine tanık oldum. En azından, 'Kötüyüm' diyecek kadar dürüstüm ben. Yüzümde maske taşımıyorum. Ben buyum diyorum. Beni böyle ister kabul edersin, istersen etmezsin. Kimsenin boynuna ilmik atmıyorum. Senden bir beklentim yok. Ne benimle evlenmeni istiyorum, ne de paranın peşindeyim. Senin bir çulsuz olduğuna biliyorum. Şimdilik senden hoşlanıyorum. Yarın karşıma daha çok hoşlandığım biri çıkarsa seni sepetler, ona koşarım."

İyice öfkelenmişim. Öfkemi belli etmemeye uğraşarak, "Pitis, lütfen konuyu değiştirelim" dedim. "Birbirimize karşı kinci olmaya başladık. Amacım seni incitmek değil. Seni seviyorum. Her seven insan gibi karşımdakini doğru bildiğim yöne çekmeye uğraşıyorum."

Bu sözlerim Pitis'i yumuşatmıştı. "Kırıcı oldumsa ben de özür dilerim. Beni tanımıyorsun, neler yaşadığımı bilmiyorsun. Bilseydin beni bu kadar suçlamazdın."

"Tanımama fırsat vermiyorsun ki! Nerede kaldığımı bile benden gizliyorsun."

"Sana telefon numaramı vereceğim. Ara sıra telefonlaşırız."

Telefon numarasını not ettim.

Ertesi gün Pitis'e telefon açtım. Barda tanıştığımız kız arkadaşlarından Ferhan telefona çıktı. Soğuk bir sesle Pitis'in evde olmadığını, nerede olduğunu ve ne zaman evde olacağım da bilmediğini söyleyip telefonu kapattı.

Beş gün boyunca defalarca Pitis'e telefon ettim. Ya evde kimse olmadığından telefon boşuna çalıp duruyor, ya da telefona Selda veya Ferhan çıkıyor, "Pitis evde yok" deyip telefonu suratıma kapatıyorlardı. İyice bozulmaya başlamıştım. Bu orospu, kedinin fareyle oynadığı gibi benimle oynuyordu anlaşılan. Evde olduğundan kuşum yoktu; telefonlarıma çıkmıyordu. Telefonlarıma çıkmayacaksa niçin numarayı vermişti? Ne yapacağımı bilemiyordum. Kendi kendime, "Boş ver, telefonuna çıkmıyorsa sen de onu arama; unut gitsin" diyemiyordum. Pitis'i bir türlü aklımdan çıkaramıyordum.

Bir gece, gece yarısına doğm bir telefon kulübesinden Pitis'i aradım. Bu kez Pitis telefondaıdı. Uykulu bir sesle, "Gecenin bu saatinde beni rüyanda mı gördün?" dedi. "Gündüzler çuvala mı girdi?"

"Pitis, lütfen dürüst ol! Telefonlarıma çıkmadığımı biliyorum."

"Peki, Ekrem, dürüst olacağım. Adadan döndükten sonra düşündüm. Senin bizim aramıza giremeyeceğini anladım. Telefon numaramı verdiğime de pişman oldum."

"Pitis, lütfen ilişkimizi bıçakla keser gibi kesme!"

"Başka ne yapabilirim?"

"Hani grubunuza uyum sağlamam için bana yardım edecektin? Halbuki sen bana hiçbir şans tanımadan arkadaşlığımıza son veriyorsun."

"Sana şans vermemi, daha doğrusu grubumuzun sana bir şans vermesini gerçekten istiyor musun? Manşon hakkında söylediklerinden sonra senin içtenliğine inanmam zor."

"Zevklerle renkler tartışılmaz. Benim öyle bir müzik tarzına uygun alt yapım yok. Yetiştığım çevre böyle müziklere de. Manşon gibi tiplere de yabancı. Bunu biliyorsun."

"Senin çevren Satanist düşüncelere de yabancıdır."

"Evet, ben çok tutucu bir çevrede yetiştim. Ama ben tutucu biri değilim. Ateist olduğumu söylemişim. Çevremde tek ateist benim."

Pitis bir kakhaha attı. "Bu sözlerinden çevrenin tek Satanist'i olmaya da aday olduğunu çıkarabilir miyim?"

"Evet, çıkarabilirsin" sözünü söylemek bana bir hayli zor gelmesine rağmen bu sözler ağızımdan döküldü.

"O zaman anlaştık. Seninle tekrar buluşabilirim."

Pitis'le ertesi gün buluşmaya karar verdik. Adaya gittiğimiz gün nisan başları olmasına rağmen hava oldukça sıcaktı. Yazı andırır bir hava vardı. Ama iki gündür havalar birden değişmiş, sıcaklar mevsim normallerinin çok altına düşmüştü. Hava bir türlü açmak bilmiyor, sürekli yağmur yağıyor, arada kar da serpiştiriyordu. Bu yüzden birkaç gündür işe çıkamıyordum. Bu avarelik, benim Pitis'i daha da çok düşünmeme neden olmuştu anlaşılan. Bu yüzden olacak ona özlemim dayanılmaz bir hal almıştı. Pitis'ten bu randevuyu koparınca dünyalar benim oldu.

Öğleyin buluşup bir lokantada yemek yedik. Yemekten sonra sinemaya gittik. Hava yağmurlu ve soğuktü. Bu havada gidilecek en iyi yer sinemadır diye düşünmüştük.

İşıklar" sönüp film başlayınca kolumu Pitis'in beline sardım.

Dakikalar geçtikçe içimdeki arzu artıyordu. Elimle Pitis'in göğüslerinden birini okşamaya başladım. Bir süre sesini çıkarmadı. Ama hafifçe göğsünü sıkmaya başlayınca elimi tutarak göğsünden uzaklaştırdı.

"Bugün uslu ol! Günümde değilim."

Gerçekten bugün Pitis oldukça durgun görünüyordu. Yorgun ve hasta bir hali vardı.

"Neyin var, hasta mısın?" diye sordum. "Havalar birden değişti..."

Pitis hafifçe güldü ve kulağıma, "Çok toysun, Ekrem!" diye fısıldadı. "Ay halim olduğunu daha anlamadım mı?"

"Sen söylemezsen nasıl anlarım?"

"Kokumdan bile farketmedin mi?"

Pitis'in bugün her zamankinden daha değişik koktuğunu fark etmiş, vücudundan yayılan nahış kokunun kullandığı parfümün kötü kokmasından ileri geldiğini sanmıştım. Belki de birkaç gündür yıkanmadığımdan vücudu kokuyor diye de düşünmüştüm. Yıkanmamış vücut ve kalitesiz bir parfüm!

"Deneyimli bir erkek kadının aybaşı kokusunu birkaç metre öteden hisseder." Bir süre sustuktan sonra, tekrar kulağıma fısıldadı. "Ekrem, sen şimdiye kadar hiçbir kadınla yatmadın, değil mi?"

Utanarak, "AİDS'den korkuyorum" dedim. Sinemadan çıktıktan sonra bir pastahaneye gittik. Pastahanede bir süre soma Pitis ağzındaki baklayı çıkardı:

"Ekrem, Salı akşamı Satanistlerin toplantısı var. Aramıza girmeye istekli birkaç adayla konuşma yapılacak. Ben de seni önerdim. Faruk seni toplantıya götürecektir."

"Hayır, gelmem!" diyemedim. Pitis, Faruk'la buluşacağı yer ve saati söyledi. Anlaşılan her şey önceden konuşulup kararlaştırılmıştı.

Pitis'den ayrıldıktan sonra kara kara düşünmeye başladım. Bunlar etrafımdaki ağı dikkatle örüyorlardı. Benim en zayıf tarafımdan, seks açlığımdan yararlanıp beni tuzaklarına çekiyorlardı. Salıya daha üç gün vardı. Bu süre içinde kesin bir karar vermeliydim. Önümde iki alternatif vardı: Ya Satanistlere katılarak Pitis'le ilişkiyi devam ettirecektim; ya da katılmayacak ve Pitis'den de uzaklaşmak zorunda kalacaktım. Aslında bu iki alternatif de benim için zordu. İstemediğim bir yöne doğru sürükleniyordum.

Akşam yemeğinden sonra karar verdim. O gece geneleve gidecektim. Pitis beni çok toy buluyordu. Gerçekten de öyleydim. "Haydi yatalım!" dese elim ayağım dolaşır. En iyisi birkaç cinsel deneyim geçirmeliydim. Hem belki Pitis'e olan anormal tutkum da bu deneyimlerden sonra azalır. Bir eczaneden utana sıkıla prezervatif aldım ve büyük bir heyecanla genelevin yolunu tuttum.

Salı akşamı söylenen saatte Karaköy vapur iskelesinde Faruk'la buluştuk. Faruk tek başınaydı. Pitis. ve arkadaşları yoktu. Biraz bozulmuştum ama renk vermedim.

Vapurla Kadıköy'e geçtiğimizde hava kararmak üzereydi. Bir süre ana caddede yürüdüktan sonra ara sokaklara saptık. Ara sokaklarda yürürken, merakla karışık heyecanım sinsi bir korkuya dönüşmeye başlamıştı. Nereye gidiyordum, nelerle ve kimlerle karşılaşacaktım? Başıma kötü şeyler gelebilirdi? Faruk hemen hemen hiç konuşmuyordu. Geldiğime geleceğime pişman olmuştum. Acaba vazgeçip geri dönsen daha mı iyi olurdu? Ama artık iş işten geçmişti. Buraya kadar geldikten sonra geri dönüş olmazdı. Bunları çok önceden düşünmeliydim...

Ara sokaklarda uzun süre yürüdüktan sonra bir apartmanın önünde durduk. Faruk zile bastı. Otomatik kapı açıldı. Her katta bir daire vardı. Çıktığımız kattaki dairenin kapısı hafifçe aralanmıştı. Bizi görünce kapıyı açıp içeri aldılar. Antreden geçip büyükçe bir odaya girdik.

Girdiğimiz odada bizden başka beş kişi vardı. Bunlardan dördü ben yaşlardaydı. Bu gençlerden biri de kızdı. Beşincisi orta yaşlarda, kabak kafalı, ablak yüzlü, göbekli, iri yapılı biriydi. İnce bir bıyık, çenesinin altındaki kısa keçi sakalla birleşiyordu.

Odadakiler bizi sıcak karşılamışlardı, kırk yıllık dostlarmış gibi davranıyorlardı. Onların bu içten davranışları beni rahatlatmış, az önceki korku ve heyecanımı tümüyle üzerimden atmıştı.

Toplantı saati 20:30 idi. Henüz çeyrek saat vardı toplantının başlamasına. Bu arada genç kız, önlerimizdeki sehpalara kuru pasta

ve kuru yemiş dolu tabaklar koydu. Herkese, "Bira mı, yoksa coca cola mı alırsınız?" diye ayrı ayrı sordu. Ben bira istedim.

Pasta ve kuru yemişlerden atıştırır, biramı yudumlarırken odayı ve odadakileri gözden geçirmeyi de ihmal etmiyordum.

Duvarlar sönmüş bir ateşten çıktığı izlenimini veren siyah duman desenleriyle süslenmiş duvar kâğıtlarıyla kaplıydı. Belki de bu desenler, düz kâğıtlara sonradan yapılmıştı. Tavan siyaha boyalıydı. Tavana, parlak gümüş renkli kâğıtlardan kesilmiş çeşitli büyüklükte bir sürü yıldız yapıştırılmıştı. Tüm yıldızlar beşer köşeliydi. Duvarlardaki posterler, biri hariç, çıplak kadın resimleriydi. Hepsisi de en seksi ve uygunsuz pozlarda... Odada gerekenden fazla hiçbir mobilya yoktu. Oturduğumuz iskemleler, üzerlerinde kum pasta ve yemiş tabaklan olan dört sehpa, kürsüyü andıran yüksekçe bir masa; masanın ardında da oturumu yönetecek olanın oturacağı, ayaküstü sandviç türü şeylerin yendiği kafelerde olan cinsten yüksekçe bir tabure...

Toplantı başlayacağı zaman kız; tabak ve bardakları topladı, sehpaları kaldırdı. İskemlelerimizi çekip masanın karşısına geçtik. Kürsünün sol tarafında siyah bir mum yakıldı. Elektrik söndürüldü. Mum ışığı odaya daha değişik, esrarengiz bir hava vermişti. Adını bile henüz bilmediğim orta yaşlı adam kürsüye geçti. Mum ışığında yüzü hemen arkasında, duvardaki büyük resimdeki yüze inanılmaz derecede benziyordu. Aynı dazlak baş, aynı bıyık ve sakal biçimi, insanı etkileyen bakışlar... Adam konuşmaya başladı:

"Bugün, aramıza katılmak isteyen iki aday, iki konuğumuz var." Üç iskemle ötemde oturan gence ayağa kalkmasını işaret etti. Genç iskemlesinde hafifçe kalktı ve tekrar oturdu. Ben yaşlarda, 1.80 boylanında, uzun saçlı, kumral, zayıf bir gençti. Kürsüde konuşan adam gibi keçi sakallı ve ince bıyıklıydı. Siyah kot pantolon siyah gömlek giymişti. Gömleğinin eteklerini pantolonunun üzerine çıkarmıştı. Sonra adam bana işaret etti ve ben de oturduğum is

kemleden hafifçe kalktım ve oturdum. "Bu iki genci topluluğumuzdaki kardeşlerimiz önerdi. Aramıza katılmak, bizlerden biri olmak istediğiniz." "

Adam bir süre sustuktan sonra yumuşak bir ses tonuyla, "Onlara önce şunu hatırlatmak isterim" diyerek konuşmasına devam etti. "Biz bazı din adamları gibi inancımızı kitlelere yaymak, cemaatler kurmak ve buna benzer çabalar içinde değiliz. Kimseye cennet vaat etmiyoruz. Bizler kendi seçtiği yolda, gönlünce yaşamak isteyen insanlarız. Aramıza katılanları hiçbir eyleme zorlamayız."

Bunları söyledikten sonra bana döndü, bir süre baktıktan sonra, "Seni Tanrı'dan uzaklaşmaya. Şeytan arayışına iten nedir?" diye sordu.

Bu damdan düşer gibi sorulan soru karşısında şaşırılmışım; bir süre ne diyeceğimi bilemedim. Sonra, "Ben ateistim, Tanrı veya Şeytan benim için pek anlam taşıyor" dedim. Ancak bu sözler daha ağızdan çıkar çıkmaz pişman olmuştum. Bu sözlerim üzerine adamlar daha başlangıçta beni ekarte etmezler miydi?

Ancak adam bu sözlerimi onaylar şekilde başını salladı. "Bir çok bilge kişi ve filozof ateizmi savunur. Bunlara göre din; egemen sınıfların çıkarlarını garantiye almak, ayrıcalıklarını sürdürmek için uydurulmuş palavralardan başka bir şey değildir. Görmediğiniz, bilmediğiniz, her şeyi yarattığımı, yönettiğini varsaydınız' doğa üstü bir varlığa körü körüne inanacaksınız. Beni Tanrı gönderdi diye ortaya çıkan, kendisine peygamber sıfatı veren bir takım insanların uydurduğu sözüm ona Tanrı buyruklarına körü körüne uyacaksınız. Nerede ve nasıl bir yer olduğunu kimsenin görüp bilmediği bir cennet hayaliyle kendinizi aptalca avutacaksınız. Bu boş hayal uğruna bu dünyayı, kendiniz gibi düşünmeyenlere cehennem yapacaksınız. Gene kimsenin görüp bilmediği bir cehennem korkusuyla tüm ömrünüzü kendinize zindan edeceksiniz. Gerçekten bunlar pek akıl işi değil.

"Eğer insanlar özgür bir eğitimle yetişse, daha minicikken körpe beyinleri bir takım dogmalarla doldurulmamış olsa, bu çağda pek az kişi, bu saçma ve çağ dışı kalmış dinlere inanır.

"Neysel biz şimdi bunları geçelim. Bu konular aslında çok tartışılan konular, günlerce konuşsak bitiremeyiz. Ben sözü fazla uzatmayacağım."

Bunlan söyledikten sonra Tanrı ve Şeytan konusunda kısa bir açıklama yaptı. Bu konuda söylediği şeylerin çoğu Severyus Baba'yla konuştuğumuz konulardı. Tanrı ve Şeytan konusunun tarih boyunca değişik halklar tarafından ne şekilde algılandığı, geçirdiği evreler...

"Bütün bu konuşmamı şöyle özetleyebilirim. Tanrı'ya inanmak bir iman sorunudur. Zaten 'iman' kelimesinin anlamı da insanın nasıl boşlukta olduğunu çok güzel anlatır. Bunun için sözlüklere bakmaya bile gerek yoktur."

Kürsünün üzerindeki kitaplardan birinin sayfalarını bir süre karıştırdıktan sonra aradığı kısmı buldu... "Bakın size İncil'den birkaç satır okuyayım: *İman, ümit edilen şeylere güvenmektir, görünmeyen şeylerin varlığından emin olmaktır. Atalarımız bununla Tanrı mn beğenisini kazandılar, iman sayesinde anlıyoruz ki, evren Tanrı'mn buyruğuyla yaratıldı. Şöyle ki, görülen şeyler görünmeyenlerden oluştu:*

"İşte bunlar İncil'den inciler. 'İman, ümit edilen şeylere güvenmektir, görünmeyen şeylerin varlığından emin olmaktır.' diyor. Yani, ümit ettiğiniz, daha açıkçası olmasını arzuladığınız bir şeyi var kabul edip, ona bütün yüreğinizle bağlanıyorsunuz. Bu yolla kafanızda yarattığınız hayal ürünü Tanrı'nın beğenisini kazanıyorsunuz. Ve bu imanla, yani olmasını arzu ettiğiniz şeyleri olmuş ka-

il) İNCİL: İbraniler ii: 1-3

bul ederek kafanızda yarattığınız Tanrı'nın, evreni de yarattığını kabul ediyorsunuz. Böylece kendi hayal ürününüz bir Tanrı'ya kendinizi kul ediyor, daha doğru bir deyimle, Tanrı'nın adına hareket ettiklerini söyleyen bir sürü insanın peşlerine düşüp onlara kulluk ediyorsunuz."

Adam, bu sözleri özellikle bana bakarak söylüyordu. Ben de başımı sallayarak onu onayladığımı belli ettim. Bence, kısa fakat özlü bir açıklama getirmişti din kavramına. Bir yerde, benim karışık düşüncelerimi de bir düzene sokmuş gibiydi.

"Bütün bu sözlerimi özetlersem, şöyle bir sonuca varabiliriz diye düşünüyorum: Gerçekten Tanrı varsa Şeytan da vardır. Tanrı yoksa Şeytan da yoktur. Eğer 'Tanrı yok' diyorsak, Şeytan konusuyla uğraşmaya belki de gerek yoktur. Belki de diyorum. Çünkü bizim 'Tanrı yoktur' diye kesip atmamız yetmiyor. Toplum bizi kendi inandıkları gibi inanmaya, davranmaya zorluyor, baskı yapıyor. Bu zorlamalar ve baskılar bir yerde onlara karşı, 'Sen Tanrı diye dayatıyorsan, ben de Şeytan'a taparak sana karşı tavır koyuyorum' diye insanı tepkisel bir direnmeye itiyor Bugün, başta Amerika olmak üzere pek çok ülkede, neredeyse sayıları yüzbinleri bulan insanlar, böyle tepkilerle Satanist örgütler kuruyor.

"Eğer 'Tanrı vardır' diyorsak o zaman Şeytan da vardır. Ve insan bir zor seçimle karşı karşıyadır. Tanrı'yı mı seçsin, Şeytan'ı mı?"

Bu son sözleri, bu kez, toplantıya benim gibi ilk kez katılan gence bakarak bitirmiş, soruyu ona yöneltmişti.

Genç bir süre düşündükten sonra, "Nasıl olsa cehenneme gideceğime göre, onurlu bir biçimde Şeytan'ı seçmeyi yeğlerim" dedi.

"Peki, cehenneme gideceğine niçin bu kadar eminsin? Belki gayret edersen cennete gider, sonsuza kadar zevk ve sefa içinde yaşarsın, olmaz mı?"

Hepimiz bu sözlere güldük. Genç de bir süre bizimle birlikte güldükten sonra, "Bana kalırsa tüm dinsel inançlar saçma" dedi. "Demin söylediğiniz gibi, ben de yüz binlerden biri olarak, toplumun dinsel dayatmalarına tepki olarak Şeytan'ı seçiyorum."

Adam güldü. "Şeytan'a tapanların, demin söylediğim gibi, büyük çoğunluğu senin gibi düşünüyor. Toplumun Tanrı adına dayattığı baskılara tepki gösteriyor.

"Bizlere asırlardır Tanrı iyi. Şeytan kötü diye öğretiyorlar. Gerçekten öyle mi? Bana kalırsa, 'Tanrı mı, yoksa Şeytan mı daha kötü?' diye sorar akli başında olan insan. Bana sorarsanız cevabım şudur: Tanrı, Şeytan'dan binlerce kez daha kötüdür! Hiçbir varlık Tanrı kadar kötü ve zalim olamaz!"

Adam bu son cümleleri üstüne basa basa öyle bir ses tonuyla söylemişti ki, sanki hipnotize olmuş gibi etkilendim. Adamın ses tonu birden değişmiş, bakışları tuhaf olmuştu. Onun bu hali hepimizi etkilemiş, daha da dikkatle onu dinlemeye başlamıştık.

"Tanrı'yı bizlere, sevgi dolu, tüm iyilikler ve güzelliklerin kaynağı olarak tanıtıyorlar. O'nda haksızlık yok, zulüm yok, hiçbir kötülük yok. Tüm iyilikler ondan gelir. Acaba öyle mi? Gerçek bu mu?"

Kürsüdeki birkaç kitaptan en kalınını açıp sayfalarını karıştırdıktan sonra, "Bakın size Tevrat'tan okuyacağım" diyerek ağır ağır okumaya başladı:

"Ve kavm bağırdı ve kâhinler boruları çaldılar; ve vaki oldu ki, kavm boru sesini işittikleri zaman, kavm yüksek sesle bağırdılar, ve duvar olduğu yere çöktü, ve herkes kendi önüne doğru olarak kavm şehre çıktı, ve şehri aldılar. Ve erkek ve kadın, genç ve ihtiyar, öküz ve koyun, ve eşek, şehirde olanların hepsini kılıçtan geçirip tamamen yok ettiler"

"Burada anlatılan şudur: Tanrı, Eriha şehrini almaları için İsrail kavmine buyruk veriyor. Onlar da Tanrı'nın istediği şekilde davranıyor ve buyruğa harfiyen uyuyorlar. Olanları şöyle bir gözünüzün önünde canlandırm:

"Şehirde insan kıyımı var. kapılar kırılıyor... Gözü dönmüş kılıçlı, mızraklı, baltalı İsrail askerleri evlere dalıyor... Odaların köşelerine, kapı arkalarına, merdiven altlarına saklanmaya uğraşan insanları, kadın, çocuk, genç, ihtiyar demeden, ağlayıp yalvaranlara aldirmeden acımasızca kasap gibi doğruyorlar. Çocuğunun gözü önünde annesi parçalanıyor, annenin gözü önünde yavrusu lime lime ediliyor... İsraili casuslara daha önce yataklık etmiş ve kendi insanlarına ihanet etmiş olan bir fahişe ve ailesini bu alçaklığının ödülü olarak sağ bırakıyor, diğer tüm insanları bir kişi bile sağ bırakmadan zalimce öldürüyorlar. Bununla da yetinmiyor bu kana doymaz zulüm ordusu ve öküz, koyun, eşek ve daha ne kadar canlı varsa hepsini kılıçtan geçirip yok ediyorlar. Bununla da yetinmiyor şehri de ateşe veriyorlar.

"Peki, Eriha halkı bu kadar ağır bir cezayı hak etmek ne suç işlemiş? Daha anasının memesindeki yavrular ne kusur işlemişler ki böylesine acı bir ölümü hak etmişler? Eşekler, koyunlar, öküzlerin suçu ne acaba? İbadette mi kusur etmişler? Tanrı'ya mı karşı gelmişler? Evler, binalar ne yapmış acaba? Yanlış tanrılara mı tapmışlar ki, cayır cayır yakılmayı hak etmişler?

"Suçları şu: Tanrı bu kenti, seçtiği halka, İsraililere vaad etmiş. Zavallı kent halkı da bundan habersiz; yurtlarını, yuvalarını, kadınlarını, çocuklarını korumaya niyet etmişler. Uğraşmışlar bile diyemiyorum, çünkü tek bir İsrailiyi bile öldürmemişler. Surların ardına çekilip kendilerini yok etmeye gelenlere karşı savunma düzeni almışlar. İşte İyilik Tanrı'sının iyi işlerinden biri... Bir kısım insanlara buyruk veriyor, 'Gidin, şunları öldürün!' diyor. Hangi vicdan bu vahşeti onaylar? Din yobazlarına sorarsanız, cevapları

hazırdır: 'Tanrı'nın hikmetinden sual olmaz!' Biraz tartışmaya kalksanız, sizi dinsizlikle suçlayıp, 'Tuh, kaka!' ederler.

"Bir de şu meşhur Tufan'ı düşünün! Tanrı'nın bazı insanlara kafası bozuluyor. Onları yarattığına yaratacağına pişman oluyor. Yarattığına pişman olmadığı tek adam olan Nuh'a, bir gemi yapmasını söylüyor. Bu gemiye Nuh ve ailesi, hepsi toplam sekiz kişi ve hayvanlar damızlık olarak biniyorlar. Sonra tüm kara parçaları sularla örtülüyor. Gemidekiler kurtuluyor, gemiye binemeyen dünyada ne kadar insan, hayvan, kuş, böcek varsa yok olup gidiyor... Bakın siz Tanrı'nın adaletine! Yalnızca kızdığı kişileri değil, onlarla birlikte tüm canlıları da cezalandırıp yok ediyor. Yobaza, 'Bu ne iştir, bu ne biçim adalet?' diye soracak olursanız, hemen kaşlarını çatar ve 'Tanrı'nın adaletinden sual olmaz'" diye seni tersler.

"Bakın, Tevrat'tan bir örnek daha. Tanrı, Musa'ya Sina Dağı'nda on emir yazıp veriyor. Bu emirlerden biri de şöyle: *'Sebt gününü takdis etmek için onu hatırında tut. Altı gün işleyeceksin, ve bütün işini yapacaksın; fakat yedinci gün Tanrın Rabbe Sebtir; sen ve oğlun ve kızın, kölen ve cariye ve hayvanların, ve kapılarında olan garibin, hiçbir iş yapmayacaksın...'*

"Bu emire denecek söz yok. Güzel bir kural koyuyor. Haftada bir gün herkesin tam dinlenme yapmasını istemek insana ne kadar sevecen bir yaklaşım. Herkes dinlenecek, rahat edecek...

"Şimdi Tevrat'tan bu emirin uygulanışıyla ilgili başka bir kısım okuyorum: *'Ve israil oğulları çölde iken Sebt gününde odun toplayan bir adam buldular. Ve onu odun toplamakta bulanlar, kendisini Musa ve Harunun ve bütün cemaatin yanına getirdiler. Ve onu hapsedtiler, çünkü ona ne yapılacağı bildirilmemişti. Ve RAB Musa'ya dedi: O adam mutlaka öldürülecektir; bütün cemaat ordugâhın dışarısında onu taşla taşıyacaktı. Ve bütün cemaat onu'*

(1) KİTABI MUKADDES: Çıkış 20: 8-10

ordugâhın dışarısına çıkardılar ve RABBİN Musaya emrettiği gibi onu taşla taşladılar, ve öldü.'

E, Tanrı'nın emrini yerine getirmeyenin sonu! Çölde iki çalı çırpı toplar mısın Sebt günü? İşte cezanı çektin!

"Adam cezasını çekti mi? Hayır, daha çekmedi. Bu ceza, daha çekeceğinin yanında dünyaya kıyasla bir kum tanesi kadar bile değil. Tanrı cehennemini ne gün için yarattı? Şimdi adamı öbür dünyada cehenneminde bekliyor. Adamı cehennemde sonsuza dek işkenceyle yakacak..."

"Yeri gelmişken, Tanrı'nın hikmetinden sual olmayan eşsiz adaletinin suçluları cezalandırdığı cehenneminden de birkaç söz edelim ve Tanrı konusunu daha da içimiz kararmadan kapatalım."

Adam uzunca bir süre, o etkili bakışlarıyla bizleri tek tek süzdü. Kürsüdeki sürahidenden bir bardak su doldurup yarısına kadar içtikten sonra bana döndü: "Bana biraz yardım eder misiniz? Cehennem konusuna geçmeden önce şu kürsünün üstünü birlikte düzenleyelim."

Ben hemen yerimden kalkıp kürsünün yanına gittim. Adam bana tavandaki, kürsünün hemen üzerine isabet eden yıldızlardan birini gösterdi. "Şimdi siz sürahiyi kürsünün üzerine öyle yerleştirin ki, tavandaki şu yıldızın izdüşümü sürahinin tam ağzına denk gelsin." Bunları söylerken kürsünün solundaki şamdanı aldı ve havaya kaldırdı. Mumu havaya, tavanı daha iyi görebilmem için kaldırdığını zannettim.

Başımı tavandaki yıldızın altına çevirmiş, izdüşümünün nereye isabet edeceğini kestirmeye çalışıyor, sürahiyi masanın üzerinde gezdiriyordum ki, sürahiyi tutan elimin üzerinde aniden büyük bir acı hissettim. Acıdan bağırardım, bu arada sürahi masadan düştü ve şangır şungur kırıldı. Cam kırıkları ve sular etrafa saçıldı.

(1) KİTABI MUKADDES: Sayılar 15: 32-36

Adam elinde tuttuğu şamdanı tekrar yerine koyarken, "Kusura bakmayın!" dedi. "Erimiş mumdan elinize damladı. Yerinize oturabilirsiniz. Yardımınız için teşekkür ederim."

Bir süre adamın yüzüne şaşkın şaşkın baktım. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Adamın mumu bilerek elime damlattığına kuşum yoktu. Yerdeki sürahi kırıklarını toplamaya davrandım. Adam engel oldu.

"Bırakın onları, sonra toplanır! Siz lütfen yerinize geçin! Mumu elinize ben isteyerek damlattım. Sizin bir kusurunuz yok. Sizden özür diliyorum. Bu da dersimizin bir parçası. Anlayışla karşılayacağınızı umar, tekrar özür dilerim."

Bir şey söylemeden yerine oturdum. Elimin üstü kıpkırmızı olmuştu, biber gibi de yanıyordu. Adamın bu kaba davranışına aynı zamanda öfkelenmiştim. Bunu niçin yapmıştı?

Fazla düşünmeye gerek kalmadı. Adam davranışının nedenlerini açıklamaya başladı:

"İnsan bedenine en fazla acı veren şey ateştir. Bakın arkadaşınızın eli birazcık yanınca ne kadar acı duydu. Erimiş mum üstelik fazla da sıcak değildir. Olsa olsa altmış, yetmiş derece bir sıcaklık. Kaynayan su kadar bile sıcak değil. Siz bu sıcaklıklara bile zor dayanırsanız, yarın cehennemin ateşine nasıl dayanacaksınız?"

"Evet, şimdi gelelim cehenneme: Cehennemin nasıl bir yer olduğunu, cennetin nasıl bir yer olduğunu bilmediğimiz gibi bilmiyoruz. Ama Tanrı'ya çok yakın, her şeyi bilen, kerameti kendinden menkul din adamlarımız bizi bu konuda cahil bırakmıyorlar. Onların tariflerine göre size bir cehennem tablosu çizmeye çalışayım. Bakalım bu konuda ne kadar başarılı olacağım? Çünkü onların ifadesine göre, cehennem hiçbir insan aklının tasavvur edemeyeceği kadar korkunçtur.

"Yüksek, çok yüksek duvarlarla çevrili bir yer... Zifiri karanlık, orada en ufak bir ışık yok. Günü bilmeyecekler oraya düşenler artık... Her taraftan pis, iğrenç kokular yükseliyor.. Cehennemde

insanlar üst üste, öylesine kalabalık... insanlar kıpırdayamıyor bu kalabalıktan, adım atacak yer yok... Yalnızca zebaniler rahat hareket edebiliyor... Çünkü onlar insanlara işkence etmekten sonsuz zevk alan yaratıklar, Tanrı'nın kendisine iman etmeyenlere işkence yapınlar diye yaratıp görevlendirdikleri yaratıklar... Hızla, bilinçle, yorulmadan yapıyorlar görevlerini...

"Her yan ateş... Işık vermeyen fakat korkunç sıcaklıklar veren karanlık ateşler... İnsanlar bu ateşlerde cayır cayır yanıyorlar... Susadıkça ağızlarına kızgın yağlar akıtılıyor..." Sözü'nün burasında acı acı sırttı. "İnsan bu işkence arasında nasıl olur da susadığı aklına gelir? Bunu anlamak güç, ama zaten o adamların söylediklerinin hangisi anlaşılır ki, bu incelik anlaşılın? Neyse sözü fazla uzatmak da gerekmiyor. Ateşler içinde yanan, işkence gören insanlar ve onlara işkence yapmaktan büyük bir zevk alan zebaniler... Ve bu işkenceleri zevkle seyreden bir Tanrı! İşte benim çizdiğim basit cehennem tablosu..."

Adam bir süre başını eğdi. Düşünüyor gibi bir tavır takındı. Sonra birden kafasını kaldırdı ve ürkütücü, boğuk bir sesle: "Peki, bu cehennem işkenceleri ne zamana kadar sürecek? Bu zulüme bir son yok mu?" Sonra daha sakin ve yumuşak bir sesle, "Bu zulüm sonsuza kadar sürecek" diye kendi sorduğu soruyu kendi cevapladı. "Bin yıl değil, milyonlarca, milyarlarca yıl değil: sonsuza kadar... Dayan ey insan dayan, dayanabildiğin kadar dayan! Sana Sevgi ve Merhamet dolu Tanrı'dan merhamet yok! Af yok! Senin suçun affedilemez..."

Adam yine sustu. Başını eğdi. Bir süre sonra yüzünü tavana çevirdi. Tiyatroda rol yapar gibi, ellerini havaya kaldırdı. Ağlamaklı bir sesle: "Ey gökleri, yeri ve ondaki her şeyi yaratan Tanrım! Her şey gibi bizler de senin eserin değil miyiz? Bizi kendi suretinde yaratıp hayat veren sen değil misin? Sen tüm insanların Babası değil misin? Hangi baba çocuğuna işkence yapılırken zevkle seyrederek? İnsanlara etten yürek veren Sen, kendi yüreğini taştan mı ya-

rattın? Biz sana ne kötülük yapabiliriz ki, bizi kinle karşına aldın? Hangi suçun karşılığı bu kadar ağır ceza olur? Suçum ne benim? Suçum? Suçum?"

Sonra yüzünü tavandan çevirdi, ellerini indirdi. Oturduğu yerde hafifçe dikleşip iki elini kürsüye dayayıp dirseklerini kaldırarak baba hindi gibi kabardı. Şimdi Tanrı rolündeydi. Öfkeli bir tavır takındı. Sesini iyice kalınlaştırarak, ağır ağır konuştu:

"Senin suçun büyük! Sen hiçbir zaman cehennemimden çıkmayacaksın. Çünkü sen bana iman etmedin."

Adam tekrar insan rolüne geçti. Zayıf ve yalvaran bir sesle; "Sen bütün görkeminle bana göründün de ben mi sana iman etmedim?"

"Sana peygamberler gönderdim... Onlar benim sözlerimi sana aktardı. Sen onları dinlemediğin için şimdi cehennemdesin."

"Ey Yüce Tanrı! Kimi sen gönderdin, kimi yalan söylüyor, ben zavallı insan bunu nereden bileyim? Peygamber oldukları alınlarında mı yazıyor? Onlar da benim gibi etten kemikten insanlardı. Görmüyor musun ki, gerçek peygamberlerin yüzlerce kat fazlası sahtekar. Bunu sen de biliyorsun. Cehennemdekilerin yarısı sahte peygamberlerin peşine düştüğü için orada, yarısı da sahte peygamberlerin peşine düşeriz de sonumuz cehennem olur korkusuyla senin peygamberlerine inanmamışlar. Ne yapsın zavallılar? Aşağı tükürseler sakal, yukarı tükürseler bıyık... Kimi nasıl seçeceksin? Hiç değilse gönderdiğin peygamberleri farklı yaratsaydım da biz o alametlerden kimin peygamber olduğunu anlasaydık..."

Adam burada tekrar rolünü değiştirdi ve başını kapıya çevirdi, oradaki görünmez zebanilere seslendi: "Alın bu küstah, çok bilmiş insanı! Buna eziyeti daha da arttırın. Çünkü o benim hikmetimi, adaletimi sual etmek cüretinde bulundu..."

Adam bu sözlerden sonra kendi doğal sesiyle konuştu. "İşte size sevgi dolu Tanrı. Eğer böyle bir Tanrı'yı gerçekten sevebiliyorsanız, diyecek sözüm yok. Ama bana sorarsanız..." Sözü bura-

sında yüzünü buruşturdu. Nefreti sesine yansıtır bir tonla, "Ben Tanrı'dan nefret ediyorum!" diye bağırdı. "Hiçbir varlık Tanrı kadar kötü ve acımasız olamaz. Hem Tanrı'dan, hem de o kötüyü allayıp pullayıp iyiymiş gibi bize tanıtan tüm sahtekârlardan nefret ediyorum. Şeytan'a tapmak bu nefretle başlar. Bu nefreti hissetmeyen kimsenin aramızda yeri yoktur!"

Adam bu sözleri öyle etkili ve içten söylemişti ki, o anda ben de onun gibi Tanrı'ya olan nefretimi haykırmak istedim. Onu çok iyi anlıyordum. Duygu ve düşüncelerini hipnotize edercesine bana öylesine aktarmıştı ki, son cümleler onun ağzından olsa da sanki benim kendi yüreğimden taşıyor gibiydi. Evet, ben artık onlardan biriydim.

Saat 23.00'e doğru toplantı sona erdi. Tam kalkacağımız sırada kafama takılan bir şeyi sormadan edemedim.

"İnsan bedeni ateşe dayanıksızdır" dedim. "İnsanın kafasından aşağı bir tencere kaynar su dökülse ölür. Peki, cehennemde bu nasıl oluyor? Onca ateşe işkenceye insan bedeni nasıl dayanır? Bir anda kavrulup kül olmaz mı? Belki de Tanrı, cehennemdekileri öldükçe yeniden diriltip tekrar ateşe atıyor... Ne dersiniz?"

Adam güldü. " O hemen yanıp kavrulan dayanıksız beden, insanın dünyadaki bedeni. Tanrı, insanın dünyadaki bedenini çok dayanıksız yaratmış. Ama öbür dünyadaki bedeni öyle değil. Tanrı, öbür dünya için dirilttiği ölümsüz bedenlerde tüm hünerini kullanmış. Öbür dünya için yeniden dirilttiği bedenler ölümsüz. O dayanılmaz ateşte, tüm işkenceleri çekeceksiniz, fakat ölmeyeceksiniz. Tanrı bu, hiç işkence ettiklerinin ölüp de kısa bir süre için bile bu işkencelerden kurtulmasını ister mi? Sonsuza kadar bir nefes bile ara vermeden sana o işkenceleri çektirecek ve de sadistçe bir hazla seyredecek. İşte din adamlarının çizdikleri Tanrı tablosu bu. Tam da onlara yakışır bir Tanrı, hayrını görsünler, ne diyelim!"

Pitis ve arkadaşları o toplantıdan sonra beni aralarına almakta bir sakınca görmediler. Kendileri gibi düşünüp inandığıma ikna olmuşlardı. Artık sık sık bir araya geliyor, birlikte gezip eğleniyorduk. Bu arada Pitis'in de içinde bulunduğu gruptaki arkadaşları yakından tanımaya, onlar hakkında bilgi sahibi olmaya başlamıştım.

Tamer yirmi beş yaşlarındaydı. İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesinde öğrenci idi. Fakat pek devamlı bir öğrenci değildi. Bir an önce fakülteyi bitireyim gibi bir kaygısı yoktu. Beş yıldır kayıtlı olduğu fakültede, daha üçüncü sınıf derslerini bile temizleyememişti. Ara sıra fakülteye uğruyor, fakat zamanının çoğunu Aksaray'daki dükkânında geçiriyordu. Bu semtte pek de işlek olmayan bir caddede büyücek bir yer kiralamıştı. Bu yeri kontrplakla ikiye bölmüş, caddeye bakan kısmı dükkân haline getirmişti. Burada müzik kasetleri, CD'ler ve buna benzer şeyler satıyordu. İçteki bölme yi ise bir oda haline getirmişti ve orada yatıp kalkıyordu. Oda haline getirdiği bölmede tuvalet olduğu gibi, tuvalet dışında da musluk ve küvet bulunuyordu. Küvetin yanına emaye bir mutfak sehпасı uydurmuş, sehpanın altına da bir tüp gaz yerleştirerek burayı yemek pişirebileceği küçük bir mutfak haline getirmişti. Bir de küçük buzdolabı vardı odasında. Ayrıca karyolası, iki iskemle ve küçük bir masa da odanın göze görülür mobilyalarıydı. İki de karton kutu vardı odada ve bunlara, ortalıkta kalabalık etmesini istemediği bazı eşyalarını koyuyordu.

Tamer'le kısa zamanda iki iyi arkadaş olmuştuk. Onun da benim gibi İstanbul'da akrabası, yakını yoktu. Ailesi Mersin'deydi. Birkaç yıl düzenli olarak para göndemişlerse de, sonraları oğullarının yoldan çıktığı ve okumadığı gerekçesiyle parayı kesmişlerdi.

Şimdi o, dükkândan kazandığıyla idare etmeye uğraşıyordu. Dükkânı işlek bir yerde olmadığından fazla bir şey kazanmıyordu. Kira ve masraflar çıktıktan sonra kendine kalan birkaç kuruşla ucu ucuna bir yaşam sürüyordu.

Faruk'un babası İstanbul'da olduğu için babasıyla kalıyordu. Yirmi yaşlarındaydı ve Güzel Sanatlar Akademisi Resim Bölümü'nde okuyordu. Babası eskiden filmlerde ikinci sınıf roller alan bir aktör eskisiydi. Kapalı Çarşı'da bir dükkânı vardı ve burayı çok yüksek bir fiyatla kiraya vermişti. Yeşilköy'de oturduğu ev kendisinin olduğu gibi kirada iki evi daha vardı. Buralardan aldığı kiralalarla rahat rahat yaşıyor, oğlu Faruk'a da bol bol harçlık vermeyi ihmal etmiyordu. Faruk'un annesi babasından yıllar önce ayrılmış, evlenip başka bir şehre gitmişti. Faruk'un ablası da evlenip evden ayrılmış Faruk babasıyla evde yalnız kalmıştı. Baba oğul birbirlerinin hayatına karışmıyor, herkes kendi hayatını yaşıyordu.

Grubumuzdaki üç kız, Sultanahmet'te kiraladıkları bir apartman katında birlikte kalıyorlardı.

Selda, Faruk gibi Güzel Sanatlar Akademisi Resim bölümü öğrencisiydi. Karı koca öğretmen olan bir ailenin çocuğuydu. Bir de küçük erkek kardeşi vardı. Ailesi Bolu'daydı. İstanbul'da okumakta olan kızlarına düzenli olarak para gönderiyorlardı. Selda henüz on dokuzuna girmişti. Fakültenin de henüz birinci sınıfındaydı. Beş aydır Faruk'la çıkıyordu.

Ferhan, İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesindeydi. Aynı fakülteden olan Tamer'le yakın arkadaşlık kurmuş, iki yıldır onunla çıkmaya başlamıştı. Ailesi Afyon'daydı. Beş kardeştiler. Babasının küçük bir bakkal dükkânı vardı. Kızına çok az para gönderebiliyordu.

Asıl adının Pakize olduğunu öğrendiğim Pitis'e gelince, o Üniversite'nin İngilizce bölümündeydi. Yirmi yaşındaydı ve ikinci sınıfa devam ediyordu. Ailesi ve geçmişi hakkında kesinlikle konuşmak istemiyordu. Arkadaşlarını da sıkı sıkıya tembihlemiş ola-

cak ki, onlar da Pitis hakkında konuşmuyorlardı. Kendi söylediğine bakılırsa tüm ailesi Almanya'da idi. Almanya'ya giderlerken bunu bir çocuk yuvasına bırakmışlardı. Annesi Almanya'da ölmüş, babası da bir Alman kadınla evlenmiş ve orada kalmıştı. Ara sıra Pitis'i babası ziyaret etmişse de, baba kız arasındaki bağlar artık iyice kopmuştu. Babası Pitis'in adına bankaya yüklüce bir para yatırmış, "Bu para Üniversite'yi bitirinceye kadar sana yeter. Bitirince de öğretmen olur, hayatını kazanırsın" deyip çekip gitmişti. Babasından nefret ediyor, yüzünü bile görmek istemiyordu. Pitis'in anlatışı buydu, fakat ben bütün bunların Pitis'in uydurmaları olduğundan, ve de gerçeğin çok daha değişik olduğundan kuşku duyuyordum. Ne var ki, Pitis'in üzerine daha fazla gidemiyordum, aksi halde arkadaşlığımıza son vereceğinden korkuyordum.

Kısacası grubumuzun tüm üyeleri aile baskı ve kontrolünden uzak, kafalarına göre yaşıyorlardı. İçlerinde kendini en özgür hisseden de, kız olmasına rağmen Pitis idi. Dünyayı sallamaz havalardaydı. Bana da aynı havayı aşlamak için devamlı telkinlerde bulunuyordu.

Enine boyuna düşündüğümde, aslında benim de Pitis'in çizdiği tablodakini andırır bir aile yapım olduğunu anlıyordum. Ben de onun gibi, kimsesiz denecek kadar, tüm aile bireylerinden kopuk yaşıyordum. Benim de onun gibi, okul döneminde harcayabilmek için, bankada bir miktar param vardı.

Bursa'nın köylerinden birinde çiftçilik yapan bir ailedendim. Dört kardeşin en küçüğüydüm. Annemi beş yıl önce, babamı da iki yıl önce kaybetmiştim. Babam öldüğünde büyük ağabeyim ve ablam evli idi. Ağabeyim Balıkesir'e yerleşmişti. Ablam ise komşu köyde oturuyordu. Küçük ağabeyim de iki yıl önce evlendi ve karısıyla birlikte bizim babadan kalma evimizde oturmaya başladı. Ağabeyimle aynı evde kalmak hem bana, hem ağabeyime, hem de çevremizdekilere ters geliyordu. Yengem genç ve güzeldi; ben de koskocaman bir delikanlıyım. Köyde dedikodu yapılıyordu. Bu-

nun üzerine ağabeyimle oturup konuştuk. Babamdan miras olarak ev ve tarlada payıma düşen hissemi ağabeyim benden satın alıp parasını ödedi. Diğer kardeşlerimin hisselerini de satın aldı. Ev ve tarla artık tümüyle onundu. Bana da evden aynlıp başımın çaresine bakmak düşmüştü.

O sıralar Üniversite Giriş Sınavları sonuçları yeni belli olmuştu. İstanbul Üniversitesi Tıp Fakültesi'ni kazanmıştım. Hiç ummuyordum ve bu benim için çok güzel bir sürpriz olmuştu. Böylece ağabeyimin evinden ayrılıp İstanbul'a gelmişim.

Tıp Fakültesi ikinci sınıfındaydım ve yaşım da yirmi iki idi. Yaşımın fakültedeki sınıfıma göre biraz büyük olmasının nedeni: köyümüz ve yakınlarında lise olmadığı için iki yıl okula gidememiş olmamdı.

Ağabeyimden aldığım parayı birkaç bankaya değişik vadelerle yatırmıştım. Bu paranın bana, hiç çalışmasam bile, üç dört yıl yetebileceğini düşünüyordum. Ancak evdeki hesap çarşıya uymuyordu. İstanbul'da yaşam çok pahalıydı. İçeceğimiz bir bardak su bile parayla idi. Hem de bir bardak su, bir bardak süt parasıydı. Elimdeki paranın bu şartlarda iki yıl bile yetmeyeceğini kısa zamanda anlamıştım. Bunun üzerine, bir süre, derslerime fazla engel olmayacak, mümkünse part-time bir iş bulmaya uğraştımsa da sonuç alamadım. Uygun bir iş bulamayınca da korsan kitap satmaya başladım.

O gün işe çıkmamış Pitis'le buluşmuştum. Pitis'in o gün dersi yoktu. Öğle yemeğini Sultanahmet'te bir lokantada yedik. Sonra sahil yoluna indik. Kumkapı'ya doğru yürümeye başladık. Oldukça güzel giden hava değişmeye, bulutlanmaya başlamıştı.

Pitis, "Sanırım yağmur geliyor" dedi. "Keşke Beyoğlu'na gitseydik. Görmek istediğim bir film var. Senin de hoşuna gideceğini umarım."

"İstersen Tamer'in dükkânına gidelim, ne dersin?"

"Sen bilirsin. Ama ne yapacağız orada? Daha dün hep beraberdik."

"Tamer dükkânında bazı değişiklikler yapmış. Gördün mü?"

"Bir haftadır Tamer'in dükkânına uğramadım. İstiyorsan gidelim."

Pitis'in bu sözleri beni heyecanlandırmıştı. Tamer'in dükkânındaki odasında Pitis'le baş başa kalabilirdim. Tamer, bu odada Ferhan'la başbaşa kalıyor, seks yapıyorlardı. Faruk da sık sık Selda'yı Tamer'in dükkânına götürüyordu. Ben de onların grubundan olduğuma göre bana da bir kıyak yapabilirdi. Yeter ki Pitis istesin!

Dükkânda Tamer yalnızdı. Bizi görünce çok sevindi. İkimizi de yanaklarımızdan öptü. "Gelin bakalım, çifte kumrular! Ben de yalnız sıkıntıdan patlıyordum. İyi ki geldiniz!"

Pitis manalı bir şekilde başını salladı. "Seni, seni! Kaç kişi senin yerinde olmak ister! Rahat bir iş, para zibil... Her gün de piliç ziyafeti..." Pitis'in 'piliç' sözüyle Ferhan'ı ima ettiğini anladım.

Tamer güldü. "Piliç ziyafeti tamam da, para işi dandik."

"Nasıl, iş yapamıyor musun?" diye sordum.

"Burada iş nasıl olur? Baksana caddeye, kaç kişi geçiyor?"

Gerçekten de dükkân hiç de iş yapacak bir yerde değildi. Tamer'in para sıkıntısı çektiğini, birkaç kez Tamer'e para yardımı yaptığını Pitis yolda gelirken anlatmıştı. Acaba diye düşündüm. Tamer'e ben de birkaç kuruş verirsem, odasını kullanamaz mıydım? Ah, bir Pitis razı olsa!

Üçümüz oturup dereden tepeden konuşmaya başladık. Benim aklım konuşulanlarda değil, Pitis'le yalnız kalabilmekteydi... Bir punduna getirip Tamer'le bu konuyu konuşmak istiyordum, sonunda beklediğim fırsat çıktı. Tamer, konuşma arasında, damdan düşercesine, "Sizin nikâh ne zaman?" diye soruverdi.

Şaşırmıştım. Pitis'e baktım. Yoksa Pitis böyle bir şey mi söylemişti?

Pitis kendisine baktığımı görünce hafifçe kaşlarını çatarak, "Bizler nikâh konusunda kimsenin boynuna ip atmayız" dedi. "Tamer'in söylediği Şeytan nikâhı; belediye veya imam nikâhı değil."

"Nasıl oluyor bu Şeytan nikâhı?"

"Yahu sen köylüsün, bilmiyor musun?" diye Tamer bir kahkaha attı. "Köyde hiç mi görmedin koyunları, sığırları, kedileri, köpekleri? Bizler de onlar gibi, doğadaki gibi çiftleşiriz. Şeytan nikâhı budur. İki kişi birbirini istiyorsa, birlikte yatarlar. Al sana Şeytan nikâhı!"

Hafifçe kızardım. Pitis'e baktım.

Pitis şımarık bir tavırla, "Yani sen şimdi bana evlenme teklifi mi yapıyorsun?" diye kıkırdadı.

Cevap veremeyecek kadar heyecanlanmıştım. Tamer imdadıma yetişti. Pitis'e bir göz kırptıktan sonra, meşhur bir halk türküsünün sözlerini bize uyarlayıp söylemeye başladı:

"Kızım seni Ekrem'e vereyim mi?

Kızım seni Ekrem'e vereyim mi?"

Pitis bir süre güldükten sonra, Tamer'e onun gibi türküyle cevap verdi:

"İsterim babacığım, isterim!"

Onun adı Ekrem, sever beni her dem.

İsterim babacığım, isterim!"

Tamer iyice neşelenmişti. "Ben de seni Ekrem'e verdim gitti!" dedi. Bana döndü, "Kız senin; tepe tepe kullan! Tabii benim başlık paramı da unutmazsın! Boru mu bu! Sana Pitis gibi bir Afrodit veriyoruz."

Heyecanımı yenmiş, neşelenmişim. "İstediğin başlık parası olsun. Baba!" diye Tamer'e takıldım. "Ödemeyi dolarla mı, markla mı, altınla mı yapayım bu dünyalar güzeli kızın için?"

Pitis hafifçe kaşlarını çattı. "Hey, yavaş olun bakayım! Şaka buraya kadar!"

Pitis'in bu çıkışına rağmen, Tamer işi pişkinliğe vurup şakacı tavrını devam ettirdiyse de, ben biraz bozulmuştum. "Pitis, özür dilerim!" dedim. "Senin hislerini incitmek gibi bir kastım yoktu."

• Pitis yumuşadı. Oturduğu iskemleden kalkıp yanıma geldi. Eliyle çenemi tutarak hafifçe başımı kaldırdı. Gözlerimin içine bakarak, "Ekrem, beni çok mu arzu ediyorsun?" dedi. Sesi çok davetkârdı.

"Evet, Pitis. Lütfen beni anla!"

"Peki Ekrem. Yalnız birkaç şartım var: Beni asla sahiplenmeyeceksin! Asla kıskanmayacaksın! Bir gün seni terkedersem, bana askıntı olmayacaksın! Bu şartlarımı yürekten kabul edersen, sana 'evet' derim, anlaştık mı?"

"Anlaştık."

Tamer hemen söze girdi. "Siz anlaştığınıza göre, ben de sizi Şeytan'dan aldığım özel yetkiyle karı koca ilan ediyorum." Dükkândan kontrplak bir duvarla ayırdığı bölmenin dükkân tarafını tavandan yere kadar uzanan siyah kadife bir perdeyle kapamıştı. Bu yüzden o tarafta bir oda olduğu dükkandan belli olmuyordu. Perdenin arkasındaki kapı yerini işaret ederek, "Size mutluluklar diliyorum!" dedi. "Zıfif odanıza geçebilirsiniz. Yalnız fazla gürültü yapmayın! Bakarsınız yolunu şaşırın bir müşteri gelir! Sonra kapının

üzerinde küçücük bir ampul var, yeşil yanan. O ampul yandığı sürece dükkânda yabancı biri yok demektir. O ampul sönük olduğu zaman dikkat edin, dışarıya kesinlikle çıkmayın."

Tekrar heyecanlanmışım. Dükkândan dışarı baktım. Tamer vitrini öyle tertiplemişti ki, dışarıdan dükkânın içi pek görünmüyor, fakat dükkândan dışarıya çok rahat görülebiliyordu. Pitis'e baktım. O da pişkin tavırlarının gizleyemediği bir heyecan içindeydi. Birbirimize öylece bakıyor, fakat bir hareket yapmıyorduk. Sonunda Tamer durumu kurtardı. "Hey, ne duruyorsunuz? Şeytan içerde röntgene yatmış sizi bekliyor. Bekletmeyin sevgili Şeytan'ımızı!" Bunun üzerine duvardaki perdeyi aralayıp kapıyı açtık ve yavaşça odaya girdik.

Odaya girince ikimiz de şaşırmıştık. Tamer odayı öylesine değiştirmişti ki, bir hafta önceki dağınık odadan eser kalmamıştı. Demek dükkânda yaptığını söylediği değişiklik buydu. Tüm duvarlar ve tavan Kadıköy'deki evde olduğu gibi siyaha boyanmıştı. Tavanda yapıştırma, ayna gibi parlak kağıtlardan bir sürü irili ufaklı yıldız vardı. Duvarlar da çıplak kadın resimleri ve desenleriyle süslenmişti. Odada, kapıdan girince sağdaki karşı köşede iki kişilik bir karyola vardı. Karyola, yatak, yorgan, yastık ve örtülerin tamamı kırmızıydı. Tuvalet ve mutfak gibi kullanılan, odanın girişte solda kalan kısmı kadife perdelerle kapanmıştı. Karyolanın hemen yanında, aynalı büyük bir tuvalet masası vardı. Masanın üzerinde makyaj malzemeleri, parfüm şişeleri ve buna benzer şeyler duruyordu. Masanın önünde de yeni alındığı belli, antika cinsi iki sandalye....

Odaya henüz girmiştik ki, hafifçe kapı vuruldu ve içeriye Tamer girdi. "Kusura bakmayın demin söylemeyi unuttum." Girişte kapının hemen yanındaki bir elbise dolabının kapısını açtı. "Dolapta birkaç tane seksi giysi var Pitis bunları deneyebilir." Elbise dolabının hemen yanındaki küçük bir buzdolabını işaret etti. "Dolapta birkaç çeşit içki var. biraz da meyve filan. İstedığınız gibi yiyip içebilirsiniz. Yetim malı değil."

Tamer bunları söyledikten sonra odadan çıkmaya davrandıysa da bir şey unutmuş gibi durdu. Sonra gidip elektriği söndürdü. Bir anda içerisi zifiri karanlık olmuştu. Çünkü odanın dışarıya bakan tek penceresi vardı ve o pencere de siyah kadife bir perdeyle örtülmüştü. Tamer'in niçin ışıkları söndürdüğünü düşünmeme bile fırsat kalmadan oda yeniden aydınlandı. Ama bu kez deminki gibi normal elektrik ışığından daha farklı bir ışıkla, loş bir kınızı ışıkla aydınlanmıştı oda. Tavanda ve hemen karyolanın yanındaki duvarda çok zayıf kırmızı ışık veren iki gece lambası yanmıştı.

"Şimdi zifaf odasına benzedi!" diye sırtı Tamer. "Makyaj masasındaki her şeyi kendi malınız gibi kullanabilirsiniz. Masanın gözlerinde prezervatifler de var."

"Hemen odayı terket, Tamer!" diye Pitis işveli bir sesle çıkıştı. "Biz 'Elma' demeden de hiçbir bahaneyle içeri girme!"

Tamer odadan çıktı. Şimdi Pitis'le başbaşa kalmıştım ve çok heyecanlıydım. Pitis benim kadar olmasa bile heyecanlı görünüyordu.

"Ekrem, hiç acele etme!" diyerek koluma girdi ve beni makyaj masasının yanındaki iki iskemleden birine oturttu, kendisi de diğerine oturdu.

"Ekrem, senin seks konusunda pek deneyimli olmadığını biliyorum. Bu bakımdan aşırı heyecanlısın. Senin heyecanın bana da bulaştı, diyebilirim. Sakin ol! Kendini tamamen bana bırak. Seni ben yönlendireceğim. Çünkü benim bu konuda oldukça deneyimim var."

Onun bu yaklaşımı beni öfkelenmişti. Kız olması gereken bir bekâr öğrencinin seks deneyimleri... Bozulduğumu yüz ifademden de anlamış olacak ki, bana iyice sokuldu. Kolunu boynuma atıp beni kendine çekti ve dudaklarımı kulağıma değdirecek kadar yaklaştırarak, "Hani bana söz vermiştin?" dedi. "Hani beni hiç kıskanmayacaktın? Seninle bu konuda anlaşmamış mıydık. Fakat se-

nin merakını gidermek için söylüyorum. Şimdiye kadar yalnızca bir tek erkekle yattım. Sen ikinci olacaksın."

Kendimi tutamadım. "Kimdi benden önceki?" diye kırgın bir sesle sormadan edemedim.

"Bunu söylemek zorunda değilim, fakat günümüzün güzel geçmesini istiyorum. Ben bir yıl öncesine kadar yaşlıca birinin metresiydim. Belki sonra sana da anlatırım. Bu hayatı ben istememiştim. Zorlandım, mecbur kaldım."

"Kaç yıl sürdü bu zorunlu metreslik?"

"Beş yıldan fazla sürdü. Bu iğrenç ilişki başladığı zaman on dört yaşlarındaydım. Bu ilişkiden ancak bir yıl önce kurtulup, onunla tüm bağlarımı kopardım." Boynuma doladığı kolunu çekti, deminki sıcak hali kaybolmuş, durgunlaşmıştı. "Ekrem, lütfen bunları konuşmayalım. Beni bir hayat kadını kabul et ve şu anı yaşamaya bak. Senden hiçbir beklentim olmadığını biliyorsun. İşte sana vücudumu veriyorum ve senden hiçbir şey istemiyorum. Yetmez mi?"

Bu sözler beni kendime getirmişti. Aptalca kıskançlıklarla günümü piç etmek akıl işi değildi. Sonuçta çok güzel bir kadınla başbaşaydım ve o kadın benim için hazırdı ve karşılığında hiçbir şey istemiyordu.

Az sonra aramızdaki bu anlamsız gerginlik yerini sıcak bir yakınlığa bırakmıştı. Heyecanımı da büyük ölçüde yenmiştim. Pitis'in hatırlatması üzerine tuvalete girip ufak bir temizlik yaptım. Pitis de aynı şeyi yaptı.

Pitis buzdolabından votka çıkardı ve iki su bardağın yarısına kadar votka doldurduktan sonra kalanını dolapta bulduğu vişne suyuyla tamamladı. Buz dolabının üzerinde bir tabakta karışık kuru yemiş vardı. Makyaj masasının üzerini toparlayıp içki bardaklarını ve yemiş tabağını masanın üzerine koydu. Karşılıklı hem içkilerimizi yudumluyor, hem de hafif hafif sevişiyorduk.

Bir süre sonra ikimiz de iyice kıvama gelmiştik. Pitis striptiz

yıldızlarına taş çıkarır hareketlerle yavaş yavaş soyunmaya başlamıştı. Ben de ona uyuyor yavaş yavaş soyunuyordum. Sonunda Pitis çırlıçılak olmuş, kırmızılar içindeki yatağın üzerine kendini atmıştı. Loş kırmızı ışıkların altında gerçekten muhteşem bir görünüşü vardı. Daha fazla dayanamadım ve ben de çırlıçılak, Pitis'in yanına uzandım...

Odadan çıktığımızda ikimiz de saatler süren sevişmenin bitkinliğini üzerimizde taşıyorduk. Biraz da çakırkeyiftik.

Tamer, "Üç saattir içerdensiniz" diye takıldı. "Bu durumda Ekrem'in başlık parasından başka yatak, çarşaf parası da vermesi gerekir. Yatakların yaylarını değiştirmek gerekir sanırım. Esnekliklerini kaybetmişlerdir."

Pitis tatlı bir gülümsemeyle, "Tamer, kapa çeneni bakayım!" diye şaka yollu onu azarladı.

Seks sonrasının verdiği rahatlık hissiyle az sonra Tamer'le dereden tepeden konuşup gülüşmeye başlamıştık. Tamer'in anlattığı açık saçık fıkralara yerli yersiz kahkahalarla gülüyorduk.

Bir ara Tamer'e, "Ferhan ne zaman geür?" diye sordum. "Sen piliç yerken, biz de nöbet tutar, müşteriye bakarız."

"Bu saatlerde pek müşteri gelmez. Ancak akşamüstü tek tük düşerler. Ferhan'a gelince, gelse de olur gelmese de. Çünkü bugün günü değil." Ne demek istediğini anlamıştım.

Konu dönmüş dolaşmış grubumuzla ilgili konulara gelmişti. Tamer'e kafama takılan bazı şeyleri sormaya başladım. O da bana içtenlikle cevap veriyordu. Bildiği kadarıyla Türkiye'de Şeytan'a tapanlar birbirleriyle sıkı ilişkide bulunan iki gruptan oluşuyordu. İstanbul Grubu ve Kadıköy Grubu. Kadıköy Grubu yirmi kişiye yakındı. Benim de aralarında bulunduğum İstanbul Grubu ise yalnızca altı kişiden oluşuyordu. Bizim küçük grubumuzun da Tamer, bir anlamda, reisi durumundaydı. Kadıköy Grubunun reisi ise bize o gün konuşma yapan orta yaşlı adamdı. İsmi Behçet olan bu kişi as-

lında her iki grubun da başkanıydı. Daha açık bir deyimle Türkiye'deki tüm Satanistlerin başı bu adamdı.

Behçet Bey, elli yaşlarındaydı ve hiç evlenmemişti. Zengin bir mirasyedi olduğu söyleniyor, fakat onun hakkında kimse kesin bir şey bilmiyordu. Uzun yıllar Amerika'da kalmış, oradan dönüşte de Satanist düşünce ve ilkeleri beraberinde ülkemize taşımış, Kadıköy ve çevresinde yirmi kadar genci etrafına toplayarak Satanist bir topluluk oluşturmuştu.

Tamer bu adamla üç yıl kadar önce bir rastlantı sonunda tanışmış ve onun iyice etkisinde kalmıştı. Kısa zamanda Satanistlere katılan Tamer iyice kafayı değiştirmiş, o güne kadar inandığı tüm değerleri inkâr eder bir konuma gelmişti. Fakültede tanıştığı Ferhan'ı da etkileyen Tamer, onun kanalıyla başkalarına da ulaşmış, sonunda benim de aralarında bulunduğum altı kişilik İstanbul topluluğu oluşmuştu.

Tamer bu arada altı tane lastik maske çıkarıp gösterdi. "İşte 30 Nisan'da takacağımız maskeler."

Pitis'le birer maske alıp yüzlerimize taktık. Pitis gülmeye başladı. "Şeytan maskesi sana çok yakıştı, Ekrem!"

"Sana da yakıştı. Güzele ne yakışmaz!"

Tamer, "30 Nisan kutlaması Kadıköy'e olacak" dedi. "O gün herkes maskeli olacak. Tüm giysiler de siyah. Herkes külotuna varıncaya kadar siyah giyecek."

30 Nisan'da kutlama töreni yapılacağını biliyor ve o günü iple çekiordum. Nasıl bir tören yapılacaktı, nelerle karşılaşacaktım; merak ediyordum. Tamer, o gün ne şekilde giyinmemiz gerektiği konusunda bizi aydınlatmıştı. Törende takacağımız maskeleri almak için hepimizden para da toplamıştı. Bu maskeler o maskelerdi.

"Tamer, bizi 30 Nisan konusunda biraz aydınlat" dedim. "Sen bizim aynı zamanda öğretmenimizsin."

"Pitis sana bunları anlatmıyor mu? Bizde bilenler bilmeyen-

lere öğretir. Anlaşılan Pitis yalnızca sex instmetor olarak sana yardımcı oluyor."

"Tamer, lütfen!" diyerek Pitis, şaka yollu, Tamer'in dazlak başına hafif bir tokat attı. "Bilenlerin bilmeyenlere anlatması, Nasrettin Hoca fıkrası. Bunları senin anlatman gerek. Başkanımız sensin."

Tamer güldü. "Peki, o halde görevimi yapayım. Yalnız şimdi ciddi olalım. Şaka bitti."

"Biz seni hem seviyor, hem de sayıyoruz. Şakalarımızı da senin hoşgöründen cesaret alarak yapıyoruz." diye Tamer'e yağ çektim. Bu tip övgüler hoşuna gidiyordu.

Tamer anlatmaya başladı:

"Şeytan Topluluğu, Yani Satanist Kilise'nin kuruluş tarihi 30 Nisan 1966'dır. Kurucusu da Anton Szandor LaVey'dir. Kilisenin kuruluşunu bu tarihte Amerika'nın San Francisco kentinde ilan etmiş ve kendi kendini de Satanistlerin ilk Baş Rahibi olarak atamıştır."

"Bu adam nasıl biri, bir din adamı mı?" diye sordum.

"Adamın o taraklarda bezi yok. LaVey, Amerika'ya göç etmiş Romanyalı bir Çingene ailesinin çocuğu. Serüven dolu bir yaşamı var. Şeytan Kilisesi'ni kurmak fikri daha on altı yaşlarındayken kafasını kurcalamaya başlıyor. O zaman bir karnavalda org çalarak hayatını kazanmakta... LaVey, karnaval yerinde kurulmuş bir kilise çadırında org çalıyor. Çok zeki bir genç, yalnız org çalmakla kalmıyor, karnavala gelen insanları da gözlemliyor.

"Karnavalda, cumartesi gecesi yarı çıplak kadınların peşinde şehvetle koşturan adamlar görüyor. Aynı adamları, Pazar günü, kendisinin org çaldığı kilisede de görüyor. Karıları, çocukları yanlarında kiliseye gelmişler, huşu içinde Tanrı'ya dua ediyorlar... Bunları gören LaVey'in kafasında çok şeyler değişiyor. Dün günahkâr arzularının peşinde koşan, Pazar günü de kilisede dua eden bu insanların, hemen ertesi gün gene bedenlerinin dürtüsüne uya-

caklarını biliyor... Ve Şu sonuca vanyor: Hıristiyan kilisesi iki yüzlülük üzerine kurulmuŐtur. İnsanın bedensel isteklerini günah duvarları arkasına hapsetmek olanaksızdır. Öyle veya böyle insanın doğal içgüdüleri eninde sonunda onu yönlendirecek ve o, bedensel arzularının peşinde sürüklenip gidecektir..."

"Desene LaVey çok enteresan biri."

"Evet, Amerika'nın Georgia eyaletinde doğmuştu. ırkının tüm özelliklerini karakterinde taşıyan biriydi. Göçebe ırkının ii içine sığmayan, hareketli, gezginci ve avare eğilimleri... Bilirsin, ingeneler byyd, faldı, bu gibi Şeylere çok yatkındır. Kısacası bizlerden oldukça farklı bir ırkın tüm özelliklerini kiŐiliĐinde toplamış biri LaVey..."

"Okul yıllarındaki geleneksel eğitim onu hiç sarmıyor. Bir sirkte iş buluyor. Sirkte meşhur bir hayvan terbiyecisine yardımcılık yapıyor. Burada da enteresan gözlemleri var. Aslan, kaplan gibi yırtıcı hayvanları terbiye ederken onlardan garip bir Şekilde etkileniyor. Onların eğilimlerini davranışlarını dikkatle inceliyor. Ve Şöyle bir sonuca varıyor: İnsan tüm içgüdüleriyle bir hayvandır. Tüm dinsel ve sosyal çabalarla bu temel içgüdüleri biraz olsun, o da geçici bir süre, bastırabilirsiniz. Ama asla onları tümüyle deĐiŐtirezemezsiniz. Ve onlar her zaman var olmayı sürdürürler. Tüm hayatınız doğanızla, yaratılıŐınızla savaş vermekle geçer ve siz hiçbir zaman bu savaŐın tam galibi olamazsınız."

"LaVey sirkteki işinden ayrılıyor. Eskiden olduğu gibi, Şenliklerde, karnavallarda org alarak hayatını kazanmaya başlıyor. Bu eğlence cmbŐi içinde günlük nafakasını çıkarmak savaşı veriyor. İçine girdiği bu dünya hiç de dıŐtan göründüğü gibi değil. Bu eğlence dünyası, acılar ve streslerle dolu... Yapmacık, gösteriŐli sahte mutluluklar sergileyen mutsuz insanların dünyası, bu dünya... Bu arada LaVey bir sahne hokkabazının sanatını da öğrenmek firsatı buluyor. Adamın baŐarisının sırrını Şöyle zetliyor LaVey: Seyircilerin dikkatlerini başka noktalara çekerek, yaptığı numaralardaki

hileleri farketmemelerini sağlamak. Adamı takdir ediyor. Gerçek hayatta da pek çok insan başarılarını böyle hilelerle sağlamıyorlar mı?"

Tamer tüm bunları kendinden geçmiş bir şekilde anlatmaktaydı. O az önceki silik ve yılışık hali gitmiş, etkili bir kişiliğe bürünmüş gibiydi. En azından beni etkilemiş, LaVey'e hayranlık duymamı sağlamıştı.

"LaVey gerçekten esaslı biri!" demekten kendimi alamadım.

"En azından bakar kör değil! Bizim çevremizde de çok şeyler dönüyor, ama biz onları öküüzün trene baktığı gibi seyrediyoruz... Bir ders almadan, öylesine... Neyse devam edeyim.

"Dikkat ediyor: Sağlam ve güzel insanlar, çirkin ve sağlıksız arkadaşlarının varlığından sinsi bir haz, bir zevk duyuyorlar. Kendisinin değil de başkasının başına gelen felaketlerden gizli bir mutluluk hissediyorlar. İnsanların bu iki yüzlü sinsi eğilimleri onu bu konularda daha da araştırma yapmaya itiyor. Kolejde kriminoloji derslerine özel bir ilgi duyuyor. San Francisco Polis Departmanında fotoğrafçı olarak çalışmaya başlıyor.

"Sirkte çalışırken insan şehvetinin, cinselliğinin en artistik şekillerde sergilenmesini görmüştü; polisteyse, insanı en vahşi ve iğrenç haliyle görüyordu. Gördükleri onu tiksindirmiş, insanlığından utandırmıştı. Burada üç yıldan fazla kalamadı ve tekrar baba mesleğine döndü. Sirklerde, karnavallarda ve şenliklerde org çalmak...

"Org çalmanın dışında, boş zamanlarını dolduran yeni bir uğraş buldu LaVey: Kara Büyü. Ancak LaVey, büyücülüğün, falcılığın ortaçağ kalıntısı geleneksel saçmalıklarıyla ilgilenmiyordu. O tip kocakarı saçmalıkları LaVey'e göre değildi. O, bir metafizik! psikoloji araştırması yapıyordu aslında. O böylece entelektüel insana yaklaşmak çabasındaydı. İnsanın vahşi ve hayvansal yanını gözardı etmeden yaklaşacaktı bu tip insanlara... Bu uğraş ve araştırmaları, sonunda LaVey'i öyle bir yola soktu ki, sonunda karşısına çıkan Karanlıklar Prensi Şeytan oldu..."

"Tüm din öğretileri ve klasik kitaplarda Şeytan lanetlenir Her türlü kötülüğün kaynağı olarak suçlanan O'dur. O, ancak cehenneme layık, iğrenç bir varlıktır. Şeytan'a uyanların sonu da O'nun gibi cehennem olacaktır

"Bütün bunlar LaVey'i ters yönde etkiledi. Şeytan'a nefret duyacağına O'nu sevmeye başlamıştı. Kendinden sonsuz derecede güçlü olan Tanrı'ya direnişini onurlu bir davranış olarak görüyordu."

Tamer, bütün bunları kendinden geçercesine anlatırken içeriye bir müşteri girdi. Tamer bir süre müşteriyle ilgilendi ve ona istediği kaseti sattıktan ve müşteriye dükkândan gönderdikten sonra:

"Adam konuşmamıza maydanoz doğrayıp gitti" diye güldü. "Biz gene kaldığımız yerden devam edelim."

Tamer anlatmaya kaldığı yerden devam etti. LaVey uzun yıllar araştırma ve incelemelerine devam etmiş ve Satanizm'in başlıca ilkelerini ortaya koymuştu... LaVey'in enteresan görüşleri. Kara Büyü seansları yavaş yavaş çevresinde bazı insanların toplanmasına neden olmuştu. LaVey çevresine topladığı bu insanlarla küçük bir topluluk oluşturarak ilk Şeytan Kilisesi'ni kurmuştu. LaVey bununla da kalmamış bir de Şeytan İncili yazmıştı. Tamer'in anlattıktan da bu İncil'in ön sözünde yazılanların bir özeti idi. Kitabın orijinal ismi de 'The Satanic Bible' idi.

Akşama doğru Ferhan da dükkâna gelmişti. Yakındaki bir pideciden akşam yemeği getirtip hep beraber yedik. Yemeğin parasını ben ödedim. Ayrıca Tamer'in cebine de, bana göre yüklü sayılabilecek bir miktar para koymayı da unutmadım. Tamer, 'istemem, yan cebime koy' edasıyla parayı aldı.

Yemekten sonra Pitis'le dükkândan ayrıldık. Ferhan, Tamer'le kaldı.

' Nihayet ipe çektiğim gün gelmişti: 30 Nisan. Bizim İstanbul grubumuz o akşam saat 7:00'de Kadıköy'de idi. Bizi iskelede Kadıköy grubundan bir genç karşıladı. Ben genci ilk kez görüyordum; ama arkadaşlarım onu iyi tanıyordu. İsmi Aydın'dı. Uzunca boylu, zayıf yapılı, kumral bir gençti. Bizi sahilde bir otoparka götürdü. Orada bir minibüse bindik. Aydın da direksiyona geçti, Kartal'a doğru yola çıktık.

Minibüs, Aydın'ın babasındı. Babası kumaş ticareti yapıyor, bu minibüsle Anadolu'ya mal götürüyordu. Aydın o gece arkadaşının doğum günü partisine gideceğini ve eve geç geleceğini söylemişti. Tabii bu arada minibüsün anahtarını da cebine atmayı unutmamıştı. Yolda, Şaşkınbakkal'da minibüse, üçü kız üçü erkek altı kişi daha bindi. Pencereleri boyalı olduğu için dışarıyı görünmeyen minibüste şimdi on üç kişiydik. Minibüsün koltukları sökülmüş olduğundan döşemede iriş tikiş oturuyorduk.

Tamer, "Şimdi uğursuz rakamı bulduk" diye espri yaptı. Zoraki gülmeye çalıştık. Çünkü hiçbirimizde gülecek hava yoktu. Hepimiz garip bir heyecan ve stres içindeydik; ilk kez 30 Nisan kutlamasına katılacaktık.

Minibüs bizi Kartal'da, bahçe içinde, şato gibi bir eve getirmişti. Bahçedeki sık ve büyük ağaçlar, evi sanki gözlerden gizlemek istercesine her yandan çepeçevre kuşatmıştı.

Evin hemen yanında, otopark gibi kullanıldığı anlaşılan bir yerde üç otomobil duruyordu. Minibüsümüz de hemen onların yanında park etti.

Bizi Behçet Bey ve yanındaki beş altı genç karşılamıştı. Behçet Bey hepimizin ayrı ayrı elini sıktı. Yanındaki gençlerle de el sıkıştı.

Bahçe içindeki şatoyu andıran bina iki katlıydı. İki katlı olmasına rağmen, belki yapı stili, belki de duvarlarının yontma taşlardan yapılmış gibi dekore edilmiş olması ve mazgal deliklerine benzeyen küçük pencereleriyle bir villadan çok, filmlerde gördüğümüz Orta Çağ şatolarını andırıyordu.

Hep birlikte birinci kattaki salona girdik. Salon oldukça sade döşenmişti. Yazlıklarda kullanılan hafif plastik iskemleler ve masalar ve salonun bir köşesinde açık büfe. Bizden önce gelenler büfeden tabaklarını doldurmuşlar, masalarda oturmuş hem aralarında sohbet ediyor, hem de yiyip içiyorlardı. Büfede alamünit yiyecek ve çerezlerden başka çeşitli içkiler de vardı. Büfeden yiyecek ve içeceklerimizi almadan önce, büfenin hemen yanındaki masada oturan genç kız grubumuzun yanına geldi. "İstediğiniz içkiyi alabilirsiniz, ama sarhoş olacak kadar içmeyin. Aramızda kural budur" diye bizi uyardı. Bu kız Kadıköy'de gördüğüm ve Behçet Bey'in metresi olan genç kadındı.

Servis tablalarımıza yiyeceklerimizi alıp masalarda boş bulduğumuz iskemlelere oturduk. Benim masamda Pitis'den başka Faruk ve Selda, bizi minibüsüyle getiren Aydın vardı. Tamer'le Ferhan başka masaya oturdular

Bir süre sonra Behçet Bey, "Artık törene başlayabiliriz; aşığı inelim" dedi.

Bodruma inmeden önce yüzlerimize Şeytan maskelerini taktık. Hepimiz siyahlar giymiştik. Behçet Bey de siyahlar içindeydi, giyinişi bizlerden biraz daha farklıydı. Etekleri yere değen, kukuletalı siyah bir pelerin giyinmişti. Bizlerden bir farkı da yüzünün maskesiz olmasıydı.

Evin bodrumuna indik. Burası apartmanların kalorifer dairelerini andıran büyükçe bir salondu. Kadıköy'de toplantı yaptığımız odayı andırır bir şekilde düzenlenmişti. Yer siyah halıfleks, duvarlar siyah ve çıplak kadın resimleriyle dekore edilmiş, siyah tavanda ayna gibi parıldayan beş köşeli yıldızlar... Kadıköy'deki odada kürsü şeklinde bir masa vardı; buradaki masa ise musalla taşını andıran dar ve uzun bir masaydı. Odada her yer ve her şey siyah olmasına rağmen masa kırmızıydı, kan kırmızısı... Üç duvar boyunca siyah iskemleler sıralanmıştı...

Biz İstanbul grubu, masanın karşısındaki iskemlelerde oturduk. Sağ yanımda Pitis oturuyordu; solumda ise Tamer vardı, onun yanında da Ferhan. Pitis'in yanında Selda oturuyordu, onun yanında da Faruk vardı. Salondakileri kimseye çaktırmadan saydım. Behçet Bey dahil yirmi bir kişiydik: on üç erkek, sekiz kız. İki gencin de yukarıda kaldığını biliyordum. Behçet Bey onları nöbetçi bırakmıştı. Demek ki, hepimiz yirmi üç kişiydik.

Behçet Bey musalla taşını andıran kırmızı masanın arkasına geçip iskemlesine oturdu. İsminin Ayla olduğunu öğrendiğim Behçet Bey'in genç metresi, masanın üzerindeki iki mumu yaktı ve elektriği söndürdü. Şimdi masanın Behçet Bey'in sağına gelen ucunda beyaz bir mum, sol ucunda ise siyah bir mum yanıyordu. Bu mumlar masa ve yakınına az çok aydınlatıyordu; fakat masanın uzağında kalan yerler neredeyse alaca karanlıktı.

Kırmızı masanın başında duran Behçet Bey, siyah pelerininin kukuletasını başına geçirmişti. Mumların titrek ışığında kukuletasının altında yüzü garip ve ürkütücü görünüyordu. Bizlerin de ondan kalır yeri yoktu. Şeytan maskelerimiz ve siyah giysilerimizle, loş ışıkta gerçekten garip ve ürkütücü yaratıklara benziyorduk. Sıradan biri şu anda salona girip bizleri görse eminim korkar, paniğe kapılırdı.

Behçet Bey, "Bugün 30 Nisan. 1996" diye söze başladı. "Satanist Kilisesi'nin kuruluşunun otuzuncu yıl dönümü. Otuz yıl ön-

ce, bugün Anton Szandor Lavey, Orta Çağ'daki cellatlar gibi saçlarını usturayla kazıttı ve cesur bir şekilde ortaya çıkıp o güne kadar kimsenin açıkça ilan edemediği bir akımın resmen kilisesini kurdu.

"Dediğim gibi, Satanizm veya onu andıran akımlar yüz yıllardır vardı. Fakat ağır baskılar yüzünden hep yeraltında kalmıştı."

Bu giriş konuşmasından sonra Behçet Bey, Satanizm'i andıran akımların kısa bir tarihçesini anlattı.

Versailles Sarayı'nda bir zamanlar güzellik uzmanı olarak isim yapmış Catherine Deshayes isimli bir kadın Satanizm'in öncülerinden sayılabilir... Paris sosyetesinde LaVoisin olarak tanınıyordu. O zamanlar en büyük suçlardan sayılan çocuk düşürme işlerini el altından yürütüyordu. Sevmedikleri kocalarından kurtulmak isteyen sosyete kadınlarına, uzun yıllar beklemeden mirasa konmak isteyenlere çeşitli zehirler vererek onların emellerini gerçekleştirmelerini sağlıyordu. LaVoisin bunlarla da yetinmiyor, yaptığı büyüler ve ilaçlardan da büyük paralar kazanıyordu.

1666 yılında, St. Denis bölgesinde, etrafı yüksek duvarlarla çevrili, büyük bir bahçe içinde, şatoyu andıran bir ev satın alıyor LaVoisin. Lavoisin artık karanlık işlerini burada yürütmektedir. Zamanla burası aristokratların ve onlara yakın sosyete çevrelerinin uğrak yeri olur. Onların gizli saklı işlerinde LaVoisin en büyük yardımcıları, yol göstericileridir. Tabii yasak aşklar da burada rahatlıkla yapılmaktadır...

Sonunda LaVoisin, 13 Mart 1679 yılında tutuklanıp ölüme mahkûm edilir. Onun ölümüyle Satanizm ağır bir darbe yer ve yıllarca belini doğrultamaz.

Satanizm uzun yıllar sonra İngiltere'de ortaya çıkar. On sekizinci asır ortalarında, Sir Francis Dashwood, Cehennem Ateşi isminde bir kulüp kurar. Kulüp üyeleri aralarında, o zamanki toplum kurallarını hiçe sayarak eğlenmektedir...

On dokuzuncu yüzyıl satanizmin yavaş yavaş yer altından çıktığı yüzyıldır. Satanizm de yavaş yavaş kılık değiştirmeye başla-

mıştır. Kurulan satanist topluluklar daha ziyade seks kulüpleri şeklindedir. Buralarda her türlü yasak ilişkiler, toplumun kınadığı ve sapık olarak nitelendirdiği cinsel ilişkiler sürdürülmektedir. Cinsel tercihleri yüzünden toplumun dışladığı insanlar bu kulüplerde rahatlıkla tanışıp, ilişkilerini devam ettirmek fırsatı bulmaktadır...

Behçet Bey konuşmasına, "Peki, 1666 yılından önce Satanizm yok muydu?" diye devam etti. "Bir anlamda Satanizm her zaman var olmuştur. Eğer siz Tanrı buyruğu diye dayatılan kuralları reddediyor, yaşamınıza kendi özgür iradenizle yön çiziyorsanız, siz bir Satanist'siniz. Kuşkusuz böyle insanlar her zaman olmuştur. Ancak bizim burada anlattıklarımız tarihteki örgütlü, satanizmi andıran çabalardır. Hele bir tanesi var ki, çok enteresandır. Çok eskidir ve bunu dünyada pek az kişi bilir. Zamanımızdan neredeyse iki bin yıl kadar önce..." Behçet Bey sözünü tamamlamadı. Bir süre gözleriyle hepimizi ayrı ayrı süzdü. "Neyse bu kadarı yeterli" dedi. Ağzından çıkan son sözlerine pişman olmuş gibi bir hali vardı.

Behçet Bey'in iki bin yıl öncesine ait Satanist hareketi anlatmasını çok isterdim. Fakat o bu konuda bir şey söylemek istemiyor gibiydi. Herkes gibi ben de bir şey sormadım."

"Satanizmin tarihçesinden konuştuğumuz yeter, biraz da şimdiden söz edelim," diyerek Behçet Bey beni merakta bırakan iki bin yıl öncesini pas geçti. "Bizlerin örnek aldığı LaVey'in Satanizm ilkelerinden söz edeyim."

"Şeytan dokuz ana ilkeyi temsil eder:

"Bir: Şeytan, insanın doğal içgüdülerine dizgin vurmasını değil, onları özgür bırakmasını temsil eder.

"İki: Şeytan, ne idüğü belirsiz ruhsal varlığı değil, bedensel varlığı temsil eder.

"Üç: Şeytan, ikiyüzlü kendi kendini aldatmayı değil, saf aklı temsil eder.

"Dört: Şeytan, nankörleri değil, sevgiyi hak eden vefalı insanları sevmeyi temsil eder.

"Beş: Şeytan, bir yüzüne tokat atana öbürünü çevirmeyi değil, intikam almayı temsil eder

"Altı: Şeytan, duygu sömürücülerine değil, sorumluluklarını bilenlere karşı gösterilen sorumluluk duygularını temsil eder

"Yedi: Şeytan, birçok bakımlardan hayvanlardan üstün, fakat kötülükte ve zalimlikte hepsine taş çıkaran insanın hayvansal taraflarını temsil eder

"Sekiz: Şeytan, insanı bedence, kafaca ve ruhça doyuma ulaştıran ve günah diye nitelendirilen her şeyi temsil eder

"Dokuz: Şeytan, tüm semavi dinlere, özellikle Hıristiyan Kilisesine yüzyıllar süren en vefalı dostluğu temsil eder"

Behçet Bey'in son cümlesi tuhafıma gitmişti. Bu sözler tüm söyledikleriyle çelişmiyor muydu? Kilisenin dostu bir Şeytan! Behçet Bey kafamızda bu sorunun şekillenmesini beklercesine bir süre sustu. Sonra yüzünde sinsi bir gülümseme, "Şeytan olmasaydı Hıristiyan Kilisesi acaba neyle uğraşırdı?" dedi.

Behçet Bey'in Satanist Kilisesi'nin kuruluş ve ilkeleriyle ilgili kısa konuşması bitmişti. Metresi Ayla tekerlekli küçük bir masayla birer kadeh içki dağıttı. İçkilerle birlikte birer parça da çikolata almıştık.

İçkiler dağıtılırken Behçet Bey, Aydın'ı, "Sen içme araba kullanacaksın !" diye uyardı.

Adını bile bilmediğim içkimi yudumlarken, Pitis'e döndüm. "Ben demin yukarıda da bir şeyler içtim. Sarhoş olmaktan korkuyorum."

Pitis'ten önce Faruk söze girdi. "Sen içmiyorsan kadehinde kalanı bana ver Nasıl olsa araba kullanacak değiliz. Bizim moruk arabasını vermiyor zaten."

Tamer de söze girdi. "Keyfinize bakın. Ben Behçet Bey'le konuştum. İsteyen gece burada kalabilir"

Aramızda konuştuk. Gecenin köründe yollara düşmenin gereği yoktu. En iyisi geceyi hep birlikte burada geçilmektir. Faruk, ba-

basına telefon etti ve geceyi bir arkadaşında geçireceğini ve kendisini merak etmemesini söyledi. Ben de Severyus Baba'ya nezake-ten telefon edip, geceyi bir arkadaşında geçireceğimi söyledim. Beraberimizdeki kızların kimseye haber vermek zorunluluğu yoktu. Ortaklaşa kiraladıkları bir katta oturuyorlardı. Böylece hepimiz rahatlamıştık.

Kısa süren içki molasından sonra Behçet Bey, "Şimdi ayinimize başlıyoruz," dedi. "Aslında biz Satanistler her türlü dinsel ayinlere karşıyız. Yaptığımız ayinler dinlerin ayinleriyle alay etmek ve o tip uygulamaları aşağılamak içindir. Zaten şimdi yapacağımız ayini ilk defa görecek olanlar, ne demek istediğimi anlayacaklardır. Şimdi ilk defa Satanist ayininde bulunacaklar ellerini kaldırsın!"

Ben dahil dört kişi ellerini kaldırdı. El kaldıranların hepsi de erkekti.

Behçet Bey'in işareti üzerine Ayla içki kadehlerini topladı. Musalla taşını andıran uzun masanın üzerine kırmızı kadife bir örtü serdi. Masanın iki ucundaki iki mumu alıp masanın arkasındaki duvarda bulunun şamdanlara yerleştirdi.

Bu arada benim heyecanım iyice artmıştı. Sanırım salonda bulunan herkes benim durumundaydı. Yüzümüze taktığımız maskelerden yüz ifadelerimiz belli olmuyordu. Fakat o heyecan sanki havaya sinmiş gibiydi. Kimsede çıt yoktu. Salondaki ağır sessizliği bozan Behçet Bey oldu.

"Çocuklar, bildiğiniz gibi kızlardan birinin masanın üzerine uzanması gerekiyor. Kim gelmek istiyor?"

Kızlar birbirine bakışıyor, kimse cevap vermiyordu. Pitis kulağıma fısıldadı. "Masanın üzerine uzanacak kız çırılçıplak olacak."

Aldığım içkilerden kafam dumanlanmaya başlamıştı, fakat sarhoş değildim. Gecenin oldukça neşeli ve heyecanlı geçeceğinin farkındaydım. Belki biraz sonra yalnız masaya uzanacak kız değil

hepsi soyunacaktı. Ve Pitis de! Hayır bu kadarına razı olamazdım! pitis'in kolunu sımsıkı tuttum. "Pitis, herkes soyunsa da sen soyunmayacaksın! Kimsenin seni çıplak görmesini istemiyorum."

Maskesinin altında Pitis'in yüz ifadesini göremiyordum, fakat, "Ekrem, seninle böyle anlaşmamıştık; beni kıskanmayacağına söz vermiştin," derken, ses tonundan bana kızdığımı anladım.

"Pitis, lütfen beni anlamaya çalış! Bazı şeyleri içime sindirmem kolay değil."

Pitis cevap vermedi.

Garip bir müzik başladı. Fon müziğini andıran, anlatılması olanaksız garip bir müzik türü... Gözlerimle salonu kolaçan edip sesin geldiği yeri bulmaya çalıştım, fakat sesin geldiği yeri bulamadım. Müzik sesi belli bir yerden gelmiyor, salonun her yanından geliyor gibiydi.

Bu arada salonda her kafadan bir ses çıkmaya başlamıştı. Özellikle bazı kızların masaya gitmesi için arkadaşları ısrar ediyor; bazılarını ise zorla masaya götürmeye çalışıyorlardı. Behçet Bey ellerini kaldırarak salonda sessizliği sağladı.

"Çocuklar, eğer bizler Satanist isek toplumun bazı tabularını yıkmalıyız. Kızlar niçin masaya gelmek istemiyor? Utanıyoruz derlerse onları kınarım. Ama vücutlarına güvenemiyorlarsa, ona bir şey demem. Ama gördüğüm kadarıyla kızlarımız rahatlıkla güzellik yarışmalarında podyuma çıkacak kadar güzel. Ama gene de ben kimseyi zorlamam. İcinizden birinin gönüllü olarak gelmesini istiyorum."

Gençlerden biri, "En iyisi bu işi oylamak," dedi. "Bir seçim yapalım, kimse itiraz etmesin!"

Bu öneriye hemen herkes katıldı. Bu arada müzik daha değişik ve garip bir hal almıştı. Uzaklardan geliyor hissi veren kadın sesleri... Bu sesler bazen koro halini alıyor, bazen de tiz bir kadın sesi uzaklardan çığlık atar gibi bu koroya katılıyordu...

Kızlar Behçet Bey'in söylemesi üzerine yüzlerindeki Şeytan maskelerini çıkardılar. Behçet Bey hepsini masanın önünde sıraya dizdi. Tabii Pitis de aralarındaydı.

Kızların halinden çoğunun seçilmek istediği belli oluyordu. Demek ki, masaya çıplak olarak yatmak istiyorlar, fakat naz yapıyorlardı. İçlerinde yalnız Pitis durgundu ve somurtuyordu.

Kızlara birer numara takıldı. Pitis'in numarası üçtü. Faruk'la Tamer'e, Pitis'e oy vermemelerini rica ettim. Aramızda karar verdik, yedi numaralı Selda'ya verecektik oylarımızı. Faruk, Selda'nın herkesin önünde çırılçıplak soyunmasına aldırımıyordu.

Biz on üç erkek seçtiğimiz kızların numaralarını yazıp masanın üzerine bıraktık. Herkesin yakın arkadaşlık kayırmalarıyla oylarını dağıtacağını ve Pitis'in bu işten sıyrılabileceğini düşünüyordum. Yoksa Pitis'in seçilmesi kaçınılmaz olurdu. Çünkü hepsinden çok daha güzeldi. Belki Selda bizim üç oyumuzla seçilirdi. Böyle düşünerek biraz olsun rahatlamıştım. Fakat oyların sayımı başlayınca soğuk terler dökmeye başladım.

Behçet Bey oyları çok yavaş sayarak salondaki heyecanı artırmak istiyordu. "Üç... yedi... üç... bir... üç... üç... üç... üç..."

Durum kötüydü. Oylama sonucunda, Behçet Bey dahil, on üç erkeğin sekizinin oyunu Pitis almıştı. Kalbim hızlı hızlı çarpmaya başlamış, sinirlerim iyice gerilmişti. Oylar sayılır ve Pitis açık farkla öne geçmeye başladığında Pitis de gözlerini bana dikmiş bakmaya başlamıştı. Elimi sallayarak soyunmamasını işaret ettim. Onun herkesin önünde anadan doğma soyunup kendini teşhir etmesini kabul edemezdim.

Oyların sayımı bitince Pitis, Behçet Bey'in yanına gidip kulağına bir şeyler fısıldadı. Behçet Bey biraz düşündükten sonra, o ela Pitis'e bir şeyler söyledi, sonra bizlere döndü:

"Çocuklar, Pitis sizlerden özür diliyor. Çünkü bugün onun günü değil. Biliyorsunuz kadınların özel durumu. Biz Selda'dan soyunmasını rica edeceğiz." Selda ikinci olduğu için biraz bozulmuş gibiydi. Suratını astı.

"Pitis'le biz aynı evde kalıyoruz." Sonra Pitis'e döndü. "Öyle mi, Pitis? En azından bunu daha Önce söylemeliydin. Yaptığın doğru mu?" Pitis başım önüne eğdi. "Özür dilerim, Selda!"

Pitis'in özür dilemesi Selda'yı yumuşatmamıştı. Behçet Bey'e, "Beni başışlayın!" dedi. "Seçilecek olan soyunacaktı. Ben seçilmedim." Bunları söyledikten sonra Selda yürüyüp yerine oturdu. Diğer kızlar zaten sayım devam ederken, hiç şanslarının kalmadığını anlayarak birer ikişer yerlerine oturmuşlardı. Şimdi masanın yanında kızlardan yalnızca Pitis kalmıştı. Şaşkın şaşkın bana bakıyordu.

Behçet Bey, "Pitis, sen de yerine geç!" diyerek Pitis'i düştüğü zor durumdan kurtardı. Sonra oylamada yalnızca bir oy alan metresi Ayla'ya döndü. "Ayla bu görev sana düşüyor."

Ayla hiç naz yapmadı; gülümseyerek yerinden kalktı. Masanın yanına gidip durdu.

Behçet Bey elini Ayla'nın omuzuna koydu ve bize döndü. "Kızlarımızın davranışlarını biraz yadırgadım. Ama onları kınamıyorum. Bir davranış biçimini içlerine sindiremiyorlarsa, kimse onları kınayamaz. Zaten Satanizmin temelinde insanın istediği gibi davranması ilkesi yatar. Bunun aksi de istemediğini yapmamaktır. Benim onaylamadığım ve yadırgadığım; bazılarının ufacak bir baskı karşısında geri adım atıp, yapmak için can attıkları bir şeyi yapmaktan vazgeçmeleri... Bazılarının da küçük komplekslerine yenik düşmesi..." Behçet Bey bu sözleri özellikle Pitis ve Selda'ya bakarak söylemişti. Bir süre sustu. Sanki konuşup konuşmamakta kararsız gibiydi, ama sonunda konuştu. "Aramızda, gönlünce yaşamak, içinden geldiği gibi davranmak isteyenleri engellemeyi düşü-

nenler varsa, onlar bizim topluluğumuza uymaz." Behçet Bey bu son cümleyi üstüne basa basa ve bana bakarak söylemişti.

Pitis kulağıma eğildi, "Beni çok zor durumda bıraktın," diye fısıldadı. "Selda ile de aramızı bozdun."

Pitis'e Cevap vermedim. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Böyle bir ortamda bu şekilde davranmam biraz yakışsız kaçmıştı. Nihayet nornial bir aile toplantısında değildim; Satanistlerin arasındaydım ve de onlardan biri olduğumu sanıyordum. Ama şimdi anlıyordum ki, ruhum ve kafamdaki zincirleri henüz kıramamışım...

Çalmakta olan müzik gittikçe garipleşmeye başlamıştı. Derinden gelen koro sesine şimdi daha belirgin bir şekilde inlemeler ve oflamalar da eklenmişti. Bu inleme ve oflamalar bir acının dışa vurumunu değil, daha çok hazzın dışa vurumunu anlatıyordu. Bir seks müziğiymiş çalan... Bir seks cümbüşünün fon müziği... Bir sekse davet...

Behçet Bey duvardaki şamdanlardan iki mumdan beyaz olanı üfleyip söndürdü. Şimdi salonda yalnızca bir tek siyah mum yanıyordu. Salonun muma uzak yerleri hemen hemen karanlıktı. Mum; yalnızca masa ve yakınına az çok aydınlatmaktaydı.

Behçet Bey masanın yanındaki bir kutudan bir şey çıkardı. Loş ışıkta, çıkardığı şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştım. Behçet Bey onu bir asa gibi elinde tutuyordu. Dikkatle bakınca bu asanın erkeklik uzvuna benzediğini farkettim.

Ayla çalmakta olan müziğin ritmine uygun, dans eder gibi hafif hareketler yapıyordu. Bir taraftan da yavaş yavaş siyah bluzunu; çıkarmaya başlamıştı. Bluzunu çıkardı ve Behçet Bey'e doğru attı. Behçet Bey, ağır ve hantal gövdesinden umulmaz bir çeviklikle, bluzu havada kaptı. İskemlesinin kenarına özenle koydu. Ayla'nın şimdi belden yukarısında yalnızca sutyeni vardı. Dans eder gibi ritmik hareketlerle sutyeni de çıkardı ve bu kez sutyeni duvar kenarındaki iskemlelerde oturan gençlere doğru fırlattı. Sutyeni havada

kapmak için birkaç genç aynı anda yerinden fırladı. Kısa bir itiş kakıştan sonra sutyen gençlerden birinde kaldı.

Sutyenini çıkarınca Ayla'nın dik ve güzel göğüsleri ortaya çıkmıştı. Bir süre göğüslerini titreterek dans etti. Dans ederken yan gözle Pitis'e bakıyordu. Sanki Pitis'e meydan okuyor; seni seçtiler ama yanıldılar, ben senden daha güzelim, dercesine hava basıyordu. Ancak doğrusunu söylemek gerekirse, Ayla salondaki tüm gençleri gerçekten büyülemiş gibiydi. Yüzlerimiz maskeli olmasına rağmen, salondaki havadan bunu sezmek mümkün değildi. Acaba Pitis soyunmayı kabul etseydi Ayla gibi profesyonelce hareketler yapabilir miydi, diye düşünmekten kendimi alamadım. Acaba Pitis'e engel olmasa mıydım?

Az sonra eteğini de çıkarıp attı Ayla. Şimdi yalnızca siyah dantelli külotu vardı üzerinde. İyice heyecanlanmışım. Kolumu Pitis'in beline attım, onu kendime çektim. Pitis de bir kedi gibi bana sokuldu.

Ayla'nın seksi dansı devam ediyordu. Ara sıra üzerinde kalan son giysisini, külotunu çıkarmaya davranıyor, sonra işveli bir hareketle vazgeçmiş gibi yapıp dans etmeyi sürdürüyordu. Yavaş yavaş sabrımız taşmaya başlamıştı. Sabrı iyice taşan birkaç genç, "Çıkar, çıkar!" diye tempo tutmaya başladı, az sonra hemen hemen herkes bu 'Çıkar' temposuna katıldı. Bu arada çalmakta olan garip müziğin sesi ve temposu artmaya başlamıştı. Sonunda Ayla, bu kadar nazı yeterli görmüş olacak ki, işi tadında bıraktı ve ahenkli hareketlerle külotunu çıkardı. Pitis'i kuvvetle kendime çektim.

Pitis bu davranışından hiç de hoşlanmışa benzemiyordu. "Şu anda yanında Ayla'nın olmasını ne kadar istiyorsun, kim bilir!" diye sitem etti.

Pitis'e cevap venneye fırsat kalmadı. Çünkü o anda Ayla çıkardığı külotunu bana doğru fırlatmıştı. Ancak ben külotu kapmak için bir hareket yapmadım. Zaten öyle bir hareket, Pitis'le köprüleri atmam demek olurdu. Neyse ki Tamer imdadıma yetişti, belki de

kucağıma düşecek olan külotu havada kaparak beni olası bir zor durumdan kurtarmış oldu.

Pitis, Ayla'nın bu hareketine hiçbir tepki göstermedi. Yalnızca alçak sesle kulağıma, "Kadın beni fena kıskandı," diye fısıldamakla yetindi.

O gün kadınları, tüm hayatım boyunca anlayabildiğimden daha iyi anlamıştım... Selda da Ayla da bir anda Pitis'e cephe almışlar, bunu gizleyemeyecek kadar da dışa vurmuşlardı. Demek ki bir kadın, ne olursa olsun, kendinden daha güzel bir kadının varlığından tedirgin oluyordu... Kadınlarla iyi ilişkiler sürdürmek isteyen her erkek bu gerçeği gözardı etmemeliydi.

Şimdi Ayla çırılçıplaktı. Masanın yanında, müziğe uyarak kıvranırcasına hareketler yapıyor, kalça ve göğüslerini ve vücudunun her yerini oynatıyor, titretiyordu. Behçet Bey ağır ağır Ayla'nın yanına gitti. Bir süre önünde hareketsiz durdu. Sonra önünde diz çöktü. Ayla, zevkten kıvranıyormuşçasına vücudunu hareket ettirmeye devam ediyordu. Behçet Bey, çok kolay incinir, kırılır bir şeyi incitmekten, zedelemekten korkar gibi Ayla'yı dikkatle kucakladı. Bunu yavaş çekim bir filmde olduğu gibi ustalikle yapmıştı. Sonra küçük bir çocuğu kaldırır gibi onu kaldırdı ve kırmızı masanın üzerine boylu boyunca uzattı. Masaya uzanır uzanmaz Ayla hareketsiz kaldı. Sanki derin bir uykuya dalmış gibi duruyordu.

Çalmakta olan garip müzik durdu. Şimdi salona tam bir sessizlik çökmüştü. Az önceki heyecanım geçmiş, belli belirsiz bir tedirginlik hissetmeye başlamıştım.

Behçet Bey, üzerinde Ayla'nın uzanmakta olduğu masanın başına geçti ve masanın yanındaki kutudan aldığı küçük bir çanı kısa bir süre çaldı. Sonra çanı aldığı kutuya koydu. Önünde durduğu duvara yüzünü döndü ve elindeki erkeklik uzvunu andıran asayı duvara doğru uzatarak, "Cehennem Prensi Şeytan, güneiden gel!" diye bağırdı. Sonra soluna dönüp karşısına gelen duvara doğru esasını uzattı ve bağırdı. "Lusifer, doğudan gel!" Tekrar soluna döndü

ve bizim tarafımızdaki duvara doğru esasını uzattı. "Belial, kuzeyden gel!" Bir kez daha soluna dönüp, karşısındaki duvara doğru esasını uzattı ve, "Leviathan, batıdan gel!" diye bağırdı.

Dört ismi dört yönden çağırdıktan sonra Behçet Bey, hareketsiz bir şekilde masanın üzerinde uzanmakta olan Ayla'nın yanında durdu. Elindeki asayı Ayla'nın göbeği üzerine koyduktan sonra ellerini açıp dua eder gibi, *"Yeryüzünün Egemeni, Dünyanın Kralı Şeytan'ın adına karanlığın tüm güçlerine emrediyorum: cehennemin güçlerini bize versinler! Şemhemforaş! Selam Şeytan!"*

Bizler de Behçet Bey'in söylediği son sözleri hep bir ağızdan tekrarladık. "Şemhemforaş! Selam Şeytan!"

Behçet Bey devam etti. *"Cehennemin kapılarını ardına kadar aç, sonsuz karanlıklardan bize gel! Bizleri dostların ve kardeşlerin olarak selâmla! Şemhemforaş! Selam Şeytan!"*

Biz de hep bir ağızdan tekrarladık. "Şemhemforaş! Selam Şeytan!"
"Lütfen dileklerimizi kabul et!"

"Seni kendimizden bir parça kabul ediyoruz. Kırın hayvanları gibi yaşıyor, bedensel tutkularımızın peşinde gidiyoruz. Diri olanın yanında, çürümüşün karşısındayız."

"Cehennemin tüm tanrıları adına, dileklerimizin yerine getirilmesi için sana istekte bulunuyoruz.

"Gel, arzularımızı karşılayan isimlerini duy ve bize cevap ver!"

"Ey Şeytan, işte tarih boyunca insanların seni çağırdıkları isimlerin:

"Abaddon!" Behçet Bey'in söylediği ismi hep birlikte tekrarladık.

Behçet Bey, tarih boyunca Şeytan ve Şeytan'ı andıran tanrıların ve ilahların isimlerini alfabetik sıraya göre söylüyor ve o söylediği ismi bizler de koro halinde tekrarlıyorduk.

"Adramelek! Ahpuk! Ahriman! Amoni... Beelzebub! Drakula!... İştar!... Kalü... Mantus!..."

Mantus kelimesini duyunca bizim gittiğimiz barı hatırladım. O barın ismi de Mantus'du.

Behçet Bey, cehennem ilahlarının isimlerini söylemeye, bizler de isimleri koro halinde tekrarlamaya bir süre devam ettik.

"Mefisto!... Molok!... Nija!... Pan!... Pluto!... Set!... Şiva!..."

Behçet Bey isimleri sayıp bitirdikten sonra ellerini kaldırıp yüksek sesle tavana doğru konuşmaya başladı.

Behçet Bey'in kendinden geçercesine söylediği sözlerin bir kelimesini bile anlamadım. Kimsenin de pek bir şey anladığını sanmıyordum. Söylediği sözler kulağımızın az çok alıştığı hiçbir dile çağrışım yapmıyordu. Ancak anlamasak bile etkileniyorduk. Özellikle Behçet Bey'in söyleyiş tarzı, salonun değişik havasıyla birleşince sanki bir hipnoz etkisi yapıyordu üzerimizde... Ağır ağır söylenen bu garip sözlerin içinden bazı kelimeleri ve kelime gruplarını yakalamaya çalışıyordum.

"Bazodemelo i ta pi-ri pesonu olanu... Soba miame tarianu... od vovina carebafu... od mabezoda... oi asa-momare poilape... od coresi ta a beramiji."

Behçet Bey o garip dilde yaptığı duayı bitirdikten sonra masanın yanındaki kutudan bir kitap çıkarıp görmemiz için havaya kaldırdı. "Hemen her dinin bir kitabı vardır. Bizim kitabımız da bu: The Satanic Bible! Yani Şeytan İncili! Yazarı da Satanist Kilise-si'nin kurucusu olan, önderimiz Anton Szandor LaVey."

Bunları söyledikten sonra Behçet Bey elindeki kitabın sayfalarını bir süre karıştırdı. Aradığı yeri bulduktan sonra, "Şimdi size kitabımızdan bir bölüm okuyacağım. Bu bölümü okuduktan sonra ayinimiz devam edecek, belki de sabaha kadar sürecektir. Ancak herkesin bu geç saatlere kadar kalması gerekmiyor. İsteyen istediği zaman gidebilir."

Bu sözler üzerine ikisi kız ikisi erkek dört genç Behçet Bey'-den gitmek üzere izin istediler. Behçet Bey onları istasyona kadar Aydın'ın götürmesini önerdi. Aydın onları istasyona bırakıp dönecekti.

Gençler gittikten sonra Behçet Bey elindeki Şeytan İncili'ni açtı, kitaptaki İngilizce metni Türkçeye çevirerek okumaya başladı:

"Ne mutlu güçlü olanlara, çünkü onlar dünyaya egemen olacaklardır. Zayıflara lanet olsun, çünkü onlar köle olmayı miras alacaklardır!"

"Ne mutlu toplumda güç sahihi olanlara, çünkü onlar herkesten saygı görecektir. Lanet olsun güçten yoksun insan sürülerine, çünkü onlar silik ve onursuz bir yaşam sürdürecektir!"

"Ne mutlu cesur olanlara, çünkü onlar dünyanın efendileri olacaklardır. Lanet olsun alçakgönüllü koyun sürülerine, çünkü onlar ayaklar altında ezileceklerdir!"

"Ne mutlu zafer kazananlara, çünkü zafer haklılığın temelidir. Lanet olsun yenilenlere, çünkü onlar her zaman köle kalacaklardır."

"Ne mutlu demir bileklilere, çünkü güçsüzler onların önünden kaçacaklardır. Lanet olsun ruhta yoksul olanlara, çünkü onların yüzlerine tükürülecektir!"

"Ne mutlu ölüme meydan okuyanlara, çünkü onların yeryüzündeki günleri uzun olacaktır. Lanet olsun ölüm ötesi bir hayatın saçma hayalleriyle kendilerini avutanlara, onlar da her canlı gibi toprak olup gideceklerdir!"

"Ne mutlu öte dünyanın sahte hayallerini yıkanlara, çünkü onlar gerçek Mesih'lerdir. Lanet olsun Tanrı hayranlarına, çünkü onlar kırılmış koyunlara döneceklerdir!"

"Ne mutlu yürekli olanlara, çünkü onlar büyük hazinelere kavuşacaklardır Lanet olsun iyilik ve kötülüğe inananlara, çünkü onlar gölgelerden korkacaklardır!"

'Ne mutlu kendilerine en uygun gelen şeye inananlara, çünkü onların kafalarında terör rüzgârları esmeyecektir. Lanet olsun silik Tanrı kuzularına, çünkü onların kanları bile kardan beyaz akacaktır!

"Ne mutlu düşmanlarının kanını su gibi akıtanlara, çünkü kanını döktükleri, onları kahraman yapacaklardır Lanet olsun kendisini alaya alan nankörlere iyilik yapanlara, çünkü iyilik yaptıkları onları aşağılayacaktır!

"Ne mutlu akılcı üstün olanlara, çünkü onlar kasırgalara hükmedecekler. Lanet olsun gerçek yerine yalanları öğreten, yalanlarla beyinleri yıkayanlara, çünkü onlar iğrenç insanlardır! .

"Zayıflara üç kez lanet olsun, çünkü onlardaki güven yoksunluğu onları değersizleştirmiş, bir hiç haline getirmiştir. Onlar yalnızca ve körü körüne itaat eder ve çile çekerler!

"Kendi kendini aldatma melekleri. Tanrı yolunda yürüyenlerin ruhlarında kamp kurar. Gücün sonsuz ateşi ise ancak bir Sata-nistin ruhunda neşeye yanar ve çevresine sıcaklık ve aydınlık verir!"

Behçet Bey beni çok etkilemişti. Titrek mum ışığı iri vücudunun gölgesini karşısındaki duvara karanlık bir hayalet gibi aksettiriyordu. Kukuletasımın altında yüzü sanki insan yüzü değil, Şeytan yüzü gibiydi. Kuşkusuz kimse Şeytan'ı görmüş değil, fakat kafalarımıza resimlerle, filmlerle bir imaj yerleştirilmiş. Ancak o imaj ne olursa olsun, ben bir ressam olsaydım ve bana bir Şeytan resmi çizmemi söyleselerdi, hiç düşünmeden Behçet Bey'in resmini çizerdim. Ve çizdiğim yüz, kafalarımıza yıllardır kazanmış çirkin ve sinsî bakışlı bir yüz olmazdı. İnsanı derinden etkileyen bakışlarıyla, biçimli hatlarıyla gizemli bir yüz olurdu çizeceğim yüz. Çünkü artık kafamdaki Şeytan imajı değişmişti. Yalnız şekil olarak değil, mana olarak da değişmişti... Artık kafamdaki Şeytan, insanları kötülüğe yönlendiren bir Cehennem Meleği değildi. O; saçmalıklara, dogmalara, gerçek diye yutturulan yalanlara, haksızlıklara direnen

cesur insanların simgesi idi. O, insanın ta kendisiydi...

Behçet Bey konuşmasını bitirmişti. Ayla derin bir uykudan uyanır gibi hareketler yaparak yavaş yavaş uzandığı masadan doğruldu. Sonra ahenkli hareketlerle kayarcasına masadan indi. Çıkardığı giysilerini toplamaya başladı. En son çıkardığı giysiden başladı bu toplama işi. Külotunu almak için bizim oturduğumuz yere geldi ve önümde bir süre çırılçıplak durdu. Kalbim küt küt atmaya başlamıştı, nasıl davranacağımı bilemiyordum. Durumu Pitis kurtardı. Tamer'e döndü ve soğuk bir sesle, "Ayla Hanım'm külotunu verir misin?" dedi.

Tamer ayağa kalktı, külotu Ayla'ya verdikten sonra nazik bir tavırla Ayla'nın elini öptü. Ayla dans eder gibi ritmik hareketlerle tam önümde külotunu giydi. Bunu yaparken bana öylesine yaklaşmıştı ki, vücuduna sürdüğü nefis parfümü kokluyor, neredeyse vücudunun sıcaklığını hissediyordum. Hatta bir ara göğüslerini dudaklanma doğru yaklaştırdı. Sanki öpmemi istiyordu. Bir ara bunu yapmak geçti içimden, fakat Pitis'den çekindiğim için kendimi tuttum. Ayla benden bir yakınlık göremeyince Pitis'e ters bir bakış fırlatıp yanımızdan uzaklaştı. Ayla uzaklaşınca Pitis'e döndüm. Göz göze geldik. Pitis renk vermemeye çalışıyordu; fakat biraz kırgın olduğu belliydi.

"Burası Şeytan ini, burada her şey serbest!" diye mırıldanırken kırgınlığı sesine bile yansiyordu. "Sakin kıskandığımı sanma! Zaten seninle anlaşmıştık, kıskanma yok!" Pitis bunları söylerken de sesi kendisini yalanlıyordu. Pitis beni Ayla'dan kıskanmıştı. Bunu anlamak beni için için sevindirmişti. İki kadın da benim için birbirlerine düşman olmuşlardı!

Ayla giyindikten sonra Behçet Bey, "Çocuklar, vakit gece yarısına yaklaşıyor," dedi. "Aslında bugün gün doğana kadar eğlenmek gerekir, hem de çılgınlar gibi! Ama şunu da kabul etmek gerekir ki, burası Amerika değil. Afişe olmaya gelmez. Onun için bazılarımız artık gitsinler!"

Gidecek gençler vedalaşıp ayrıldılar. Bazılarını, az önce do-nen Aydın, evlerine yakın yerlere bırakacaktı. Kendi de gidecekti evine. Çünkü babasından çekiniyordu.

Gidecekler gitmiş, villada on kişi kalmıştı. Biz altı kişilik İstanbul grubu, Behçet Bey ve Ayla; Mehmet ve Gonca.

Villanın terası andıran büyük balkonundaydık. Vakit gece yarısını geçiyordu. Yıldızlı bir geceydi. Deniz tarafından hafif bir rüzgâr esiyor, yaprakları hafiften hışırdatıyordu. Denizden esen rüzgâra rağmen hava ılıktı, üzerlerimizdeki incecik giysilere rağmen üşümüyorduk. Belki de aldığımız içkiler ve içinde bulunduğumuz atmosfer kanlarımızı kaynatmıştı. Evin tüm ışıkları sönmüştü. Balkonda da ışık yakmamıştık. Yalnızca yıldızların ölgün ışığı vardı. Tabii bu ışıkta birbirlerimizi ancak karartılar şeklinde görüyorduk.

Behçet Bey, "Şimdi biz bize kaldık," diye söze başladı. "Bu geceyi, geceye yakışır şekilde kutlayalım! Herkes geceyi geçireceği partnerini seçsin! İsterseniz kura çekelim, ne dersiniz?"

Faruk, "Bana kalırsa, bir seçim yapılsın! Bayanlar yapsın seçimi!"
Tamer, "Herkes seçime taraftar mı?" diye sordu.

Behçet Bey güldü. "Ara sıra partner değiştirmek insanı daha da canlandırır, seks yaşamını renklendirir. İnsan hep aynı partnerie yatıp kalkarsa zamanla ondan soğur."

Pitis soğuk bir sesle, "Bu her çift için geçerli değil," dedi. "Belki çok eskimiş evliliklerde söz konusu olabilir."

Ayla söze girdi. "Pitis, sen bu konularda sanırım tam bir uzmansın! Seks konusundaki deneyimlerinden diğer arkadaşlarımızın yararlanmasını istersin, herhalde?"

Ayla'nın bu hakaretini boğuntuya getirip durumu kurtarmak isteyen Behçet Bey, "Her kadın seks konusunda eksperdir," dedi. "Yeter ki, ondaki bu doğal yetenek bir takım bağınaz uygulamalarla köreltilmesin! Benim bu gece için önerim: Her bayan geceyi geçi-

receği partneri seçsin. Seçim önceliğini onlara verelim."

Bu öneriye itiraz eden olmadı. Hep birlikte terastan aşağı bodruma indik. Ayla ışıkları söndürüp siyah mumu yaktı. Salondaki uzun masayı ve birkaç iskemleyi dışarı çıkararak salonu oldukça serbest hale getirdik.

Behçet Bey, "Şimdi bir ihtiyaç molası verelim," dedi. "Bayanlar bu arada giysilerini değiştirebilir. Makyajlarını tazelerler. Yukandaki dolapta çeşit çeşit kadın giysileri var. Hem de böyle geceler için. Ayla'yla çıkıp istediğinizi seçip giyebilirsiniz."

Yarım saat kadar sonra hepimiz tekrar salonda toplanmıştık. Bayanların giysileri gerçekten çok güzeldi. Ayla ile Selda dansözler gibi giyinmişlerdi. Pitis'in onlardan kalır yeri yoktu. Neredeyse çıplaklık vücuduna tül den bir entari giymişti. Nar çiçeği rengindeki tülün altında yalnızca slip bir külotu vardı. Çıplaklığı daha da seksi hale getiren usta bir çıplaklık... Pitis'in o güzel göğüsleri şimdi daha da heyecan vericiydi. Selda ve Ayla, Pasifik adaları yerlileri gibi sadece en gizli yerlerini örten birer ot demetlerini andıran etekler giymişlerdi. Gonca ile Ferhan da oldukça açık giysiler içindeydi; ama diğerlerine kıyasla rahibeler gibi giyinmiş sayılabilirlerdi.

Salonda garip ve çok ağır bir müzik başlamıştı. Müziğin vo-lümü de temposu da çok ağırdı. Biz erkekler iskemlelerde oturuyorduk. Bizleri dansa bayanlar kaldıracaktı.

Dansa bayanlar başladı. Ağır ağır, ince hareketlerle vücutları-nın güzelliklerini sergilemek ister gibi dans ediyorlardı. Bu dans aslında Pitis, Ayla ve Selda'nın birbirleriyle yarışması, birbirlerine meydan okumaları şeklini almıştı. Hepimiz büyülenmiş gibi bu nefis, seksi dans gösterisini seyretmeye başladık.

Pitis hepsinden daha etkiliydi. Hem güzelliği, hem de olağa-üstü güzel dansıyla diğer kızları gölgede bırakmıştı. Ayla'nın çı-rlı çıplak soyunarak ve dans ederek daha önce yaptığı tek kişilik şokunu silip atmış gibiydi. Ayla ve Selda'nın bir hayli bozuldukları

tavırlarından beli oluyordu. Sonunda Ayla dayanamadı, "Bu kadar kıvırmak yeter!" dedi. "Bu gidişle hiçbirimizde seks yapacak hal kalmayacak. Partnerlerimizi seçelim; olsun bitsin!" Ayla bu sözleri söyledikten sonra bana doğru yürüdü ve yanıma gelip elini omuzu-ma koydu. "Bu gece partnerim sensin!"

Ne yapacağımı, ne diyeceğimi şaşımıştım. Sarhoşlukla ça-kırkeyiflik arasındaki çizgideydim. Toplantının başlarındaki tutucu halimi üzerimden atmış, Satanistlerin havasına iyice gimiştim. Pi-tis'in bir başkasıyla yatmasını istemiyordum. Ama bunu sorun yapmayacak bir ruh hali içindeydim. Ayla'da bir değişiklik bulabileceğim heyecanına da kendimi kaptınnıştım. Hem Pitis'le evlenecek değildim. Nihayet onunla da günümü gün ediyordum. Varsın o da bu geceyi değişik bir partnerle geçirsin! Gerçi böyle düşünmeye çalışıyordum, ama bu durumu içime sindirebileceğimi de söyleyemezdim. Ancak ve ancak buna katlanabilirdim.

Ben bunlan düşünürken, birden yanımızda Pitis belirdi. Ay-la'yı vücuduyla yana iter gibi bir hareket yaparak, "Ayla, lütfen!" dedi. "Bu kadarı yeter! Seni kırdımsa herkesin önünde özür diliyo-rum, lütfen!*"

Ayla boş verir bir tavırla. "Sevgilinin bu geceyi boş geçirme-mesi için... Yoksa o kadar meraklı değilim!" dedi. "Yalnız sana da tavsiyem oynayacağın oyunu kurallarına göre oyna!" Bunları söyledikten sonra Ayla hışımla yanımızdan ayrıldı ve Faruk'un yanına gitti. "Seni ikinci seçtiğim için alınmıyorsun, değil mi? Arkadaşımı daha önce seçmemin nedenini anladığımı sanıyorum."

Faruk güldü. "Ben kompleksli biri değilim! Kaçınıcı seçilirsem seçileyim, umurumda değil. Bu geceyi sizinle geçirmek beni mutlu eder!" Bunları söyledikten sonra ayağa kalkıp Ayla'nın koluna girdi.

Faruk'la Ayla eşleşince, Selda da Behçet Bey'in yanına gitti. "Ben de bu gece sizi mutlu etmeye çalışacağım!" dedi.

Ferhan, her zaman birlikte oldukları Tamer'i seçmiş: Meh-

met'le Gonca'ya da partner değiştirmek seçeneği kalmamıştı. Böylece yalnızca Faruk ve Behçet Bey değişik partnerlerle o geceyi geçireceklerdi.

O gece sabaha kadar bitkin düşünceye kadar eğlendik. Pitis tüm kadınlık hünerlerini sergileyip bana hayat boyu unutamayacağım bir *gece* geçirtti.

Sabahleyin kahvaltı masasında toplandığımızda saat neredeyse 11.00'di. Üzerimizde akşamdan kalmanın mahmurluğu vardı. Hem kahvaltımızı yedik, hem de biraz geyik muhabbeti yaptık. Behçet Bey çok hoş sohbet biriydi. Kalender yapılıydı. Dünyayı takmaz havalardaydı. Onu sevmiştim. Aynı zamanda bende saygı da uyandırmıştı. Bu kadar kısa zamanda dünya görüşlerimi tümüyle değiştirecek kadar etkilenmiştim ondan. Artık Satanizm, bir zamanlar sandığım gibi kötü bir yol değildi. Tam tersine akla yatkın, insana yaşamdan zevk almanın yollarını gösteren sağlam bir düşünce sistemiydi... Satanistler ne "Tanrı'ya ne de Şeytan'a inanıyorlardı. Onların Şeytan'a tapınmaları da inançtan değil, toplumun dogmalarına karşı bir tepki gstemekten öteye gitmiyordu. Hele hele, cehennem korkusu gibi insanın iini karartan Şeyleri de alaya alıyorlar; dinsel tapınmaları da dün gece olduğu gibi bir seks cümbüşü haline sokarak Tanrı'ya inanan veya inanmış görünerek kendinden daha safları aldatan ve çıkar sağlayan insanlara tavır koyuyorlardı. Kısacası hayatımı renklendirecek, rahatça seks yapabileceğim bir topluluğa girmiştim. Mutluydum!

Bu mutluluğum dört gün sürdü. Mayısın dördüydü. Akşam eve döndüğümde Severyus Baba elime bir gazete uzattı. "Bak, şurayı oku!"

Gazeteyi aldım. 4 Mayıs 1996 tarihli Yeni Yüzyıl gazetesi. Gösterdiği, iki sütun üzerinden yazılmış oldukça kısa haberi okudum. Haberin ortasında gözlerinin içi bile gülen sevimli bir kız resmi vardı ve haber şöyleydi:

ŞEYTANA TAPANLAR 15 YAŞINDAKİ KIZI KATLETTİ

Washington-Şeytana tapan 3 Amerikalı lise öğrencisi, müzikli bir tören düzenleyerek, 15 yaşında bir kıza tecavüz ettikten sonra işkenceyle öldürdüler.

Korkunç olay Kahforniya eyaletinde geçen ay yaşandı, ancak yeni ortaya çıktı. 15, 16 ve 17 yaşlarındaki 3 genç, "cehennemde yer edinebilmek için" gözlerine kestirdikleri ve bakire olduğuna inandıkları Elyse Pahler'i kaçırarak, ormanlık bir bölgeye götürdüler. "Tanrı'ya karşı en büyük günahı işleyip bir kurbanla Şeytana hoş görünmek" isteyen öğrenciler, Pahler'e önce uyuşturucu verdiler, sonra tecavüz ettiler ve ardından da işkence yaparak katlettiler.

Olay, Pahler'i öldüren gençlerden birinin polise gitmesiyle ortaya çıktı.

Polis, Pahler'in cesedini bulurken, şeytana tapan 3 lise öğrencisi hemen arkadaşlarının isim vermesi üzerine tutuklandı. Üç genç katil hazıranda mahkeme önüne çıkarılacak. (aa)

Gazetede ki yazıyı okuyunca uzun uzun düşündüm. Şeytan'a tapmanın insanın hayatını renklendiren hoş bir fantezi, sıra dışı bir yaşam tarzı olduğunu düşünmeye başlamıştım. Sağdan soldan duyduğum. Şeytan "a tapanlar hakkındaki korkunç şeylerin birer uydur-

ma olduğuna inanmaya başlamıştım. Bu haber üzerine kafam karıştı. Acaba Satanizm'i yanlış mı anlamıştım?

Severyus Baba kolumu tuttu. "Gel benim odaya gidelim! Seninle bu konularda biraz konuşmamız gerekiyor."

Severyus Baba, odasındaki masanın yanına bir sandalye çekip beni oturttu; kendisi de karşıma oturdu.

"Bak, Ekrem! Gözümden kaçıyor sanma! Senin bu Satanistlere takıldığının farkındayım. Bugünkü gazete haberi iyi bir rastlantı oldu. Bu konuda seninle konuşmayı çoktandır istiyordum."

"Severyus Baba, benim tamdığım Satanistler öyle kanlı bıçaklı insanlar değil. Belki onlar da diğer dinlerde olduğu gibi birbirlerinden farklı topluluklar oluşturuyor. Dinlerdeki mezhepler gibi. Olamaz mı? Hem bu Satanizm denen şey bir çeşit ateizm..."

Gazetedeki haberin üzerimdeki kötü etkisini atmıştım. Şeytan'ı savunmaya hazırdım.

"Ekrem, ben felsefe okudum. Hem de Fransa gibi bir yerde. Şeytan'a tapmanın bir çeşit ateizm olduğunu biliyorum. Ama ateizmin aşırı ve çok kötü bir çeşidi. Orta Çağdaki Hıristiyanlığın yanlışlarından doğmuştur bu kötü akım."

Konuyu biraz olsun değiştirmek için, "Demek ki, İncil'in getirdiği düzen insanlara mutluluk değil mutsuzluk getirmiş. İnsan-hk bin yılı aşkın bir süre Hıristiyanlığın karanlığında çile çekmiş..."

Severyus Baba güldü. "Sen benim gençlik halimi hatırlatıyorsun, Ekrem. O zamanlar ben de senin gibi düşünürdüm. İsa'ya da Musa'ya da kafam yatmazdı. Ama yaşlandıkça İncil'i daha iyi anlamaya başladım. Sana şunu söyleyeyim. Şeytan inancı İsa'ya olan bir tepki, bir karşı çıkıştır. Ama yanlış şuradadır: Orta Çağ karanlığının suçlusu İncil değildir, tam tersine İncil'i bilmemektir."

"Severyus Baba, söylediğine kafam yatmadı. Bu adamların ellerinde İncil yok muydu? Okuma yazma da bildiklerine göre. Bizim insanlarımızın neredeyse tamamına yakını Müslüman; öyle ol-

duğu halde kim isterse iki paket sigara parasına bir İncil alıp okuyabilir."

"Evet, öyle. İncil hemen hemen tüm dünya dillerine çevrilmiştir. Bak, sana İncil'den bir kısım göstereyim ve oku; o zaman Orta Çağ karanlığının nedenlerini ve suçlularını anlayan kolay olacak."

Severyus Baba kütüphanesindeki raflardan kırmızı kapaklı bir kitap çekti. İşte bir Türkçe İncil! Çağdaş Türkçe ile yapılmış iyi bir çeviri!" Sayfalarını karıştırdı ve bir yer bulup okumam için bana uzattı.

Severyus Baha'nın gösterdiği kısmı yüksek sesle okudum:

"Bunun gibi, eğer siz de anlaşılır bir dilde konuşmazsanız, söyledikleriniz nasıl anlaşılacak? Havaya konuşmuş olursunuz! Kuşkusuz dünyada çok çeşitli diller vardır, ve hiçbiri anlamsız değildir. Ne var ki, konuşulan dili anlamazsam, ben konuşana yabancı olurum, konuşan da bana yabancı olur.

'Bilmediğim dilde dua edersem ruhum dua eder, zihnim ise verimsiz kalır..

'Görülüyor ki, bilinmeyen dillerde konuşma, imanlılar için değil, imansızlar için bir belirtidir.' "(■^)

İncil'i Severyus Baba Baha'ya uzattım. "Demek ki, Tanrı herkesin İncil'i kendi dilinde okuyup anlamasını ve kendi dilinde dua etmesini istiyor, öyle mi?"

"Kuşkusuz, bu satırları İncil'den kendin okudun! Ama Orta Çağ'da din adamları halkın İncil'i kendi dilinde okuyup anlamasına karşı çıktılar; buna engel oldular. Sonuçta din adamları, insanla

(1)İNCİL: I. Korintliler 14:9-11 (2)İNCİL: 1. Korintliler 14:14 (3)İNCİL: Korintliler 14:22

Tanrı arasına çekilmiş bir duvar oldular. Din adına pek çok kötü işler yapıyorlar, fakat halk bunların dinin gereği olduğunu sanıyordu. O kadar ileri gitmişlerdi ki, cennete gideceklere parayla cennete girme belgesi satmaya kadar işi götürmüşlerdi. Ve bu rezilliği de en büyük din adamları, papalar yürütüyordu. Yapılan kötülöklere karşı çıkmak kimin ne haddine; bu konuda ima yollu eleştiri yapmaya cüret edenler bile hayatından oluyordu. Hem de akıl almaz işkencelerle, çok kez herkesin gözü önünde...

"Değil sıradan insanlar, krallar bile sinmişlerdi bu Tanrı sözünü ağızlarına kemik yapmış azgın köpeklerin şerrinden... Milyonlarca insan yok yere öldü... Aforoz korkusundan kimse nefes alamıyor, bu zalim din adamlarının her sözüne körü körüne uyuyordu..."

Severy'us Baha'nın sözünü kestim. "Konu açılmışken, şu afa-rozun ne olduğunu açıkla mısınız?"

"Aforoz, Hıristiyan topluluğundan atılmaktır. Aforoz edilen insanla Hıristiyanlar ilişkilerini keser, onu dışlarlar."

"Bu kadar mı? Ben de çok daha korkunç bir şey sanmıştım aforozu. Onlar sizinle konuşmazlarsa, siz de onlarla konuşmazsınız, olur biter!"

Severyus Baba güldü. "O kadar basit değil Sizler aforoz nedir bilmezsiniz. En ağır cezalardan biridir aforoz! Ömür boyu hapis cezası gibidir Düşün bir kere: Sen bir aile reisisin ve aforoz edilmişsin! Eve gelirsın, ev halkı seni içeri almaz. Fırıncıya gidersın, paranla ekmek alamazsın. Bakkal, manav aynı şekilde... Çalıştığın işyerinin kapısı sana kapalıdır. Karşılaştığın insanlar seni görünce yolunu değiştirir. Çeşmeden bir yudum su içmeye kalksan, çeşme başındakiler seni taşlarla sopalarla kovalarlar... Bu koşullar altında yaşa yaşayabilirsen!"

"Peki bu durumdaki insan ne yapacak? Afarozdan kurtulmanın yolu yok mu?"

"Olmaz olur mu? Var tabii! Seni aforoz eden papazın ayaklarına kapanıp onun afarozu kaldırması için yalvarırsın. Tabii bu arada onun senden istediği her şeyi yapman gerekir ki, Tanrı'nın bu seçkin adamı seni bağışlasın. Zenginsen işin biraz daha kolaydır. Malının mülkünün büyükçe bir kısmını safra atıp hafiflersin. Sonuçta kuş gibi hafif, afarozdan kurtulmuş ve papazın hayır duasını almış, cennette kendine bir yer edinmiş olarak yaşamına devam edersin."

"Ama bu çok büyük bir haksızlık!"

"İşte ben de sana bunu anlatmak istiyorum! Bin yıldan fazla insanlık bu zulmü yaşadı. Koskoca Roma ve Yunan uygarlıklarının mirasını devralan Hıristiyan dünyası, bu zalim din adamlarının önderliğinde koyu bir karanlığa büründü. İnsanlar günah korkusu altında eli kolu bağlı, koyunlar gibi yaşıyorlardı. İnsanlığın normal ilerlemesi durmuş, hatta geriye gitmeye başlamıştı. Krallann egemenliği sarsılmış, Avrupa feodal bir yaşam biçiminin çarkına kapılıp içe kapanık küçük sitelere dönüşmüştü."

"Yani krallık daha mı iyi demek istiyorsunuz?"

"Ben onlara girmek istemiyorum. Ama krallıklar daha geniş topraklar üzerinde yaşayan insanları bir ülke statüsünde topladığından, doğal olarak iletişim ve ticaretin hudutları genişler ve toplumlar böylece daha kolay gelişir ve zenginleşir. İçe kapanık toplumların gelişip zenginleşmesi kolay değildir."

"Ama o devirlerde de krallıklar vardı..."

"Vardı, fakat kilise onlardan daha güçlüydü ve kralların sözü kiliselere geçmiyordu. Düşün bir köy papazını! İstedğine basıyor afarozu ve kral bile ona vız geliyor. Böyle bir toplumda hak hukuk olur mu? Tüm yaşamın papazın iki dudağı arasında... Neyse konu uzun... Nereden gelmiştik bu konuya?"

"Orta Çağın karanlığından sorumlu olan İncil değil, demiştiniz."

"Evet, toplumu kısıpaca alan din adamları İncil'in açık buyruğuna rağmen kitlelerin İncil'i okuyup anlamaması için her şeyi yaptılar. Yüzyıllarca İncil halkların diline çevrilmedi."

"Yani kimse bu çeviri işini yapmadı mı? Korktular mı yani?"

"Yapanlar çıktı çıkmasına ama, sonlan kötü oldu. Bu konuda sana bir iki ömek vereyim tarihten. Bak, dinle!

"İngiliz bilim adamı William Tyndale'in en büyük emeli İncil'in İngilizceye çevrilmesiydi ve bunu yapmaya kararlıydı. Bu kararını da tutucu papazlara açıkça söyleyecek kadar da yürekliydi. Tanrı canımı esirgerse, birkaç yıl sonra, bir ırgatın İncil'i sizlerden iyi bilmesini sağlayacağım," diyordu. İngiliz papazlar bunun üzerine Tyndale'e cephe aldılar. Tyndale, İngiltere'de barınamadı; Almanya'ya kaçtı. İngiltere'deki ünü Almanya'ya da ulaşmıştı. Adamcağızı orada da rahat bırakmadılar. Her an öldürölme korkusunu hissederek İncil'in çevirisine devam etti. 1525 yılında Tyndale'in İncil çevirisi yayınlandı. Çevirinin binlercesi İngiltere ve İskoçya'da dağıtıldı. Tyndale bununla da kalmadı. Tevrat'ın da çevirisini yapmaya kalktı; fakat bitiremedi. Belçika'ya kaçmak zorunda kaldı. 1536 yılında Belçika'da yakalanıp diri diri yakıldı.

"William Tyndale, ölmeden önce yarım bıraktığı Tevrat'ın çevirisine devam etmesini arkadaşı John Rogers adında bir papazdan rica etmişti. Ama ona da fırsat vermedi kilise. Onu da İngiltere'de diri diri yaktılar. Başu dik, yakılmaya giden Rogers'i İngiliz halkı alkışlarla ölüme uğurladı."

Severyus Baba, bu konuşmaları, önceden hazırladığı belli olan notlarına bakarak yapıyordu. Anlaşılan benimle konuşmak. Şeytan'ın yolundan beni çevirmek için bir ön hazırlık yapmıştı. Masanın üzerinde de bazı kitaplar vardı. Bu kitapların aralanna da kağıtlar sokulmuştu. Anlaşılan aradığı yerleri hemen bulabilmek için koymuştu bu kağıtları.

Söz arasında, "Severyus Baba, benimle konuşmak için mi bu kadar hazırlık yaptınız?" diye sordum.

"Evet, Ekrem. Senin Satanizme iyice meylettüğünün farkındayım. Sana, bu kötü yolun çıkış ve özellikle gençler arasında yaygınlaşma nedenlerini anlatmaya çalışıyorum. Sıkılıyorsan bırakalım!"

"Hayır, sıkılmıyorum," demekten başka yapacak bir şey yoktu. "Kısa kes. Aydın havası olsun!" diyemedim ya!

Severyus Baba, Orta Çağ'ı bitiren rönesans ve reform hareketlerini anlatmaya başladı. Özellikle Martin Luther'den bahsediyordu. Elindeki notlara bakarak Martin Luther ve onun Orta Çağ'ın bitmesine ve yeni bir çağın başlamasına olan katkılan hakkında özetle ve az çok benim de bildiğim şunları söyledi:

Martin Luther, 1483 yılında Almanya'da doğmuştu. Din eğitimi gören Luther, bir manastırda keşiş olarak göreve başlamıştı. Çalışkanlığı ve zekâsı sayesinde kısa zamanda yükseldi. Wittenberg Üniversitesi'nde profesör oldu. O sıralar Roma'daki papalık, hazinesini daha da doldurmak amacıyla indulgence'lerin satışına büyük bir önem vermeye, Avrupa çapında büyük kampanyalar yürütmeye başlamıştı. Martin Luther, papanın bu hareketine karşı çıktı. Kurtuluş parayla satın alınmazdı. Papa da, konumu ne olursa olsun, bir insandı; günahları bağışlaması geçersizdi. Bunu ancak Tanrı yapabilirdi. Papalığın, üniversite duvarlarına astırdığı indul-gence satışlarıyla ilgili ilanları yırttı. Bununla da yetinmedi; kilisenin duvarlarına da papaya karşı bir deklarasyon yazıp astı. Bundan sonra ortalık iyice karıştı. Papa, Luther'i aforoz etti. Ama artık iş çığrından çıkmıştı. Pek çok insan Luther'i destekliyordu. Bu destekleyenler arasında güç ve yetki sahibi soylular da vardı. Böylece papalık ilk kez aciz kalıyor ve dinde reform hareketi böylece başlamış oluyordu. Martin Luther yanlıları artık Roma kilisesinden kopmuşlardı. Onlara Protestan denildi. Katolik kilisesi bu hareketi bastırmak için çok çalıştı; çok kan döküldü. Fakat artık hareket oturmuş ve dinde reform başlamıştı. Zamanla o korkunç Orta Çağ ka-

ranlığı kalktı. Hristiyan ülkeler özgür düşüncelerin beşiği olmaya başladı. Laiklik benimsendi...

Severyus Baba bunları anlattıktan sonra, "Türkiye de laik bir ülke," diye sözüne devam etti. "Herkes istediği dini seçebilir. İsterse hiçbir dine de inanmaz. Kimse ona karışmaz. Ancak Satanistler öyle boş bırakılacak insanlar değil. Çünkü her kötülüğü yapmaya kendilerinde hak görüyorlar. Hiçbir toplum böyle akımlara izin veremez."

"Severyus Baba, siz benim büyüğümünüz. Yalnız yaşınıza değil, bilgi ve kültürünüze de saygım var. Ama yanıldığınız bir nokta var. Hiçbir toplumun böyle akımlara izin vermeyeceğini söylüyorsunuz. Halbuki başta Amerika olmak üzere birçok ülkede Sa-tanizm serbest. Ülkemizde de bu konuda resmen bir yasak olduğunu hiç sanmıyorum. Belki toplumsal baskı söz konusu olabilir."

Severyus Baba'nın bu sözlerime kızdığına emindim; fakat renk vermedi. "Ekrem, sen Satanist misin?"

"Değilim," diye yalan söyledim. "Değilim, ama onların ileri sürdükleri pek çok sav oldukça akla yakın. İnsan onların akla yakın tezlerini kolay kolay çürütemiyor. Özellikle Tevrat ve İncil'de yazılı olanlara karşı çıkıyorlar."

"Sen o kitapları okudun mu?"

"Hayır, okumadım. Ama okulda din derslerinde o kitaplar hakkında bazı şeyler öğrendik."

"Sana bir büyük nasihati: Bilmediğin bir şeyin ne karşısında ol, ne de yanında! Ben sana bu kitapları vereyim, oku! Onları okursan din konusunda pek çok şeyi doğru olarak öğrenirsin. Müslümanlığı bile Tevrat ve İncil'i okuyarak daha iyi anlarsın. Çünkü o kitaplar her şeyi, baştan sona tüm detaylarıyla anlatırlar. Bir roman okur gibi okursun. Anlamadığın, kafana yatmayan şeyleri de bana sor!"

Bütün bu konuşmalardan sonra kafam daha da karışmıştı. Orta Çağ'daki din adamlarının yanlışlarıyla Satanizmin ilgisi neydi?

Satanizm, dindeki yanlış uygulamalarla ilgilenmiyordu. Bu ancak din adamlarını ilgilendirirdi. Satanizm, tüm dinlere karşıydı! Tanrı'ya karşıydı! Bizim Severyus Baba, kalkmış bana dinleri savunuyordu...

Severyus Baba'yı hepten de kırmak istemiyordum. Konuya başka açıdan girdim. "Orta Çağ'da din adamları İncil'i gözardı etmişler, insanlara bin yıla yakın zulüm etmişler. Bütün bunlar tamam. Ancak benim size sormak istediğim bir şey var: Satanizm, Orta Çağ'daki uygulamalara bir tepki olarak ortaya çıktığını söylüyorsunuz. Bilmem yanlış mı anladım?"

"Aşağı yukarı doğru. Orta Çağ'daki uygulamalara tepkiler büyük olmuştur."

"Ama Satanizm, kiliselerin o zulümlerinin artık çok gerilerde kaldığı yıllarda daha da çok taraftar bulmuştur. Belki tarihçesi pek yeni değil, ama yayılışı ve taraftarlarının çoğalması daha çok son yıllarda olmuştur, sanıyorum."

"Evet, doğrudur. Özellikle son yirmi yılda Satanizm dünyanın gündemine girmiştir."

"Hem de Orta Çağ'ın kapanışından yüzlerce yıl sonra. Bunu nasıl açıklarsınız?"

"Bu gibi konular daha çok sosyologları ilgilendirir. Onları ilgilendirir derken; bizi ilgilendirmez anlamına söylemiyorum. Toplumdaki tüm akımlar o toplum fertlerini öyle veya böyle etkiler ve ilgilendirir. Sosyologları ilgilendirir dememin nedeni: onların araştırma alanına girmesindedir. Ama üzülerek söyleyeyim ki, bu konuda sosyologlar oldukça suskun. Benim gibi felsefe tahsüini son sınıfta bırakmış biri bu konuda ne söyleyebilir ki! Ama şunu söyleyebilirim ki, Orta Çağ bitmiş, fakat yazarlar ve bilim adamları Orta Çağı kitaplarında devamlı işleyip canlı tutmuşlardır. O çağı anlatan yüzlerce, binlerce kitap yazılmıştır ve halen de yazılmaktadır. O çağı anlatan pek çok da film yapılmıştır. O çağı kitaplarına konu eden yazarlar arasında pek çok ünlü isim vardır. Hıristiyanlığa kar-

şı çıkan yazar ve düşünürler arasında aklıma gelen bazı isimler: Nietzsche, Hobbes, Locke, Marx, Lenin, Sartre, Voltaire... Tabii ünlü, ünsüz daha sayısız isimler var... Bu yazar ve düşünürler yalnız Hıristiyan dünyasını değil, tüm dünyayı etkilemiştin Yüz milyonlarca insan onların fikirlerinin büyümesine kapılıp onların peşinden gitti. Sonuçta, Şeytan'a tapmak aşırılığı da bunların eseridir."

Severyus Baba benimle uzun uzun konuştu, nasihatler verdi. Sabırla dinlemekten başka çarem yoktu. İki aydır benden kira almıyordu. Kahvaltılarının parasının hissesine düşenden fazlasını da ödeyen oydu. Sık sık, "Para konusunda sıkılırsan, çekinme bana söyle! Benim bir ayağım çukurda. Mezarıma mı götüreceğim?" diyordu.

Severyus Baba, uzun konuşmasından sıkıldığımı anlamıştı. Nihayet kafamı daha fazla ütülemekten vazgeçti. Bana kütüphanesinden iki kitap verdi.

"Bu, Kitab-ı Mukaddes! Kitabı Mukaddes iki kısımdır. Birinci kısım Eski Ahit denen kısımdır. Yani Tevrat ve Mezmurların olduğu kısım. Dünyanın yaratılışından İsa'ya kadar olanları anlatır Yalnız Tanrı'nın sözünü değil, İsrail'in tarihini de anlatır. İkinci kısma Yeni Ahit denir. İsa'yı, öğretülerini; İsa'nın ölümünden sonra elçilerin Tanrı Sözü'nü duyurmak için yaptıkları çalışmaları ve öğretilerini anlatır. İşte İncil budur. Yani Kitabı Mukaddeste Tevrat ve İncil bir aradadır. Ancak ben sana İncil'i ayrı olarak da veriyorum. Çünkü ikisi bir arada çok kalın bir kitaptır. Bu küçük ebatlı İncil, senin için kolaylık olur. Cepte bile taşıyabilirsin."

"Severyus Baba, ben bu kitapları şu sıralar pek okuyamam. Derslerimin en yoğun olduğu zaman şimdi. Ama fırsat buldukça okuyacağım. Yaz tatilinde daha rahat okuyabilirim."

Böyle söyleyerek Severyus Baba'nın elinden kurtuldum.

O akşam Pitis'le beraber Tamer'in dükkânındaydım. Severyus Baba'yla konuşmamızı anlattım. Tamer güldü. "Demek adam seni Şeytan'a tapanların pençesinden kurtarmayı kafaya koymuş!"

Bundan sonra İncil derslerine hazır ol! Adam senin yakarı kolay kolay bırakmaz! Ama kafanı kullan! İncilin yazdıklarından etkilenmiş gibi davran! Böylece herifi bir güzel tırtıklarsın!"

Severyus Baha'yı tırtıklamak gibi bir niyetim yoktu. Kitap satışından kazandığım para az çok bana yetiyordu. Pitis de para bakımından bana yük değildi. O da babasının Pitis'in adına yatırdığı paradan azar azar çekiyor, bu da onu idare ediyordu. İkimizin de kimsenin birkaç kuruşunda gözümüz yoktu.

Mayıs sonlarıydı. Her zamanki yerimde tezgâhımı açmış, müşteri bekliyordum. Yanıma dört kişi geldi. İçlerinden biri hiçbir şey söylemeden tezgâhımdaki bazı kitapları seçip ayırmaya başladı. Önce uyanamadım. Adamı yağlı bir müşteri sanmıştım. Adamın ayırdığı kitaplar, kitapları çok satan bir yayınevine aitti. O, kitapları toplarken, içlerinden biri de cebinden bir kimlik kartı çıkarıp gösterdi.

"Biz mali polisteniz. Karakola kadar geleceksin."

Bunun üzerine bir tuhaf oldum. Korsan kitap satarken yakalanmıştım. Kitapları seçip ayıran adam, o yayınevinin avukatıydı.

Hep birlikte karakola gittik. Karakoldaki polisler bana oldukça yumuşak davranıyordu. Ama avukatın çenesi durmuyordu. "Kitap piyasasını altüst ettiniz! Sizler hırsızlardan da aşağılıksınız! Yalnız yayınevinin değil; yazarın, çalışanların, devletin hakkını da çalılıyorsunuz..." şeklinde hakaretler edip duruyordu. Ben bütün bunları suçluluk duyguları içinde dinliyor, cevap veremiyordum. Adamın dedikleri doğrudu.

Karakolda zabıt tutuldu. Zabıt tutulmakla kalınmadı, kaldığım evde arama yapılmasma da karar verildi.

Yanımda avukat, bir resmi, bir de sivil polis, kalmakta olduğum eve gittik. Saat 16:00 sularıydı. Severyus Baba genellikle o saatlerde evde olmazdı. Fakat o gün, aksilik olacak ya, evde olacağı tutmuştu.

Benim polislerle geldiğimi görünce, Severyus Baba şaşırmış, eli ayağı dolaşmıştı. Sivil polis durumu kısaca anlattı. Evde arama yapılacağını söyledi. O zaman ben, "Severyus Baba'yı rahatsız et-

meyin!" dedim. "Korsan kitaplarla onun ne ilgisi var? Adamcağız korsan kitabın ne olduğunu bile bilmez."

Ama beni dinlemediler. Onun yatıp kalktığı, kütüphane gibi kitap dolu odasını da aradılar. Avukat değişik dillerden pek çok kitabı görünce şaşırmişti. Severyus Baha'ya, "Bütün bu kitaplan siz mi okuyorsunuz?" diye sordu.

"Evet. Ben küçük yaştan beri okurum. Yaşlandıkça kitaplara daha da düşkün oldum."

"Kiracınız da kitaplara meraklı. Ama o işin kötü yanına düşkün."

Severyus Baba korsan kitabın ne olduğunu o gün anlamıştı. Sattığım kitapların korsan kitaplar olduğunu bilmiyor, daha doğrusu kitaplan korsan olarak basılıp satıldığını bilmiyordu. Durumu öğrenince kızmıştı.

"Sen bana böyle kötü bir iş yaptığımı söylememiştin, Ekrem!" diye çıkıştı. "Ucuz kitaplar satan yayınevlerinden alıyorum bu kitapları, diyordun."

Verecek cevabım yoktu. Utanç içindeydim. Başımı eğdim. O güne kadar ne sanık, ne de tanık karakoldan içeri adımımı atmış değildim. Hem utanıyor, hem de korkuyordum. Avukata yalvarır bir sesle, "Bu kez beni bağışlayın!" dedim. "Size söz veriyorum. Bundan sonra korsan kitaplan değil satmak, elime bile almayacağım."

Sivil polis söze girdi, "Sen şimdi bu korsanları aldığın yeri bize göstereceksin. O zaman bu işten yakayı sıyrırırsın. Selim Bey şikayetini geri alır."

Selim Bey yayınevinin avukatıydı. Polisin sözlerini onayladı ve bana uzunca bir nasihat çektikten sonra, "Bu işin sonu yok" dedi. "Genç yaşta sabıkalanırsın.. Sen bize yardım et; bu işin kaynağına ulaşalım."

"Ben korsanların basıldığı yeri, depolarını filan bilmiyorum. Bir kitapçıdan ufak partiler halinde alıyorum."

"Tamam. Biz seni izleyeceğiz. Sen adama büyükçe bir parti sipariş ver. Kitapları sana veririken adamı enseleriz."

Severyus Baba da araya girdi. "Avukat Bey doğru söylüyor, -dediklerini yap! Adamların yaptığı iş doğru değil!"

Yapabileceğim başka şey yoktu. Her zaman kitap aldığım korsan kitapçıya telefon açtım. Adamdan iki yüzden fazla, o yayınevinin kitaplarından istedim.

Adam biraz şaşırılmış gibiydi. "Neye o yayınevinin kitapları da başka kitaplar değil?" diye sordu.

Hemen bir yalan uydurdum. "Bir arkadaşımın Avşa Adası'nda kitap sergisi açıyor. O her yıl yazlıklarda sergi açar Çok da kitabı var. ben de ilk parti bu kitaplarla katılacağım. Daha sonra çok kitap alırım. Şimdilik sen bunları hazırla."

"Yaz sezonu için biraz erken değil mi? Yazlıklar henüz boş."

Adamı güçlkle ikna ettim. Kitapları yarın dükkânında teslim almak üzere adamla anlaştım. Avukat ve polislerle yarın bu baskın işini gerçekleştirecektik. Polisler ve avukat herhangi bir oyun oynamamam için beni tehditle karışık, sıkı sıkıya tembihlediler.

Onlar gittikten sonra Severyus Baba beni karşısına aldı.

"Ekrem, artık böyle işler yapma!" diye söze başladı. "Elindeki tüm kitapları yok et! Ben bunların parasını sana vereceğim! Derslerine çalış! Ben sana gücüm yettiğince destek olurum!"

"Severyus Baba, çok teşekkür ederim! Korsan kitap satmak işi zaten beni hep rahatsız ediyordu. Belki böylesi daha iyi oldu. Sizin yardımınıza gehnce: iyi niyetiniz için tekrar teşekkür ederim. Benim bankada bir miktar param var. Şimdilik beni idare eder Bu arada parttime bir iş de bulabilirim. İlginize tekrar teşekkür ederim!"

"Sen bilirsin! Ama ben her zaman senin yanındayım. Bunu bil!"

o akşam Pitis'le, Tamer'in dükkânında buluştuk. Olanları onlara anlattım.

Tamer hiç oralı olmadı. "İyi ki yakalandın da o pis işten kurtuldun!" dedi. "Karın tokluğuna o tip işler yapmak enayilik! Çok para getiren bir iş olsa aklım keser. Sabahtan akşama kadar ayakta dur, ağaç gibi. Neymiş, iki kitap satacaktım! Böyle devam etseydin varis olurdu."

Onun bu konuşmasına bozulmuştum. "Sen de iki kaset satacağım diye bütün gün burada kuluçka tavuk gibi oturuyorsun!" diye karşılık verdim. "Bu gidişle sen de basur olacaksın!"

Tamer bu sözüme hiç alınmadı. Bir kahkaha attı. "Çok doğru söylüyorsun, Ekrem! İkimizin işi de iş değil! Hepimiz kafa kafaya verip zengin olmanın bir yolunu bulmalıyız! Böyle kırdı kaçtı işlerle ömür tüketmek enayilikten de öte, delilik!" Tamer iyice ciddilemişti. Gözlerimin içine bakarak konuşmasına devam etti. "Biz Satanistler, toplumun önümüze ahlak diye koyduğu, din kuralları diye koyduğu, kanun diye koyduğu şeyleri elimizin tersiyle bir yana itmeli: kendimize en uygun yolu seçmeliyiz. Bu yol soygunculuk, hırsızlık, kaçakçılık, dolandırıcılık ne olursa olsun... Yeter ki yakalanmayalım ve büyük para geçsin elimize!"

Pitis söze karıştı. "Bu işler bizi aşar! Bir de yakalandık mı, hapı yutarız!"

Tamer ters ters Pitis'e baktı. "Evet, gidip de bir bilezik, yahut teyp çalarsan hapı yutarsın! Hayatın kayar! Çevrene bak! Hiç mi gazete okumuyorsun? Hiç mi televizyon seyretmiyorsun? Adamlar ülkeyi soyuyor, bankaları talan ediyor da ne ceza görüyorlar? Yabancı ülkelere gidip krallar gibi yaşamıyorlar mı? Öylesi adamlara stadyumlarda binlerce kişi alkış tutmuyor mu? Bütün bunlar milyonların gözünün önünde olmuyor mu?" Bunları söyledikten sonra Tamer bana döndü. Yüz ifadesi iyice değişmiş, o yılışık gömnüslü Tamer gitmiş, yerine bambaşka bir insan gelmişti sanki... Behçet Bey gibi etkili bir sesle konuşuyordu. "Ekrem, sen kolay kolay bize

uyum sağlayamazsın! Satanistlik sana çok uzak. Satanistlik kalıp işi değil, yürek işi!" Bu sözleri söylerken oldukça kaslı kollarımı işaret ediyordu. Tamer'in kollarında kas yoktu, çöp gibiydi.

Onun kollarımı işaret ederek söylediği sözler gururumu okşa-mış, aramızda durup dururken oluşan gerginliği gidermişti. Gülümseyerek, "Peki Tamer, ne yapmamızı öneriyorsun?" dedim. "Diyelim ki biz İstanbul grubu altı kişilik bir çeteyiz ve sen de bizim reisimizsin! Söyle ne yapalım?"

"Ekrem, ben şaka yapmıyorum. Bu konuyu Behçet Bey'le de konuştuk. O Kadıköy grubuna pek güvenmiyor; çünkü onlar fazla kalabalık ve hepsini de iyi tanımıyor Behçet Bey. Biz altı kişiye güveniyor. Ama ben sana pek güvenemiyorum. Ve bunu da açıkça yüzüne karşı söylüyomm!"

"Yamuk bir hareketimi mi gördün?"

"Ekrem, sen daha kökeninin etkilerinden tam arınmış değilsin. Pitis'in ısrarı olmasaydı; kesinlikle seni aramıza almazdık. Belki aramızda zamanla pişersin. Satanizmde toplumun baskılarını tümüyle yüreğinden ve kafandan silmek vardır. Tüm köprüleri atacak ve geriye bakmayacaksın! İşte sende bu yürek yok!"

Bozulmaya başlamıştım. "Yüreksizliğime bir örnek ver!" diye direttim.

"Bu gibi şeylerin örneği fırsat düştükçe ortaya çıkar. Bu yalnızca benim bir gözlemim. Dilerim yanılmış olayım. Seni kazanmak istiyoruz. Sen daha aramızda çok yenisin. Seni tanıyalı üç ay bile olmadı. Bu süre insanları tanımak, onlara güvenmek için çok kısa bir süredir. Bu çekince senin için de geçerli. Sen de bizleri iyi tanımıyorsun. Sen de bize güvenmekte acele etmemelisin. Behçet Bey'in de durumu bizlerden farklı değil. Kime, nereye kadar güveneceğini bilemiyor. İstanbul grubunu yalnızca benden soruyor. Bana güvendiğini biliyorum..."

Tamer'in konuşmalarından Behçet Bey'in bir şeyler planladığını anlamıştım. Ancak planladığı her neyse bunun için bizlere gü-

venmek istediğini ima ediyordu Tamer... Bu iş neydi ve ne zaman harekete geçilecekti? Beni bu işin içine sokacaklar mıydı?...

Biraz sonra konu değişti ve aramızda hava yumuşadı. Bir süre geyik muhabbeti ettikten sonra, Pitis'le dükkânın iç kısmına geçtik?..

İki saat kadar sonra odadan çıktığımızda Ferhan, Selda ve Faruk dükkândaydı. Pitis suçüstü yakalanmış gibi hafifçe kızardıysa da Ferhan, "Kız ne öyle köy gelini gibi ezilip büzülüyorsun?" diyerek Pitis'i rahatlattı. "Hepimizin de senin gibi Şeytan nikâhı var. orospuluk yapmıyoruz ya?"

Bizim çıktığımız odaya Selda'yla Faruk girdiler. Onlar yanımızdan ayrılınca Tamer ve Ferhan'la konuşmaya başladık. Tamer benim korsan kitap sorunumu Ferhan'a da anlatmıştı.

Tamer bu kez bir ağabey yaklaşımı içinde, sıcak bir sesle, "Hiç üzülme, Ekrem!" dedi. "Bu konuyu unut! Yarın polislerle gider herifi yakalatırsın ve bu konu senin için kapanır. Adam çeksin cezasını! Büyük vurgunlar yapmak varken, var mı böyle kırdı kaçtı işlerle uğraşmak! Ben sana tam yeri gelmişken Satanic Bible'dan, yani *Şeytan İncili'nden* bir kısım okumak istiyorum."

Tamer bunları söyledikten sonra masasından bir deste fotokopi çıkardı. "Behçet Bey, *Şeytan Kitabı'ndan* bazı kısımları Türkçe-ye çevirmiş. Bunlar o çevirinin fotokopileri." Fotokopilerden birkaç kağıdı ayırıp bana uzattı. "Al, kendin oku! Altlarını çizdiğim kısımlara özellikle dikkat et!"

Tamer'in verdiği fotokopileri aldım ve dikkatle okumaya başladım. Tamer'in altlarını çizdiği yerleri özellikle dikkat ederek okuyordum:

"Dünya yüzünde bir takım insanlar vardır ki, bunların garip bir huyları olduğuna pek az insan dikkat eder. Bu tip insanlar başkalarının kendilerine minnet duymasını isterler, bazen çevrelerindeki insanları kendilerine borçlu bırakmaya bayılırlar; hem de hiç

bunlara gerek yokken...

"Yaşantımızın her alanında bu tip insanlar vardır Bunlar ne gerçek dosttur, ne de sevdiğimiz insanlardır Yaşamımızda yararlı rolleri yoktur... Sizi kendilerine minnet borcuyla bağlarlar ve siz her zaman bu borcun altında ezilirsiniz. Bu borcu ödeyerek ruhsal borçtan kurtulmak istediğinizde, sizden asla maddi bir ödeme istemezler. Ödemekte ısrar ettiğinizde kırılır, gücenirler. Boyunuza bir kere minnet boyunduruğunu geçirmişlerdir; sizi bu boyunduruktan kolay kolay azat etmek istemezler. Kelimenin tam anlamıyla ruhunuzu satın almışlardır. Size yükümlülüklerinizi devamlı hatırlatırlar; hem de bunu öyle ustalıklarla yaparlar ki, anlamazsınız bile! Tek söz etmeden, hiçbir imada bulunmadan... Tavırlarıyla sinsice yaparlar bunu...

"Bu gibi insanlara karşı bir Satanist, aptal rolü oynamalıdır. Onların size verdiklerine bol bol teşekkür ederek alın; sonra arkanızı dönüp, yürüyün gidin! Böyle davranırsanız, oyunun galibi siz olursunuz. Size ne yapabilirler? Cömertçe verdiklerinin karşılığını mı bekliyorlar? Hiç çekinmeden, onlardan zırnık almamış gibi, koca bir 'Hayır' çekin! O zaman pençelerinden kurtulmak üzere olduğunuzu hissedecekler ve iki şey olacaktır: Önce boyunlarını bükecek, haksızlığa uğramış masum insanların kırgın tavırlarını takınacaklar; bir süre sonra sizin duygularınızın yumuşayacağını ümit edecekler. Onların istediğini yapacağınızı, minnet borcunuzu biraz gecikmeyle de olsa, sonunda ödeyeceğinizi bekleyecekler... Bu ümitlerinin boşa çıktığını anladıklarında ise maskelerini indirip gerçek yüzlerini gösterecek; öfkelenecek ve kinleneceklerdir...

"Onları bu noktaya getirdiniz mi, işte o zaman asıl incinen ve kırılan taraf rolünü siz oynamalısınız! Yanlış bir şey yapmadınız. Sonuçta, onlar size karşılık beklemeden bir şeyler verdiler bazı iyilikler yaptılar ve siz de verilenleri aldınız, yaptıkları iyiliklere bol bol teşekkür ettiniz. Bunun için size kızmaya ne hakları var? işte bu havayı yaratmalısınız! Öyle ya, eğer bir karşılık bekleyerek vermiş-

lerse, verirken himu belirtmeleri gerekmez miydi? Yaptıkları hiç de dürüst bir davranış değil. Kırılıp gücenmekte haklısınız!

"Genellikle bu tip vampirler numaralarının çakıldığını ve size istediklerini yaptıramayacaklarını anlayınca sessiz sedasız, kuyruklarını toplayıp uzaklaşır ve sizi rahat bırakırlar. Artık sizinle kaybedecek zamanları yoktur. Başka kurbanlar aramaya devam ederler..."

"Ama bu vampirlerin bazı tipleri vardır ki, sakız gibi yapışır, kolay kolay yakanızı bırakmazlar. Sizi rahatsız etmek için ellerinden geleni arkalarına koymazlar. Sizden intikam almaya hakları olduğuna kendilerini inandırmışlardır. Böylelerine karşı yapılacak ilk iş, onlarla ilişkileri kesip atmaktır. Başlangıçta bu sizin için pek kolay olmayabilir. Size verdikleri ve sizin için yaptıkları, sizin kolay kolay vazgeçemeyeceğiniz kadar cazip olabilir. Ama şunu düşünmelisiniz ki, bu adamlar verdiklerinin kat kat fazlasını sizden çıkarmak için kararlıdırlar ve siz almakta ve 'Hayır' demekte geciktikçe ödeyeceğiniz fatura gün be gün büyümeye devam edecektir."

"Bir Satanist sonunda kendisini mahvedecek olan bu iğrenç vampirlerden uzaklaşmalı, onlarla zamanını yitirmemelidir."

Tamer'in verdiği fotokopileri okuyup bitirince, Tamer, "Ekrem, şimdi söyle bakalım; bu okuduklarından ne ders aldın? Nasıl davranman gerektiğini anladın mı?"

"Burada yazılanlara uygun durumlarla karşılaşırsam, sanırım bu öğütleri unutmamış olurum. Gereğini yaparım."

"Yani sen şimdi bu yazılanlara uygun bir durumla karşı karşıya değil misin?"
Şaşkın şaşkın Tamer'in yüzüne baktım. "Nasıl yani?"

Tamer güldü. "Bak Ekrem! Sen içimizde, en yüksek puan gereken bir fakültesisin. Matematiksel olarak içimizde en akıllı senin olman gerekiyor. Yanılıyor muyum?"

"Tıp Fakültesini kazanmış olmam sizlerden akıllı olduğumu

kanıtlamaz. Olsa olsa sizlerden çok *daha* fazla çalıştığımı kanıtlar. Hepsi bu!"

"Ekrem, şaka bir yana; sen hâlâ köylü saflığını üzerinden atamamışsın. Bu gidişle on fakülte bitirsen gene aynı kalacakasın."

Pitis söze karıştı. Gülererek, "Hey, benim kocama söz söyleme!" dedi. "Ne demek istiyorsun? Yani sen şimdi, 'Tahsil cehaleti giderir, eşeklik baki kalır' mı demek istiyorsun?"

Pitis'in bu şakasına; ben de dahil, fakat Tamer hariç, hepimiz güldük.

Tamer, "Ben o sözleri, o anlamda söylemedim," diye Pitis'i yanıtladı. "Yalnız Ekrem, bugünkü olanları bile kafasında doğru bir şekilde değerlendirip anlayamamış." Sonra bana döndü. "Ben, senin şu Severyus Baba dediğin moruğu hâlâ anlayamadığına şaşıyorum."

"Severyus Baba'nın neyini anlamam gerekiyor ki? O benim ev sahibim, sonuçta. Aynı çatı altında baba oğul gibi kalıyoruz."

"Ekrem, şöyle bir düşün! Adam senden birkaç aydır on para kira almıyor. Kahvaltı paralarını o ödüyor Şimdi de kalkmış sana yardım etmekten, yani açıktan sana para vermekten söz ediyor! Bütün bunlar, az önce okuduğun öğütlerle hiç mi ilgili değil sence?"

Birden beynimde şimşek çaktı. Tamer sanki kafamdaki bir elektrik düğmesine basmış ve beynimi aydınlatmıştı. "Doğru söylüyorsun, Tamer," dedim. "Severyus Baba, bana iyilik yapmak konusunda gereksiz bir gayret içinde. Bu çok açık! Benden ne bekliyor acaba? Bunu düşünmeliyim."

"Adam sana açıktan para vermeye kadar ileri giderken, koltuğunun altına Kitabı Mukaddes'le İnciri sıkıştırmadı mı? Daha anlayamadın mı?"

Biraz ezik, "Şimdi anladım!" dedim. "Demek ki Severyus Baba, benim Satanistlerin arasından çıkmamı ve Hıristiyan olmamı istiyor. Bütün bu iyilik gösterileri de bunun için!"

"Oh, be! Sonunda uyandın. Günaydın!"

Bir süre hiçbirimiz konuşmadık. Sonunda gene Tamer konuştu. "Bu konuyu geçenlerde Behçet Bey'le de konuştuk. Behçet Bey okuduğun fotokopileri bu konuşmamızdan sonra bana verdi. Hemen devreye girmedik. Bir süre daha bekleyip görelim dedik. İşte sonunda Severyus Baban ne mal olduğunu gösterdi. Şimdi ne yapmayı düşünüyorsun?"

Kafamda hiçbir plan oluşmamıştı. "Bilmem, herhalde duruma göre gereğini yaparım. Belki de verdiği kitapları okumadan geri verebilirim. Ama bu günlerde köprüleri atmak pek akıllıca olmaz."

Ferhan, "Adamı yolabildiğin yere kadar yolarsın. Sonunda da verdiği kitapları önüne atıp, 'Haydi bana eyvallah dersin!' olur biter." Diyerek konuşmalarımızı noktaladı.

Ertesi gün yayınevi avukatıyla anlaştığımız şekilde hareket ettim. Korsan kitapçıya suçüstü yapıldı. Deposu basıldı. Benim de korsan kitap işim böylece kapanmış oldu. Artık kimse bana korsan kitap vermezdi. Zaten benim de artık o işle uğraşmaya niyetim yoktu. Bir ekmek parasına korsan kitap işiyle uğraşmak enayilikti. İnsan eğri işler yapacaksa hiç değilse yaptığına değmeliydi!

Severyus Baba, o gece beni karşısına aldı: "Artık o pis işten sıyrıldın. Derslerine iyi çalış! Yalnız derslerinle de yetinme, kendini daha iyi yetiştirmek için çok kitap oku! Benim kütüphanemden istediğin gibi yararlanabilirsin. Sana verdiğim Kitabı Mukaddes ve İncili de dikkatle okumayı ihmal etme!"

İçimden, "Severyus Baba, rolünü iyi oynuyorsun!" diye geçirdim. Ama ona tam bir Satanist kurnazlığıyla cevap verdim. "Siz benim babam gibisiniz. Sizin gibi biriyle karşılaştığım için çok şanslıyım. Beni oğlunuz bilin! Öğütlerinize her zaman uyacağım! Hele şu sınavlarım bir bitsin, yaz tatili başlasın, verdiğiniz kitapları okumam için çok zamanım olacak. Özellikle İncili çok dikkatle

okuyacağım! Tabii bu konuda sizi bir hayli rahatsız edeceğim. Anlamadığım yerleri size soracağım."

Bu sözlerim Severyus Baba'yı mutlu etmişti. Mutluluğu gözlerinden okunuyordu.

16

Haziran ayı girmiş, sınavlardan başımı kaldıramaz olmuştum. Pitis de benim durumundaydı. Grubumuzun diğer üyelerinden yalnızca Ferhan sınavları biraz olsun ciddiye alıyor, diğerleri ise sınav mınav sallamıyor, günlerini gün etmeye bakıyorlardı.

Sınavlar yüzünden Pitis'le eskisi gibi sık buluşamıyorduk. Bu seyrek buluşmalarımızdan birinde gene Tamer'in dükkânındaydık. Pitis'le dükkânın özel bölmesinde birkaç saat birlikte olduktan sonra, Tamer'e her zamanki gibi bir miktar para verdim. Dükkândan ayrılmak üzereydik ki, Tamer, "Hazır olun, üç gün sonra Marmara Adası'na gidiyoruz! Solstis'i orada kutlayacağız" dedi. "Hep birlikte felekten bir gece çalarız! Deniz, orman, şarap, balık, müzik, aşk..."

Ben, "Bu sıralar hiçbir yere gidecek halim yok," dedim. "Sınavlar çok sıkıştıyor."

Tamer suratını astı. "Sen de amma sinamekisin! Doktor olacakmış! Doktor olunca başın göğe mi değecek sanıyorsun? Adam onca yıl okuyor, çalışıyor; iyi bir operatör oluyor. Bir ameliyat ya-

121

pıyor ve hastası ameliyat masasında ölüyor Sen şimdi oldun mu bir katil! Hiçbir suçun olmadığı halde adamın akrabası gelip seni vuruyor! Buyur bakalım! Onca emeğin çaban gitti mi boşa? İki metrelik bir kefene sarıp adamı sallıyorlar toprağa! Sen sağ ben selamet! Oğlum bu işlerin sonu yok. Kafamızı çalıştırıp bir çıkış yolu bulamazsak ağzımızla kuş tutsak sürünürüz."

"Ne yapalım, okumayalım mı?"

"Oku, oku! Boşuna dememişler: Oku, yaz da adam ol; baban gibi eşek olma!"

Pitis araya girdi. "Ben gelebilirim; o gün sınavım yok," dedi.

Aslında o gün benim de sınavım yoktu. Sınav hazırlıklarımı aksatmamak için gitmek istemiyordum. Ama Pitis gitmekten yana olunca ben de ister istemez gitmeye karar verdim.

Bu kararıma Tamer sevinmiş, yüzündeki az önceki aksi ifade kaybolmuştu. Gülerek, "Hah, şöyle! Kambersiz düğün olur mu? Biz İstanbul grubu zaten topu topu altı kişiyiz. Birbirimizden kop-mayalım. Hele böyle günlerde..."

Tamer bu arada Solistsin ne olduğunu kısaca anlattı:

Bahar başlangıçlarına Ekinoks deniliyordu. Satanistler eki-noksları 21 Mart ve 21 Eylül'de kutluyorlardı. Ben de Satanistlerle yeni tanıştığım da onların ilkbahar ekinoksuna katılmıştım. Hep birlikte Mantus Bar'da kutlamıştık ve benim Pitis'le yakın arkadaşlığım da o gecedен sonra başlamıştı.

Solstis'ler ise, yaz ve kış mevsimlerinin başlangıçları kabul edilen gün dönümleriydi. Yaz solstisi 21 Haziran, kış solstisi de 21 Aralık'taydı. Satanistler ekinokslar gibi solstisleri de kutluyor, bu günlerde istedikleri gibi eğleniyor, akıllarına gelen çılgınlıkları yapıyorlardı.

21 Haziran sabahı Marmara Adasına giden vapurdaydık. Biz İstanbul grubu, bu geziye hiç firesiz katılmaktaydık. Kadıköy grubu bir hayli kalabalık olmasına rağmen geziye ancak yedi kişiyle katılıyorlardı. Behçet Bey, Ayla, Aydın, isimlerini vapurda öğrendi-

ğim iki genç Tayfun ve Yaşar; ayrıca ilk kez gördüğüm Amerikalı bir karı koca. İsimlerini yeni öğrendiğim gençleri Kadıköy toplantılarında görmüştüm. Bunlardan biri Kadıköy'deki ilk toplantıda gördüğüm ve benim gibi Satanistlere katılmaya aday olan gençti. Kumral ve uzunca boylu olan bu gencin ismi Tayfun'du. Yaşar ismindeki arkadaşı ise orta boylu, şişmanca, kumral saçlı, beyaz tenli bir gençti. Birbirleriyle tanışalı ancak bir ay olmasına rağmen çok yakın iki arkadaş olmuşlardı.

Kadıköy grubuyla gelenler arasındaki Amerikalı çifti hepimiz ilk kez görüyorduk. Tamer bile onları şimdiye kadar hiç görmemiş, hatta onlardan söz edildiğini bile duymamıştı. Erkeğin ismi William'dı. Elli yaşlarında gösteriyordu. Ortadan biraz daha uzun, zayıf yüzlü, seyrek saçlı, kumral biriydi. Oldukça ince yapılıydı. Karısı-nm ismi Eleni idi ve Rum asıllı bir Amerikalıydı. Orta boylu, balık etinde, saçlarını sanya boyamış olmasına rağmen, sarışın olmadığı daha ilk bakışta belli olan güler yüzlü bir kadındı. İyi Türkçe biliyordu. Ailesiyle birlikte Türkiye'den Amerika'ya gitmiş ve orada William'la evlenmişti. O da kocası gibi elli yaşlarında gösteriyordu. Kocasıyla birlikte sık sık Türkiye'ye tatile geldiklerini söylüyorlardı. William da derdini anlatabilecek kadar çat pat Türkçe konuşabiliyordu.

Vapur adaya varmadan birbirimizle iyice kaynaşmıştık. Amerikalıların, ülkelerinde Satanist bir topluluk üyesi olduklarını ve Behçet Bey'le de orada tanıştıklarını öğrenmiştik. Adam arkeoloji profesörü olduğunu söyledi. Birkaç yıl önce görevini bırakmış, bazı arkeolojik kazılara katılmaya, onlara rehberlik yapmaya başlamıştı. Türkiye'de de bazı kazılarda bulunmuştu. Özellikle Antakya'da önemli çalışmalar yapmıştı. Karısı da bu kazılarda ona asistanlık yapmaktaydı. Bu gelişlerinde uzun süre Türkiye'de kalmaları söz konusuydu.

Adada yalnızca bir gece kalacaktık. Bu geceyi de otel veya pansiyonda değil açıkta geçirecektik. Buna göre hazırlıklı gelmiş-

tik. Bazılarımızın sırt çantaları, bazılarımızın da torbayı andıran büyük el çantaları vardı. Behçet Bey gelirken hepimizin en az bir battaniye almasını söylemişti. Kısacası yalnızca bir gece kalacağımız bir yer için hayli yüklü gelmiştik. Niçin bir pansiyon veya otelde kalmayıp da geceyi açıkta geçireceğimizi pek anlamış değildim.

Pitis kendince bir açıklama yaptı. "İçimizde Amerikalılardan başka evli yok. Belki otellerde sorun çıkabilir. Sanırım Behçet Bey bunu düşünmüştür. Belki de, bir değişiklik olsun, günümüz daha renkli geçsin diye de düşünmüş olabilir. Açıkta, deniz kenarında, yıldızlar altında bir gece... Düşünsene ne romantik!"

Marmara Adası'nda tüm lokanta ve kafeler iskele yakınında, sahil boyundaydı. Oldukça iyi sayılabilecek bir lokantada öğle yemeği yedik. Yemekten sonra sahil boyundaki bir kafede oturduk. Hava oldukça sıcaktı; ama oturduğumuz yer bir çınar altı olduğundan koyu gölgeli ve rahattı.

Çaylar, meyve suları, dondurmalar geldi. Aramızda konuşup gülüşmeye başladık. Özellikle Eleni'nin anlattığı erotik fıkralara bol bol gülüşüyorduk. İçimizde yalnızca Tayfun keyifsiz görünüyordu. Arkadaşı Yaşar onu neşelendirmek için türlü şaklabanlıklar yapmasına rağmen, Tayfun hiç oralı olmuyor, dalgın ve düşünceli hali devam ediyordu.

Konuşmalar arasında Behçet Bey, "Williamlar ve ben Ayla'yla birkaç gün daha burada kalmayı düşünüyoruz," dedi. "Sizler yarın dönebilirsiniz. Tabii isteyen de kalabilir."

Tamer, Ferhan'a, "Ne dersin, biz de kalalım mı?" diye sordu.

"Üç gün sonra sınavım var. Bu durumda iki gün kuşlar gibi özgürüm. Dükkânının kapalı olmasına aldırmyorsan, bence kalmakta sakınca yok."

"Boş ver dükkânı! Gelmişken kalalım." Böylece kalacaklar ve gidecekler belli oldu. Faruk ve Selda da kalmak istiyorlardı. Fakat Faruk Baba'sından çekiniyordu. Çün-

kü yalnızca bir gün için babasından izin koparabilmişti. Babası, tam da sınavlar sırasında bu geziye sıcak bakmamıştı.

Selda, "Bir arkadaşım da kalıp birlikte ders çalışacağız, diye-medin mi?" diye Faruk'a sitem ettiyse de sonuç değişmiyordu ve onlar da bizimle beraber yarın İstanbul'a dönecekler arasındaydılar

Kafeden kalktık. Herkes hesabını kendi ödüyordu. Yalnızca Tayfun ve Yaşar'ın hem lokanta, hem de kafedeki hesaplarını Behçet Bey ödemişti.

Gece için bir miktar yiyecek içecek satın aldık. Yanımızda İstanbul'dan getirdiklerimiz de vardı. Alışveriş işinden sonra Behçet Bey konuştu: "Şimdi bir motor tutalım; bizi gözden uzak tenha bir koya bırakın! Yalnız motorda sululuk yapmak yok. Adamların, geceyi açıkta geçireceğimizi bilmeleri de iyi olmaz. Bu konuda da dikkatli olalım!"

Bir motor tuttuk. Motor adanın tenha bir koyunda bizi indirdi.

Yaşlı, kırmızı suratlı, göbekli motorcu, "Akşam gelip sizi alayım," dedi.

Behçet Bey adamın parasını verirken, "Almanıza gerek yok!" dedi. "Akşama doğru biz kendimiz döneriz."

"Zor olmaz mı. Beyefendi? Buralar çok sapa yerler. Dönüşünüz zor olur."

"Olsun! Biraz da spor yapmış oluruz. Böyle şeyler kent insanının özlemidir"

Az sonra motor gitmişti. Şimdi ıssız koyda yalnızdık. Yakın-larımızda hiçbir yerleşim yeri görünmüyordu.

Eleni, "Buralar biraz kayalık ama olsun," dedi. "Hiç değilse burada gözlerden uzak biz bizyiz."

Bulduğumuz koy kayalıktı. Ancak kıyıda birkaç metre eninde, on metre kadar uzunluğunda, kum, çakıl karışımı bir kıyı şeridi vardı. Plaj yerimiz burası olacaktı.

Plajımızın hemen yanında, denize oldukça dik inen kayalıklar vardı. Kayalıkların hemen yanında çalılar ve ağaçlar başlıyor ve orman şeklini alarak tepelere kadar uzanıp gidiyordu.

Eşyalarımızı kayalar araşma yerleştirdik.

Behçet Bey, "21 Haziran hepimize ve tüm Satanistlere mutlu bir yaz getirsin!" dileğinde bulundu.

Az sonra hepimiz mayolarımızı giymiş, güneşlenmeye ve denize girmeye hazır olmuştuk. Ben pek yüzme bilmediğimden denize girmek konusunda Pitis gibi istekli değildim.

Pitis, "Merak etme, ben sana yüzme öğretirim!" diyerek beni denize teşvik ediyordu. "Vücudun tam yüzme vücudu. Öğrenince çok güzel yüzersin!"

Ayla ve Eleni bikinilerinin üstlerini takmamışlardı. Ayla'yı daha önce çıplak görmüştük ve göğüslerinin ne kadar güzel olduğunu biliyorduk. Ancak orta yaşları geride bırakmakta olan Ele-ni'nin bu kadar güzel göğüsleri olabileceğini doğrusu düşünemezdim.

Eleni iri göğüslerini okşayarak, "Kızlar, siz neye soyunmu-yorsunuz?" diye güldü. "Ben bu yaşta soyunuyorum; size ne oluyor?"

Behçet Bey, "Burada isteyen istediği gibi soyunabilir," diyerek Eleni'yi destekledi. "Satanizmde utanç yoktur. Utanç dinsel dogmaların insanlara dayatmasından başka bir şey değildir. Hayvanlarda utanma var mı? Onlar doğal içgüdülerine uygun yaşıyorlar. İnsan ise, yaşam boyu içgüdülerıyla savaşıyor. Bizler o çizgiyi aşmalıyız. Satanistler arasında soyunmaktan kaçanlar ancak vücuduna güvenmeyen, kompleks sahibi insanlardır."

Bu sözler hemen tesirini gösterdi ve önce Selda bikinisinin üstünü ve altını çıkarıp çırılçıplak oldu. Arkasından ben. Aydın ve Tamer dışında grubumuzdaki tüm erkekler soyundu. Bu arada Eleni de bikinisinin altını çıkarıp anadan doğma çıplakların arasına ka-

tılmıştı. Pitis ve Ferhan ise bikinilerinin üstlerini çıkarmakla yetindiler.

Behçet Bey, "O halde soyunmayanlar bize sırayla gözcülük etsinler!" dedi. Biriniz şu kayanın üzerine çıkın, etrafı kolaçan edin! Gelen olursa haber verirsiniz, mayolarımızı giyeriz."

İlk nöbeti aldım. Kayanın üzerine çıktım. Bulduğum yerden hem deniz, hem de kara tarafı çok iyi görünüyordu. Yakınlarımızda kimsecikler görünmüyordu ve denizden geçen motorlar da koyu görecekteler rotalarda seyretmiyordu. Orman da, ara sıra duyulan kuş sesleri dışında sessizdi. Yalnızca koydaki arkadaşlarımın konuşma ve gülüşmeleri duyuluyordu.

Etrafı seyrederken düşünüyordum. Bu Satanistlik hiç de fena değildi! Günümü gün ediyordum. Pitis gibi bir de parça yakalamış rahat rahat kullanıyordum. Böyle bir kadını metres tutmak için çok insan bir serveti gözden çıkarabilirdi.

Severyus Baba'yı da düşündüm. İhtiyar, koydaki şu manzarayı görse kim bilir ne kadar şaşırırdı! Belki de şaşırmasın, 'Ah, bir genç olsaydım da ben de içlerinde olsaydım!' diye hayıflanırdı. Zavallı, aklına turp sığıttığım Baba Severyus! Demek sen, cebime birkaç kuruş koyarak beni bu güzel yaşamdan çekip alacağımı sanıyorsun?! Aklınca beni cennet hülyalarına kaptırıp dinine çekecek ve sen de bu sevapla o hayal cennetine gideceksin! Sen istediğin yere git, yolun açık olsun Baba Severyus! Senin çürümüş vücudunu canlandırıp, seni sonsuz yaşamda her türlü nimetle ödüllendirmek için Tanrı işini gücünü bırakmış yolunu gözlüyor! Ama ben senin gibi yolun sonuna gelmiş bir moruk değilim ve senin hayal dünyanda değil gerçekte yaşamak istiyorum!

Hem bunları düşünüyor, hem de aşağıda berrak sulara yüzenleri seyrediyordum. Pitis ne kadar güzeldi! Dibindeki kayalar ve yosunların görüldüğü sulara yüzerken bir peri kızını andırıyordu. Böyle güzel ve havalı bir genç kadın nasıl olup da benim gibi çulsuz, sıradan birinin metresi olmayı kabullenmişti! Bunu Sata-

nistlere üye kazandırmak için yapmadığına emindim. Zaten Satanistler yeni üyeler kazanmak için pek o kadar istekli değillerdi. Küçük gruplar halinde kalarak kimsenin dikkatini çekmeden, istedikleri gibi yaşamayı yeğliyorlardı.

Ya Pitis bir gün kafasına esip de beni terkederse! Bunun düşüncesi bile bana acı veriyordu. Ona öylesine alışmış ve bağlanmışım ki! Peki onunla evlenmek, hayat boyu beraber olmak! Hayır, bunu düşünmek bile istemiyordum. Her şeye rağmen o benim gözümde bir orospudan başka bir şey değildi. Böyle düşününce de çelişkiler içinde olduğumu anlıyordum. Ben hâlâ kafamı ve ruhumu ta çocukluğumdan beri esir alan saçma dogmaların köleliğinden kurtulamamış, onları aşamamışım demek ki! Belki de komplekslerimi aşamamışım. Pitis'in hayatındaki benden önceki erkek acaba benden üstün müydü düşüncesi ve Pitis'in ikimiz arasında bir kıyaslama yaptığında belki de onu özlüyor olması kuruntuları... Bilmiyorum hangisi! Ama onunla bir evlilik? Asla!

Evet, bir Satanist olarak geri kafalı sayılabılırdim. Ama her geçen gün aşama yaptığım, değişmekte olduğum da gerçektir. Örneğin, Pitis'in bikinisinin üstünü çıkarmasını hiç yadırgamamışım. Halbuki bir iki ay önce Pitis'in böyle bir davranışını kolay kolay içime sindiremezdim. Evet, duygu ve düşüncelerim hızla törpüleniyor, her geçen gün Satanistlere daha fazla uyum sağlıyordum. Az önce Selda, Ayla ve Eleni'yi çıplak gördükten sonra, Pitis de soyunsaydı ne olurdu sanki, diye kafamdan geçirmiştim. Şu anda, ben de soyunabilirdim, diye düşünmekten kendimi alamadım. Bir erkek olarak çıplak görüntümün hiç de beni küçük düşürmeyeceği-ni artık biliyordum. 'Artık' diyorum; çünkü çıplak erkek vücutlarını, aynadaki kendi görüntüm hariç, ilk kez bugün ve böylesine rahat görüyordum. Pek çok erkeğin duyduğu kompleksi artık tümüyle üzerimden atmışım...

Aşağıya baktım. Behçet Bey ile Selda daha çok bir arada oluyorlardı. Ayla da onlara nisbet yaparcasına Faruk'la ilgileniyordu.

Amerikalı karı koca ise Aydın'ı aralarına almışlardı. Eleni ara sıra Aydın'a sarılıp öpüyor ve onu mayosunu çıkarması için zorluyordu. Az sonra Aydın da çıplaklara katılmıştı. William ise karısıyla bizim toy Aydın arasındaki bu yakınlaşmayı gülerek seyrediyordu. Tamer ile Ferhan bir kayanın üzerine yanyana uzanmış güneşleniyorlardı. Pitis ise biraz açıkta tek başına yüzüyordu. Bir ara gözlerim Tayfun ile Yaşar'ı aradı ve gözlerime inanamadım. Gruptan biraz uzakta denize doğru çıkıntı yapmış bir kayalığın hemen yanındaki sığ suda birlikte idiler. Diğerleri onları göremezdi, fakat ben yüksekte olduğum için onları görebiliyordum. Birbirlerine sarılmış öpüşüyor ve birbirlerini okşuyorlardı. İki erkek arasındaki bu görüntü beni iğrendirmişti. Ayağa kalktım. Bir an ne yapacağıma karar veremedim. Sonra kayalardan aşağı inip Behçet Bey'in yanına gittim. Durumu ona anlattım. Güldü, sonra yavaşça o tarafa doğru yürüdü; ben de yanında gidiyordum.

Tayfun'la Yaşar'ın yanına vardığımızda biraz toplanmışlardı, fakat Tayfun'un kolu hâlâ Yaşar'm belindeydi. Behçet Bey, "Çocuklar, istediğinizi yapmak en doğal hakkınız!" dedi. "Fakat Ekrem arkadaşımız henüz havamıza girememiş ki, durumunuzu biraz yadırgamış. Sizden ricam şuraya geçin! Orada istediğinizi yapın! Bu sizin seçiminiz; kimse sizi orada rahatsız etmeyecektir."

Tayfun ve Yaşar kalktılar ve Behçet Bey'in gösterdiği kuytu yere doğru sarmaş dolaş yürüdüler. Giderlerken Tayfun bana ters ters bakmayı da unutmadı.

Tekrar nöbet tuttuğum kayanın üzerine çıktığımda kafam iyice bozduktu. Hem Tayfun'la Yaşar'ın sapık ilişkileri, hem de Behçet Bey'in tutumu kafamı iyice bozmuştu. Kadın erkek ilişkilerini yasak bir çerçevede de olsa artık yadırgamıyordum. Ama eşcinsel ilişkilerden ve eşcinsellerden kelimenin tam anlamıyla tiksiniyordum. Behçet Bey ise, durumu öylesine doğal karşılamıştı ki, o ana kadar ona duyduğum sempatiyi o anda tümüyle yitirmiştim. Ah ne

olurdu Pitis onlardan biri olmasaydı ve bu grubun dışında yaşasaydık birlikte, diye düşünmekten kendimi alamadım.

Az sonra Tamer benden nöbeti aldı. Ben de plaja indim. Pitis bana ilk yüzme derslerini vermeye başladı. Tayfun ve Yaşar'ın neden olduğu sıkıntıyı Pitis'in yanında biraz olsun üzerimden atmıştım. Olayı Pitis'e de anlatınca, "Takma bunları kafana!" diyerek beni rahatlatmaya çalıştı. "Biz birbirimizle mutluyuz. Boş ver baş-kalarının yaptıklarına! Her koyun kendi bacağından asılır. Sataniz-min temelinde de bu düşünce yatar. Hem dünyada eşcinsel yalnız ikisi mi? Her tarafta o tip sapıklar var."

Saat 16:00'ya doğru hepimiz denizden çıkmış, giyinmiştik. Behçet Bey geceyi geçirebilecek uygun bir yer aramak için biraz dolaşmamızı önerdi. Behçet Bey ve bayanlar plajda beklerken, erkekler çevreyi dolaşıp uygun bir yer arayacaklardı.

Yanm saat kadar sonra kamp yerini seçmiş ve eşyalarımızı alıp oraya gitmiştik.

Kamp yerimiz denize hakim bir yerde, oldukça düz ve terası andıran, yanm dönüm kadar bir alandı. Üç taraftan bodur ağaç ve çalılarla kaplıydı. Bir tarafı da denize açıktı.

Ben, "Burası ağaçlar altında olmaktan daha iyi!" dedim. "Gece açıkta olmak daha uygun olur."

Tamer, "Sen köy çocuğu olduğundan kırdan, ormandan anlarsın," dedi. "Söyle bakalım, buralarda yılan filan olur mu?"

"Olabilir. Fakat yılanlar durup dururken insanı sokmazlar. Hele geceleri insanlara yaklaşmazlar."

Ferhan, "Durup dururken yılanları da nereden çıkardın?" diye Tamer'e çıkıştı. "Hiçbirimizin aklında yoktu. Şimdi gel de rahat ol bakalım!"

"Ferhan, amma da abarttın! Ekrem söyledi ya, yılanlar bir şey yapmaz diye!"

Bu arada bir köşede somurtup duran Tayfun söze karıştı-"Güneşte çok kaldım. Her tarafım yanıyor, kaşınıyor. Bırakın şu yı-

lan muhabbetini! Kafam bozuk zaten!" Tayfun bu sözleri bağırarak, bizleri azarlarcasına söylemişti. Bu davranışı hepimizi şaşırttı. Durup dururken bu sert ve küstah tavır! Olacak şey değil!

Tayfun'un bu çıkışından en çok ben alınmışım. Demek ki, çirkin ilişkilerine karşı çıkmamı içine atmış, bana kinlenmişti.

"Tayfun ne demek oluyor bu bağırıp çağırma?" diye sertçe çıktım. "Böyle bir şey yaparsanız, hiç değilse gözden uzak bir yerde yapmalıydınız."

Tayfun bu sözlerime aynı sertlikle cevap verdi. "Sen konuşma! Senden izin mi alacaktık? Kendini ne sanıyorsun? Hem ben, vücudumun yandığından, kaşındığından söz ediyorum. *Senin* bizler hakkında ne düşündüğün umurumda bile değil!"

Yumruk yumruğa gelmemize ramak kalmıştı. Behçet Bey araya girdi ve yumuşak bir sesle, "Çocuklar rica ederim, gecemizi zehir etmeyelim!" dedi. Sonra bana döndü. "Sen de karşılık verip durma! Olay mı çıkarmak istiyorsun? Görüyorsun arkadaşım biraz sinirli."

Cevap vermedim. Behçet Bey, "Çocuklar toplanın şöyle!" diyerek bizi çevresine topladı ve konuşmaya başladı:

"Şimdi yeri gelmişken Satanizmin sekse bakış açısını size anlatacağım. Beni dikkatle dinleyin!

"Birçokları Satanizmin yalnızca özgür seks ilişkileri üzerine kurulduğunu sanır. Onlara göre Satanist olmanın ön koşulu özgür seks, daha doğrusu evlilik dışı seks yapmaktır. Genel kanı budur. Pek çok fırsatçılar istedikleri gibi seks yapmak için Satanistler arasına katılırlar. Genel kanı ve pratikte durum böyle olmakla birlikte Satanizm bu değildir.

"Evet, Satanizm seks özgürlüğünü savunur. Bu, çiftlerin birbirine sadık kalmaları da olabilir, veya değişik partnerlerle ilişkiler şeklinde de olabilir. Önemli olan bireylerin bu seçimi özgürce yapmalarıdır. Önemli olan budur. Bu demek değildir ki, Satanizm insanları evlilik dışı ilişkilere zorlar. Hayır Satanizmde her şeyde ol-

duğu gibi sekste de zorlama yoktur. Olsa olsa bir özendirmeden söz edilebilir. İsteyen istediği gibi davransın; bu onun bileceği iştir. Satanizmin buradaki rolü, evlilik dışı ilişkilerde vicdan rahatsızlığını ve suçluluk duygusunu saçma kabul etnesidir. Eşine ihanet ediyorsan bunu vicdan sorunu yapmayacaksın! Hepsi bu!

"Evet, Satanizm seks ilişkilerinde özgürlüğu tam olarak ve koşulsuz olarak destekler! Zaten insan doğasının insana dayatması da bu yöndedir. İnsan yaratılış olarak monogamik değil, poligamik-tir. Evli çiftlere bakın! Niçin eşler bazen eşlerinden çok daha çirkin ve seks yönünden de hiçbir özelliği olmayanlarla da ilişki kurup eşlerine ihanet ederler? Çünkü doğa kanunları onların bedenlerinde çalışıyor ve onlar değişiklik istiyorlar... Yeknesaklık onları sıkıyor ve eşleriyle yaptıkları seks artık onları doyurmuyor..."

Sözün burasında Behçet Bey gülererek Selda'ya baktı. "Bakın Selda'ya ne kadar güzel bir kadın! Afrodit gibi! Partneri Faruk da sıırım gibi bir genç! Birbirlerine ne kadar yaklaşıyorlar. Böyle olduğu halde niçin Selda benim gibi yaşlı ve şişko biriyle seks yapmayı istedi? Niçin Faruk, Selda gibi bir partneri varken Ayla'yla seks yapmayı istiyor? İşte bunlar poligamik dürtülerdir. Bu dürtülerimizin doğrultusunda davranırsak, kısa bir süre sonra rahatlamış olarak eski partnerimizle daha da istekli ve coşkulu olarak seks yaşamımıza devam ederiz ve seks yaşamımız çok daha renkli olur. İşte Satanizm bu doğal dürtülerimizi kınamadığı ve hatta özendirdiği için doğamıza uygundur. Yaşamımızı ve evlilik hayatımızı çekilmez hale getiren monotonluktan kurtulmamızı sağlayacak her türlü ilişki ve uygulamaya Satanizm saygılıdır. Yeter ki bu ilişki ve davranışlar bir zorlamayı ve başkalarına zarar vermeyi içermesin..."

Behçet Bey'i dikkatle dinliyorduk. Sözleri kafama yatıyordu. Plajdaki olaydan sonra ona karşı duyduğum soğukluk şu anda kaybolmuştu. Her sözü mantıklıydı, yahut da bana öyle geliyordu.

Kendimizi Behçet Bey'in konuşmasına iyice kaptırmıştık ki, Tayfun'un sesi duyuldu. Bizden biraz daha uzakta, Yaşar'la birlikte

oturan Tayfun anlaşılmaz sözler mırıldanarak, homurdanarak soyunmaya başlamıştı.

Behçet Bey, "Neyin var Tayfun?" dedi. "Hâlâ sinirlerin yatışmadı mı?"

Tayfun cevap vermedi; soyunmaya devam etti. Çırılçıplak soyunduktan sonra denize doğru yürümeye başladı. Deniz bulunduğu yere yüz metre kadar uzaktı.

Behçet Bey, Yaşar'a, "Sen de onunla git ve ona göz kulak ol!" dedi. "Tayfun'un kafası pek yerinde değil!"

Behçet Bey'in bunları söylemesine bile gerek yoktu. Yaşar, sahibini izleyen bir köpek gibi, Tayfun'un peşine takılmış gidiyordu.

Onlar gittikten sonra Behçet Bey konuşmasına devam etti:

"Tayfunla Ekrem arasında gerginliğe neden olan olayı hepimiz biliyorsunuz. Şimdi sırası gelmişken bu konuya da değineyim.

"Satanizm, bildiğiniz gibi, insanın tercihi olan her çeşit seks eğilimine hoşgörüyle bakar. Bu ister normal seks olsun, ister homoseksüel olsun, ister biseksüel olsun; Satanizmin hepsine bakışı aynıdır. Her türlü fetişler, toplumun sapıklık olarak nitelendirdiği her türlü cinsel olan veya olmayan eğilimler ve davranışlar, başka-larını rahatsız etmemek kaydıyla Satanizmin hoşgörü kapsamı içindedir. Bu bakımdan Tayfun ve Yaşar'ı homoseksüel oldukları için kınayamayız."

Behçet Bey bu son sözleri bana bakarak söylemişti. Yüz ifademden kendisini onaylamadığım anlamını çıkarmış olacak ki, konuya başka açıdan da yaklaştı. "Eğer homoseksüelliği bir suç kabul etmek eğilimindeysen, suçlu olan homoseksüel değildir. O yalnızca bir kurbandır. Suçlu olan onu gerektiği gibi yaratmayan veya yaratamayandır, yani Tanrı'dır. Çünkü cinsel eğilimlerimizi yönlendiren hormonlardır. Eğer Tanrı bir insanın hormonlarını yanlış olarak vermiş veya dozlarındaki ayarı tutturamamışsa, işte o zaman homoseksüellik ve diğer sapıklık olarak nitelendirdiğimiz eğilimler

ortaya çıkar o yanlış yaratılmış insanda. O bakımdan asıl suçluyu görmezden gelip, kurbanı suçlamak olmaz. En azından biz Satanistler bu haksızlığı onaylamayız!"

Behçet Bey konuşmasını ara sıra kesip bizlere de sorular yöneltiyor, bizim sorularımızı da cevaplıyordu. Böyle tatlı tatlı konuşurken, Tayfun'la Yaşar çalılıklar arasından çıkageldiler. Tayfun perişan haldeydi. Vücudunun ötesini berisini uyuz gibi kaşıyor, daha doğrusu tırmalıyor, yoluyordu. Hareketleri dengesizdi. Koşmak, kendini yerden yere atmak ister gibiydi. Yaşar, Tayfun'un bu delice hareketlerine engel olmakta zorlanıyordu. Hepimiz kalkıp yanlarına gittik.

Bizi görünce Tayfun bağırma başladı. "Ne duruyorsunuz? Beni doktora götürün! Bakıp durmayın öyle, lan! Dağıttırım hepinizi!"

Bir kısmımız şaşırmış, bazılarımız da öfkelenmişti. Faruk, "Ne oluyor sana, it!" diye bağırды. "Bela mısın sen başımıza? Deli misin be?" Tayfun'un üzerine yürüyen Faruk'u William ve Tamer güçlükle zaptettiler.

Tayfun ise çırpınıyor; bu arada bağırıp çağırmaktan da geri kalmıyordu. "Ulan alçaklar! Hepinizi yakacağım! Satanist köpekler! Sizin ananızı, avradınızı..."

Daha fazla dayanamadım. Koşup Tayfun'un suratına yumru-ğu patlattım. Yummğu yiyen Tayfun önce sendeledi; sonra yüzüstü yere kapaklandı.

Behçet Bey hemen yetişip beni tuttu. "Ne yapıyorsun sen, delirdin mi?" diyerek beni sarstı.

"Baksanıza, ağzına gelini söylüyor, köpek!" Behçet Bey beni bıraktı; yerden kalkıp bana saldırmaya çalışan Tayfun'u tuttu. "Sakin-ol, gerekeni yapacağız!" Sonra bize döndü. "Tayfun eroin krizi geçiriyor!" dedi.

Bu sözler hepimizi şaşkına çevirmiş, sanki şoke etmişti. İlk şaşkınlığı üzerimizden attıktan sonra gözlerimizi Behçet Bey'e çe-

viridik. Bu durumda ne yapacaktık? Behçet Bey'in vereceği kararı bekliyorduk.

İçimizde en soğukkanlı olan Behçet Bey bile ne yapacağını şaşırılmış gibiydi. Ama şaşkınlığı uzun sürmedi. "Çocuklar Tayfun'u hemen doktora götürmeliyiz!" dedi. "Giydirelim!"

Hemen Tayfun'un elbiselerini toplayıp zorla giydirmeye başladık. Yaşar da Tayfun'un ağzından sızmaya başlayan kanı, eline geçirdiği bir havluyla silmeye uğraşıyordu. Tayfun ise giyinmemekte direniyor; çırpınıyor, bağırıp çağırıyor, yanına yaklaşanları tekmelemeye, yumruklamaya uğraşıyordu. Tam anlamıyla başımız beladaydı ve gecemiz zehir olacaktı.

Tayfun'u giydirdik ve bununla da yetinmedik; ellerini bağladık. Şimdi avaz avaz bağırmaya başlamıştı ki, Behçet Bey hemen Yaşar'ın elindeki havluyu kapıp bununla Tayfun'un ağzını tıkadı; bağırmasını engelledi.

"Böyle bağırırsa duyanlar olur! Denize yakın yerlerde ses çok uzaklardan duyulur. Gelenler olursa durumu anlatmakta zorluk çekeriz. Karakola düşeriz. Ondan sonra ayıkla pirincin taşını!"

Tayfun'un ellerinden başka ayaklarını da, bağırmasın diye ağzını da bağladık. Bu iş bittikten sonra Behçet Bey sakın görünmeye çalışarak, "Çocuklar, bu gece artık burada kalamayız!" dedi. "21 Haziran kutlamamıza burada nokta koymak zorundayız. Şu anda tek yapacak iş, Tayfun'u İstanbul'a götürmek."

Tamer, "Adada bir doktora götürsek!" dedi. "Bu durumdaki herifi nasıl vapura bindiririz? Daha iskelede herkes başımıza üşüşür. Kime ne anlatabiliriz?"

Gerçekten zor durumdaydık. Elimizde elleri, ayakları bağlı, ağzı tıkalı kriz geçiren bir eroinman! Kara kara düşünmeye başladık.

Sonunda Behçet Bey bir çözüm önerdi. "En iyisi bizi getiren motor kaptanını bulmak. Bizi İstanbul'a atsın. Yüklüce bir para verirsek, sanırım 'Hayır' demez. Aklıma başka bir çözüm gelmi-

yor.

Aydın, "Bir çözüm de bu itin ayağına bir taş bağlayıp, denizin derin bir yerinde bırakmak!" diyerek Tayfun'a kızgınlığını dile getirdi. Onun bu önerisini duymazdan geldik.

Güneşin batmasına iki saate yakın bir zaman vardı. Eşyalarımızı topladık. İskeleyle gitmek üzere yola çıkacaktık ki, Behçet Bey, "Oraya kadar hep birlikte gitmemize gerek yok," dedi. "Benimle, Faruk gelsin! Biz iskeleden bir motor tutup buraya gelelim."

Bu öneri uygundu. Behçet Bey ve Faruk iskeleyle gitmek üzere ayrıldılar. Yaşar, Tayfun'un yanında onu yatıştırmaya çalışıyordu.

Ben, "Behçet Bey, böylelerini nasıl gruba almış?" dedim. "Hiç mi arayıp sormamış!"

Tamer, "Ne bilsin adam bu herifin eroinman olduğunu," diyerek Behçet Beyi savundu. "İnsan bu, kavun değil ki altım yoklayasın! Kalıbına bakıp adam sanmıştır."

"Hiç değilse arkadaşlarına sorsaydı!"

"Biz seni sorduk mu? Pitis geldi. 'Bu genç bize uyar' dedi. Biz de ne yapalım? Uysan da uymasan da seni aldık aramıza. Sen de yamuk biri çıkabilir, başımıza türlü çoraplar örebilirdin. Neyse ki bir sorun çıkarmadın şimdiye kadar."

Pitis, "Doğrusun Tamer!" dedi. "Biz Şeytan'a tapıyoruz, ama kafamız pek Şeytanlığa çalışmıyor. İnsanlara güvenmek istiyoruz."

Biraz sonra toplanıp hep birlikte plaja indik. Motoru beklemeye başladık. Heyecanlıydık ve üzerimizdeki tedirginliği bir türlü atamıyorduk.

Motor geldiğinde güneş yeni batmış, fakat hava henüz karar-mamıştı. Motor plajda demir attı. Behçet Bey'le Famk motordan inip yanımıza geldiler.

Behçet Bey, "Merak etmeyin çocuklar!" dedi. "Her şey yolunda! Motorcuyla iki yardımcısına durumu biraz çtlattım. Adamlar anlayışlı çıktı. Eczaneden bazı ilaçlar da aldım. Belki bu ilaçlar

istanbul'a kadar Tayfun'u teskin eder. Sorun çıkmadan gideriz."

Deniz oldukça sakindi. Motor da oldukça büyük bir balıkçı motoruydu. İçimiz rahatlamıştı. Hemen motora bindik ve motor İstanbul'a doğm yola çıktı.

Behçet Bey'in getirdiği ilaçlardan bazılarıml Ayla, Tayfun'a içirdi. Kolundan bir de iğne yaptı. Bu işlerden oldukça anladığı belliydi. Tayfun'u kaptan bölmesinde yatırdık; başında da eşcinsel erkek metresi Yaşar'ı bıraktık. Diğerlerimiz motorun kış tarafına geçtik.

Behçet Bey neşeli görünmeye çalışmasına rağmen, oldukça üzgün olduğu belli oluyordu. "Biz Satanistlerin işi Türkiye'de zor!" dedi. "Hem de çok zor! Aramıza katılanların ne amaçla geldiğini anlayamıyorsunuz. Satanizme tutkun gençler de geliyor, art niyetli düzenbazlar da. Kimi serbest seks ortamı için geliyor, kimi daha başka amaçlarla geliyor. Belki içimizde polis bile vardır."

Selda, "Kanun, Satanizmi yasaklıyor mu?" dedi. "Hiç sanmıyorum. Bizim kime ne zararımız var? Herkes istediği yaşam tarzını seçer! Hem devlete ne oluyor, ya? Benim bacak arama kim ne karıştır?"

Tamer güldü. "Burası Türkiye kızım! Nerede yaşadığım sanıyorsun? Kanuna gelince, merak etme, bulurlar kanununu. Bakın size bir olay anlatayım da, kanun nasıl bulunur anlayın! Hem bu olay, özgürlüğün beşiği olarak bilinen Amerika'da oluyor. Belki Behçet Bey bile duymamıştır.

"Bir Amerikan kasabasında barların, kafelerin hepsinde kumar makineleri varmış. Kasaba halkını bu açıkğözler, bu makinelerle soyup soğana çeviriyormuş. Kasaba şerifi kumar makinelerini yasak etmek istiyor; fakat kanunen böyle bir yetkisi yok. Başlıyor kanunları taramaya, kumar makinelerini yasak eden bir madde aramaya... Yok oğlu yok! Ama şerif inadından da vazgeçmiyor;sabırla aramaya devam ediyor. Sonunda eski, belki de yüz senelik bir orman kanununda bir maddeye rastlıyor. Madde şöyle: Demir kapan-

larla ayı avı yasaktır. Şerif, Tamam,' diyor. 'Bu madde uyar! Kumar makinelerine para kaptıran hödüklerin ayıdan farkı ne? Bu ayıların paralarını iç eden makineler de, demir kapan!' Ve bu maddeye dayanarak kasabadaki kumar makinelerini kaldırtıyor.

"Böylesi şerifler Türkiye'de yok mu; adım başında! Hele fahri bokyedibaşlar; hangi taşı kaldırsan bunlardan sürüyle çıkar! Gösteri kanunu derler, toplantı kanunu derler, yok bunlar gizli örgüt derler, fuhuş yapıyorlar derler... Derler oğlu derler... Kanun olmazsa öldürürler, uymazsa uydururlar... Sonuçta anamızı ağlatırlar!"

Behçet Bey, "Tamer çok doğru söylüyor!" dedi, ama Tamer'in bu konuşmasından kendine taş atıldığı izlenimi edinmiş ve biraz kırılmış gibiydi. "Dikkat ederseniz Kadıköy grubundan yalnızca üç kişi getirdim," diyerek bir anlamda savunmaya geçti. "Çünkü Kadıköy grubu çok kalabalık. Herkesi tanımam zor. Tabii bu durumda ortaya güven sorunu çıkıyor. Bunu düşünerek gençlere, '21 Haziran'ı siz aranızda kutlayın,' dedim. Ben yalnızca sizin grubunuzla bu kutlamayı yapmayı düşünüyordum. Amerikalı konuklarımızı saymazsanız, ben yalnızca Aydm'ı getirecektim. Yaşar nereden duymussa duymuş, ardına Tayfun'u da takıp çıkageldi. Bu durumda, gelmeyin, diyemedim."

Behçet Bey daha önce çekinmeden toplantılar düzenlerken, şimdi ne olmuştu da böyle gölgesinden kuşku duyar olmuştu? Bu durum biraz tuhafına gitmişti, ama nedenini sormadım.

Konuşmamız güvenip güvenmeme sorunları üzerine sürüp giderken, Behçet Bey, "Çocuklar, benim sizin grubunuza güvenim var!" dedi. "Yalnız şunu açıkça söylemek isterim ki, Türkiye'de kalarak kendinizi ziyan edersiniz! Hep birlikte Amerika'ya gideceğiz. İstedığımız zaman turist olarak buralara geliriz. Ceplerimiz dolu olarak! Doları bol olanın dünyası geniş olur; bunu unutmayın!"

"Peki, bu nasıl olacak?" diye Ferhan söze girdi.

Behçet Bey, yanındaki Amerikalı karı kocayı işaret ederek.

"Onlar benimle önemli bir iş yapmak için buradalar Bu işi hep birlikte yapacağız. O zaman tüm yaşamımızda yetecek parası olacak hepimizin. Sonra ver elini Amerika!"

"Nasıl bir iş bu?" diye sorduktan kendimi alamadım.

"Şimdi bir şey söylemeyeceğim. Kısa zamanda öğreneceksiniz. Bu süre içinde Kadıköy grubunu toplamayacağım. Yalnızca sizin grubunuz ve Aydın'la kontakt halinde olacağım."

Tamer, Tayfun ve Yaşar'ı kastederek, "Bu köpeklerin durumu ne olacak?" diye sordu.

Behçet Bey düşünceli bir tavırla, "Tayfun sanırım bana şantaj yaparak eroin parası sızdırmaya çalışacak," dedi. "Kriz anında kafasında dolaşanları dışarı kustu. Bir süre bu köpeğe ufak ufak kemik atar, idare ederim. Zaten burada fazla kalmaya da niyetim yok. Hep birlikte çekip gideriz, kalanlar ne halleri varsa görsünler!"

Faruk, "Bize bu konuda hiçbir ipucu vermeyecek misiniz?" diye sordu.

"Bu konuyu yakında enine boyuna konuşacağız. Sizlere güvenebileceğimi sanıyorum. Güvenmek istiyorum."

Tamer söze girdi. "Behçet Bey, bize güvenin! Sonuna kadar yanındayız! İçimizde ihanet etmeye kalkan çıkarsa, alınının ortasına bir delik açmazsam, bana da Tamer demesinler!"

Tamer bu sözleri sanki beni ima eder gibi söylemiş, yahut da bana öyle gelmişti. Bir ara bunu Pitis'e fısıldadım.

Pitis, "Tamer senden biraz işkilleniyor," dedi. "Sana pek güvenmediği kesin."

"Neyimi görmüş ki, böyle düşünüyor?"

"Korsan kitapçıyı yakalattın ya!"

"Ama onlar kötü bir iş yapıyorlardı."

Pitis güldü. "Senin bu mantığına kargalar bile güler. Aynı işi sen de yapmıyor muydun? Sıkışınca kendini kurtarmak için adamı harcadın. Yalan mı?"

Bu konunun üzerinde kimsenin durmadığını sanmıştım.

Demek ki yanılmıştım. Tamer bunu unutmamış ve bunu kötü bir not olarak karneme yazmıştı.

Pitis konuşmasına devam etti. "Böyle küçük bir işte böyle davranan biri, çok daha büyük işlerde kim bilir neler yapar? Yanlış mı düşünüyorum?"

"Evet, haklısın! Ama ben artık o kötü işten elimi çekmek ve bir daha o kanunsuz işi yapmamak kararıyla öyle davranmıştım."

"Öyle mi, Ekrem? Peki şimdi yapacağımız işin kanuna uygun olacağını mı sanıyorsun?"

Bu sözler üzerine ayaklarım suya erdi. Önümüzde sıcak günler ve sıcak bir iş vardı. Tutanın ellerini yakıp kavuracak bir iş ve bu işe katılmak isteyip istemeyeceğim bana sorulmuyordu.

Gece yarısı İstanbul'a varmıştık. Behçet Bey, Aydın ve Yaşar, Tayfun'u bir taksiye atıp ara sıra eroin tedavisi gördüğü has-tahaneye götürdüler. Biz de geç vakit evlerimize dağıldık. 21 Haziran kutlaması böyle sona ermişti.

Günler su gibi akıp gidiyordu. Haziran sınavları bitmiş, yaz tatili başlamıştı. Şimdi her şey için bol bol zamanım vardı.

Grubumuzla sık sık gezilere çıkıyor, Pitis'le günümü gün ediyordum. Bankadaki paramın gün be gün eriyor olmasına aldırışım yoktu. Gençtim, para her zaman kazanılırdı...

Tamer de dükkânını ara sıra açar olmuştu. Dükkânın getireceği ufak bir gelir için, yazın güzel günlerinde dükkânda pineklemekten sıkılır olmuştu...

Behçet Bey, Kadıköy grubunu dağıtmıştı. Bize de artık Kartal'daki evine gelmememizi söylemişti. Behçet Bey'le sık sık tele-fonlaşıyorduk. Tamer de ara sıra Behçet Bey'in Kadıköy'deki evine gidiyordu.

Behçet Bey'le birlikte yapacağımız büyük işin ne olduğunu Tamer'in bildiğine kuşku yoktu. Ama hiçbirimize bir şey söylemiyor; hepimizi merakta bırakmaya devam ediyordu.

Temmuz ortalarında Behçet Bey, Amerikalı karı kocayla birlikte Antakya'ya gitti. Giderken de, Antakya dönüşü bizlerle konuşacağını ve o gizli, büyük işi hep birlikte kotaracağımız müjdesini vermeyi unutmadı. Hepimiz sevincimizden uçuyorduk...

Bu arada Severyus Baba da, verdiği kitapları okumam konusunda bana ara sıra sitemle karışık hatırlatmalarda bulunuyordu. Onu kırmamak için Kitabı Mukaddes'i okumaya başlamıştım. İçindeki can sıkıcı detayları atlayarak, eleştirel açıdan okuyor, bazı kısımları daha sonra Severyus Baha'yla tartışmak amacıyla not ediyordum. Sonuçta Amerika'ya gidecektim. Hiç değilse o ülkenin dininin ne olup ne olmadığını bilip anlamak kötü mü olurdu? Zaten her kültürlü insanın en azından semavi dinler hakkında doğru bilgi-

ler edinmiş olması gerekirdi. Hem sonra bir şeyi doğru olarak bilmek başka, ona inanıp inanmamak başkaydı...

Severyus Baba'yla bir akşam, din konularında uzun uzun sohbet ettik. Sohbetimiz bitip de odama gitmek üzere ayağa kalkarken çoktandır sormak istediğim, ama dilim varıp da sormadığım bir şeyi sordum, "Severyus Baba sizde son günlerde bir değişiklik var," dedim. "Oldukça solgun görünüyorsunuz. Bir hayli de zayıfladınız. Hasta mısınız?"

Severyus Baba, düşünceli bir tavırla, "Evet, Ekrem" dedi. "Hastayım. Hem de hastalığım oldukça ciddi."

"Neyiniz var?"

"Pankreas kanseri."

Başımдан aşağı kaynar sular dökülür gibi oldum. Bir tıp öğrencisi olarak bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Zavallı Severyus Baba'nın artık günleri sayılıydı.

Bir gün akşam üstü Pitis'le beraber Tamer'in dükkânınday-dık. O güne kadar, yalnızca Pitis'le beraber olmak için Tamer'in dükkânına giderdim. Tamer bizi çağırılmazdı. Bu kez ise tam tersi olmuş, Tamer, "Önemli bir iş var!" diyerek, en geç saat 16:00'da dükkânında bulunmamızı istemişti. Nedenini de söylememişi.

Dükkâna gittiğimde Pitis henüz gelmemişi. Tamer masanın üzerindeki bazı kâğıtları incelemekteydi. Beni görünce, "Pitis'le sen bana yardım edeceksiniz; birlikte bir kaz yolacağız," dedi. "Geç şöyle karşıma otur! Sana kaz yolma sanatı hakkında biraz nazari ders vereyim! Pratiğinde ben de acemiyim. Bugün hep birlikte ilk pratiği yapacağız. Gerisini Şeytan'a havale ederiz. Şeytan rast-getire!"

Tamer'in karşısına oturdum. Bakalım bu kez ne cevahir yu-murtlayacak diye merakla beklemeye başladım.

"Bilirsin birçok insan faldan, büyüden, üfürükten medet umar," diye söze başladı. "Dünyanın her yerinde, her çağda bu iş böyle süregelmiştir."

"Hele ülkemizde bayağı revaçta," diyerek Tamer'i onayladım. "Televizyonlar bile, reyting uğruna bu tip insanların harıl harıl reklamını yapıyor."

"Evet, öyle! Zaten dünyada iki türlü insan vardır. Yolanlar ve yolunanlar. Falcılar, büyücüler ve üfürükçüler de yolanlardandır. Semiz bir kaz gelmiş kendi ayağıyla, yolmayıp da ne yapacaksın?"

"Yani uzun sözün kısası, ortada yolunanların oluşturduğu ha-tırı sayılır büyüklükte bir pasta var. Eh, biz Satanistler de ucundan kıyısından bu pastadan bir iki kırıntı almak durumundayız. Sizleri bunun için çağırdım."

"Ben bu işten hiç anlamam. Pitis'in de anladığını sanmıyorum.

"Bunda anlayacak bir şey yok! Pitis de gelsin. Anlatacaklarımı dikkatle dinleyin!"

O sırada Pitis de Ferhan'la birlikte gelmişti. Bu aralar Selda memleketine yaz tatili için gittiğinden birkaç haftadır aramızda bu-lunmuyordu. Tamer, "Bu iş tam Selda'lık ama ne yazık ki o şimdi yok!" diyerek hayıflandı.

Tamer, Pitis'le beni karşısına alıp, "Büyü niçin yapılır, önce oradan başlayalım," diyerek, ders verir bir şekilde konuşmasına başladı. "İnsan, bazı şeyleri kendi arzusuna uygun bir hale getirmek için çeşitli çabalar gösterir, çeşitli metodlar uygular. Ama bütün bunlar sonuç vermez ve arzusu gerçekleşmezse ne yapacak? Bu durumda bazıları boynunu bükerek ve çabaları ve metodlarının işe yaramadığını görüp nerede duracağını bilir. Boş yere daha fazla zaman, çaba ve para harcamaktan vazgeçer.

"Bazı insanlar da vardır ki, arzusunu kendi çabalarıyla ve normal metodlarla gerçekleştirmekten ümidini kestiği zaman son bir çareye başvurur: Büyü!"

"Bazı psikologlar büyüün, büyüye inananlar üzerinde psiki-lojik etkileri olabileceğini ve bu etkilerin, bazı olayların büyü yaptırmanın isteği doğrultusunda gerçekleşmesine katkısı olabileceğini ileri sürerler.

"Biz konunun psikolojik yönleriyle, sözüm ona ilmi açıklamalarıyla ilgili değiliz. Biz bu yolla bir kaz yolmanın bugün ilk provasını yapacağız."

Tamer önündeki kağıtları biraz karıştırdıktan sonra konuşmasına devam etti. "Behçet Bey bu konuda beni nazari olarak bir hayli eğitti. Birkaç kez de onun büyü seanslarında buldum. Ben size bugünkü uygulamamız için bunlardan gerekli gördüklerimi anlatacağım.

"Büyüde en önemli şey; büyücünün kendisidir. Büyücü karşısındakini etkisi altına alacak sıra dışı bir tip olmalıdır. Fizik yapısıyla, giyimiyle, konuşması ve tavırlarıyla..."

Siyahlar içindeki Tamer'e baktım. Kulaklarında siyah taşlı kocaman küpeler, parmaklarında çeşitli gümüş yüzükler, boynunda üzerinde garip şekiller olan iri gümüş bir madalya. Dazlak bir baş, ölü yüzünü andıran, kanı çekilmiş solgun bir yüz; çenesindeki keçi sakalla birleşen incecik bıyıklar, insanı gerçekten etkileyen küçük gözlerindeki kedi bakışları... Derinden, uzaklardan geliyormuş hissini veren yorgun ve boğuk sesi...

Bunları düşünerek, "Sizden etkili biri, olsa olsa Behçet Bey olabilir!" dedim.

Bu övgümü dudaklarının kenarında, sinsi bir gülümsemeyle geçiştirdi.

"Büyücü, tipiyle, giysileriyle, havasıyla, konuşmasıyla önce karşısındakini büyüyecek! Ondan sonra karşısındakinin istediği büyüü yapacak.

"İkinci önemli nokta da, büyücünün büyü yaptıranla bir arada olacağı ortam ve o ortamın atmosferidir. O ortamdan büyü yaptıran etkilenmelidir. Onun her zaman görüp alıştığından değişik bir ortama sokulması önemlidir. Bu değişikliği büyücü önceden ustalıkla hazırlamalıdır. O ortam, büyü yaptıranın kafasını karıştıracak, şaşırtacak, dikkatini dağıtacak kadar değişik gelmelidir ona.

"Üçüncü aşama da, büyüünün yapılmasıdır. Büyücünün artık işi kolaydır. Karşınızda size inanmış, tamamen etkiniz altında, şaşkın bir kurban vardır. Yolunmaya hazır bir kaz! Bu kaza uygulayacağınız büyü metodlarına gelince; bunun bir kuralı, metodu yoktur. Amaç karşınızdakini daha da etkileyecek ve inandıracak bir şeyler yapmaktır. Artık dualar mı okursunuz, sözüm ona sihirli sözler mi söylersiniz, yazılar yazıp muskalar mı verirsiniz, acayip ilaçlar, otlar mı önerirsiniz... Gaye bir şeyler yapıp kazı yolmak ve başınızdaki defetmek..."

"Bir de işin parasal yönü var. Sizin için önemli olan da budur, gerisi fasarya! Büyücü asıl bu aşamada kafasını kullanacak, Şeytan gibi kurnaz olacaktır. Öyle yüksek bir miktar istemelidir ki, karşısındaki şaşırın, şoke olsun! Öyle, 'Gönlünden ne koparsa', yok 'Şu kadar yeter' diyerek düşük fiyatlar istemek asla doğru değildir. Bu şekilde kredinizi düşürmüş ve etkiniz azaltmış olursunuz. Bu arada cebinize giren çerez parası cinsinden düşük tutarlar da sizin parasal kaybınız olacaktır. Yani yüksek fiyat istemek asıldır. İstedığınız yüksek fiyatı sonradan asla düşürmeyecek, pazarlık konusu yapmayacaksınız. Hatta karşınızdaki bu fiyatı çok bulup büyü yaptırmaktan vazgeçse bile. Bırakın o an çekip gitsin! Nasıl olsa istediğini gerçekleştirecek başka bir büyücü bulamayacak ve sonunda yine tıpiş tıpiş kapınıza gelecektir. Bu kez istediğiniz fiyatı ve hatta daha da fazlasını vermeye hazır olarak,"

Ferhan dayanamadı. "Tamer seni tanımasam; kırk yıllık bir büyücü sanacağım seni!" diye Tamer'e takıldı. "Behçet Bey seni iyi yetiştirmiş doğrusu

Tamer, "Sen susar mısın, Ferhan! Konuşurken söze maydanoz doğrama!" diyerek Ferhan'ı şaka yollu azarladı. Gülüştük.

Tamer'in büyücülük konusundaki nazari dersi bitmişti. "Şimdi bugünkü işimiz hakkında konuşalım," dedi. Bu akşam saat 18,00'de buraya bir kadın büyü yaptırmaya gelecek. Bu kadın çok zengin. Otuz beş yaşlarında, iki çocuğu var. On beş yıl kadar önce İstanbul'a gelmişler. Kocasını burada karanlık işler çevirerek büyük paralar kazanmış. Geldiklerinde Sultanahmet'te külüstür bir kira evinde kalırlamış. Şimdi Etiler'de oturuyorlar. Bodrum'da şahane bir yazlık villaları varmış. Sık sık yurt dışına çıkıyorlar. Anlayacağımız adamda bok gibi para var. Bu arada alışılmış hikaye! Sonradan görme mağanda kocası bir metres tutuyor. Adamın hakkı! Bu kadar parası olan bir adamın bir de metresi olacak tabii! Ama gel gör ki, adamın karısı taşkafa! Yediğin önünde, yemediğin arkanda ne istiyorsun daha? O kadar, kocanın metres tutmasına bozulup

kendi kendini yiyeceğine; sen de git bir dost tut, hayatını yaşa! Adam evden kuş sütünü eksik etmiyor. Ara sıra da gitsin metresiy-le yatsın ne olacak! İşte bu kafa yapısına ulaşamadığından kadın kendi kendini yiyor, çırpınıp duruyor Kocasını kendine tamamen döndürebilmek için İstanbul'un büyücülerini, muskacılarını dolaşip onlara su gibi para akıtıyor. Ama hepsi boş! Adam her geçen gün kadından daha da uzaklaşıyor.

"Ferhan'ların kaldığı evde kadının eski mahalle arkadaşı var. Bir rastlantı sonucu Ferhan bu durumu öğreniyor ve kafasında bir ampul yanıyor. Kadının arkadaşına, 'Bu iş ancak Şeytan büyüyle halledilir ve İstanbul'da bu işi yapacak tek bir kişi var' deyip beni öneriyor Kadın benim Ferhan'la olan ilişkiimi bilmiyor tabii. Ferhan kafadan atıyor, benim yaptığım mucize büyülerden söz edip kadim tavlıyor O da, kocasını eve döndürmek için çalmadık büyücü kapısı bırakmayan arkadaşına gidip Ferhan'ın söylediği yalanları bire bin katarak anlatıyor. Kadın da gelip Ferhan'la konuşuyor ve bana gelmeye karar veriyor Yani son kapı olarak bana gelecek. Bu kadın, kocasını döndürmek için paraya acıyacak birisi değil. Zaten kocası da, 'Al şu paraları da, yakamdan düş; yoksa seni pişman ederim!' diyerek kadına acayip para vermiş ve vermeye de devam ediyor. Biz bu paralardan ne koparabilirsek kârdır. İşte bugün bu iş için bir araya geldik!"

Pitis, Ferhan'a döndü. "Kız sen ne işler çeviriyorsun? Aynı evde kaldığımız halde haberim olmuyor?"

Ferhan bu siteme gülümseyerek cevap verdi. "Belki işi bozarsın diye söylemedim."

"Yani bana güvenmedin, öyle mi?"

"Sorun güvenip güvenmeme değil. Son günlerde sende bir değişiklik var, bu yüzden. Belki de yanıyorum; bana öyle geliyor."

"Ne gibi bir değişiklik, açıklar mısın!"

"Bilmem! Açıklaması çok güç. Sanki grubumuzdan her geçen gün soğuyor gibisin."

"Sana öyle geliyor. Ben her zamanki Pitis'im. İnsanlar zamanla birbirine alışıyor ve başlangıçtaki arkadaşlık coşkusu yerini bir alışkanlığa bırakıyor. Buna soğuma diyemezsin!"

Tamer, "Pitis tam üstüne bastın, ayağımı kaldır!" diyerek Fer-han'la Pitis'in konuşmasını kesti. "Evlilikler de böyledir, sanırım. Zamanla alışma, sonra bıkmaya ve sonra da birbirlerinden kopma başlar. Bugün gelecek kadının sorunu da bu!"

Konu tekrar büyü yaptırmak için gelecek olan Hanife Hanım ismindeki kadına dönünce Pitis, "Aracılık yapan Yıldız Hanım'ı ben de tanıyorum," dedi. "Dedikoducu çalçene kadının biridir." Sonra Ferhan'a döndü. "Kız sen ne yapıyorsun? Kadın bizi mahallede tefe kor. Orada barınamayız."

Ferhan, "Sen hiç merak etme!" dedi. "Ben Hanife Hanım'a söyledim. 'Yapılan büyüden kimsenin haberi olmayacak; yoksa büyü bozulmuş,' dedim. Senin çalçene Yıldız'ın ruhu bile duymayacak. Hanife Hanım ona telefon edip, 'Şeytan büyüü yaptırmaktan vazgeçtim. Günahından korkarım,' dedi ve onu devreden çıkardı."

"Peki Hanife Hanım, senin Tamer'le ilişkisini biliyor mu?" Bu sorun olmaz mı?"

"Ne Hanife Hanım, ne de Yıldız Hanım bilmiyor. Mahallede hiç kimse bizlerin ilişkilerini bilmiyor. Herkes bizi uslu uslu fakültelerine devam eden öğrenciler olarak biliyor. Bunun böyle olduğunu sen de biliyorsun. Ben Tamer isminde bir büyücünün olduğunu bir arkadaşımdan tesadüfen öğrendim. Tamam mı?"

Bu kez ben söze karıştım. "Buraya kadar tamam da, bundan sonrası ne olacak? Bu işte bizim rolümüz ne?"

Tamer, "Siz hiçbir şeye karışmayacaksınız," dedi. "Siz yeni evli mutlu bir çiftsiniz ve buraya ilk kez geliyorsunuz. Büyü yapılırken ne yapmamız gerektiğini ben o zaman anlatacağım."

"Şimdi anlatsan da o zaman acemilik çekmesek!"

"Gereği yok. Oyunun kuralı bu. Kadının yanında acemice davranmanız işime gelir." Sonra Ferhan'a döndü. "Sen de yavaş yavaş yollar ve kadını topla getir! Siz de Ferhan'la gidin! Yolda Ferhan gerekenleri anlatacak. Senin ismin Kemal, Pitis'in ismi de Selma. Sakın unutmayın isimlerinizi. İşiniz, aileniz ve daha başka bilgiler vermeyeceksiniz. Anlaşmamız böyle dersiniz. Soyadınız da yok. Anlaştık mı? Şimdi gidin ve kadınla birlikte hep beraber gelirsiniz!"

Hanife Hanım'la birlikte saat 18.00'de hep birlikte dükkânda'yık. Tamer kadını karşısına aldı, konuşmaya başladılar. Kadın kocasının metresine beddualar ediyor, verip verdiğini söylüyordu. Kadının, kocasını büyü yaparak kendisinden soğuttuğunu ve bu büyüü bir türlü çözüp de kocasını o kadının elinden kurtaramadığını uzun uzun anlatıyordu. En dikkati çeken taraf da bu aile sarsıntısından kocasını asla suçlu tutmaması, tüm suçu o kadında aramasıydı. Dişi it kuyruk sallamasa, erkek it peşinden gitmez şeklindeki ön yargılarla, bu durumlarda hep kendi cinsini suçlayan tipik Anadolu kadını. Benim ondan nerem eksik zihniyetiyle o kadının kendisi kadar güzel olmadığını anlatmaya ve bu konuda bizi inandırmaya çalışması da bir hayli gülünç oluyordu.

Kadın aslında oldukça güzeldi; fakat kadını olduğundan çok daha güzel gösteren kadın zarafeti ve inceliğini öğrenemediği her halinden belliydi. Yolda yürürken tarlada yürür gibi yürüyordu. Orta boylu, balık etinde, beyaz tenliydi. Belki de koyu kahve olan saçlarını sapsarı boyatmıştı. Bir sürü lüzumlu lüzumsuz kıymetli takılar ve bilezikler takmıştı. Böylece sonradan görmeliğini abartılı bir şekilde sergilediğinin ve kadınlık zarafetini yitirdiğinin farkında bile olmayacak kadar cahildi. Kadının tüm meziyetlerinin, bacak arası merkezli bir güzellikte yattığını sananların çizgisini aşamadığı her halinden belliydi. Ama bütün bunlara rağmen kocasına ve yuvasına bağlılığı; çocuklarına anaç tavuk gibi kol kanat gerer hali

daha ilk konuşmada belli oluyor ve insanı etkiliyordu. Yeni tanımamıza rağmen kadına karşı bir sempati duymuştuk. Onu aldatmak için kurduğumuz tezgâh ister istemez vicdanımı rahatsız etmeye başlamıştı. Nasıl olsa bu kadında su gibi para var, diye düşünmesem bu tezgâha kolay kolay gireceğimi sanmıyordum. Ah, şu Tamer! Şeytan'ın sol bacağı! Nasıl da beni ve Pitis'i bir olup bittiye getirmişti. Artık dönüşü olmayan bir yola girmiştik; sonuna kadar gitmekten başka yapacak bir şey kalmamıştı.

Tamer kadını uzun uzun dinledikten sonra kalktı; dükkânın kapısını kapadı ve 'Kapalıdır' levhasını sokak tarafına çevirerek hepimize, "İçeri geçelim!" dedi. Hep birlikte dükkânın özel bölmesine geçtik.

İçeri girince Hanife Hanım gibi Pitis'le ben de şaşırılmıştım. Tamer içeriyi çok garip ve o derecede de ürkütücü bir şekilde dekore etmişti. Her zamanki siyah dekorlara ek olarak, duvarlarda çıplak kadın resimleriyle birlikte, korkunç görüntülerin resmedildiği reproduksiyon tablolar...Baykuş, vampir ve karakedi resimleri... Bunlar yetmiyormuş gibi odanın üç duvarına monte edilmiş birer kurukafa...

Her zamanki iki kişilik kırmızı karyoladan başka, odaya tek kişilik bir de siyah karyola konmuştu. Gövdesi, yatağı, yorganı, yastığı ve çarşafıyla siyah bir yatak.

Kadın, odanın görünümünden hem şaşırmış, hem de korkmuştu.

Ferhan kadının omuzunu okşayarak, "Korkacak bir şey yok!" diyerek onun korkusunu gidermeye uğraştı. "Şeytan büyüü ancak böyle bir yerde yapılır." "Günaha girmeyim? Sonra cehennemde çatır çatır yanarım!"

"Merak etme! Sen yuvanı kurtarmak için yapıyorsun. Tanrı seni bağışlar!"

Kadın biraz olsun sakinleşmişti. Tamer, kadını odanın ortasındaki küçük masanın yanına çektiği bir sandalyeye oturttu. Tabii

masa ve odadaki iki sandalyenin de simsiyah olduğunu söylemeye bile gerek yok. Kendisi de diğer sandalyeyi çekip kadının karşısına geçti. Odada başka sandalye olmadığından Pitis'le ben kırmızı kar-yolanın kenarına iliştik. Ferhan da karşı duvarın kenarındaki siyah karyolaya oturdu.

Kadın şaşkın bir vaziyette Tamer'in karşısında süklüm püklüm oturmuş onun konuşmasını bekliyordu. Uzunca bir süre Tamer konuşmadı, sonra derinden gelen boğuk ve alçak bir sesle uykuda konuşur gibi konuşmaya başladı. "Bakın, Hanımefendi! Ben öyle her konuda, herkese büyü yapan biri değilim. Şeytan on üç ayda yalnızca üç dileğimi yerine getirir. Beş ay önce bir hakkımı kullandım. Şimdi sekiz ay içinde ancak iki büyü yapabilirim; üçüncüsü tutmaz. Bu bakımdan ücretim çok yüksektir."

"Para önemli değil, Hoca Efendi! Siz hele bir kocamı eve döndürün, para kolay! Ne isterseniz helali hoş olsun!"

Kadının Tamer'e 'Hoca Efendi' demesine gülmek için kendimizi zor tutuyorduk.

Tamer kadını dinlemiyormuş gibi bir tavırla konuşmasına devam etti. "Ben öyle her konuda büyü yapmam!" diyerek, az önce söylediğini bu kez üstüne basa basa tekrarladı. "Üç konuda büyü yaparım; Ölüm büyü, nefret büyü ve sevgi büyü. Yaptığım büyüler, tüm diğer büyüler siler ve benim yaptığım büyüyü kimse bozamaz!"

Tamer'in tipi, havası ve konuşma tarzı kadını sanki hipnotize etmişti. Kadıncağz böyle biriyle ve böyle bir odada kuşkusuz hiç karşılaşmamıştı. Tamer'in ağzının içine bakıyor, yalvaran bakışla-nnda tam bir güven okunuyordu Tamer'e karşı. Tamer gerçekten rolünü iyi oynuyordu.

"Şimdi sizin için iki büyü hakkımı birden kullanmam gerekecek. Sizin için bir nefret, bir de sevgi büyü yapmam gerekiyor."

"Siz bilirsiniz, Hoca Efendi! Elinizi, ayağınızı öpeyim! Yuvamı kurtarın!"

"Nefret büyüsunü kocanızın metresi için yapacağım. Kocanız ondan nefret edecek. Onunla yatmaya öğrenecek.

"Sevgi büyüsunü de sizin için yapacağım. Kocanız size dönecek. Her zaman sizin için yanıp tutuşacak. Bir an önce akşam olsa da karımın yanma gitsem diye gözünü saatten ayırmaz olacak."

Kadının gözleri sevinçle parladı, yüzü aydınlandı. "Dillerine kurban olayım, Hoca Efendi! Ocağına düştüm. Ne yaparsan yap, yuvamı kurtar! Ömür boyu sana dua ederim!"

Kadıncağız o kadar cahildi ki. Şeytan büyü yapan bir Sata-nist'e ömür boyu dua etmekten söz edebiliyordu.

Bu dua işi Tamer'in de kafasını bozmuş olacak ki, "Ben dua istemem!" diye homurdandı. "Bu iş belli bir para karşılığı yapıyo-rum. Siz bu parayı Ödersiniz; ben de sizin istediğinizi gerçekleştirecek büyüü yaparım. Hepsi bu kadar!"

"Nasıl buyurursanız, Hoca Efendi! Siz ne istediğinizi söyleyin"

Tamer bir süre durdu. Düşünceli bir tavır takındı. Sonra fısıldar gibi, alçak bir sesle, "Dediğim gibi isteyeceğim para çok yüksektir," dedi. "Mahalle muskacılarının istedikleriyle karşılaştırılır-sa, bu bir servet ayarındadır. İsterseniz vazgeçin! Nihayet siz para bakımından kocanıza bağımlı bir kadınsınız. Bu parayı ödeyemezsiniz."

Tamer'in bu kumazca sözleri kadını vazgeçirmekten çok, isteyeceği yüksek miktarın kadının gözünde normal karşılanmasını sağlamak ve onu bu parayı ödemeye yüreklendirmek içindi. Fakat kadın bu inceliği anlayacak kafa yapısında değildi.

"Ne isterseniz söyleyin. Hoca Efendi! Çok şükür Allah bizden parayı esirgemedi. Ben de sizden esirgeyecek değilim ya! Yuvam için vermeyeceğim de, ne için vereceğim? Siz söyleyin hele!"

Tamer fiyatı söyledi. Az daha küçük dilimi yutacaktım. Bu parayla neredeyse sıfır kilometre bir otomobil alınabilirdi.

Kadın bile o ana kadar havalarda uçmasına rağmen fiyatı işi-

tince şaşırmış; dolu yemiş karga gibi kanatları düşürmüştü. Ama hemen kendini topladı. Bozuntuya vermedi.

"Hoca Efendi, yuvamı kurtarmanın hakkı ödenmez! Ama bu para biraz çok değil mi? Vermesine veririm de, ilerde kocam, 'Bu kadar parayı nerelere harcadın?' derse, ne cevap veririm? Ondan korkarım."

Tamer, "Bunun kolayı var," dedi. "Paranın yarısını peşin alırım. Geri kalam da sizden kısım kısım isterim, iyi düşünün! İsterseniz vazgeçin. Bakarsınız kocanız o kadından bıkar ve size geri döner. Siz de boş yere para vermemiş olursunuz."

Tamer'in bu tavrı değil kadını vazgeçirmek, parayı ödemek konusunda daha da yüreklendirmişti. "İki büyü yapacağınıza tek sevgi büyü yapın! Benim için yanıp tutuşacak olan kocam zaten o kadını terkeder. Bu yüzden ayrıca nefret büyüüne gerek yok. Böylece iki yerine tek büyü parası vereyim!" demeyi akıl edecek kadar kafası çalışmıyordu. Gerçekten tam yolunacak kazdı!

"Tamam, Hoca Efendi," dedi. "Paranın yarısını şimdi vereyim; yarısını da yarın bankadan çekip öderim."

"Anlaştık!" dedikten sonra Tamer kalktı. Siyah bir mum yakıp bir şamdana yerleştirdi ve getirip masanın üzerine koydu. Sonra elektriği söndürdü. Şimdi odayı tek bir siyah mumun zayıf ışığı aydınlatıyordu. Bu zayıf ışıkta oda daha da kasvetli ve ürkütücü görünmekteydi. Kadını gene bir korku almış, şaşkın şaşkın Tamer'in hareketlerini gözleriyle izlemeye başlamıştı.

Tamer bir dolap açtı ve dolaptan kukuletalı beş tane siyah pelerin çıkardı. "Hepimiz bu pelerinleri giyeceğiz," dedi. "Üzerimizde başka giysi olmayacak. Üzerimizde altın da olmayacak. Ağzında altın dişi olan bile Şeytan ayinine katılamaz. Gümüşler kalabilir"

Hanife Hanım şaşkın, "Üzerimizdekileri mi çıkaracağız?" diye sordu.

"Evet! Bu pelerinler çıplak vücuda giyilecek. Elbiselerinizi şu dolaba yerleştirirsiniz. Üzerlerinizdeki altınları da dolaba koyun! Merak etmeyin; kimse bir şeyinize dokunmaz."

"Ama ben nasıl soyunurum? Hem de herkesin önünde!" Tamer, "Önce herkes odadan çıkacak," dedi. "Sonra odaya tek tek girip soyunulacak. Siyah pelerinler giyilecek. Giyinen dışarı çıkıp bekleyecek. Herkes pelerinlerini giyince içeri girip büyü ayinine başlayacağız."

Tamer'in dediği gibi yaptık. Siyah pelerinleri giyip odada toplandık. Tamer, masasını bir duvar kenarına taşıttı. Masanın üzerine iki beyaz kağıt koydu. Kağıtları masanın birer yanına koymuştu; ortalarındaki boşluğa da odadaki tek siyah mumu koydu. Duvardaki bir dolaptan bazı şeyler getirip masanın üzerine dizdi. Şimdi her kağıdın yanında içlerine birer siyah tüy kalem sokulmuş iki hokka vardı. Bu kalemlerin karga tüyünden olduğu belliydi. Tamer'in sağına gelen kağıdın yanındaki hokkada kırmızı, öbür hokkada da siyah mürekkep vardı. Tam mumun yanında kuru bir kedi kafası, gene mumun yanında iki tane kuş ayağı, kemikler, dişler ve buna benzer şeyler...

Tamer, masanın başına geçti ve bizleri de karşısına dizip kısa bir açıklama yaptı. "Şimdi Şeytan duasına başlayacağım. Siz de her elimi kaldırışında, 'Şemhemforaş, salute Satan!' diyeceksiniz. Şimdi hepiniz bu sözü tekrarlayıp ezberleyin ki, ayın sırasında şa-şırmayasınız."

Tamer, orada ilk kez bulunuyormuşuz gibi davranmamız konusunda bizi önceden uyardığından, biz de kadınla birlikte sözleri ezberliyormuş gibi yaptık.

Tamer, kadının sözleri ezberlediğinden emin olduktan sonra, "Şimdi başlıyorum," dedi. "Kukuletalarınızı başlarınıza geçirin ve başlarınızı öne eğip dinleyin. Ben okurken yere bakacak ve hiçbir şey söylemeyeceksiniz." Sonra kadını da, "Siz de sakın, içinizden bile olsa, dua filan etmeye kalkmayın!" diye uyardı.

Başlarımızı eğdik ve Tamer'in Şeytan İncilinden okuduğu bir duayı dinlemeye başladık. Okuduğu dua Enochian dilindendi. Bu dil hakkında Behçet Bey bize biraz bilgi vermişti.

Şeytan ayinlerinde, kalıplaşmış bazı dualar genellikle Enochian dilinde okunmaktaydı. Bu dil, artık konuşulmayan çok eski bir dildi. Sanskritçeden bile eski olduğu ileri sürülmekteydi. Bazı sesleri Arapçayı, bazı sesleri de İbranice ve Latinceyi andırıyordu. Bu dilin garip bir havası vardı ve insanı gerçekten etkiliyordu. Hele Tamer gibi biri bu dilden bir dua ederse etkilenmemek insanın elinde değildi. Saçma bir şey yaptığımızı bildiğim halde ben bile etkilenmişim. Kadının yüzü kukuletasından görünmüyordu, fakat onun kendinden geçercesine etkilendiğine hiç kuşku yoktu.

Tamer duayı bitirdikten sonra, "Bu duayla Şeytan'ı çağırdım," dedi. "Şimdi Şeytan'ın ruhu odada. Siz bunu hissetmezsiniz, ama ben hissederim. Şimdi başlarınızı kaldırın! Büyü başlıyor. Söylediğim her cümleden sonra, elimi kaldıracam ve size öğrettiğim sözleri tekrar edeceksiniz. Hazır mısınız?" "Hazırız!" dedik.

Tamer de bizim gibi ayakta duruyordu. Gözlerini tavana dikip, yine Enochian dilinde ilk cümleyi söyledi:

"Ra-sasa isalamanu para-di-zoda oe-cari-mi aao iala-pire-gahe Qui-inu!"

Bu sözlerden sonra Tamer elini Nazi selamı verir gibi kaldırdı.

Bunun üzerine hep bir ağızdan Tamer'in ezberlettiği sözleri söyledik: "Şemhemforaş, salute Satan!"

Bundan sonra Tamer iskemlesine oturdu. Sağ tarafındaki kağıdın üzerinde görünmez bir ateş varmış da ona üflüyormuş gibi, derin derin soluk alıp hızlı hızlı kağıdın üzerine doğru üfledi. Elle-

di) The Satanic Bible: 7. Anahtar'dan

riyle de bir ateşin gittikçe yükselen alevlerini canlandıran hareketler yapıyor, bu hareketleri yaparken de isteri nöbetleri geçirir gibi titriyordu. Bir süre böyle devam ettikten sonra durdu; etrafı dinler gibi bir tavır takıldı. Sanki görünmez bir güçten bir mesaj bekler gibiydi. Daha sonra da beklediği mesajı almış gibi yaptı. Kırmızı hokkadaki karga tüyü kalemi hokkadan çıkarıp sağındaki kağıdın üzerine bir şeyler yazdı.

Yazı işini bitirince -ki koskoca kağıda yalnızca birkaç kırmızı işaret yapmıştı- ayağa kalktı ve duadan bir cümle daha söyledi: "*Enai hutamonu od inoasa nipa-ra-diala.*" Biz de hep bir ağızdan, "Şemhemforaş, salute Satan!" dedik. Tamer, az önce yaptığı hareketleri tekrarladı. Ancak bu kez kağıda bir öncekinden daha fazla şey yazmıştı; tabii bir şeye benzemeyen kargacık burgacık işaretlere yazı denirse. Yazı işini bitirince gene ayağa kalkıp Şeytan Kitabı'ndan bir cümle daha söyledi.

"Casaremeji ujeare cahirelanu, od zodonace lucifatuanu, ca-resa ta vavela- zodirenu tol-hami." *^^*

Biz yine aynı sözleri tekrarladık? "Şemhemforaş, salute Satan!"

Tamer gene aynı hareketleri tekrarladı. Ancak bu kez ilk iki kez yazdığından daha fazla yazı yazmıştı.

Yazıyı yazdıktan sonra gene ayağa kalktı ve bir cümle daha söyledi: "*Soba lonudohe od nuame cahisa ta Da o Desa vo-ma-dea odpi-beliare itahila rita odmiame ca-ni-qola rita!*" *^^^ "Şemhemforaş, salute Satan!"

Ve gene aynı hareketler ve bu kez daha da çok yazı. Sonra her birinin üzerine basa basa iki kelime söyledi:

(1) The Satanic Bible: 7. Anahtar'dan (2)The Satanic Bible: 7. Anahtar'dan (3)The Satanic Bible: 7. Anahtar'dan

"Zodocare! Zoderanu!" (^)

"Şemhemforaş, salute Satan!"

Bu kez Tamer daha da fazla yazı yazmıştı ve yazıları öyle yazıyordu ki, yazılar gittikçe bir kalp şeklini almaya başlamıştı.

Tekrar duadan sözler. "*Lecarimi Quo-a-dahe od I-mica-ol-zododa aaiome!*"^^>

"Şemhemforaş, salute Satan!"

Kalemi eline alan Tamer kalp şeklini tamamlamıştı.

Tekrar duadan sözler. "*Bajirela papenore idalugama elonu-sahi-od umapelifa vau-ge-ji Bijil-LAD!*" ^^

Tamer son kelimeyi şimdiye kadar söylediklerinden daha farklı bir tonla ve bağırırçasına söylemişti. Öyle bir söyleyiş ki, elimde olmayarak ürperdim.

"Şemhemforaş, salute Satan!"

Tamer oturdu ve kırmızı mürekkeple yazmaya tekrar başladı. Bu kez yazıları öyle yazmıştı ki, ortaya kalbi delen bir ok şekli çıkmıştı.

Tamer, sağdaki kağıda kırmızı mürekkeple yazı işini bitirmişti. "İlk büyüün yazma işi bitti." dedi. "Şimdi ikincisinin yazımına başlıyoruz. Bu da aynı şekilde olacak. Gene ben elimi kaldırdıkça, aynı şeyi söyleyeceksiniz."

Birinci büyüün yazımında Tamer'in söylediği sözcükler Şeytan Kitabı'nın 'Yedinci Anahtar' kısmıydı. Bu anahtar, Seylan'dan şehvet vermesini istemek için yapılan duayı içerirdi. Şeytan Kitabı'nda buna benzer çeşitli dilekler ve Şeytan'a övgüler yapmak için kullanılan 19 anahtar vardı. Bu anahtarlarını fotokopilerini Tamer bizlere de vermişti.

(1) The Satanic Bible: 7. Anahtar'dan

(2) The Satanic Bible: 7. Anahtar'dan (3)The Satanic Bible: 7. Anahtar'dan

Tamer bir önceki büyüde uyguladığı seremoniyi ikinci büyüde de aynen uygulamaya başlamıştı. Seremoni aynıydı, ama bu kez başka bir anahtar okuyordu. Yalnız bu kez soldaki kâğıda yazı yazmaya başlamıştı. Yazıları siyah mürekkeple yazıyordu. Yazılar ilk büyüde olduğu gibi sonunda bir kalp şeklini aldı. Kenarları acayip şekilli siyah harflerle belirlenmiş bir kalp. Anahtarın son cümlesini de okuduktan sonra bu kalp şeklinin ortasında Tamer'in ustalıklı yaptığı resim, bir yılan resmiydi. Kuyruğu üzerine dikilmiş, çatal dili dışarıda bir yılan!

Tamer büyüleri yazma işini bitirmişti. Pitis ve bana, "Siz biraz dışarıda bekleyeceksiniz," dedi.

Pitis, "Önce giyinelim de öyle," dedi. "Üzerimizde yaz ortasında kukuletalı birer siyah pelerin, altı çırılçıplak. Böyle dükkânda oturulur mu? Ya gören olursa?"

"Merak etmeyin! Kapıyı kilitleyip 'Kapalı' levhasını astım. Hem dışarıdan dükkânın içi pek görünmüyor. Masanın duvar yanına oturdunuz mu, sizi kimse gönnez. En fazla on dakika!"

Hanife Hanım da içeride kalmak istemiyordu. "Büyüyü yaz-dıysanız daha niye içeride kalıyorum?" diye sorarken tedirginliği sesine yansiyordu.

Tamer kadını yatıştırmak için, güven veren bir sesle, "Çekinecek bir şey yok!" dedi. "Az sonra ben de çıkacağım. Ferhan Hanım sizinle kalacak."

Bunu söyledikten sonra Tamer elektriği yaktı ve mumu söndürdü. Boş bir kâğıt aldı ve kâğıdın üzerine kırmızı mürekkeple acayip bir harf yazdı. Harf bir laleyi andırıyordu.

"Ferhan Hanım vücudunuzun beş yerine bu harfi yazacak." Hanife Hanım'm tedirginliği daha da artmıştı. "Peki hemen çıkar mı boyası?" diye sordu. "Kocam görmesin!"

"Merak etmeyin! İyice ovarak silin, çıkar. Bir gün bile sürmez.

"iki güne de razıyım. Kocam Romanya'da. Üç günden önce dömnez. Hoş gelince de evine değil doğruca o orospunun yanına gidiyor."

Tamer kırmızı harfi yazdıktan sonra siyah mürekkeple de bir harf yazmıştı. Hanife Hanım'a, "Siz de bu harfi Ferhan Hanım'ın vücudunun beş yerine yazacaksınız."

Tamer'in bu kez yazdığı, 'S' harfini andırıyordu. Ama ters yazılmış bir 'S' harfiydi bu.

Hanife Hanım, "Bunlar nerelerimize yazılacak?" diye sordu, O zaman Tamer, Pitis'le bana döndü. "Siz çıkabilirsiniz!" dedi.

Biz çıkmaya hazırlanırken Hanife Hanım'a, "Onlar çıksın söyleyeceğim," dedi. "Önce bu harfleri doğru şekilde yazmayı iyice prova edin yanımda. Sonra ben de çıkacağım. Siz Ferhan Hanım'la odada bir süre yalnız kalacaksınız."

Odadan çıktık. Dükkânda oturup beklemeye başladık. Az sonra Tamer de yanımıza gelmişti.

Pitis yapmacık bir öfkeyle, "Neler oluyor, Tamer?" dedi. "Nereden çıktı bu kadar katakulli? Başımıza bir çorap örülmesin?" "Bir şey olmaz! Biraz sabırlı olun."

"Peki şimdi Ferhan'la kadın içeride birbirlerine yazı mı yazıyorlar? Nerelerine yazılacak bu harfler bize de söyler misin?"

"Önce biraz yavaş konuş! Kadın duyup da işkillenir. Zaten pipirik. Harfler beş yere yazılacak. Alt dudağa, memelere, göbeğin hemen üstüne, bir harf de orasına."

Ben, "Niçin oralarına?" diye sordum. "Amma soru ha! Buralar kadının en önemli zevk noktaları değil mi? Sen olsan önce buralara saldırmaz mısın?"

Pitis, "Biraz daha terbiyeli ol!" diye söze girdi. "Yani şimdi onlar içeride çırılçıplak alfabe mi öğreniyorlar?"

"Çırılçıplak olmaları için gereği. Buralara elbise üzerinden lazerle yazı yazacak halleri yok ya."

Pitis anlamlı anlamlı gülümsedi. "Tamer, seninkiler içeride lezbiyecilik oynuyor olmasınlar?"

"Bu onların bileceği iş! Satanizmde her türlü seks tercihleri normal karşılanır. İsteyen istediğini yapar. Hem onlara rahat olmalarını, istedikleri kadar içeride kalabileceklerini söyledim. Kadının kocası bununla pek ilgilenmiyor. İki haftadır da dışarıda. Kadın erkeksizlikten kuduruyor. Belki Ferhan onu biraz rahatlatır."

Pitis, "Pes be Tamer!" dedi. "Amma da genişmişsin?"

"Bir Satanist öyle olmalı! Eğer öyle olamıyorsa o da Sataniz-mi içine sindirememiş demektir." Bir süre sustu ve sonra ekledi. "Sizler gibi!"

Cevap vermedik.

Düşünüyordum. Tamer'i bugün çok daha değişik bir yüzüyle tanımıştım. Bizim küçük grubumuzun reisiydi. Ama onun reisliğini öyle pek ciddiye almıyor, bazen onunla dalga bile geçiyorduk. Ama bugün büyü esnasında beni bile derinden etkilemişti. Bugün bir şeyin daha farkına varmıştım; Tamer'in insan idare etmedeki yeteneğinin. Tamer hiç de öyle hafife alınacak biri değildi. Şimdiye kadar onu hafife almakla hata etmiştim. Ne garip bir kişiliği vardı ki; kendisini hafife alıp dalga geçiyorsunuz; fakat ne isterse de kuzu kuzu yapıyor, ağzının içine bakıyorsunuz. İşte bugün anlamıştım bunu... Tamer, ne istediğini bilen, karar verince de gözünü kırpmadan harekete geçecek biriydi. Tam bir liderdi. İnsanı farkına bile varmadan yöneten biri! İnsanı 'Gel!' deyince getiren 'Git!' deyince gönderen biri!

Bizi de bu garip büyü işine, hiç fikrimizi almadan, önceden haber vermek gereği bile duymadan sokmuştu. Şu anda o bir çoban biz de koyunları gibiydik. Bize ne derse yaptırıyor, bizler körü körüne ona itaat etmekte olduğumuzun farkına bile varmıyorduk. Ve ne yapacağımızı, nasıl davranacağımızı da canı istediği zaman söylüyordu. Şu anda da. bir dakika sonra bile ne yapacağımızı bilmi-

yor, fakat her dediğini yapmaya hazır bir şekilde onun direktiflerini bekliyorduk.

Böylece çeyrek saat geçti. İçeriden bir türlü hazır olduklarını söyleyen bir ses çıkmıyordu.

Pitis dayanamadı. "Tamer, sana bir kadın rakip çıktı galiba!" dedi. "Ferhan'ı elinden kaptırmayasın?-"

Tamer güldü. "O zaman biz de başkasını buluruz. Dünyada kadının kıtlığına kıran mı girdi?"

"Amma da rahatsın, Tamer!"

Neden sonra Ferhan'ın ince sesi duyuldu. "Girebilirsiniz!"

Hep birlikte odaya girdik. Hanife Hanım kırmızı yatakta yatıyordu; üzerinde de kırmızı bir tül vardı. Tülün altından çıplak vücudu iyice belli oluyordu. Kadın gerçekten fena değildi. Tek eksikliği cahillik yüzünden güzelliğini ve kadınlığını yeterince ortaya çıkarmamasıydı.

Kadını iyice alıcı gözle seyretmeme Pitis'in kolumu çekmesi engel oldu. Bunu yaparken de fısıldadı. "Unutma! Yasak meyve tatlı olur!"

Ferhan da siyah karyolaya yatmış, üzerine siyah bir tül çekmişti. Onun da tülün altından her yeri belli oluyordu. O kadar ki, siyah tülün altından, vücudundaki garip harfler siyahla yazılmasına rağmen görünmekteydi.

Hanife Hanım'ı bu şekilde soyunup yatmaya demek ki Ferhan razı edebilmişti. Belki de aralarında Pitis'in kuşkulandığı şeyler geçmişti. Çünkü içeride yarım saate yakın kalmışlardı. Bu süre birbirlerinin vücuduna beşer harf yazmak için gerçekten çok uzun bir süreydi. Ama bana ne! Alan razı, satan razı!

Tamer, "Hazır mısınız?" diye sordu. "Kontrol etmeme herhalde gerek yok!"

Ferhan ve Hanife Hanım, ikisi bir ağızdan, "Hazırız!" dediler.

"O halde son duayı yapacağız." Kırmızı yatakta yatan Hanife Hanım'a döndü. "Kocanız artık sizin için ateş gibi yanacak. Kırmı-

zı onun simgesi!" Sonra Ferhan'ın yattığı yatağı işaret etti. "Ferhan Hanım, sizden başka tüm kadınları temsil ediyor. Kocanız artık siz,-den başka tüm kadınlardan tiksinecek. Siyah da onun simgesi! Yapacağım duadan sonra kâğıtları benden başka iki kişi daha imzalaması gerekiyor. Bu imzalan mutlu bir karı kocanın atması daha iyi olur. Kemal Bey ve Selma Hanım bunun için buradalar. Şimdi başlayabiliriz."

Tamer mumu tekrar yakıp masaya koydu. Elektriği söndürdü. Sonra gidip dolaptan siyah bir pantolon aldı ve bizlere arkasını dönerek pelerininin siperinde pantolonu giydi. Pantolonu giydikten sonra üzerinden pelerini çıkardı. Şimdi belden yukarısı çıplaktı. Dolaptan büyükçe, gümüş taklidi metalden yapılmış bir haç aldı. Bu haç Hıristiyanların haçından farklıydı. Haça yılan sarılmıştı.

Tamer beni Ferhan'ın yattığı karyolanın ayak ucuna getirdi. Ben dua sırasında orada kalacaktım. Pitis'in yeri de Hanife Hanım'ın karyolasının ayak ucuydu. Tamer de karyolaların baş tarafında, biraz karyolaların gerisinde, iki karyola arasına gelecek hat üzerinde durdu. Üzerinde mum olan masa iki karyola arasında, aynı zamanda Tamer'le bizim aramızdaydı. Mumun zayıf ışığında, Tamer'in yan beline kadar çıplak vücudu daha da zayıf ve çelimsiz görünüyordu. Kaburgaları sayılacak gibiydi.

Tamer incecik kollarını kaldırdı. Sol elinde yılanlı haç, sağ elinde de iki rulo halinde büyü kağıtlarını tutuyordu. Boğuk ve et-kili sesiyle bir Şeytan duası okumaya başladı.

Bu duayı bitirdikten sonra üzerine bir tişört giydi ve Pitis'le bana, "Biz dışarı çıkalım, bayanlar giyinsin," dedi. "Sonra da siz giyinirsiniz." Bunun üzerine az önce geldiğimiz gibi dışarı çıktık.

Tamer'in seremonileri bitmek bilmiyordu, artık sıkılmaya başlamıştık. Tamer de bunu anlamış olacak ki, "Sizi daha fazla sıkılmayacağım!" dedi. "Son bir şey daha var; tamam!"

Hepimiz giyinmiş ve odada toplanmıştık. Tamer masa üzerine büyü kağıtlarını koydu. ■'Şimdi ben ve iki şahit bunları imzala-

yacağız," dedi. Eline keskin bir bıçak alıp, sanki soğan kesiyor gibi büyük bir rahatlıkla baş parmağını derince kesti. Bir anda parmağı kana bulanmıştı. Bunu görünce tıp öğrencisi olduğum halde içim bir tuhaf oldu. Tamer masanın üzerindeki kedi ayağını aldı ve parmağından akan kanla pençe kısmını kana buladı. Sonra bu kanlı pençeyi her iki büyü kağıdının altına mühür gibi bastı.

"şeytanın vekili sıfatıyla, ben mühürledim. şimdi siz de im-zalayın. Ama kalemlle değil." Bunları söyledikten sonra Pitis ve bana birer karga ayağı uzattı. "Kendi kanlarımızla benim yaptığım gibi kağıdı mühürleneceksiniz."

Pitis hafifçe sararmıştı. "Ben elimi kesemem!" dedi.

"Kesmenize gerek yok. Bir iğne de iş görür."

Kalktı iki iğne getirip verdi. Parmaklarımıza iğneleri batırıp karga ayaklarına, çıkan az kanı sürdük. Bizim mühürlerimiz kâğıt-larda oldukça silik çıkmıştı.

Tamer bu kadarını yeterli görmüştü. "Maksat kanınızın karga ayağıyla kâğıda geçmesi. Bu kadar yeter," dedi. Sonra kırmızı yazılı kâğıdı kadına uzattı. "Bu kâğıdı eve gidince yakıp kocanla yattığın karyolanın altına küllerini serpeceksin. Bu küllerin üzerinde bir kez aşk yapmanız yeter. Ondan sonra büyü işlemeye başlayacak." Sonra siyah yazılı kağıdı uzattı. "Bu kâğıdı da bir mezarlığa gidip bir kadın mezarının ayak ucuna doğru gömeceksin. Her iki şeyi yaparken de, yaptıktan sonra da bir süre kimseye söylemeyeceksin."

Kadın, "Bu süre ne kadar, Hoca Efendi?" diye sordu. Anlaşılan çenesini tutmak konusunda kendine fazla güvenemiyordu.

Tamer güldü. "şeytan'ın sayısı 666'dır. Bunu 6'ya bölersek 111 çıkar. İşte süre budur. Yani 3 ay 3 hafta. Bu süre aynı zamanda büyüün tutma süresidir. Yani kâğıdın birini yaktıktan, öbürünü gömdükten en geç 111 gün sonra emelin gerçekleşecek. Hiç merak etme!"

Kadın nasıl teşekkür edeceğini bilemiyordu. Tamer'in elini öpmeye davrandı. Tamer elini vermedi.

"Bizde el etek öpme yoktur. Hem bana 'Hoca' deyip de durma! Ben ne hacıyım, ne de hoca."

Sıra para işine gelmişti. Tamer'in istediği paranın büyükçe bir kısmını çantasından çıkarıp Tamer'e verdi. Fiyatın bu kadar yüksek olacağını ummadığından biraz hazırlıksız gelmişti. Ayrıca şahitlere de bir şeyler vermesi gerekiyordu. Çıkarıp bileziklerinden nisbeten ince olan birini Pitis'e uzattı.

"Her ne kadar düğününüzde olmadımsa da, alın bu size düğün armağanı olsun. Allah bir yastıkta kocatsın!"

Sıra Ferhan'a gelince, "Bu kızı pek sevdim," dedi. "Kanım ısındı Ferhan'a!" Sonra sarılıp Ferhan'ı iki yanağından öptü. "Telefon etmeyi unuuna! Ben seni ayrıca göreceğim."

Ferhan, "Benim de burada işim kalmadı," dedi. "Birlikte çıkalım isterseniz." Ferhan'la Hanife Hanım birlikte çıktılar.

Onlar çıkınca Pitis Tamer'e takılmadan edemedi. "Bu ne ayak, Tamer? Kadın seninkini koluna taktı gidiyor."

"Gitsin! Nasıl olsa kuyruğu benim elimde." Biraz durduktan sonra, "Kadını amma da kaskalladık!" dedi. Elindeki para tomarın-dan bir miktar ayırıp bize verdi. "Şunları da benim düğün hediyem olarak alın! Bugün aşk odanız da benden beleş. Girip bir güzel kurtlarınızı dökün!"

Günler geçiyordu. Her geçen gün Severyus Baba biraz daha çökmekteydi. Hastalığın yıkımı yalnız bedeninde değil, davranışlarında da belirginleşmeye başlamıştı. Çok kez benden önce kalkıp kahvaltıyı hazırlayan Severyus Baha'nın bu önceliği yavaş yavaş bana geçmişti. Bazen kahvaltı yapmıyordu. Dışarıya da seyrek çıkar olmuştu. Çıktığı zamanlar bile ancak birkaç saat dışarıda kalıp hemen eve dönüyordu. Odasına kapanıp saatlerce kitap okuyordu. Artık eskisi gibi televizyon da seyretmez olmuştu. Benimle satranç da oynamıyordu artık. Ara sıra konuşmalarımız da genellikle Kitabı Mukaddes ve İncil üzerine oluyordu. Bu konular beni sıkıyordu, ama Severyus Baba'nın kalbi kırılmasın diye belli etmiyordum. Zar zor, çok yerlerini atlayarak Kitabı Mukaddes'in Eski Ahit, yani Tevrat kısmını bitirmiştım. Severy'us Baba, buna çok sevinmişti.

"Kitapta en çok dikkatini çeken ne oldu?" diye sormuştu.

Yeter artık kabak tadı verdi, der gibi bezgin bir tavırla, "Hep Yahudilerden bahsediyor," demiştim. "Tanrı sanki insanları ikiye ayırmış; Yahudiler bir tarafta, diğer bütün insanlar bir tarafta. Hep Yahudilerle ilgileniyor. Sanki diğerlerini kendi yaratmamış, onlar üvey evlat! Tevrat'ı okuyunca Yahudilerden iyice nefret eder oldum. Başkalarına ne kötülük yaparsan yap, ama sana en ufak bir kötülük bile yapılmasın. Bu tutum bana çok ters geldi."

Severyus Baba'nın bu sözlerimden alınacağını zannetmiştim. Hiç de öyle olmamış, "Tevrat'ın özüne inemeyen herkes böyle düşünüyor," demişti. "Ben de senin bu sonuca varmanı bekliyordum. Şimdi artık İncile geçebilirsin ve İncil'i anlaman artık çok daha kolay olacak. Bu arada sana bir şey dala sorayım; Tevrat'ta, pek

çok yerde insanlığın kurtuluşu için Tanrı'nın göndereceği birinden söz edildiği hiç dikkatini çekti mi?"

Aslında böyle bir şeye pek dikkat etmemiştim okurken. Ama Severyus Baba'nın bu sözü üzerine, böyle birinden Tevrat'ın birçok yerinde bahsedildiğini hatırladım. "Evet, Yahudileri kurtarmak için Tanrı'nın göndereceği biri..." demiştim.

O zaman Severyus Baba'nın hasta solgun yüzü hafif bir tebessümle aydınlanmış, "O kısımlara bir kez daha göz at, ondan sonra İncil'i okumaya başla!" demişti.

Bir gün Pitis'le Tünel'e doğm yürüyorduk. Tünel'deki Kitabı Mukaddes Kitabevi'nin vitrinine şöyle bir göz attık.

Pitis, "Aklıma bir şey geldi," dedi. "Ben niye bir İngilizce ve bir de Türkçe İncil almıyomm?"

"Çok mu gerekiyor? Merak ediyorsan bende Severyus Baha'nın verdiği İncil var. Vereyim oku."

"Bana Severyus Baba'yla olan konuşmanı anlatmıştın ya, o gün aklıma geldi. İncil'in İngilizce ve Türkçesini alıp karşılaştırmalı okursam, bu benim İngilizcemi geliştirmeme de çok katkı yapar."

"Nasıl?"

"Din kitapları bilirsin çok dikkatle tercüme edilir. Tercümelerde en ufak bir nüans kaymasına bile izin verilmez. En yetkin teologlar, dil uzmanları bir araya gelip satır satır, kelime kelime büyük bir titizlikle yaparlar bu işi. O bakımdan bu en üst düzeydeki metinleri karşılaştırmak bana da dil konusunda büyük yarar sağlayacak. Hem sana bir şey söyleyeyim mi? İncil'de neler yazıldığını ben de merak etmeye başladım."

Böylece Pitis bir İngilizce ve bir de Türkçe İncil aldı.

Ferhan, Hanife Hanım'la işi ilerletmişti. Hanife Hanım'm 14 yaşındaki büyük kızına matematik dersi veriyor ve haftada iki üç kez onlara gidiyordu. Tabii gittiği günler çocukların okuldan dönüş saatlerinden çok önce Hanife Hanım'ın evinde oluyordu. O gün

dükkânda yarım saat kadar kadınla yalnız kalan Ferhan bu süreyi çok iyi kullanmış ve kadını avucunun içine almayı becermişti.

Biz odadan çıktıktan sonra, Tamer'in söylediği gibi, ikisi de çıırılçıplak olmuşlardı. Kadın başlangıçta utangaç bir havadaydı. Ferhan, kadının üzerindeki utangaçlığı atmasına yardımcı olmak için tüm dil hünerini kullanmış, onu hamamdaki kadınların rahatlığına soktuktan sonra, vücudunun güzelliğinden söz etmeye başlamıştı.

Hanife Hanım artık iyice rahattı. Tek düşüncesi dışarıdakileri fazla bekletiyor olmasından duyduğu sıkıntıydı. Bu sıkıntıyı da Ferhan kısa zamanda ustalıklı gidermesini bilmişti.

"Hanife Abla," demişti. "Bu yazıların vücudunuza çok arzulu olduğunuz bir anda yazılması gerekiyor. Bu konuda Tamer Bey beni uyardı. 'Hiç acele etmeyin!' dedi. Ben size bu konuda yardım edeceğim. Size masaj yapayım. Bu arada siz de kendinizi seks yapıyormuş gibi düşünün."

Hanife Hanım önce buna yanaşmak istemezmiş gibi yapmış, naz etmişse de, az sonra Ferhan'ın ustaca ve maksatlı masajı başlamıştı. Hem de ne masaj! Önce boyun ve omuzlardan hafif ovmalarla başlayan masaj, gittikçe anlamlı okşamalara dönüşmüş; bu okşamalar yavaş yavaş göğüslere kaymıştı. Kadının göğüslerini en uyarıcı biçimlerde okşayan Ferhan bununla da kalmamış göğüsler üzerinde ağzıyla da masaja devam etmişü. Bu el ve ağız masajları kadının en hassas yerine kadar devam etmişti. Kısacası bu ustaca masaj, ateşli bir lezbiyen ilişkiyle son bulmuştu. Artık bu ilişki devam edecekti ve şu anda da harıl harıl devam ediyordu. Hanife Hanım'ın çevresinde kimse bir şeyden kuşkulananmıyordu. Hanife Hanım kızına bir öğretmen tutmuştu. Bundan doğal ne olabilirdi?

Behçet Bey Antakya'dan İsrail'e geçmiş, orada da bir hafta kaldıktan sonra birlikte gittikleri Amerikalı aileyle gene beraberce istanbul'a dönmüşlerdi. Geldiklerinin ikinci günü Behçet Bey, İstanbul grubunu, yani bizleri evine davet etmişti.

O gün Behçet Bey'in terasta hazırlattığı sofraya gerçekten çok zengindi. Belki de ben öyle lüks şeylere pek alışmadığımdan bana öyle gelmişti. Yemekleri Ayla ve Eleni birlikte hazırlamışlar, tanınmış bir lokantadan da takviye etmişlerdi. Masada dört beş çeşit de içki vardı ki, ben bunları o güne kadar değil ağızma koymak, şişede bile görmemişim.

Masada on kişiydik. Beş kişi biz İstanbul grubu, beş de Behçet Bey tarafı. Behçet Bey, Ayla ve Amerikalı karı kocadan başka bir de Behçet Bey'in en yakınında tuttuğu Demirbaş Aydın. Bizim altı kişilik grubumuzdan bir fire vardı; o da henüz İstanbul'a dönmemiş olan Selda idi.

Yemek çok neşeli geçti. Yendi, içildi, konuşuldu, gülüldü. Yemekten sonra da, gene terasta, bir brifing yaptık.

Brifingte önce bizim grubun, Behçet Bey'in yokluğunda neler yaptığı konuşuldu. Gerçekte bu pek brifing şeklinde değil de daha çok sohbet şeklinde oluyordu.

Önce Tamer'in Ferhan'la kafa kafaya verip hazırladıkları Ha-nife Hanım olayı konuşuldu. Behçet Bey'in bu olay çok hoşuna gitmişti. Hepimiz bol bol güldük. Hele Eleni, Hanife Hanım'ın durumuna kahaahalarla gülüyor, araya çeşitli müstehcen fıkralar da sokuşturarak olayı daha da gülünç hale getiriyordu. Yeteri kadar, hatta yeterinden de fazla güldükten sonra Behçet Bey ciddileşti. "İşin komik yanına yeteri kadar güldük," dedi. "Şimdi bu konuyu masaya yatıralım ve Satanizmin ışığı altında inceleyelim, bu kez de."

Tamer, "Biz Satanist olarak gereğini yaptık ve yapıyoruz," diye böbürlendi. "Ferhan, kadının evinde bir şube açmış durumda. İşlem devam ediyor" Sonra bir televizyon spikerini taklit edercesine, "Olaylar geliştikçe grubumuz haberdar edilecektir" diye ekledi.

Tamer'in sözlerine biraz güldükten sonra Behçet Bey'in konuşmasını dinlemeye başladık

"Şimdi Hanife Hanım konusuna gelelim. Bu kadının konusu

gerçekten oldukça ilginç. Otuz beş yaşlarına kadar, gerek din ve gerek etik baskılarla, kendini tanımak fırsatı bile bulamamış bir kadın! Bu yaşa kadar değil böyle ilişkilere girmek, düşüncesinden bile ürkmüş olabilir. Onlarca yılda benliğinin etrafında bina edilmiş surlar; on, onbeş dakika içinde kâğıt kuleler gibi yıkılıp gidiyor Vahşetin çağrısı! İnsan doğası hayvanın doğasından farklı değildir Beden olarak aynı tutkuları taşırlar. Hayvan, doğasının gereğini rahatça yapar. İnsan ise doğasının gereğini yapmak için çırpınıp du-rur. Ama karşısına din deyip çıkarlar, ahlak deyip çıkarlar. Onu zorladıkça zorlar; duvarlar arkasına atarlar tutkularını, arzularını, benliğini...

"Yaptıkları şey; arslana, kaplana, kurda, 'sakın et yemeyin, ot yeyin!' demek gibi bir şeydir. O hayvanların doğasına aykırıdır bu istenen.

"İnsana toplumun yaptığı da çok kez böyledir. İşte burada Sa-tanizm insancıl yüzünü gösterir ve bir anlamda şöyle bağıırır: 'Kaplan, arslan ve kurt et yiyebilir!' Dikkat edin! Bu haykırıpta bile emredici olmuyor. 'Onlar et yiyeceklerdir!' diye emretmiyor Onların seçimine bırakıyor İsterlerse ot yeyip gebersinler, bu da o hayvanların sorunu!

"Neyse konuyu dağıtmayalım. Hanife Hanım'a dönelim. Ha-nife Hanım'ı takdir ettiğimi söylemeliyim. Sonunda doğru olanı yaptı ve bedenini cesurca, tutkularına teslim etti. Ama yaptığının Satanizmin ilkelerinden birini yaşamına uygulamak olduğunun bilincinde değil.

"İnsanların yaptıklarını bu açıdan incelersek, pek az insan dışında çoğunluğun Şeytan'ın peşinde olduklarını görürüz. Ama onlar bunun bilincinde değillerdir. Çok insanın Tanrı adı dudaklarından düşmez, ama yaptıkları Şeytan işleridir Ama bunu çoğu bilmezler. Bilenler de söylemez veya söyleyemezler. Etrafınıza bakın, pek az insan dışında, hemen herkes Şeytan'ın yollarında değil mi?

"Kısaca herkes istediği şekilde seks yapsın, biz bunu savunu-

yoruz; yeter ki kimseye zarar vermesin." Behçet Bey sözünün burasında bir süre durdu. Sonra Ferhan'a bakarak, "Bir de kişisel önerim olacak." dedi. "Kendinize de zarar vermeyin! Anladığıma göre Hanife Hanım'ın kocası karanlık işler yapan biri. Bunun adını koyarsak; eroin işi yapıyor. Yaptığı arsa işi, esas işine paravan. Bu gibi kimselerin yakınında olmak, hele Ferhan'ın pozisyonuyla, tehlikelidir. Adam bir işin farkına varırsa; Ferhan, senin için iyi olmaz!" Ferhan'ın az önceki neşesi kaçmış gibiydi. "Behçet Bey, pek yakında Amerika'ya gideceğimizi söylemişsiniz," dedi. "Bize bazı şeyler de anlatmıştınız. Biz de bir hazırlık yapalım dedik."

Ferhan'ın bu sözlerini yadırgamıştım. Demek Behçet Bey onlara bazı şeyler söylemiş, ama bizim bunlardan haberimiz olmamıştı. Ama neyse fazla kafa yormama gerek kalmamıştı bu konuda. Behçet Bey, "Evet, Ferhan, ben de zaten o konuyu konuşmak için sizleri toplamıştım," diyerek aylardır merak ettiğim konu hakkında söze başladı. "İsa etrafına toplanan kalabalıktan on iki kişi seçti. Bu on iki kişi İsa'yla birlikte olmak, onun tarafından eğitilmek üzere seçilmişlerdi. İşte bu öğrencileri İsa birkaç yıl yanında bulundurup eğitti. Bu kişilere 'Havari' diyoruz. İsa, öğretilerini tüm insanlara duyursunlar diye bunları görevlendirecekti.

"Bu on iki kişiden biri hariç, diğerleri son nefeslerine kadar İsa'ya sadık kalmışlardır. Onların davalarının ne kadar karşısında olunursa olunsun; bu insanların son nefeslerine kadar İsa'ya olan bağlılıklarını, bu uğurdaki özverilerini takdir etmemek elde değildir. İsa'nın ölümünden sonra bu havariler dört bir yana dağılmışlar, bu uğurda türlü eziyetlere ve acılara dayanmışlar ve ölümü hiçe saymışlardır. Çoğu da yaşamlarını bu uğurda vermişlerdir. Ve üzülerek şunu da eklemeliyim ki, bu insanlar başarmışlardır.

"Biz şimdi bu kahraman salakları bir yana bırakalım. İçlerinde tek kafası çalışan havarisine, yani İsa'ya ihanet edene gelelim. İsa'ya ihanet edip onu ele veren ve çamıhta ölmesine neden olan bu adamın ismi Yahuda İskariyot idi. Yahuda İskariyot. 30 gümüş

karşılığı İsa'yı ele vemişti. Şimdi İncil'den Yahuda İskariyot'un sonu hakkında yazılanları okuyalım.

Behçet Bey, Ayla'ya bir İncil getirmesini söyledi. Ayla, hemen aşağı, Behçet Bey'in kitaplığına inip İncil'i getirdi.

"Şimdi okuyacağım kısım Matta İncil'inden," diye konuşmasına başladı Behçet Bey. "Matta, İsa'nın sadık havarilerinden biriydi. Bakalım, İsa'ya sadık kalmamış arkadaşı için neler yazmış.

"Sabah olunca baş kahinlerle halkın ihtiyarlarının hepsi, İsa yi ölüm cezasına çarptırmak konuunda anlaşdılar. Onu bağladılar, götürüp vali Pilatus'a teslim ettiler."

"İsa'yı ele veren Yahuda. O'nun mahkûm edildiğini görünce yaptığına pişman oldu. Otuz gümüş parayı baş kahinlere ve ihtiyarlara geri götürdü. "Ben suçsuz birini ele vermekle günah işledim." dedi."

'Onlar ise, "Bundan bize ne? Onu sen düşün" dediler.'

'Yahuda paraları tapınağın içine fırlatarak oradan ayrıldı, gidip kendini astı.'

'Paraları toplayan başkahinler, "Kan pahası olan bu paraları tapınağın hazinesine koymak doğru olmaz" dediler. Kendi aralarında anlaşarak bu parayla yabancılar için mezarlık yapmak üzere Çömlekçi Tarlasını satın aldılar Bunun için bu tarlaya bugüne dek 'Kan Tarlası' denilmektedir'

"İşte Matta, arkadaşının sonu hakkında bunları yazmış." Behçet Bey elindeki İncil'in sayfalarını bir süre karıştırdıktan sonra, "Şimdi İncil'den başka bir kısım okuyacağım," dedi. Orada da Yahuda İskariyot hakkında kısa bir yazı var Bu kısmın yazan da Luka isminde bir hekim. İsa'nın havarileriyle tanışmış, onların anlatımından ve sonradan havarilere katılan Pavlus'un anlatımla-

:i) İNCİL: Matta 27:1-8.

nndan ve öğretilerinden yola çıkarak yazmış bu kısımları. Şimdi oradan okuyomun:

" 'O günlerde Petrus, yaklaşık yüz yirmi kardeşten oluşan bir topluluğun ortasında ayağa kalkıp şöyle konuştu: "Kardeşler, Kutsal Ruh'un, İsa'yı tuuklayanlara kılavuzluk eden Yahuda ile ilgili olarak Davud'un ağzıyla önceden bildirdiği Kutsal Yazı'nın yerine gelmesi gerekiyordu. Yahuda bizden biri sayılmış ve bu hizmette yerini almıştı:

" 'Bu adam, yaptığı kötülüğün karşılığında aldığı ücretle bir tarla satın aldı. Sonra baş aşağı düştü, bedeni yarıldı ve bütüün bağırsakları dışarı döküldü. Kudüs'te yaşayan herkes olayı duydu. Tarlaya kendi dillerinde 'Kan Tarlası' anlamına gelen 'Hakelde-ma' adını verdiler:

"Bu iki anlatım da şu gördüğünüz İncil Kitabı'nın içinde. İkisi arasındaki zıtlıklar herhalde dikkatinizi çekti.

"Matta'nın yazdığı kısımda; Yahuda İskariyot'un atıp gittiği paralarla, Yahudi din büyüklerinin bir tarla satın alıp bunu mezarlık yaptığı yazılı. İkinci anlatımda, Yani Luka'mn anlatımında ise iş biraz değişik. Burada, tarlayı alan Yahuda İskariyot'un kendisi. Matta, Yahuda İskariyot'un kendini astığını yazıyor. Luka ise onun kazara baş aşağı düştüğünü ve bu yüzden öldüğünü yazıyor. Aynı kitap içinde iki zıt anlatım. Neyse biz şimdi İncil'deki bu zıtlıkları, yanlışları bir tarafa bırakıp konumuza dönelim.

"İşin aslı şudur: Yahuda İskariyot yaptığından asla pişman olmuş değildi. Ne kendini asmıştı, ne de baş aşağı düşüp ölmüştü. Gidip tarla da satın almamıştı. İsa'nın ölümünden sonra bu din işlerinden elini eteğini çekmiş, eski mesleği demirciliğe yeniden dönmüş, normal yaşamını sürdürmeye başlamıştı. Etliye sütlüye karışmıyor, sakın bir yaşam sürdürmeye çalışıyordu. Ama bunu başara-

bildiği söylenemezdi. Çünkü onu ne İsa yanlıları ve ne de İsa karşıdan pek rahat bırakacağı benzemiyordu. Kimisi ağzından İsa karşıtı sözler almak isterken, bir diğeri de İsa'ya tanıklık etmesi için onu zorluyor; tövbe edersen belki seni İsa başışlar ayaklarıyla onu kendi tarafına çekmeye uğraşıyordu. Yahuda, bu heriflerden bıkmış usanmıştı.

"Bu arada şunu da söyleyeyim: Yahuda İskoriyot, İsa'ya ihaneti karşılığında aldığı 30 gümüş paraya el sürmedi. Bunu niye yaptı bilmiyoruz. Belki bu paranın 'Kan Pahası' olduğunu düşünerek o parayı harcamadı. Çünkü Yahudiler, böyle paralarla alınan şeylerin uğursuzluk getireceğine ve bu paraların insana hayrı dokunmayacağına inanırlardı. Belki de, bir kara günde gerekir, diye bir köşeye sakladı.

"Yıllar geçiyor, bu arada, Yahudi din adamlarının tahminlerinin tam tersine, İsa'nın ektiği tohumlar ürün vermeye devam ediyordu. İsa'nın öğretilerini her geçen gün daha fazla insan benimsiyordu ve ortaya yeni bir din çıkmıştı: Hıristiyanlık.

"Önceleri Hıristiyanlık kitapsız bir din olarak yayılmaya devam etti. Kimsenin elinde İsa ve öğretileri hakkında doğru dürüst bir belge yoktu. Havariler yıllarca bu eksikliği gidermeyi akıl edemediler. Bu arada, orada burada bazı yazılar yazılıyordu bu konuda. Ama hiçbirisi bir din kitabı niteliğinde değildi. Neden sonra, belki de İsa'nın ölümünden yirmi, yirmi beş yıl sonra, Markos diye biri çıktı; İsa ve öğretileri hakkında bir kitap yazdı. Zamanımıza kadar gelen İncil'lerin ilki budur. Markos, İsa'nın havarilerinden değildi. Bu bakımdan yazılan ilk elden bir tanıklık şeklinde değildi. İsa'nın en yakın havarilerinden olan Petrus'tan dinlediklerini yazmıştı.

"Bu İncil'in hemen arkasından bir İncil daha çıktı ortaya. Bu İncil'in yazan İsa'nın havarilerinden Matta idi. Bu arada başkaları da İncil yazmaya devam ediyordu. Matta'dan sonra, önemli olan ve İncillerin en kapsamlısı olan Luka İncil'ini görüyoruz. Bunun ya-

zan da İsa'nın bir havarisi olmadığı gibi, İsa'yı görmemiş biriydi. Havarilerden duyduklarına göre yazmıştı. Luka aynı zamanda Elçilerin İşleri kısmının da yazarıdır. Şu anda Hıristiyan dünyasının elinde, tek kitap haline getirilmiş incilin büyük bir kısmını oluşturur-mr Luka'nın yazıları. Sonra tabii Yuhanna var sırada. O da nedense yıllarca tek satır yazmamış, ancak İsa'nın ölümünden elli, altmış yıl sonra kalemi alıp bir şeyler yazmak gereğini duymuştur. Neyse biz bunları bırakalım. Gelelim konumuza. Bu İnciller arasında bugün kimsenin bilip tanımadığı bir İncil daha vardır ki, şaşıracaksınız. Bu İncil'in yazarı bizim Yahuda İskariyot'tur."

Behçet Bey sözlerinin üzerimizdeki etkisini ölçmek istercesine bir süre sustu ve tek tek yüzlerimize baktı. Bizler, Yahuda İskariyot'un İncil yazmış olmasıyla hiç de ilgili değildik. Bizi asıl ilgilendiren, konuşmak için bugün bir araya geldiğimiz iş konusuydu. Biz asıl onu merak ediyorduk. Behçet Bey'in konuşmaya devam etmesini bekledik.

Behçet Bey devam etti. "Yahuda İskariyot'un İncil'i diğer tüm İncillerden çok farklıydı. Bu İncil'de, İsa ne Tanrı'nın Oğlu ve ne de bir peygamber olarak geçiyordu. Kutsal Ruh aracılığıyla Bakire Meryem'den doğması da söz konusu değildi. Annesi Meryem'di; ama onun da her insan gibi bir babası vardı. Babası da Romalı bir askerdi ve ismi Pantera idi. Yahuda İskariyot bu kısacık kitabında, diğer İncillerde yazılanlara taban tabana zıt bir İsa tablosu çizmişti. Ve böyle bir İsa'nın peşinden aklı başında olanlar gitmezdi. Zaten onun istediği de buydu. Bu amaçla yazmıştı kitabı. İnsanların boş hayaller peşinde koşmalarını engellemek, onları bir yalancının hayaletinin pençelerinden kurtarmak istiyordu.

"Ama Yahuda'nın istediği gibi gelişmedi olaylar. Bu İncil'i okuyan Hıristiyanlar ona düşman oldular. İsa karşıtı Yahudiler de kitapta yazılanların çoğundan hoşnut olmamışlardı. Çünkü Yahuda İskariyot, onların da pek çok konuda foyasını ortaya döken şeyler yazmıştı kitabında. Sonuçta Yahuda iki tarafın da düşmanlığını ka-

zanmış ve Kudüs'de barınamayıp apar topar Sayda kentine kaçmak zorunda kalmıştı. Ama burada da fazla kalamadı; düşmanları burada da izini bulmuşlardı ve hiç de kendini rahat bırakacak gibi değillerdi. Hayatı tehlikedeydi.

"Yahuda İskariyot bunun üzerine bir gece kimseye haber vermeden orayı terketti. Bir süre sonra da bir gemiye atlayıp Antakya'ya gitti.

"Antakya o zaman bilinen dünyanın Roma ve İskenderiye'den sonra üçüncü büyük kentiydi. Nüfusu neredeyse yarım milyona ulaşıyordu ki, o zaman için bu rakam çok büyük bir rakamdı. Bu kent aynı zamanda o bölgenin kültür, sanat ve ticaret merkeziydi. Hıristiyanlar bu önemli kenti hiç de gözardı etmemişler, Pavlus ve Barnaba'nın çabalarıyla bu kentte büyük bir Hıristiyan topluluk oluşturmayı başarmışlardı.

"Yahuda burada, tunç heykeller, süs ve mutfak araçları yapan bir atölyede iş buldu ve çalışmaya başladı. Kendisi demirci olduğundan tunç işlerini de kısa zamanda öğrenmekte zorluk çekmemişti. Tek sıkıntısı, atölye sahibinin, nefret ettiği Hıristiyanlardan biri olmasıydı. Bu yetmiyormuş gibi, adam üstelik kentteki Hıristiyan topluluğunun ileri gelenlerinden biriydi.

"Yahuda'nın yaşı yetmiş geçmiş ve artık yorulmuştu. Son günlerini bu kentte hırgürden uzak geçirmek istiyordu. Ama bunu beceremedi. Yazdığı kitaptan atölyedeki iş arkadaşlarının haberi olmuştu. Ama gene de şanslı sayılabilirdi. Adamlar kendisinin İsa'yı ele veren kişi olduğunu bilmiyorlardı. Bilselerdi acaba hali nice olurdu? İş arkadaşlarından biri kitabından birkaç satır okumak fırsatı bulmuş, fakat okudukları kafasını karıştırmıştı. Atölye sahibine kitaptan bahsedeceğini söylüyordu. Diğer iş arkadaşları da durumu bu adamdan öğrenmiş ve şaşırılmışlardı.

"Yahuda önce kitabı yakıp kurtulmak istedi; ama kıyamadı. Tam tersine geceyi gündüze katıp kitaptan bir nüsha daha yazdı. Bu nüshayı en dayanıklı parşömenlere, en kaliteli mürekkeple, bü-

yük bir özenle yazmıştı. Yazdığı nüshayı bir cam kavanoza koydu. Kavanozun ağzını rutubet geçilmeyecek şekilde kapadı. Bununla da yetinmedi. Tunç bir kap yaptı ve kitabının olduğu kavanozu bu kaba koydu. Kabın ağzını da tunç bir kapakla kapayıp kapağı da kaba kaynattı ve kabı yekpare bir hale getirdi. İki kap içine koyduğu kitabına değil nem, hava bile giremezdi. Bundan sonra Yahuda kabı aldı ve kimsenin bulamayacağı bir yerde, kayaların içindeki bir oyuga gömdü. İçi biraz olsun rahatlamıştı. Yazdığı bu kitap binlerce yıl bozulmadan kalabilirdi.

"Bundan sonra olaylar hızla gelişti. Atölye sahibi gittiği bir kentten dönmüştü. İş arkadaşları Yahuda'nın kitabından adama söz ettiler. Adam kitabı görmek istedi. Yahuda elindeki nüshayı yok etmemişti. Zayıf da olsa, adamın kitaptaki gerçekleri okuduktan sonra doğru yolu bulacağı ümidini taşıyordu Yahuda İskariyot. Fakat hiç de öyle olmadı. Adam diğer Hıristiyan önderlere de kitabı göstermiş ve hepsi birden öfkeden küplere binmişlerdi.

"Yahuda İskariyot'u çalıştığı atölyeye hapsedtiler ve kitabı elinden alıp Kudüs'teki havarilere gönderdiler. Onlardan gelecek direktif doğrultusunda hareket edeceklerdi.

"Haftalar geçiyor Kudüs'ten bir haber gelmiyordu. Yaşlı Ya-huda'nın sağlığı da her geçen gün bozulmaktaydı. Kapandığı tunç atölyesinde sabahtan akşama kadar yaşlı ayaklarını sürürmesine, kafese kapanmış vahşi hayvanlar gibi dolaşıp duruyordu. Ne yapmalıydı?

"Yahuda İskariyot uzun uzun düşündü. Bu böyle gidemezdi! Kudüs'den gelecek kötü haberi beklemenin bir yararı yoktu. Zaten oradan, o adamlardan kaçıp buralara gelmişti. Kitabını yakacaklardı. Kendisi için de son, herhalde kitabından farklı olmayacaktı. Hele kendisinin Yahuda İskariyot olduğunu bilseler, kim bilir nasıl davranırlardı? Kendisi zaten ölecekti: bir ayağı çukurdaydı. Ama kendisiyle birlikte kitabının da yok olmasına gönlü razı olmuyordu.

■ Kitabını çok iyi bir yere saklamıştı. Sakladığı yer kayalık

bir dağ yamacıydı ve oraya ne yol yapılırdı, ne ev, ne de tarla. Vahşı bir doğa parçası olarak, belki binlerce yıl bozulmadan kalabilecek bir yerdi kitabını gömdüğü yer. Ama bir tek tasası vardı: Ya bu kitap hiçbir zaman insim eline geçmezse! Keşke kitabın daha başka kopyalarını yapıp güvenilir insanlara verseydim, diye hayıflandı. Ama artık iş işten geçmişti. Sakladığı kitap dışında elinde kalan tek nüshayı da elinden almışlardı. Başka bir kitap yazacak araç gereçten de yoksundu bu kapatıldığı yerde. Zaten yazsa da neye yarardı. Buradan sağ çıkarmazlardı onu. Yazacağı kitabı da yok ederlerdi.

"Yahuda İskariyot günlerce düşündükten sonra aklına bir fikir geldi. Hemen işe koyuldu. Kapının önünde iki kişi sırayla nöbet tutmaktaydı. Biri gece, öbürü de gündüz, kilitli kapının önünde bekliyorlardı. Mevsim kıştı. Hava soğuktu. Bu yüzden mahpus bulunduğu atölyedeki küçük ocağı ara sıra yakıyordu. Buna nöbetçiler ses çıkarmıyordu. Bu küçük ocakta maden eritilir veya ısıyla yumuşatılıp şekle sokulurdu. Etrafta kullanabileceğı hiçbir maden bırakmamışlardı. Ama yıllar önce İsa'ya ihanet bedeli olarak aldığı 30 gümüş para hâlâ yanındaydı. Bunu akıl edip üzerinden almamışlardı.

"Bir gece ocağı yaktı ve bu gümüş paralan eritip küçük bir levha haline getirmeyi başardı. Bu levhanın üzerine de kitabını gömüp sakladığı yerin detaylı bir tarifini nakşetti. Şimdi tek yapması gereken, bu levhayı Sayda'daki dostuna ulaştırmaktı. Sayda'dan kaçarken, kitabının içeriğini dostuna anlatmış ve o da yaptığı işi onaylamıştı. Keşke gitmeseydin de bu kitabı birlikte çoğaltıp dağıtabilseydik, şeklinde bir yaklaşım içinde olmuştu. Ama Yahuda orada daha fazla kalamamıştı. Ah bir yolunu bulup da gümüş levhayı arkadaşşıma ulaştırabilsem, diye düşünürken kendini de suçlamaktan geri kalmıyordu. Bunu elimde imkân varken niye kendim yapmadım diye hayıflanıyordu. Fakat artık olan olmuştu.

"Yahuda İskariyot bu son arzusunu da gerçekleştiremedi. Nöbetçiler birbirlerine nöbeti devrederken Yahuda İskariyot"u da bir-

birlerine devir teslim ederlerdi. Bunun için iki nöbetçi Yahuda'nın kapatıldığı yere girdiler. Ama bundan sonra onun için nöbet tutmak gerekmiyordu. Yahuda yetmiş yılı aşan çileli yaşam yolunu hapsedildiği atölyede noktalamıştı. Yanında da bir türlü yolunu bulup arkadaşına gönderemediği gümüş levha duruyordu.

"Adamlar bir ölüyle karşılaşmanın ilk şaşkınlığını üzerlerinden attıktan sonra gümüş levhayla ilgilendiler. Bunu atölye sahibine bildirmeyip aralarında iç etmeye karar verdiler. Gümüşün üzerindeki yazılar İbranice olduğundan adamlar bunun tek kelimesini anlamamışlardı. Belki de bir duaydı gümüş levhanın üzerindeki ya-zılar. Sonuçta yazı ile değil gümüşün değeriyle ilgilenip gümüş levhayı aralarında hakça paylaştılar. Bu paylaşma levhayı ortadan ikiye bölmekle gerçekleştirildi. İki adam levhanın birer parçasını aldılar. Ve bundan kimseye söz etmediler.

"Yahuda'nın ölümünden birkaç gün sonra Kudüs'ten beklenen haber gelmişti. Düşmanını bile sev diye öğretilen bu dinin önderleri gönderdikleri haberde, 'Biz bu kitabı yakıp yok ettik, siz de o alçağı yok edin!' deniyordu.

"Böylece Yahuda İskariyot'un yazdığı kitap ortadan kalkmış ve Hıristiyan önderler meydanı boş bulup at koşturmaya devam etmişlerdir. Ve bu at koşturma bugün de tüm dünyada devam etmektedir."

Behçet Bey bir bardak meyve suyunu tepesine dikip içtikten sonra, iskemlesinde arkasına yaslandı. Rahatlamış bir tavırla, "Ama artık eskisi gibi at koşturamayacaklar," dedi. "Yahuda İskariyot'un İncil'i pek yakında dünyanın gündemine bomba gibi düşecek. Böylece tüm dünya İsa'nın gerçek yüzünü bilecek. İki bin senelik yalan balonu sönüp gidecek. Ortada ne Hıristiyanlık ve ne de Müslümanlık kalacak. İşte o zaman Satanist Çağ başlayacak!"

Pitis, "Hıristiyanlığın yıkılışı tamam da, Müslümanlığın yıkılışım anlamadım,' dedi. "İsa Hıristiyanlığı ilgilendiriyor..."

Behçet Bey, Pitis'i bir el işaretiyle susturduktan sonra, "İsa'nın kendisinin bir palavracı olduğu ortaya çıkarsa ne olur?"

"O zaman sanırım Hıristiyanlığın dayandığı temel ortadan kalkar ve Hıristiyanlık yıkılır."

"Peki, bir palavracıyı yücelten, onu Muhammed'den sonra en büyük peygamber olarak gören Müslümanlık ne olacak? Ahir zamanda İsa'nın yeryüzüne ineceğini söyleyen bir din nasıl ayakta kalacak?"

Pitis başım salladı. "Çok doğru. Şimdi daha iyi anlıyorum. Satanistlerin niçin hep İsa'yı hedef aldıklarını ve O'nu yıpratmak için bunca gayretlerini... Daha önce hep merak ederdim: Niçin yalnızca İsa'ya saldırıyoruz da öbürlerini gözardı ediyoruz, diye. Demek İsa yıkılırsa hem Hıristiyanlık, hem de Müslümanlık ortadan kalkacak."

Tamer söze kanştı. "Biz bu öbür dünya işlerini meraklılarına bıraksak da, asıl konumuza geçsek!"

Behçet Bey güldü. "Tamer'i öbür dünya hiç ilgilendirmiyor," dedi. "Burada bulunan herkes de kuşkusuz Tamer gibi düşünüyor. Yoksa aramızda olmazlardı. Hiçbirimiz ölüm ötesi bir yaşam ku-runtularıyla gerçek yaşamımızı karartacak kadar enayi değiliz. Ama ne yazık ki, bu dünya milyarlarca enayi ile tıklım tıklım dolu. Bizim bugün burada toplanma nedenimiz de bu. Bu enayileri daldıkları saçma sapan düşlerden uyandırıp, gerçek yaşama gözlerini açmak." Behçet Bey sözün burasında sinsi sinsi gülmüsedü. "Tabii onlara bu iyiliği karşılıksız yapacak da değiliz. Biz Kızılay mıyız? Şimdi gelelim kendi konumuza.

"Yahuda İskariyot'un İncil'i bugün yer altında, dev bir efsane canavarı gibi uyandırılmayı bekliyor Ve efendimiz Şeytan, bu canavarın uyandırılmasını istiyor. Bu işi biz yapacağız!" Bir süre sustuktan sonra ekledi. "Tabii bu iş de bir para karşılığı olacak," derken anlamlı bir şekilde sırtıyordu.

İyice sabırsızlanmaya başlamıştım. Behçet Bey artık ağzındaki baklayı çıkarmalıydı. Ama o hiç oralı değildi; konuşmasına sakın sakın devam etti.

"Gümüş levhaları alan bu iki adam, sonradan bunları sattılar. Birisi Antakya'da, öbürü de yıllar sonra gittiği Şam'da, zamanla bu parçalar İbranice anlayanların eline geçti. Adamlar yazıyı okudular. Bu yazılardan, ellerindeki levha parçasının büyük bir definenin yerini gösterdiğini zannettiler. Çünkü her iki parçada da kitaptan söz edilmiyordu. İşin daha da karışık yanı, bu levhalar bir araya getirilmeden o yere ulaşmak imkânsızdı. İki adam da, birbirlerinden habersiz ve birbirlerinden çok uzakta kendilerinde olmayan diğer parçayı aramaya başladılar. Tabii bunu kimseye çaktırmadan el altından yapıyorlardı. Bu aramalar o insanlarla sınırlı kalmadı. Onlar öldü veya aramaktan usanıp ellerindeki parçaları sattılar. Bu parçaları ellerine geçirenler aramaya devam etti. Ta ki dördüncü yüzyıla kadar.

"Dördüncü yüzyıl ortalarında bu parçalardan biri İstanbul'da bir papazın eline geçmişti. Bu papaz bilge bir kişiydi. Parçada söz edilen gömünün, bir define değil, İsa ile ilgili sırlar içeren bir kitap olduğunu uzun araştırmalar sonunda anladı. Ömrünün sonlarına doğru bu araştırmaları onu gerçeğe ulaştırmıştı. Bu saklı kitap Ya-huda İskariyot İncil'i idi. Bu sonuca vardıktan sonra ortalığı velveleye vermekten korktu. Bu konuda kimselere söz etmedi. Gümüş levhayı yok etmeye de kıyamadı. Bu gümüş levha hakkındaki ça-lışmalarını ve bulgularını içeren bir kitapçık yazıp, bunu levhayla birlikte, kilise duvarları arasında yaptığı gizli bir yere sakladı. Sak-ladıkları bin beş yüz yıl kadar orada kaldı. Yüz yıl kadar önce bu yer bulundu. Bulanlar çok yüksek bir fiyatla bunları sattılar. Şu anda gümüş levhanın bir yansı Amerika'da çok zengin birinin elinde. Bu adam Satanist. Gümüş levhanın diğer parçasını da eline geçirip Yahuda İncil'ine ulaşmak istiyor. Bunun için veremeyeceği para yok.

"Şimdi gelelim gümüş levhanın diğer yarısına." Başıyla Wil-liam'ı işaret etti. "Biz yıllardır birlikte bu parçanın peşindeydik. O parçanın Türkiye'de olduğunu sanıyorduk. Ama bizi izler İsrail'e götürdü. Biliyorsunuz önce Antakya'ya gitmiştik. Buradan iz sürerek İsrail'e ulaştık. Parçayı elinde bulunduran adamı bulduk. Konuştuk. Bu gümüş levha için istediği para çok yüksek. Bunu şu anda bulup vermemiz imkânsız. Adamdan bir süre istedik. Adamın pek acelesi yok. Eğer bu levhayı ele geçirebilirsek, Amerikalıya çok yüksek bir fiyata satarız. William üç gün sonra Amerika'ya uçacak ve orada adamla konuşup bir miktar kaparo kabilinden para almaya çalışacak adamdan. Yoksa İsrail'in istediği parayı denk-leştiremeyiz."

Behçet Bey'in anlatmaları beni pek tatmin etmemiştir. "Dünya artık çok küçük," dedim. "Bu zengin adam niçin, elideki gümüş levhanın ikinci yarısını arıyorum, diye ortaya çıkmıyor da bir sürü yan yollardan istediğine ulaşmaya çalışıyor?"

Behçet Bey, "Ekrem, olayı böyle dallandırıp budaklandırmak ne anlama gelir biliyor musun?" dedi. "Ben kanıma susadım, gelin beni öldürün! Kilise kodamanları, petrol zengini Arap sultanları, emirleri ve daha bir sürü sülük, durdukları yerin altlarından kaymasını isterler mi? Hatta onlar Amerikalı Satanistin vereceği paranın belki yüz katını verip bu kitabı ortadan kaldırmak istemezler mi? Parayla olmadı mı, devreye kan girer. O bakımdan bu işlerin el al-tından yürütülmesi gerekir."

Behçet Bey'in bu sözleri de beni tam olarak ikna edememiştir. "Peki, o halde İsrail'deki adam elindeki parçayı bir Arap sultanına satmaya akıl etmiyor mu?"

"Adam durumu bilmiyor ki, böyle bir yola başvursun. O parçanın bir definenin yerini gösterdiğini ve parçanın yarısının da bizde olduğunu sanıyor."

Behçet Bey'in sözleri kafama yatmıştı. Yahuda İncili'yle ilgili William da konuştu ve bazı belgeler gösterdi. Hepimiz ikna ol-

muştuk. Gerçekten büyük bir iş peşindeydik. Tek anlayamadığım ve kafamı kurcalayan nokta: Behçet Bey ve Wililam'ın bizleri de bu işe ortak etmeye çalışmalarıydı. Parayı kendileri alsalar daha iyi olmaz mıydı onlar için? Kafama takılan bu noktayı üstü kapalı sormaktan kendimi alamadım.

"Behçet Bey, gerçekten çok iyi kalplisiniz," dedim. "Sizin yerinizde ben olsaydım, kimseye haber vermez tüm parayı cebe indirirdim."

Behçet Bey güldü. "İyi ki benim yerimde değilsin! Yoksa gerçekten çok büyük bir fırsat kaçırmış olurduk. Bu arada şunu da belirteyim ki, herkes bu işe koyduğu para oranında katılmış olacak. Ben İsrailiden elindeki parçayı 500.000 dolara alabileceğimizi sanıyorum."

iWi! Aydın, "Peki biz kaç satabiliriz?" diye sordu. "En az 50.000.000 dolara satarız."

O gece geç vakit Aydın'm minibüsüyle Kadıköy'e doğru giderken kafamdaki karışıklık yeniden başlamıştı. Behçet Bey, niçin bu işi bizlerle birlikte yapmak istiyordu? Niçin Amerika'daki adamlarla direkt olarak devreye girmiyordu? Böylesi onun için daha akıllıca olmaz mıydı?

Bu ve bunun gibi kafamı karıştıran noktaları minübüste konuştuğumda Tamer, "Sen de öküz altında buzağı arayıp durma!" diyerek beni hafif yollu tersledi. "İşin içinde senin benim bilmediğim kim bilir daha neler vardır... Hem sen istemezsen bu işe girmezsin. Kimse senin boynuna ip atıp zorlamıyor."

Tamer'in bu çıkışı üzerine konu kapandı. Şimdi tek yapacağımız şey: Amerika'ya gidecek olan William'ın oradan dönüşünü beklemektir.

Bir gün gene Pitis'le beraberdim. O gün Pitis'in her zamanki neşesi yoktu; biraz durgun görünüyordu.

"Neyin var Pitis?" diye sordum. "Karadeniz'de gemilerin mi battı?"

Önce kaçamak cevaplar verdiyse de, ısrarım karşısında sonunda durgunluğunun nedenini söyledi.

"Ekrem, benim bu iş konusuna kafam yatmıyor. Biz neyin peşindeyiz?"

"Neyin mi peşindeyiz? Paranın tabii."

Pitis hafifçe güldü. Bir şey söylemedi. Düşünceli bir tavır takınmıştı.

Pitis'i bu konuda biraz heveslendirmek için, "Behçet Bey'in söylediği işin ucunda çok para var," dedim. "Bunun kokusunu alıyorum."

"Ben herhalde kronik nezleyim. Hiç koku aldığım yok. Hem söyler misin bana, hayat yalnız paradan mı ibaret?"

"Bugünkü dünya yalnız para üzerine dönüyor. Sanal dünyalarda yaşamıyoruz."

Pitis bir süre hiçbir şey söylemedi. Beykoz'da bir açık hava çayhanesindeydik. Oturduğumuz masa koyu gölgeli bir çınarın altındaydı. Kentin hırgüründen uzak bir yer... Köy kökenli olduğumdan olacak, İstanbul'un aşın kalabahği beni rahatsız ediyordu. Yollar, sokaklar, otobüsler, minübüsler tıklım tıklım insan dolu... Bu kadar insan ne yer, ne içer ve ne yaparlar? Üst üste, tıklış tıklış bir yaşam... Bu yaşama mahkûm olmayan bir insan olmak özlemi taşıyo-mm yüreğimde... Çok param olsun ve bir sülinün içinde silik biri olarak yaşamak zomnda kalmayayım...

o gün, eylül ortalarının yazdan kalma son sıcak günlerinden biriydi. Yakında üniversiteler açılacaktı. Dersler, laboratuvarlar, klinikler ve daha pek çok sıkıcı şey beni bekliyordu... Sonra askerlik, belki doğuda hizmet, hastahaneler, hastalar, dertli hasta yakınları, sakatlar, ölümler... Artık eskisi gibi, doktor olma özlemi yüreğimde bir ateş gibi yanmıyordu. Bu ateş daha fakültedeki ikinci yılım başlamadan sönüp küle dönmüştü. Bir ek işim yoktu, hep hazırdan yiyordum. Ara sıra Severyus Baba yardım etmese, belki hazır param da şimdiye neredeyse suyunu çekmiş olurdu. Bu şekilde daha ne kadar devam edebilirdim? Tek bir yıl bile kaybetmeden fakülteyi bitirsem bile, daha önümde beş yıl vardı. Sonra staj, askerlik, zart zurt... Otuzundan sonra başlayacaktı hayat benim için. Belki o da sıradan bir hayat olacaktı... Her gün sabah kalkıp İstanbul'un hırğürüne dalıp, akşam yorgun argın evine kapağı atan milyonlardan biri olacaktım... Belki de Pitis'le geçirdiğim şu günleri ömür boyu mumla arayacaktım.

Pitis'le gerçekten çok mutluydum. Onu delicesine sevdiğimin de farkındaydım. Ama onunla evlenmeyi asla düşünemezdim. Küçük yaşta metreslik kariyerine başlayan; benim gibi yeni tanıştığı birinin hemen altına yatan bu orospuyu karım olarak içime sindiremezdim. Geçmiş hakkında da hiçbir şey bilmiyordum. Neyin nesiydi, ailesi kimlerdi ve nerelerdeydi? Niçin onlarla tüm bağlarını koparmış, adlarını bile ağzına almaz olmuştu? Böyle birini kim karı olarak alır?

Ben bunları düşünürken Pitis, damdan düşer gibi, "İncil'i okudun mu?" diye sordu.

"Ara sıra okuyorum. Ya sen?"

"Ben okudum ve de çok hoşuma gitti. Bayağı etkilendim."

"İçindeki saçmalıklar mı etkiledi seni? İsa'nın Tanrı'nın Oğluyum' demesine inanacak kadar saf mısın? Üstelik bir Satanist olarak..."

Sözümü kesti. "Yeter artık şu Satanistlik hezeyanları!" dedi. "Ben artık Satanist falan değilim."

Şaşırmıştım. "Ne oldu sana, Pitis? Niçin bu kadar değiştin?"

"Değişmedim. Özüme döndüm."

Soran gözlerle yüzüne baktım. Bir açıklama bekliyordum.

"Evet, Ekrem, özüme döndüm. Daha doğrusu dönmem gerektiğini düşünüyorum. İncil'i baştan sona kadar dikkatle okudum. İnsanı doğruluğa, iyiliğe çeken; insan ruhuna rahatlık veren, ümit veren bir yanı var İsa'nın. İsa'nın insanlık yanı beni etkilemiştin İncil'i okurken ruhumun yıkandığını hissettim. Hele bir yer var ki İncil'de, okurken gözyaşlarımı tutamadım. Hüngür hüngür ağladım."

"Neresiymiş seni ağlatan kısım?"

Çantasından İncil'i çıkarıp uzattı ve gösterdiği kısmı okudum:

Din bilginleri ve Ferisiler, zinada yakalanmış bir kadın getirdiler. Kadını orta yere çıkararak isa'ya, "Öğretmen, bu kadın tam zina ederken yakalandı" dediler. "Musa, Yasa da bize böyle kadınların taşlanması buyurdu, sen ne dersin?" Bunları, isa'yı sınamak ve suçlayabilmek için söylüyorlardı.

İsa eğilmiş parmağıyla toprağa yazı yazıyordu. Durmadan aynı soruyu sormaları üzerine doğruldu ve, "Aranızda günahsız olan, ona ilk taşı atsin!" dedi.

Sonra yine eğildi, toprağa yazmaya koyuldu. Bunu işittikleri zaman, hasta yaşlılar olmak üzere, birer birer dışarı çıkıp isa'yı yalnız bıraktılar. Kadın orta yerde duruyordu. İsa doğrulup ona, "Kadın, nerede onlar? Hiçbiri seni yargılamadı mı?" diye sordu.

Kadın, "Hiçbiri, efendim" dedi.

İsa, "Ben de seni yargılamıyorum" dedi. "Git, artık bundan sonra günah işleme!"

Bu kısmı okuduktan sonra İncil'i Pitis'e uzattım. "Güzel bir yaklaşım. Biz Satanistler de böyle durumlarda kimseyi suçlamayız. Biliyorsun! Herkes istediğiyle yatsın! Kime ne?"

"Demek bu yaklaşıma sen yalnızca seks özgürlüğü açısından bakıyorsun öyle mi?" Sesinde bir kırgınlık, bir sitem vardı.

"Nasıl bir açıdan bakmalıyım?"

"Ekrem, sen gerçekten çok değiştin. Senin, o ilk tanıdığım zamanki halini özliyorum."

"Pitis, tezatlar içindesin. Asıl değişen sensin. Ben de değişmiş olabilirim; ama senin kadar değil. Düşünsene! İlk günler beni değişime zorlayan sendin ve bugün ben, senin istediğin yönde değiştim; değiştimse eğer. Ama sen şimdi kalkmış beni kınıyorsun. Bir kitap okudun; tüm düşüncelerin ters yüz oldu. Bir insanın karakteri bu kadar mı zayıf olur? İncil'i eline alalı bir hafta bile olmadı. Kalkmış bana sitem ediyorsun..."

Biraz sertçe konuşmuş olacağım ki, Pitis, "O kadar kızman gerekmiyor, Ekrem," diyerek beni uyardı. "Bir insanın yanlışını anlayıp o yanlıştan dömnese suç mu? İnsanın yanlışını anlaması bazen uzun sürebilir, bazen de kısa. Bunun kuralı mı var? Okuduğun parçayı algılayış şeklin bana ters ise, bunu söylemeye hakkım yok mu? Kadına yaklaşımın çok ilkel! Satanizmin özgürlük olduğunu savunuyorsun; ama senin yaklaşımın ruhtan yoksun bir yaklaşım. Hayvansal bir yaklaşım! Bana kızabilirsin. Ama gerçek bu. Seninle bir yol ayrımında olduğumuzu düşünüyorum."

Pitis'in daha fazla üstüne varmak, onu kırmak istemiyordum. Onu elimden kaçırabilirdim. Onunla bu tip gereksiz tartışmalar ya-

pıp ipleri koparmak akıl işi değildi. Üstelik Behçet Bey'in işi! Bu işte Pitis'in su koyvermesine engel olmak gerekirdi. En iyisi durumu idare etmekte. Bunu düşünerek alttan aldım.

'Pitis, belki de haklısın. Ama beni değiştirip bu düzeye getiren sensin! Şimdi de tersini yapıp beni istediğin yöne çekmeye çalışmayı düşünmez misin? Bir doğru peşindeyse, onu birlikte arayalım. Ne dersin? Bizim için henüz hiçbir şey geç değil.'

Bu yaklaşımın etkisini göstermiş olacak ki, Pitis uzanıp masanın üzerinden elimi tuttu. Sıcak bir sesle, "Ekrem, seni seviyo-rum!" dedi.

"Benim de seni ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun."

Başını eğdi. Gözleri yaşarmıştı. "İlişkilerimizin bu yönde gelişmesini istemezdim," dedi. "Demek ki insan hislerini kontrol edemiyor. Sevmek, sevmemek bunlar insanın elinde değil. Seni sevmemeye çalıştım. Ama başaramadım. İlişkilerimizin yalnızca bedensel olmasını, araya hislerimizin karışmamasını başlangıçta isteyen bendim. Ama bazı şeyler insanın elinde değil. Bilmem nasıl anlatayım! İncil'i okurken ruhumda bir değişiklik oldu. Zinada yakalanan kadının yerine kendimi koydum. Düşün bir kere.. Bir kadın ve etrafına onu taşıyarak öldürmek için toplanmış, gözü dönmüş, fanatik bir kalabalık.. Orada kimsesi yok kadının. Ona kimse sahip çıkmıyor, yalnız, yapayalnız bırakılmış... Zina yapmış! Zina tek başına mı yapılır? Onunla zina yapan erkek nerede? Belki de uzaktan seyrediyor kadını... Belki de onu taşıyacaklar arasında... Ona bir şey yok! Keyfini yaptı, çaktı gitti. Kadın düşünsün sonunu. Kadın orada kimsesiz. Annesi, babası, kardeşleri... Hiçbiri yok ortalıkta... Kaya kovuğundan mı çıkmış o? Çaresiz! Boynunu bükmüş, taşlanıp öldürülmeyi bekliyor. Niçin orada; oraya onu getiren nedenler ne? O da her kadın gibi, kendisini seven bir kocası olsun, bir yuvası, çocukları olsun istememiş mi? Bunları toplum ona sunmuş da; istemem, ben zina yapacağım mı demiş? Her şey boş o anda! Her şey için çok geç onun için! Kimse ona bir şiius tanımak ni-

yetinde değil! Kimse onun duygularıyla, ruhunda kopan fırtınalarla ilgili değil. Varsa yoksa, iki bacak arası bir delik o... Bunları kimse düşünmüyor. Şartlanmış örümcek kafalar, taşlaşmış yürekleri ve ellerinde taşlarla onu öldürmek için aç kurtlar gibi çevresini sarmış-1ar. Acımasız bir sürü... İşte orada, o kadının yerine koydum kendimi! Orda olmayı hiçbir şekilde hak etmemiştim. Ama beni oraya zorla sürüklemişlerdi. Hayır, bunu yapmamalıydılar! Ama beni dinleyecek, sesime kulak verecek tek bir kulak; sesimin ulaşacağı tek bir yürek bile bulacağımdan ümidimi kesmiştim. Ellerimle başımı örttüm. Atılacak taşları bekledim. Artık ağlamak, feryat etmek bile istemiyordum. 'Anne!', 'Baba!' diye bağırmayacaktım! Çünkü onlar yoktu. Kimsem yoktu benim. Ölüm, belki de bir kurtuluştı benim için. Bekledim..." Pitis yeniden ağlamaya başlamıştı. Mendiliyle gözyaşlarını sildi ve devam etti.

"O anda bir ses, benden yana olduğunu hislerimle sezindiğim bir ses duyuyorum. Bana güven veren, koruyan bir ses! Kurtaran bir ses! 'Günahsız olan, ona ilk taş atсын!' diyen yol gösterici, insana kendini gösterici bir ses! O ses oradakilerin karanlık yüreklerine bir ışık tutuyor. O ışıkta kendi günahlarını görüyorlar ve bana taş atmaya elleri kalkmıyor. Oradan utanç içinde uzaklaşıyorlar. Uzaklaşan ayak seslerini duyuyorum. Onlar gidiyorlar. Artık ölmeyeceğimi biliyomm. O ses bana bir şans veriyor!

"Ellerimi indirip, başımı kaldırıyorum ve o sesin sahibine bakıyorum. Bana, 'Kadın, nerede onlar? Hiçbiri seni yargılamadı mı?' diye sormuyor.

"O an tüm yaşamım, bir sinema şeridi gibi gözlerimin önünden geçiyor. Çocukluğum, genç kızlığım; acılarım, iyiliklerim, kötülüklerim, sevgilerim, düş kırıklıklarım ve de yalnızlığım, kimsesizliğim...

"Boynumu büküyor ve kurtarıcıma, 'Hiçbiri, efendim' diyorum. Çünkü hiçbirinin beni yargılamaya, beni suçlamaya hakkı yok! Onlar da en az benim kadar günahkâr!

"O, beni anlıyor! O, beni seviyor! O, beni bağışlıyor ve O, bana yol gösteriyor. 'Ben de seni yargılamıyomm,' diyor. 'Git, artık bundan sonra günah işleme!'"

"İşte, Ekrem... Ben o sesin sahibini seviyorum. O sesin sahibine inanmak istiyorum. İnanmaya ihtiyacım var."

Pitis son cümlesini üzerine basa basa söylemişti. Boş bulundum, "Dünyada yalanlarla avunmak isteyen pek çok insan var," dedim. "Sen de demek onlardan biri olmak, kendini avutmak istiyorsun..."

Bunları söyledikten sonra pot kırdığımın ve Pitis'in duygulanımın incittiğimin farkına vardım. Ama artık söz ağzımdan çıkmıştı.

Pitis söylediklerime alınmamıştı. Gözlerinde biriken yaşları bir kez daha mendiliyle sildikten sonra, kadife gibi yumuşak bir sesle, "Bazı yalanlar vardır ki, insanı mutlu eder; bazı gerçekler vardır ki, insanı mutsuz eder, ki insan o gerçeği öğreneceğine, öğrenmemiş olmayı yeğler. Benim yaşamım da bunun bir örneği. Gerçeği öğrenmek tüm mutluluğumu silip götürmüş, dünyamı ka-rartmıştı." Sonra içini çekti. "Sen benim geçmişimi bilmiyorsun. Bilseydin beni daha iyi anlardm."

"*Sen hiçbir zaman anlatmadın ki, bileyim. Her zaman dinlemeye hazırdım seni. Şimdi her zamankinden daha fazla hazırım. Lütfen anlat!"*

Pitis önce kararsız kaldı; sonra anlatmaya başladı:

"Ben annem ve babamı tanıyıyorum. Beni bir sabah bir cami avlusunda bulmuşlar. Bir aylık filanmışım bulduklarında. Yetimler yurduna getirmişler. Üç yaşlarına kadar orada kalmışım. Sonra bir aile beni evlat edinmiş. Çocukları olmayan bir karı koca. Yıllarca Almanya'da çalışmışlar. Türkiye'ye dönünce de, çocukları olmadığından, beni evlat edinmişler.

"Ben onlan gerçek annem babam Sanıyordum. Evlatlık olduğumu biliyordum. Böylece, bir ailenin tek çocuğu olarak büyü-

düm. Genellikle tek çocuklar biraz şımarık ve kaprisli olur. Ben de öyleydim. Bir çocuğun isteyebileceği hemen her şeyim vardı. Anne, baba bildiğim bu insanları seviyordum. Onlar da benim üzerime titriyorlar bir dediğimi iki etmiyorlardı. Tek kelimeyle mutluydum.

"Bu mutluluk 11 yaşına kadar sürdü. Alanya'da amcamların yazlığı vardı. Amcam diyorum; çünkü evlatlık olduğumu bilmiyordum tabii. Neyse, devam edeyim. Amcamın üç çocuğu vardı. Ortancası ben yaşlarda bir kız. İsmi Suzan. Bir gün annem, babam, ben ve Suzan çarşıda dolaşıyorduk. Bir bisikletçinin önünden geçiyorduk. Ben, 'bisiklet isterim!' diye tutturdum. Sonunda da istediğim bisikleti aldırđım. Babam, gönlü kalmasın diye, Suzan'a da oyuncakçıdan bir bebek almıştı. Ama Suzan benim bisikletimi kıs-kanmış, bebeği almak istememişti.

"Suzan akşam eve dönünce, 'Bana da Pakize'nin bisikletinden alm!' diye ağlamaya başlamış. Annesi kızmış. Evlerinde bir huzursuzluk olmuş. Karı koca bisiklet yüzünden tartışmışlar.

"Ertesi gün Suzan bana, 'Sen evlatlıksın!' dedi. Şaşırmıştım. Sonunda herşey ortaya çıktı. Annesi, Suzan'nın, ille de bisiklet isterim, diye tepinmesi üzerine kızmış, babama verip veriş-tirmişti. 'Amcası olacak pinti herif, elin piçine alırken Suzan'a da bir bisiklet alsaydı neyi eksilirdi?' şeklinde başlamış konuşmaya. Yani o zaman konuşulmuş evlerinde benim evlatlık olduğum. Ben de ertesi gün Suzan'dan öğrenmiştim gerçeği. O anda sanki dünyalar başıma yıkılmıştı.

"Anneme gittim; ağlayarak, 'Siz beni yuvadan mı aldınız? Ben sizin kızınız değil miyim?' diye sordum. Aslında sormama bile gerek yoktu. Yuvadan beni aldıklarını hayal meyal hatırlıyordum. Onlar yuvadan alınışımı. 'Biz annenle acele Almanya'ya gitmek zorunda kaldık. Son anda pasaportlarda bir sorun çıktı. Bu yüzden seni götüremedik. Birkaç ay için seni yuvaya bıraktık.' şeklinde açıklamışlardı. Ben de o zaman inanmıştım ve de unutup git'

miştim üç yaşlarındaki silik anlarımı. Ama şimdi o günler gözümün önünde yeniden canlanmıştı. Uzatmayayım, annem artık gizlemedi ve gerçeği söyledi. Benim ne annem ne de babam yoktu. Ben bir evlatlıktım.

"O günden sonra huyum, davranışlarım, hayata bakışım değişmişti. Güven hissim yok olmuştu. Ya onlar da beni bırakırsa korkusu yüreğime otumuştur ve bu korkuyu bir türlü üzerimden atamıyordum. Artık ne şımarıklık ve ne de çocukça kaprisler... Tam tersine, sinmişim, sesim çıkmaz olmuştu. Artık evin çocuğu gibi davranmıyor, davranamıyordum. Bir evlatlık, bir beslemeydim ben. Bu ruh hali tüm davranışlarıma yansır olmuştu. Anneme ev işlerinde yardım etmek için abartılı bir çaba içindeydim. Yemek, bulaşık, temizlik gibi evde yapılması gereken her işe elim yatsın yatmasın, büyük bir gayretle katkıda bulunuyordum. Annemin beni eski halime döndürmek için tüm çabalan, öğütleri boşa gidiyordu. Ben artık yediğim ekmeği hak etmek için çırpınan biriydim. Yavaş yavaş annemle babam bu halime alıştılar; bana evin çocuğu gibi değil, bir besleme gibi davranmaya başladılar. Bana yeni bir elbise, herhangi bir şey alınacağı zaman buna ilk karşı çıkan ben oluyordum. Boşuna masraf yapmamaları, eskileriyle idare edebileceğimi söylüyor ve ısrar ediyordum.

"Okuldaki davranışlarım da öğretmenlerimin dikkatini çekecek kadar değişmişti. Derslerime herkesten çok çalışıyordum. Ama oyunlara, arkadaşlar arasındaki eğlencelere, grup arkadaşlıklarına uzak duruyor; gittikçe içime kapanıyordum.

"Bu arada annemde kanser olduğu meydana çıkmış ve kanser vücuduna hızla yayılmıştı. Onun bu ölümcül hastalığı, geleceğim için beni daha da ümitsizliğe itiyordu. Ona bir şey olursa ben ne yapacaktım? Beni evlat edinen, o zamana kadar baba bildiğim Kadir Bey yeniden evlenirse benim evdeki durumum ne olacaktı? Gelen kadın beni isteyecek miydi? Kısacası çok kötü bir ruh hali içindeydim.""

Biz böyle konuşurken bir gürültü koptu. Kocaman bir köpek, bir kediyi kovalıyordu. Kedi çınara tırmanmak fırsatını bulamadı. Köpek onu duvar kenarında sıkıştırdı. Kedinin kaçacak yeri yoktu. Durdu, sırtını kamburlaştırdı; köpeğe dişlerini gösterip tıslamaya başladı. Bunun üzerine köpek durdu. Kediye saldırmaya cesaret edemiyordu. Bir süre havladıktan sonra dönüp gitti.

Köpek ve kedi kovalamacası bitmişti. Pitis'in anlatmaya devam etmesini bekliyordum.

Pitis, "Şu kediyi görüyor musun?" dedi. "Sırtını kamburlaştırarak, tüylerini dikerek köpeğe daha iri götümeye çalıştı. Dişlerini gösterdi, hırladı, tısladı, köpeğin gözünü korkutmaya uğraştı. Zavallı hayvan, o iri köpeğe on saniye bile dayanamazdı ashnda. Köpek onu anında parçalardı. Kedi kaçacak yer bulamayınca son çare olarak şov yapıp köpeği uzaklaştırdı. Kadınlar da çok kez bu kedi gibidir. Bazı kadınlar güçlü görünmek zorundadır. Bu acımasız dünyada ayakta kahnak, ezilmek için bu kedi gibi şov yaparlar. Ama aslında her kadın zayıftır. Bir erkeğin kendilerine sahip çıkmasını, korumasını isterler. Böyle bir erkek yoksa hayatlarında, çok kez bu kedi gibi davranırlar; bunu beceremezlerse ezilip giderler. Çok erkek bunu anlamaz. Onu koruyacağına ezmeye uğraşır. Neyse konumuz bu değildi."

"Peki sonra ne oldu? Annen öldü mü?"

"Evet, öldü. O zaman ben on dört yaşlarındaydım."

"Peki, sonra?"

"Yeter, Ekrem! Daha fazla konuşmak istemiyorum." Pitis'in gözleri yine dolmuştu.

"Ama öğrenmek istiyorum, Pitis!"

"Ekrem, lütfen ısrar etme!"

Pitis daha fazla konuşmadı. **Çayhaneden ayıldık. Vapurda da bu konuyu açmama izin vermedi.**

O gece, geç vakit Tamer telefon etti. Yarın dükkâna gitmemi orada çok önemli bir konuyu konuşmamız gerektiğini söyledi. Bu toplantıyı Pitis'e haber vermemem için de beni uyardı. Aramızdaki bu önemli toplantıda Pitis'in bulunması istenmiyordu. Nedenini ısrarla sormama rağmen, Tamer bu konuda hiçbir şey söylemedi.

Ertesi gün öğleden sonra Tamer'in dükkânına gittim. Tamer ve Faruk beni bekliyorlardı. Kızlar yoktu.

"Ferhan'la Selda'nın haberi yok mu?" diye sordum.

Tamer, "İkisinin de toplantımızdan haberi var," dedi. "Ama Pitis'e haber vermedik. Pitis kuşkulanasın diye onlar da gelmediler."

"Peki, Pitis'in özel bir durumu mu var? O da bizden değil mi?"

Tamer, "Bugün zaten o konuyu da konuşacağız," dedikten sonra dükkânın kapısını içten kilitleyip, kapının camına 'Kapalıdır' levhasını astı.

İç bölmeye geçip bir masaya oturduk.

Tamer "önce Pitis'i konuşalım," diye söze başladı. Konuşmaya bana bakarak başlamıştı. Faruk dinleyici pozisyonundaydı. "Pitis bizden çok sana yakın. Ondaki değişiklik hiç dikkatini çekmedi mi?"

"Çekti tabii. İncil'i okuduktan sonra dünya görüşleri sanırım biraz değişmiş."

"Bu değişiklik biraz değil, çok. Hem de yeni değil o kadar. Bu değişiklik bana kalırsa çok daha önce başlamıştı Pitis'de. Sen ona sınısıklam aşık olduğundan gözün bu ayrıntıları farketmiyor. Hatırlamıyor musun? Hanife Hanım buradayken de Ferhan senin yanında söylemişti Pitis'e bunu. Hatırlamıyor musun?"

"Evet, hatırladım. Ama bu değişiklik o kadar önemli mi?"

"Evet, önemli. William, Amerika'dan dün döndü. Ben dün gece Behçet Beylerde idim. Gümüş levha konusunu konuştuk. Birbirimize güvenmeliyiz. Aramızda biri su koyverirse işler bozulabilir. Seninle bu konuyu bir çözüme bağlamalıyız. Biz artık Pitis'e güvenmiyoruz."

"Dump dururken bu güvensizlik nereden çıkıyor? Siz onu benden önce tanıdınız. Beni de size o getirdi. Bana güveniyorsunuz, ama ona güvenmiyorsunuz..."

"Sana da tam olarak güvendiğimiz söylenemez. Ama sen aklınla hareket edecek birisin. Bizde bu izlenimi bıraktın. Ama o duygularıyla hareket ediyor. Biz Satanistler aklıyla hareket edenlerle daha kolay anlaşabiliriz."

"Pitis, dün Ferhan'la Selda'ya, 'Ben artık sizlerle kalamayacağım; öğrenci yurduna çıkacağım,' demiş. Bu, köprüleri atmak değil midir? Senin bundan haberin yok mu?"

Şaşırdım. Pitis dünkü konuşmamızda böyle bir niyeti olduğundan hiç söz etmemişti. "Dün beraberdik. Bana bu konuda tek söz etmedi," dedim.

Faruk, "Bu gümüş levha işine de karışmak istemediğini söylemiş Selda'ya," diyerek söze karıştı.

Tamer, "Pitis bu işe girmesin; bu bizi etkilemez," dedi. "Tek korkumuz çenesini tutup tutamayacağı. Sana soruyomm: Sen Pitis'i kontrol edebilecek misin? Konuşursa bizim için hiç iyi olmaz. Sen de kimseye bir şey söylemeyeceksin! Pitis'e bir şey söylemek yok! İş bitince bizimle Amerika'ya gelirsiniz. Gelmek istemez de burada kalırsamz; o zaman biz Amerika'ya uçtuktan sonra Pitis'e"

konuşabilirsin. Ama biz sizlerin de bizimle gelmenizi istiyoruz. Behçet Bey Amerika'da ufak bir koloni oluşturmak istiyor. Bizi de onun için seçti. Yoksa bu işe bizi sokmasına hiç gerek yoktu. Bilmem anlatabiliyor muyum?"

Düşündüm. Pitis gümüş levha işine gerçekten karşıydı. Bu iş onsuz yapılmalıydı. Zaten onun ve hatta benim de bu işte yapacağımız pek bir şey yoktu. Biz olmasak da onlar bu işi yaparlardı. Neticede bir miktar para bulunacak, levha bu parayla İsrailiden satın alınacak; Sonra Amerikalıya çok yüksek bir fiyatla satılacaktı. Bu iş biz olmasak da olurdu; olsak da. Fakat Behçet Bey bizi grup olarak bu işe sokmayı planlamıştı. Bizsiz yaparlarsa hisselerine daha fazla para düşecekti. Durup dururken bize açıktan para vermek de nereden çıkıyordu?

Tamer'e, "Siz bu işi bizsiz de yapabilirsiniz," dedim. "Böyleyken bizi alınacak paraya ortak etmenizi anlamıyorum."

"Bu işin raconu budur. Biz bir grubuz. Eğer böyle bir işte bazıları dışarıda kalırsa; onlar tehlikeli olurlar. Bu bakımdan, o işte katkısı olmasa bile herkes bir pay alır. Buna sus payı da diyebilirsin. Şimdi anladın mı?"

Gerçekten şimdi anlamıştım ve bu konudaki bazı kuşkularım gitmişti. "Haklısın!" dedim. "Ne de olsa bu gibi işlerde yeniyiz."

"Biz de ilk kez böyle bir işe giriyoruz. Ama kafamızı kullanmaya, yanlış yapmamaya çalışıyoruz. İşin mantığı bu değil mi?"

"Doğru!"

"Şimdi iş konumuza gelmeden önce Pitis konusunda son sözümü söyleyelim." Tamer bir süre sustuktan sonra devam etti. "Bu kız sana aşık; aynı senin ona aşık olduğun gibi. Siz birbirinize abayı yakmışsınız. Ne o sana, ne de sen ona bir kötülük gelmesini istemezsiniz."

"Aşık olduğumuzu da nereden çıkarıyorsunuz?"

"Herhalde kığımızdan değil. Bunu anlamak için âlim olmak gerekmiyor. Şimdi sözü şöyle bağlayalım. Biz ikinizin bir engel çı-

karmasından korkuyoruz. Ve seni uyarıyoruz. Pitis'i sonuna kadar kontrol edeceksin! Bir yanlışınız olmayacak. İşin sonunda sen de bir pay alacaksın. İş bozan veya bozmaya kalkan da payını alacak; ama o biçim.. Bu gibi işlerde su koy verenin payına ne düşeceğini sen düşün. Karar senin. Şimdi konumuza geçiyoruz.

"Amerika'daki adam kaparo vermiyor. 'Levhayı verin; size 100 milyon dolar!' demiş. Levhayı ele geçirince bu para garanti. Ancak bizim İsraili'ye vereceğimiz parayı bulmamız gerekiyor. Adam 500,000 dolardan aşağı inmiyor. Bu paranın yarısını Behçet Bey ve William bulacaklar. Bizlerin de ne yapıp yapıp 250.000 dolar bulması gerekiyor."

"Bu parayı asla bulamayız!"

"Önce dinle! Sonra bulup bulamayacağımızı tartışırız. Evet, durum bu. Alacağımız 100 milyon doların yarısını Behçet Bey ve William alacaklar. Geri kalan 50 milyon doların paylaşımı da şöyle olacak. Bu paranın üçte biri aramızda eşit olarak pay edilecek. Geri kalan üçte ikisi de, herkesin İsrailiye yapılacak ödemeye katkı payları oranında olacak. Anlaşıldı mı?"

"Anladım," dedim. "Yani ben on para katmasam bile üçte birden pay alacağım. Doğru anlamış mıyım?"

Faruk güldü. "Cin gibisin; anlamaz mısınız!"

Tamer bir hesap yaptı. "Biz hepimiz, Pitis'i de sayarsak, on bir kişiyiz. O halde, mesela sen, Ekrem... On para katmasan bile, bir buçuk milyondan fazla bir para alacaksın. Eğer aklını başına toplarsa bir o kadar da Pitis alacak. Sonuçta üç milyon dolardan fazla bir para geçecek elinize. Yetmez mi?"

Şaşırılmışım. "Bu para benim yedi ceddime yeter," dedim. "Ama inanamıyorum. Öyle büyük bir para ki bu!"

"Sen bu para ile ne yapacağım sonra bol bol düşünürsün. Biz şimdi, 250.000 doları nasıl bulacağımızı düşünelim."

"Bu parayı bulmamız imkansız bence."

Tamer kaşlarını çattı. "İmkansız diye bir şey yok. Mesela Ay-

dın! Babasının hesaplarından çekecek. Babası işler çabuk yürüsün diye bankadan para çekme yetkisi vermiş ona da. Son günde, en az elli, altmış bin dolar karşılığı para çekebileceğini garanti ediyor. Bu durumda bizim bulacağımız para 200.000 doların altında bir tutar olacak.

Faruk, "Bu paranın bulunması da imkansız," dedi.

Tamer bu konuda iyimser görünüyordu. "Düşünelim," dedi. "Kesinlikle bir çözüm bulabiliriz. Bulmalıyız da."

"Ben en fazla birkaç bin dolar verebilirim," dedim. "Pitis'i kandırabilirsem, belki bir miktar da o verir. Ama ikimizin vereceği toplansa sanırım 10.000 doları bile bulmaz."

Faruk da para verecek durumda değildi. "Babamdan istesem vermez," dedi. "Bir iki yer satsa, yüz, yüz elli bin dolar rahat toplar Ama yapmaz."

Tamer, "Verdiği parayı on, on beş gün sonra en az iki, üç kat fazlasıyla geri ödeyebiliriz. Gerekirse dört, beş kat. Gene de vermez mi?" diye sordu.

"Konuyu babama açsam inanmaz."

Tamer, "Kimseye söylemek yok," dedi. "Babana bile güvenme!"

Kara kara düşünmeye başladık. Aklımıza para alacağımız bir yer gelmiyordu.

"Bu şartlar altında, biz bu parayı bulamayız," dedim.

Sonunda Tamer neşeyle, "Buldum!" dedi. "Aklıma parlak bir fikir geldi. Niçin Hanife Hanım'dan yüklüce bir para almayalım? Gerçi biraz tehlikeli ama, bunu göze almaya değer."

Faruk, "Nasıl bir plan bu?" diye sordu.

Ben de, "Kadın bu kadar parayı verir mi?" diye planı daha dinlemeden karşı çıktım.

"Tabii, durup dururken kimse kimseye kapık bile vermez. Onu para vermeye zorlayabiliriz."

"Nasıl yani? Gidip boğazını mı sıkacağız?"

"Buna gerek yok. Biliyorsunuz, kadının Ferhan'la ilişkisi devam ediyor. Bu ilişkiyi gizli kamerayla kaydetsek ve kadına şantaj yapsak diyorum."

Şaşırmıştım. "Bu kadarı da fazla," diyerek Tamer'in bu planına karşı çıktım.

Faruk, Tamer'in önerisine arka çıktı. "Bana kalırsa bu şekilde kadından yüklüce bir para koparılır," dedi. "Ama bu şekilde gerekli paranın hepsini kadından koparabileceğimizi sanmam. Kadın bu kadar parayı bulup verebilir mi?"

"Şansımızı deneriz. Ne koparabilirsek. Kalanı da başka yollardan denkleştirmeye çalışırız. Ne dersiniz?"

Ben bu öneriye karşıydım; fakat Faruk sıcak bakıyordu. Ancak bazı kuşkuları vardı.

Tamer, "Siz bu işi bana bırakın," dedi. "Bakalım kadından ne koparabiliriz. Ondan sonra tekrar oturup bir durum değerlendirmesi yaparız."

Konuşmamız uzadıkça uzamış, karınlarımız zil çalmaya başlamıştı. Faruk yakındaki pideciden yiyecek bir şeyler getirdi. Yemek yerken de para bulma konusuna devam ettik. Tamer bu işi bir an önce bir çözüme ulaştırmak; en azından akla yakın alternatifler bulmak konusunda acele ediyordu. Bu gibi işleri sürüncemede bırakmak olmazdı. Demiri tavında dövmeiydi. Yalnızca Hanife Hanım'dan geleceğini varsaydığımız hayali paraya güvenmek olmazdı.

Tamer, "Bir alternatif planımız daha olmalı," diyordu. "Hem kadın bu kadar parayı kocasının haberi olmadan bulup veremez. Bu bakımdan bir başka kaynak daha bulmalıyız."

Faruk düşünceli bir tavırla güldü. "Banka soyarız, adam kaçırıp fidye alınız. Çare mi yok!"

Tamer ciddiye. "Banka işi biraz riskli. Bizi aşar. Ama adam kaçırabiliriz." "Adam kaçırarak daha mı risksiz?"

"Kaçıracağın adama bağlı. Örneğin seni kaçırıp, babandan fidye isteriz. Bu iş o kadar riskli değil.

"Tamer, dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır, çok ciddiylim. Seni kaçırmış gibi yapanz. Babandan para isteriz. Olamaz mı?"

Faruk biraz düşündükten sonra, "Bu plan çalışır mı?" dedi. "Yüzümüze gözümüze bulaştırmayalım..."

"İyice düşünüp, doğm hareket edersek, pekala sonuç almz."

"Ya babam fidye veimeye yanaşmaz da, polise başvurursa?"

"Bunlan enine boyuna düşünelim."

Ben bu plana da karşıydım. Ama Famk'un aklına yatmıştı bu plan. "Babamdan elli, altmış bin dolar istersek belki bu parayı bulup buluştumr verir," dedi. "Nihayet tek oğluyum. Soyunu ben sürdürceğim."

Tamer, "Kapıyı 100.000 dolardan açanz da, sonunda pazarlık ederiz," diyerek güldü.

Ben de, "Sıkı bir eşek pazarlığından sonra, en son beş, altı bin dolara fit oluruz; böylece de havamızı almış olumz," dedim.

Tamer ters ters yüzüme baktı. "Her şeye çomak sokmaya çalışma! Sana kalırsa, herkes uğraşp didinsin, sofrayı kursun... Sen de hazır sofraya otur, tkın! Yok öyle! Herkes üzerine düşeni yapacak!"

Bana bu sözleri söyledikten sonra Tamer, Famk'a döndü. Bu kez gülümsüyordu. "Bu vesileyle babanın gözündeki, değerini de anlamış olursun," dedi. "Bakalım babanın gözünde kaç paralık adamsın? Bakarsın baban, 'Ben o kerata için metelik vermem; isterseniz derisini yüzün!' de diyebilir."

Famk güldü.

Yemeğimizi yemiştik. Tamer, "Kızılderili Koca Reis, ne de-miş?*" diyerek iskemlesinde arkasına yaslandı. "Cesur yürek, dolu midenin ürünüdür!*" dememiş

dolu midelerle cesur planlar yapalım. Önce senin **babandan** başlayalım."

Bu sözler, "Şimdi senin yedi ceddinden başlarım!" gibi ve benzeri sözlere çağrışım yaptığından güldük.

Ama Tamer gülmüyordu. Çok ciddiye. Faruk'un babasıyla ilgili plana iyice kafasını takmış gömüyordu. Faruk'a, "Önce baban hakkında bize detaylı bilgi ver!" dedi. "Gelmiş, geçmiş, bugüne kadar yaptıklar, bundan sonra yapmak istedikleri... Karakteri, zevkleri, tutkuları... Aklına ne gelirse işte! Biz de ona göre bir taktik hazırlarız. Tamam mı?"

Faruk anlatmaya başladı. Bu anlatım sırasında, Tamer ara sıra sorular sorarak kendince önemli gördüğü noktalarda daha fazla bilgi almaya çalışıyordu. Faruk'la bu konuşması yanm saatten fazla süratüştü.

Sonunda Tamer bu konuşmayı yeterli buldu ve konuşmanın kısa bir özetini yaptı:

"Baban bir yerde dikiş tutturamamış; ömür boyu bir baltaya sap olamamış biri. Bir zamanlar filmlerde figüranlık, üçüncü dereceden kırdı kaçtı roller alıp durumu idare ediyormuş. Tek meziyeti biraz yakışıklı olmak ve ağzının da laf yapması... Kadınlar nedense bu tip haytalara bayılırlar. Annen de öğretmen olmasına rağmen kalkmış babanla evlenmiş. İki de çocuk yapmış, bu adamın neyine güvendiye. Bunlardan biri de sensin. Evlere şenlik!"

Tamer'in bu sözlerine Faruk kahkahayla güldü. Onun gülmesi bitince, Tamer devam etti konuşmasına. "Baban, annenin öğretmen maaşıyla idare edemiyor; jigololuk yaparak aile bütçesine katkıda bulumuaya çalışıyordu. Ama onun bu özverili gayretlerini takdir edemeyen annen evde huzursuzluk çıkarıyor; dırdırıyla, vırvı-rıyla zavallı adamın başıma etini yiyordu. Sonunda ipler koptu ve annenle baban ayrıldılar.

"Baban bu ayrılıktan sonra, jigololuğu iyice meslek edindi. Sonunda kendisinden yaşlı, yirmi yaş büyük bir kadınla ilişki kur-

du. Onunla parası için evlendi. Artık para sıkıntısı yoktu. Kadının mülklerinin kirasıyla gül gibi yaşıyor ve evlilik dışı maceralanna bu kez paralı bir zampara olarak devam ediyordu. Ama gene de kuyruğuna teneke bağlıydı; bir türlü ölmek bilmeyen ve ölmeye de hiç niyetli görünmeyen yaşlı karısı. Ondandır kurtulup daha özgür yaşayabilmek için akıllıca bir plan yaptı ve bunu uyguladı. Yaşlı karısını zehirleyip öldürdü ve mallarının üzerine kondu. Şimdi de. at kışında sinek gibi yaşayıp gidiyor bu dünyada..."

Faruk, babasının böylesine iğneli bir üslupla anlatılmasından hiç de alınmış görünmüyordu. Babasından pek haz etmediği belliydi. Babası, alın teri dökmeden eline geçirdiği mallarının rantıyla zamparalık yaparken, kendisine kemik atar cinsten, harçlık vermekle yetiniyordu. Buna da kafası bozuluyordu Faruk'un.

Tamer devam etti. "Ortada tablo bu. Biz bu tablodan yararlanabilir, babam köşeye sıkıştırabiliriz. Senin yapacağın şey, babanın, kadını zehirleyip öldürdüğünü ispata yarayacak deliller bulmaya çalışmak. Bazı ip uçları ele geçirebilirsek, babanı yüksek bir fidyeye ödemeye daha rahat zorlarız."

Faruk, "Benim kaçırılmamla, kadının ölümü arasında nasıl bir bağ kurulacak ki, babam daha yüksek bir fidyeye yanaşsın?" dedi.

"Sen hele bazı deliller bul; o zaman konuşuruz. Seninle şimdilik konuşacaklarım bu kadar. Sen gidebilirsin. Ben Ekrem'le kalıp, Pitis konusunda konuşacağım. Yalnız konuşmamız daha iyi olur, diye düşünüyorum."

Bu sözler üzerine Faruk çıkıp gitti.

Faruk gittikten sonra Tamer'le, Pitis hakkında uzun uzun konuştuk. Tamer bu konuda son sözlerini söyledi:

"Ekrem, belki Pitis Türkiye'den ayrılmak istemiyor. Ama sana aşık ve sen nereye gidersen, o da gölgen gibi gelecek. Ama gene de dikkatli ol! Benim asıl korkum, onun seni ayartıp gruptan ko-parması. Bu ikiniz için de çok kötü olur." Tamer bu son cümleyi

tehdit eder bir tavırla söylemişti. Sonra gene yumuşak bir tavırla devam etti. "Biliyorsun, Behçet Bey'in içinde bulunduğu Satanist topluluk elli, altmış kişi kadar. Behçet Bey, bu toplulukta bizleri de istiyor. Amerika gibi bir yerde bu gibi şeyler çok önemli imiş. Oradaki toplulukta Behçet Bey ve Ayla dışında sekiz Türk daha varmış. Bizler de dokuz kişiyiz. Etti mi on yedi. Böylece toplulukta daha rahat oluruz. Üstelik bizlerin herkesten çok parası olacak topluluk içinde. Kafanı çalıştır. Ne yap yap Pitis'i yola getir. Pitis çok güzel ve havalı bir kadın. Amerika'daki toplulukta bizim için iyi bir avantaj."

"İncil'e fena kafayı takmış," dedim. "Aklıyla değil, hisleriyle hareket ediyor."

"Olabilir. Kadınların çoğu böyledir zaten. Sen de İncil'i dikkatle oku. Orada birçok çelişki bulacaksın. Bu konuda Behçet Bey de sana yardımcı olur. Ben bu konuyu onunla da konuşacağım. Sonuçta, sen İncil'deki çelişkileri öne çıkarıp Pitis'i ikna edeceksin."

"Ama o aklıyla değil, hisleriyle..." diye söze başlayacak oldum. Sözümlü ağzıma tıkadı.

"Bırak şimdi bu hisleri filan! Bir insanın aklına yatmayan şeyleri hisleri de kolay kolay özümseyemez. Bunu unutma. Sözüm bu kadar. Gereğini yap! Bir problem çıkmasın!"

Ertesi gün Pitis'le Taksim Parkı'nda buluştuk. Parktaki, Maçka sıtlanna bakan açık hava çayhanesinde oturduk. Pitis, o alıştığım her zamanki apaş kıyafetlerinden farklı giyinmişti bu kez. Bordo rengi bir etek ve krem rengi bir bluz vardı üzerinde. İskarpinleri ve çantası da bluzunun rengindeydi. Saçlarını oldukça kısa kestirmişti. Çok güzel ve şıktı.

Birer dondunna söyledik. Bir süre havadan sudan konuştuktan sonra, "Pitis, sen evden çıkıp yurda mı geçmek istiyorsun?" diye sordum. "Bana daha önce hiç söz etmemiştin."

"Ekrem, bana artık Pitis deme. İsmimi kullanabilirsin. Pakize."

"Pitis'e öylesine alıştım ki. lütfen Pitis dememe izin ver!"

Güldü. "Madem öyle istiyorsun; öyle olsun! Yurda çıkmayı çoktandır düşünüyordum. Devlet yurtlarına daha önce başvuru yapmadığımdan sanırım özel bir yurt bulmam gerekecek."

"Ferhan ve Selda'yla niçin kalmıyorsun? Aranızda bir sorun mu var?"

"Ekrem, Beykoz'da söylemişim. Artık onlarla bir arada olmam zor. Satanizm bana ters gelmeye başladı. Beni anlamaya çalış!"

Bir süre ne diyeceğimi bilemedim. Sonra, "Satanizm, insanın kendi seçtiği yolda yürümesidir," dedim. "Yani sen şimdi kendi yolunu seçmek özgürlüğünden vaz mı geçiyorsun?"

"Ben felsefeci değilim. Bu gibi tartışmalara girmek istemiyo-rum. Beni Satanizm ürkütmeye, korkutmaya başladı. Üstelik Satanizmde bir özgürlük de görmüyorum artık. Tam tersine kötülüğün, pisliğin kölesi olmak var Satanizmde. Ne demek homoseksüellik

normal, eroin kullanmak kişinin hakkı, aklına esen her kötülüğü yapabilirsin... Olur mu böyle şey? Satanizm her kötülüğe, her pislığe uyan esnek bir kılıftan başka bir şey değil..."

"Eskiden böyle düşünmüyordun. Demek İncil seni bu kadar değiştirdi, öyle mi?^"

Pitis cevap vermedi.

"Peki Pitis, senden bir şey istesem yapabilir misin?"

"Yapabileceğim bir şeyse, tabii."

"Bir ay kadar kendine bir süre ver. Bu süre içinde yaşamında değişiklik yapma! Grubumuzdan kopma! Bunu yapabilir misin?"

"Ekrem, benden çok şey istiyorsun. Hislerim, sonu karanlık bir yolda yürüdüğümüzü söylüyor. Kendimi olduğu kadar seni de korumak istiyomm. Hatta yapabilesem gruptaki diğer arkadaşlarımı da..."

"Bugün yüzbinlerce. milyonlarca genç üniversitelere girebil-mek için nelere katlanıyor; hem kendileri, hem de aileleri. Bizler bu konuda şanslıyız. Niçin derslerimize çalışıp bir an önce fakültelerimizi bitirmeyi düşünmüyoruz? Böyle yapacağımıza bir sürü fantezilerle oyalanıp duruyoruz... Üstelik kötülük peşinde olduğumuzu bile bile... Sence bu davranışlarımız mantıklı mı? Doğru mu bu yaptıklarımız? Tuttuğumuz kötü yoldan pişman olup dönmeye çalışıyorsam yanlış mı yapıyorum? Aynı şeyi senden de istiyorsam, kötü bir şey mi istiyorum?"

"Pitis, neler söylüyorsun sen? Birkaç hafta önce aynı şeyleri ben söylemeye kalksam, sözü ağzıma tıkardın. Neyin var senin? Rüyalarına melekler mi girmeye başladı? Neler saçmalıyorsun?"

Pitis bu sert çıkışım üzerine durgunlaşmıştı. O eski tartışmaya hazır, yırtıcı hali yoktu artık. Yumuşak bir sesle, "Ekrem, bana bir süre ver," dedi. "Bırak, kendimi bulmaya çalışayım. Yalnız ben de senden bir şey istiyorum. Kötü bir işe bulaşma! Herhangi bir kö-tülüğe alet olma! Lütfen!"

Güldüm. "Kötülük kavramı insana göre değişir. Birinin kötü dediği, bir diğeri için hiç de kötü olmayabilir."

"Ben öyle düşünmüyorum. İnsanın ruhuna Tanrı, iyiliği ve kötülüğü yazmıştır, diyorum. Seçimi de insanın kendisine bırakmıştır. Ben tüm gücümle iyiliğin ve doğrunun yanında olmak istiyorum." Gözlerimin içine baktı. "Bunu birlikte yapamaz mıyız? İki kişi bir kişiden daha güçlüdür."

Cevap vermedim. Pitis'in ruhundaki ibrenin Tanrı'ya doğru kayışı beni rahatsız etmişti. Üstelik oldukça da kararlı görünüyordu. Boşuna tartışmanın anlamı yoktu.

Ben bir şey demeyince Pitis, "Senden bir şey daha istiyorum," dedi. "Beni Severyus Baba'yla tanıştır. Ona bazı şeyler sormak istiyorum."

"Ne gibi?"

"İncil ve içinde yazılanlar hakkında. Olur mu?"

"Severyus Baba eve kız arkadaş getirmemi istemiyor. Daha önce birlikte kaldığımız iki arkadaş da bu yüzden evden çıkmak zorunda kalmışlardı. Biliyorsun."

"Onlar orayı randevu evi gibi kullanmak istediklerinden, adamcağız tabii izin vermedi. Ben seninle yatmak için değil, onunla konuşmak için geleceğim."

O anda kafamda bir şimşek çaktı. Bu hiç de fena bir fikir değildi. Tamer'in dediği gibi İncil'i dikkatlice okur, Severyus Baba'yi Pitis'in önünde bozum edebilirdim. İncil'de gerçekten pek çok tezat ve tutarsızlıklar yakalamıştım. İsa, birçok ham imanlının sandığı gibi, iyi ve bağışlayıcı bir Tanrı'nın beden almış şekli değildi. O da, sözcülüğünü yaptığı Tanrı gibi zalim ve acımasızlığın timsaliydi. Söylediklerinin üzerindeki cila biraz kazınınca, altından kapkara gerçekler ortaya çıkıyordu. Pitis, İncil'e eleştirel açıdan yaklaşmadığından bu noktalar gözünden kaçmış olabilirdi. Birinin onu uyarması gerekiyordu. Bu kişi pekala ben olabilirdim. Diğer

tarafıtan, zaman da kazanabilir, bu arada Pitis'i kontrol altında tutabilirdim.

"Olabilir, Pitis," dedim. "Seni sözlüm olarak tanıtırım. Sever-yus Baba o zaman seni görnük isteyecektir. Hele İncil konusunda görüşmek istediğini duyunca..."

Pitis sözlerime biraz kırılmış gibiydi. "Sözlün olmamın gerçek olmasını içine sindiremiyorsun anlaşılın," dedi. "Ama olsun, öyle tanıt!"

O gün gece yarısına kadar İncili karıştırdım. Daha önce de okuduğum için, istediğim yerleri bulup işaretlemem zor olmadı. İncil'de Severyus Baba gibilerini mahcup edecek pek çok kısmı bulup işaretledikten sonra rahat bir uykuya daldım. Ertesi gün de, öğleden sonra Pitis'i eve götürdüm. İçim rahattı. Pitis'i yanlış yoldan döndüreceğime ve yeniden grubumuza kazandıracağıma emindim.

Severyus Baba, Pitis'i çok iyi karşıladı. Pitis, Severyus Baba'nın elini öptü. Severyus Baba da Pitis'i yanaklarından öptü. "Tanrı sizleri mutlu etsin! Bir yastıkta kocayın! Torunlarınızın to-runlarını görün!" gibilerden ayaküstü bir sürü iyi dilekler sıraladı.

Severyus Baba'nın odasına geçtik. Severyus Baba, Pitis'in geleceğini bildiğinden odasına çeki düzen vermişti. Masasını da kendince hazırlamıştı. Masanın üzerinde bir kutu kuru pasta, bir tabak kuru yemiş, bir büyük şişe meyve suyu, üç de bardak vardı.

Bizi karşısına, iki iskemleye yan yana oturttu. Kendisi de karşımızda, karyolasının üzerinde oturuyordu.

"Pakize, kızım, seni gözüm tuttu," diye başladı. "Ekrem çok iyi bir seçim yapmış!" gibilerden Pitis'e birkaç kompliman yaptıktan sonra, "Nerelisin sen, kızım?" diye sordu.

"İstanbul doğumluyum." - "İyi, iyi. Yurtlarda, pansiyonlarda kalıp okumak kolay değil. Hele bir kız için daha da zordur. Bu bakımdan şanslısın."

Konuşma böyle başlayınca ben biraz huzursuz olmuştum. Konuşmaların Pitis "in aile durumlarıyla ilgili olması hiç de hoş ol-

mayacaktı. Ama olan oldu ve Severyus Baba en **korktuğum soruyu** sordu.

"Baban ne iş yapar?"

"Benim babam yok!"

"Öldü demek?"

Pitis bir takım yalanlar söylemedi, açıkça, "Benim ne annem, ne de babam var," dedi. "Beni bir cami avlusunda bulup yetimler yurduna vemişler."

Pitis'in bu açık sözlülüğü Severyus Baba'yı şaşırtmış, beni de kızdırmıştı. Ailem Almanya'da filan şeklinde, eskisi gibi bir şeyler söyleyip durumu kurtaracağımı sanıyordum. Ama hiç de öyle olmamış, mandanın suya yaptığı gibi paldır küldür, gerçeği söyle-yivermişti.

Severyus Baba, hemen kendini topladı. "Olur, kızım," dedi. "Hayat bu! Bundan sonra birbirinize kenetlenirsiniz. Geçmiş, geçmişte kalır. Siz geleceğe bakın."

Böylece konu değişti ve ben de geçici olarak rahatladım. Ama içimden, Pitis'in bu patavatsızlığına kızmaktan kendimi alamıyordum. Ne vardı sanki, böyle kazık gibi doğru olacak!

Bir hayli ilgili ilgisiz konuşmalardan sonra asıl konumuza geçtik.

Pitis, "Ben bir süre Satanistlere takıldım," diye söze başladı. İçimde gene bir huzursuzluk başlamıştı. Pitis acaba şimdi neler yu-murtlayacak diye, endişeyle sözün nereye varacağını beklemeye başladım. "Satanistler bildiğiniz gibi İsa'ya karşı; daha doğrusu düşman."

Severyus Baba, "Şeytan nasıl İsa'ya düşmansa, onun yolunda gidenler de öyle olacak," dedi. "İsa'yı sevecek, O'nun yolundan gidecek halleri yok ya!"

"Ben onların yanlış yolda olduklarını anladım. İncil'i satır satır, dikkatle okudum. İnsanın yüreğini ısıtan, sevgi ve ümit aşıl原因 bir havası var."

"İncil yalnız bunları aşlamakla kalmaz. İnsana kurtuluş müjdesi verir. Günahlarından pişman olup tövbe eden ve İsa'ya iman edenin kurtulacağı müjdesi vardır İncil'de. Zaten İncil'in kelime anlamı da 'Müjde' demektir."

Anlaşılan Sevetyus Baba her zamanki vaazlarından birine başlamak üzereydi. Buna engel olmak için araya girdim, "Pitis'in, pardon, Pakize'nin size bazı soruları olacak," dedim. Ağzım Pitis'e öylesine alışmıştı ki, bir türlü Pakize diyemiyordum.

Sevetyus Baba, "Sor, kızım, dilim döndüğünce seni aydınlatmaya çalışırım," dedi.

"Efendim, İncil'de bazı kısımlar var ki, insanı şaşırtıyor. Nasıl anlatsam... Örneğin güzel bir baklava yapmışsınız. Tutup üzerine sirke döküyorsunuz; yahut bolca acı biber atıyorsunuz. Onun gibi bir şey... İncil'in akışı içinde; onun içeriğine ters düşen, vermek istediği mesajı zedeleyen bazı kısımlar... Nasıl söyleyeyim, bilmem ki... Sanki, o sözler, o kısımlar İncil'de olmamalıydı, dedirtiyor insana."

"Birkaç örnek verir misin?"

Pitis çantasından İncil'ini çıkardı. Bazı kısımları önceden işaretlemişti. "Örneğin şu kısım." Pitis o kısmı okudu:

'Zina etme' denildiğini duydunuz. Ama ben size diyorum ki, bir kadına bakıp onu arzulayan her adam, zaten yüreğinde o kadınla zina etmiştir. Eğer sağ gözüün seni günaha sokarsa, onu çıkar, at. Çünkü vücudunun bir üyesinin yok olması, tüm vücudunun cehenneme atılmasından daha iyidir. Eğer sağ elin seni günaha sokarsa, onu kes, at. Çünkü vücudunun bir üyesinin yok olması, tüm vücudunun cehenneme gitmesinden iyidir.'

(İNCİL: Matta 5:27-30)

Severyus Baba, "Daha başka?" diye sordu.

Pitis bir yer daha bulup okumaya başladı:

"Eğer elin ya da ayağın seni günaha sokarsa, onu kes, at. Çolak ya da tek ayaklı olarak yaşama kavuşman, iki el iki ayak sahibi olarak sönmez ateşe atılmadan iyidir. Eğer göziün seni günaha sokarsa..." ^^

Severyus Baba, "Bu kısım da daha önce okuduğun kısmın hemen hemen aynı. Başka kısımlar var mı?" dedi.

Pitis, birkaç sayfa daha çevirdikten sonra, "Bir de şu kısım," dedi. "Tüm zenginleri öyle bir suçlayışı var ki İsa'nın; zenginliğin en büyük suç olduğu kanısına varıyor insan..." Pitis bunları söyledikten sonra okumaya başladı:

Adamın biri İsa'ya gelip, "Öğretmenim, sonsuz yaşama kavuşmak için nasıl bir iyilik yapmalıyım?" diye sordu.

İsa ona, "iyilik konusunda neden bana soruyorsun?" dedi. "iyi olan tek biri var. Yaşama kavuşmak istersen, O'nun buyruklarını yerine getir."

"Hangi buyrukları?" diye sordu adam.

İsa şu karşılığı verdi: "Adam öldürme, zina etme, hırsızlık yapma, yalan yere tanıklık etme, annene babana saygı göster"; ve 'komşunu kendin gibi sev.'"

Genç adam, "Bunların hepsini yerine getirdim" dedi, "daha ne eksikim var?"

İsa ona, "Eğer eksiksiz olmak istersen, git, varını yoğunu sat, parasını yoksullara ver; böylece göklerde hazinen olur. Sonra gel, beni izle" dedi.

Genç adam bu sözleri işitince üzüntü içinde oradan uzaklaştı. Çünkü çok malı vardı.

(1) İNCİL: Matta 18:8-9

*İsa öğrencilerine, "Size doğrusunu söyleyeyim" dedi, "zengin bir kişinin Göklerin Egemenliğine girmesi güç olacak. Yine şunu söyleyeyim ki, devenin iğne deliğinden geçmesi, zenginin Tanrı Egemenliğine girmesinden daha kolaydır." *^^)*

Pitis bunları okuduktan sonra İncil'i kapattı. "İncil'de özellikle bu kısımlar dikkatimi çekti. İman arayışında olan insanı rahatsız ediyor."

Severyus Baba, "Şimdi o konuları konuşuruz; ama önce bir şeyler atıştırın bakalım," diyerek bizi masaya oturttu. Bardaklarımıza şeftali suyu döktü. Kuru pastalardan ve kuru yemişlerden atıştırmaya başladık.

Bu arada Severyus Baba, damdan düşer gibi, bana, "Annen baban seni hiç ölümle tehdit etti mi?" diye sordu.

Şaşırdım. Bu nasıl sözdü. "Hayır, niçin tehdit etsinler ki?" dedim.

"Demek ki kokmaz bulaşmaz tipten bir çocuktun. Annemle babam sayısız kez beni tehdit etmişlerdir. 'Şimdi seni geberteceğim', 'kemiklerini kıracağım' cinsinden sayısız tehditler almışım-dır"

Güldüm. "Öylesi kuru sıkı sözleri her anne baba kızdığında uluorta söyler. Bana da çocukluğumda bu cinsten pek çok şey söylenmiştir. Ağaçlara çok tırmanırdım. En yüksek, ince dallarına kadar çıkardım ağaçların. Ben ağaçların tepesindeyken annemin aşağıdan bağırmaları hâlâ köyde anlatılıp gülünür. 'Ulan Ekreeem! Akşam baban gelmez mi? Kemiklerini kırmaz mı?'"

Bu sözlerden sonra Severyus Baba, Pitis'e döndü. "Her çocuğa annesi babası, 'Seni öldüreceğim!', 'Kemiklerini kıracağım!' şeklinde neler söylemiştir çocukluğunda. Eğer bu sözler yürekte söylenmiş olsaydı, bugün hiçbirimizin hayatta olmaması gerekirdi.

Aslında annelerimiz babalarımız hep bizlerin iyiliği için çırpınmışlardır. Böyle bağırp çağırılmaları, ara sıra da cezalandırılmaları hep iyiliğimiz için olmuştur. Sana annen niye böyle bağırıyordu? Aman oğlum ağaçtan düşmesin, bir yerine bir şey olmasın diye, öyle değil mi?"

"Evet, öyle" dedim. Pitis de boynu bükük, "Evet. Kuşkusuz öyledir" dedi. Anne ve babasının yokluğunu anımsamış, hüzünlenmiş bir hali vardı.

Severyus Baba, "İşte çocuklar, demin okuduğumuz kısımlar, bu anne baba örnekleri gibidir. Bazı şeyleri yapmamamız için abartılı uyarılar... Böyle algılamalıyız. Hem şunu da düşünün: Sağ kolumuz veya gözümüz bize itaatsizlik ediyor da, 'ille ben günah işleyeceğim' diye diyor mu? Tüm azalarımıza komut veren beynimiz değil mi? O halde ilk örneklerdeki İsa'nın sözlerini, yüreğimizi temiz tutmamız için yapılmış uyarılar olarak görmeliyiz. Yoksa kol kesmek, göz çıkarmak gibi düşünmemeliyiz o uyarı sözlerini. O sözler yalnızca abartılı uyarılardır. Zengin genç adam örneği de gene abartılı bir anlatım biçimidir. O çağda böyle anlatım biçimleri yaygındı. İncil yazarları da, İsa'nın ölümünden uzun yıllar sonra yazdıkları İncil metinlerinde ara sıra da olsa, o zamanın bu abartılı anlatım tarzını kullanmışlardır. İsa'nın kendisinin de yer yer bu tarzı kullandığı gibi..."

"Ben size birkaç örnek okuyayım kutsal kitaplardan, o zaman ne demek istediğimi daha iyi anlayacaksınız."

Severyus Baba, İncil'den bir parça okumaya başladı:

"Bunun üzerine Petrus İsa'ya gelip, 'Ya Rab' dedi. 'kardeşim bana karşı kaç kez günah işlerse onu bağışlamalıyım? Yedi kez mi?'"

"İsa ona, 'Yedi kez değil' dedi. 'Yetmiş kere yedi kez derim sana. Şöyle ki. Göklerin Egemenliği, köleleriyle hesaplaşmak isteyen bir krala benzer Kral hesap görmeye başladığında, kendisine on bin talant borcu olan bir köle getirilmiş. Kölenin ödeme gücü"

olmadığından efendisi onun, karısının, çocuklarının ve bütün malının satılıp borcun ödenmesini buyurmuş. Köle yere kapanıp efendisine, 'Bana karşı sabırlı ol! Sana bütün borcunu öderim' demiş. Efendisi köleye acımış, borcunu bağışlayıp onu salıvermiş.

"Ama köle çıkıp gitmiş, kendisine yüz dinar borcu olan bir başka köleye rastlamış. Onu yakalayıp, 'Borcunu öde' diyerek boğazına sarılmış. Bu köle yüzüstü yere kapanmış, 'Bana karşı sabırlı ol! Sana borcunu öderim: diye yalvarmış. Ama ilk köle bunu reddetmiş. Gitmiş, borcunu ödeyinceye dek kalmak üzere adamı zindana attırmiş. Öteki köleler, olanları görünce çok üzölmüşler. Efendilerine gidip bütün olan biteni anlatmışlar.

"Bunun üzerine efendisi köleyi yanına çağırmiş. 'Ey kötü köle!' demiş. 'Bana yalvardığın için bütün borcunu bağışladım. Benim sana acıdığım gibi, senin de köle arkadaşına acıman gerekmez miydi? Bu öfkeyle efendisi, tüm borcunu ödeyinceye dek onu işkencecilere teslim etmiş.

"Eğer her biriniz kardeşini yürekte bağışlamazsa, göksel Babam da size öyle davranacaktır.^^^

"İşte İncil'in anlatımı bu. Buradaki iki kölenin borçları arasındaki fark konumuzu daha iyi anlamamıza yardımcı olacaktır."

Pitis. "Burada nasıl bir abartma var, anlayamadım;" dedi.

"İsa, bu meselde Tanrı'yı krala, insanlan da borçlu kölelere benzetmiş. Tanrı'nın büyük bağışı karşısında, insanların bağışının hükmü nedir ki... Ama ben bunu bir yana bırakıp iki kölenin borcu arasında bir kıyaslama yapacağım. Şimdi sana kâğıt kalem vereyim, sen bir hesap yap bakalım."

Severyus Baba bir kâğıt verdi. Pitis de çantasından bir kalem çıkardı.

Severyus Baba, "Şimdi İncil'in son sayfalandaki Para Bitimleri Cetveli'ni açalım," dedi.

Pitis o kısmı açtı.

"Evet, şimdi yaz bakalım. 6000 dinar= 1 talant. Birinci kölenin borcu ne kadardı? On bin talant değil mi? Şimdi bu talantları dinara çevirelim. Adamın dinar üzerinden borcu ne olacak?"

Pitis hemencecik hesapladı. "60 milyon dinar."

"Sayfanın en altındaki notu oku bakayım."

Pitis notu okudu: "1 dinar, İsa Mesih'in zamanında vasıfsız işçinin günlük ücretiydi."

"Bu hesaba göre, varın siz birinci kölenin borcunun nasıl bir borç olduğunu hesaplayın. O zamanda bu parayla belki altı yedi milyon koyun alınabilirdi. Adam, yanında bir yıl süreyle 200.000 işçi çalıştırabiliyordu. Karun'dan bile zengin bir köle olmalı ki, ona bu kadar borç verilebilirdi. Bu borcu verebilecek kral da, o devirde belki de dünyada yoktu. Hem olsa bile kime, ne için versin bu kadar parayı? İşte bu abartmalı bir anlatım biçimidir. Hem de İsa'nın ağzından. Gerçi İsa burada şöyle bir mesaj da veriyor: Tanrı'ya olan borcumuz yanında, insandan olan alacağımız devrede kulak bile değildir. Bu öyküyle İsa'nın vermek istediği mesajın özü şudur: Biz insanların, bize yaptıkları kötülükleri bağışlayalım ki; Tanrı'nın da bizi tüm günahlarımızdan bağışlamasını bekleyebilelim. Bu öyküdeki incelik buradadır. Ama ille de İsa'yı ve İncil'i acımasızca eleştirebilmek için, öküze altında buzağı arayan tanrıtanımlar, bu incelikleri gözardı ederler. İsa'nın vermek istediği mesajların ruhunu ve içeriğini görmezden gelirler. Ve kabaca, ve de art niyetle; anlatımdaki sözlerle, kelimelerle uğraşıp dururlar. İnsanların imanlarını sarsmaya, Tanrı'nın doğru yollarından çevirmeye çalışırlar."

Pitis, onaylar bir yüz ifadesiyle Severyus Baba'yı dinliyor, ikna olmuş görünüyordu.

Severyus Baba konuşmasına, "Sözlerimi şöyle özetleyeyim"

diyerek devam etti. "İncil'in yazıldığı devirde; bir şeyin önemini özellikle vurgulamak, dikkat çekmek, akılda kalmasını sağlamak için abartılı ifadeler kullanılırdı. Çağımızda da ara sıra kullanılan bu anlatım tarzına, Hiperbolik anlatım denir. Türkçede tam karşılığı olmadığından, batıda kullanıldığı gibi kullandım bu kelimeyi.

"İncil'de biraz önce zikrettiğimiz örnekler dışında daha pek çok hiperbolik sözler vardır. İsa'nın şu sözleri de hiperbolik öğütlerdir: '*Sağ yanağınıza bir tokat atana öbürünü de çevirin.*' '*Mintanınızı almak isteyeneye abanızı da verin.*'[^][^] '*Düşmanlarınızı sevin.*'^{^^} Bütün bu sözler; aranızda barışın ve iyi ilişkilerin devamı için özveride bulunun ve bu konuda ilk adımı siz atın, anlamına söylenmiş sözlerdir. Eğer bizler bu öğütlerin sözcük anlamlarına takılıp kalırsak, hayatta çok büyük yanlışlar yapabiliriz. İsa'nın öğütlerini zaman ve zemine uygun olarak yorumlayıp yaşamımıza geçirmeliyiz."

Pitis, "Çağımızda bu hiperbolik söylem tarzı pek kullanılmadığından herhalde... O yüzden İncil'i okurken insanın kafası biraz karışıyor. Ama size sorduğum iyi oldu. Artık kafamdaki karışıklık gitti."

"Çağımızda da bu tarz ara sıra kullanılır. Bakın size çok çarpıcı bir örnek vereyim. Atatürk'ün, 'Bir Türk cihana bedeldir' sözü. Bu da hiperbolik bir sözdür. Türkler, Osmanlı İmparatorluğunun yüzyıllar süren gerileme devrinde moralman çökmüşler, kendilerine güvenleri azalmıştı. Atatürk, yeni bir yapılanmayı yeni bir ruhla başlatmak zorundaydı. Önce, Türk insanına özgüvenini kazandırmak gerekiyordu. Atatürk bu sözleri o amaçla söylemiştir."

(1) İNCİL: Matta 5:39

(2) İNCİL: Matta 5:40

(3) İNCİL: Matta 5:44

Severyus Baba'nın bu sözleri üzerine diyecek bir şey bulamadım. İncil'e yapmayı tasarladığım saldırı niteliğindeki eleştiriler artık anlamsız kalacaktı. Severyus Baba kazanmıştı; hem de Pitis'i de kendine çekerek...

O günden sonra Pitis sık sık evimize gelir olmuştu. Ev işlerimizi yapıyor, güzel yemekler pişiriyor, hizmet ediyordu. Severyus Baba, Pitis'in böyle davranmasına önceleri engel olmaya çalıştı. Ama sonunda onun bir baba özlemi içinde olduğunu anladı ve durumu kabullendi. Artık baba kız gibiydiler.

Pitis her yanı kendince düzenledi. İnce ve mahir bir kadın eli, sanki bir sihirli değnek değmişçesine evin havasını değiştirmiş, yaşamımıza renk katmıştı. Amansız hastalığın pençesinde her gün daha da çöken Severyus Baha'ya da bir canlılık gelmiş, biraz olsun kendini toparlar gibi olmuştu.

Pitis'e şimdi hem her zamankinden daha yakındım, hem de her zamankinden daha uzak. Onunla hemen her gün görüşür olmuştum; fakat bedensel birleşmelerimiz artık olmuyordu. Pitis, Severyus Baba'nın evinde değil bir şey yapmak, vücuduna elimi dokunmama bile izin vermiyordu. Tamer'in dükkânında da bir araya gelmiyorduk. Bu yöndeki ilişkilerimize bir kopukluk gelmişti. Bu konuda her yaklaşımımı Pitis, "Lütfen bana zaman ver, kendimi bulmak istiyomm," gibi bahanelerle reddediyordu. Kendimi her geçen gün daha kötü hissetmeye başlamıştım. Bir ziyafet sofrasında oturan, ama tek lokma yemesine bile izin verilmeyen aç insana dönmüştüm. Pitis'le sık sık beraberdim; ama ona hasrettim ve onu dayanılmaz bir şekilde özliyordum.

Bir gün Tamer telefon etti. Akşam saat 20.00'de, Kumka-pı'da, Karides Restaurant'ta buluşacaktık. Tamer, toplantıyı Pitis'e duyurmamam konusunda beni uyardı.

Kararlaştırılan yer ve saatte buluştuk. Behçet Bey, Ayla ve Aydın Kadıköy yakasından; Pitis olmadığı için beş kişi de bizim taraftan toplam sekiz kişiydik.

Bu yemekli toplantı bizim için çok önemliydi. Neler yapmamız gerektiğine bu *gece* karar verecektik. Çünkü artık harekete geçmek zamanı gelmişti.

Behçet Bey, "Hepiniz pasaportlarınızı hazırlayın," dedi. "Bir sorun çıkarsa ben devreye girerim. Amerika vizelerini ben alacağım. Bu konuda sorun çıkmaz. Bizim için en önemli şey, para konusu. Şimdi 250.000 dolar kadar bir para gerekiyor. Bunu en kısa zamanda sağlamalıyız.

"Levhayı İsraili, İstanbul'da teslim edecek. Levha elimize geçince Amerikalıya haber vereceğiz. O da özel yatıyla gelip levhayı bizden alacak. Tabii biz de yüz milyon doları.

"Bu para aramızda anlaşığımız şekilde pay edilecek. İsteyen burada kalabilir; isteyen Amerika'ya gelir. Kimseyi zorlamıyoruz." Behçet Bey bu sözleri bana bakarak söylemişti. Ayrıca, "Ben, senin ve Pitis'in de gelmesini istiyorum," diye ekledi. "Pişman olmayacaksınız. Hem cebinizde paranız olduktan sonra tüm dünya vatanınız."

"Sanırım Pitis'i ikna edebilirim," dedim. "O gelmezse, ben kesinlikle geleceğim."

"Para eline geçinceye kadar ona bir şey söyleme. Parayı görünce tıpış tıpış gelecektir."

Tamer'in para bulma konusundaki plânların konuştuğuk. Behçet Bey bu plânların işleyeceği görüşündeydi. Sonuçta bu iki plânı da eyleme geçirme kararı aldık. Bunların organizasyonlarını Tamer yapacaktı.

Yemek zoraki bir neşe içinde geçti. Behçet Bey hariç; hepimizin, neşeli görünmeye çalışmasına rağmen gerilim içinde olduğu yüzlerimizden okunuyordu. Sanırım içlerinde en gerilimli olan da bendim. Bu mafya tipi işler bana göre değildi. Ayrıca yapacağımız eylemleri de vicdanım onaylamıyordu.

Gece yarısına doğru lokantadan ayrıldık. Biz İstanbul grubu, yarın Tamer'in dükkânında buluşup eylem plânlarını tartışacaktık. Tabii bu toplantıya Pitis çağrılmıyacaktı ve onun haberi bile olmaması gerekiyordu.

Ertesi akşam beşimiz Tamer'in dükkânındaydık. Tamer, dükkânın kapısını kilitledi. İç bölmeye geçtik. Kısa bir hoşbeşten sonra toplantı konusuna geçildi.

Tamer, "Elimizde iki iş var," dedi. "Birisi fidyeye, öbürü şantaj işi. İkisini de bir arada yürütelim diyorum. Kısa bir sürede iki işi birden kotarıp, toz olalım. Ne kadar çabuk toz olursak, o kadar iyi olur"

Hepimiz bu düşüncededeydik. Ne olacaksa bir an önce olup bitsin isiriyorduk. Günler, haftalar sürececek bir gerilimin getireceği stres, kolay dayanılır bir durum olmasa gerekti.

Tamer iki işin de ne şekilde yürütüleceğine ilişkin birer plan yapmıştı. Planları da son derece basitti. Bunun da kendince bir açıklaması vardı:

"Bir plan ne kadar karmaşık olursa, uygulamada o kadar çok hata yapılır"

Onun bu tezine karşı Selda, "Tamer, sen de kırk yıllık mafya babaları gibi konuşuyorsun," dedi. "Şimdiye kadar böyle kaç iş çevirdin?"

Tamer zoraki gülümsedi. "Mafya babalarının konuşma tarzını sen ne kadar biliyorsan, ben de onların eylem tarzlarını o kadar bi-liyorum. Hepimiz de bu konularda az çok bir şeyler bilmek durumundayız. Açık öğretim programları gibi... Televizyonlar hani hani mafya eğitimi veriyor. Açık öğretimde bir lise diploması gerekiyor. Televizyonlar ise mafya eğitimini halka açık yapıyor ve diploma filan da gerekmiyor. Yedisinden yetmişine kadar isteyen televizyonlardan mafya ne yapar, nasıl çalışır, nasıl para toplar, kimlerle iş yapar öğrenebilir..."

Tamer'in bu sözlerine kendimizi zorlayarak gülmeye çalıştık. Ama ancak soğuk soğuk sırtıabildik. Hepimiz, Tamer hariç, içinde bulunduğu gerilimi tavırlarına ister istemez yansıtmaktaydı.

Faruk, "Bu paraları borç olarak bulamaz mıydık?" dedi. "Senet filan versek..."

Tamer ters ters Faruk'a baktı. "Senin vereceğin senedin karşılığı ne olacak? Karşılıksız senede kim para verir? Senin senedini alıp da kıçını mı silecek adam, ipek gibi tuvalet kâğıtları varken..."

Faruk o kadar gergin görünüyordu ki, Tamer'in sözlerine değil gülmek, sırtıamadı bile.

Bir süre sustuk. Şeytan Odası dediğimiz, dükkânın iç bölmesinde bir masa başındaydık. Masanın ortasında kocaman bir siyah mum yanıyordu. Odada başka ışık yoktu. Tamer'in bu toplantıya niçin böyle kasvetli bir hava verdiğini anlayamıyordum. Bu gibi işler pekâlâ elektrik ışığında da konuşulabilirdi. Zaten gerilim içindeydik, bir de masanın ortasında kocaman bir siyah mum... Sanki üstüne tüy dikiyordu içinde bulunduğumuz durumun...

Tamer sıkıntımızı anlamış gibi, "Mumu konsantremiz artsın diye yaktım," dedi. "Kafamızı daha iyi toplanz."

"Önce fidye işini konuşalım. Dediğim gibi plan basit. Telefonu açıp Kâmil Bey'i arayacağım. 150.000 dolar vermezse gözbebeği oğlu Faruk'u derisini yüzerek öldüreceğimizi söyleyeceğim. Bununla da yetinmeyip kendisine de aynı yüzme işlemini uygulayaca-

ğımızı özellikle belirteceğim. Bu durumda iki şıkla karşılaşacağız: Kâmil Bey ya parayı verecek; ya da polise başvuracak. Parayı verirse mesele yok. Polise başvurursa, bu kez de iki şık var: Ya polis bizden kurnaz çıkar ve hepimizi enseler. Ya da enselenmeyiz, ama para da alamayız. O zaman sıfır noktasına döneriz fidye işinde; eli yaş, kıcı kuru..."

"Yakalanırsak hapislerde çürütürüz," dedim.

"Senin gibi korkaklar her işin kötü yanını düşünür. Bu yüzden adım atmaktan bile korkarlar. Belki kazara bir lâğım çukuruna düşüp de boğulurum diye... Merak etme ve korkma! Şu anda zaten lâğım çukurundasın. Ama çıkmak için bir şansın var. Hepimiz aynı durumdayız. Bir çıkış yolu arıyoruz."

Kimseden çıt çıkmıyordu. Tamer konuşmasına devam etti: "Faruk bu süre içinde benimle kalacak. Saçlarını kestirecek ve ortalarda görünmeyecek."

Faruk, "Ne zaman seninle kalmaya başlıyorum?" diye sordu.

Tamer sırttı. "Süre başladı bile. Seni yolda arabayla izledik. Ve üç kişi yanına yaklaşıp, 'Atla arabaya! Yoksa seni delik deşik ederiz,' dedik. Seni zorla arabaya aldıktan sonra, ağzına burnuna ilâçlı mendil kapayıp bayılttık. Şimdi gözlerini açtın. Bir odada, elleri ayakları bağlı bir halde, parke döşemede yatıyorsun. Odada bir sedir. Sedirin üzerinde seni kaçırın üç kişi oturmuş senin ayılmanı bekliyor... Nerede olduğun hakkında en küçük bir bilgin yok. Aynen, ananın karnında nerede olduğunu bilmediğin gibi."

Bu espriye de değil gülmek, sırtamadık bile.

Faruk şoke olmuş gibiydi. "Yani sen şimdi babama telefon mu edeceksin?" derken sesi heyecandan olacak bir tuhaf çıkıyordu; yahut da bana öyle geliyordu.

Tamer umursamaz bir tavırla, "Tabii," dedi. "Bak telefonu da içeri aldım. Ben konuştuğundan sonra telefonu sana vereceğim. Babanla sen de konuşacaksınız. Hatta yalvarsan iyi olur. Boru mu bu; sonuçta derin yüzülecek." Sonra Tamer bana döndü, "Sen tıpta

okuyorsun. Faruk gibi zürafa kılıklı heriflerin derisi kaç metre kare eder?" diye sordu.

Cevap vermedim. Belki de Tamer bu yersiz esprilerle üzerle-rimizdeki gerilimi azaltmak çabasındaydı. Ama çabaları hiç de işe yarıyor görünmüyordu. Bunu kendisi de anlamış olacaktı ki, Fer-han'a, "Kız, kalk da hafif yollu bir içki servisi yap," dedi. "Daha işe başlamadan millet havlu attı. Behçet Bey de sizleri kalıbınıza bakıp adam sanmış. Hem size benim bir önerim olacak. Eylem anında kıcımıza bez bağlayın da, altınıza kaçırduğınızı bilmesin kimse. Yoksa ayıp kaçır." "

Hiç birimizde çıt yoktu. Ferhan, masanın üzerine bir tabak karışık kuru yemiş koydu. Ancak dörtte biri dolu bir şişe de ne olduğunu bilmediğim bir içki getirdi. Şişenin üzerinde Çince olduğunu sandığım yazılar vardı. İçkinin ne olduğunu merak bile etmedim. Çünkü kafam pek yerinde değildi. Diğerlerini bilmem ama ben, değil gerilim içinde olmak, korku içindeydim. Bu gibi işler bana göre değildi. Ama, "ben bu işte yokum," demeye bile cesaretim kalmamıştı. Çünkü Tamer bu işlerin temel kuralını şu şekilde söylemişti: "İşten çekilen konuşamaz. Bunun da tek garantisi onu konuşamaz duruma getirmek." Tabii bu sözlerin anlamı açıktı. Tamer, "Ölümler konuşmaz" kuralını önümüze koyuyordu ve içindeki ses, bu adamdan korkmam gerektiğini söylüyordu.

Fidye konusunu enine boyuna iki saate yakın konuşup tartıştık. Bu konuda son sözü, gene her zaman olduğu gibi Tamer söyledi: "Gece yarısı Kâmil Bey'e telefon edeceğim. Telefon sırasında hepimiz yanınızda olacaksınız. Duruma göre hareket edeceğiz. Şimdi şantaj konusuna geçiyoruz." Ferhan'a döndü: "Kasetleri getir!"

Ferhan duvardaki bir dolaptan iki video kaseti getirip Tamer'e verdi. Tamer kasetleri ellerinde sallayarak, "Bu kasetler Ha-nife Hanım'm kocasının eline geçerse, kadın şap gibi yandı," dedi. "Altık ölümlerden ölüm beğensin. Kırk katır mı ister, kırk satır mı ister... Kocası olacak geeyik, o kadını yaşatmaz. Bantta kadının ko-

cası hakkında sözleri de var. Öyle sözler ki, evlere şenlik... Seyretmek ister misiniz?"

Ben, "Gerek yok," dedim. "İçinde olardan tahmin etmek güç değil. Kadın kadına ilişki işte..." Hiçbirimizde bant izleyecek hal yoktu.

Tamer bunun üzerine kasetleri Ferhan'a geri verdi. Bu arada kaset hakkında da bir şeyler söyledi. "Bantlarda kadının Ferhan'la çırılçıplak seks sahneleri var. Ferhan gizli kamera ile harikalar yaratmış. Görüntüler çok net; sesler de öyle. Hanife Hanım'a telefon edeceğiz. Ondan da 150.000 dolar isteyeceğiz. Vermezse kasetlerin birer kopyası başta kocası olacak ren geyiği olmak üzere pek çok yere gönderilecek şekilde kadın tehdit edilecek.

"Bu işin nasıl yapılacağını biraz daha açayım. Biz bu işleri yıllardır yapan profesyonel bir topluluğuz. Bir pundunu bulup böyle kasetler yapıyoruz. Bayanın kaseti de bunlar arasında. 150.000 dolar bulup verdiğinde kendisine, kasetlerini yok edeceğimize firma garantisi veriyoruz. Bu para verilmezse kasetler çoğaltılıp, başta kocası beyefendi olmak üzere İstanbul'un kalbur üstü zevatına postalanacak. Kasetlerinin büyük ilgi göreceğine eminiz. Bu konuda pek çok film teklifi alacağına kesin gözüyle bakıyor ve kendisine bundan sonraki sanat hayatında şimdiden başarılar diliyoruz. Tamam mı?"

Ferhan, "Ben bu işten korkuyorum," dedi. "Kasette ben de varım. Kadınlı çırılçıplak seks yapıyorum. Bu şantajın bir ucu da bana giriyor."

Tamer, "Korkma!" diyerek yanında oturan Ferhan'ın omuzu-na kolunu atarak hafifçe kendine çekti. "Kadın parayı verip bu işten sıyrılmak için oltadaki balık gibi çırpınacaktır. Bu konudaki tek korkum, kadının bu kadar parayı bulamayacağı."

Ferhan pek ikna olmuş görünmüyordu. "Parayı bulup vermezse ne olacak?" diye sordu.

"O zaman düşünürüz. Belki pazarlığa gireriz. Ne bileyim işte... Bir şeyler yaparız. Hem bu kasetler yalnız kadını değil, kocasını da duman eder." Adama şantaj yapsak daha da fazlasını alabilirdik.

Selda, "Kocasını niye duman olsun?" dedi. "Fırsat bu fırsat deyip karısını rahatça boşar; kuşlar gibi özgür olur. Kötü mü?"

Tamer, "Sen hiç erkek ruhunu anlamamışsın, Selda," dedi. "Hangi erkek, iki çocuğunun annesi böyle afişe olsun ister? Üstelik kendi erkeklik gururu da iki paralık olacaktır. Utancından insan içine çıkamaz."

"Burası Türkiye," dedim. "Herkes bizim gibi Satanist değil ki böyle şeyleri hazmetsin. Bu gibi durumlarda kadını kıtır kıtır keserler."

Bu sözlerim Ferhan'ı daha da korkutmuştu. Tamer, "Sen hiç korkma! Bana güven. Sana bir zarar gelsin ister miyim?" diyerek bir hayli dil döktü ve Ferhan'ı biraz olsun sakinleştirmeyi başardı.

Tamer ne derse desin, bu ikinci iş bana birincisinden daha tehlikeli görünüyordu. Çünkü adam karanlık bir tipti.

İki iş üzerinde bir süre daha konuştuk. Gerek bu konuşmalar, gerekse aldığımız birkaç yudum içki bizleri biraz olsun rahatlatmıştı. Ama vakit gece yarısına yaklaştıkça yeniden heyecanlanmaya başlamıştık. Tamer ise oralı bile değildi. Saat 24.00'e yaklaşırken bizlere son uyarısını yaptı: "Şimdi Kâmil Bey'e telefon açacağım. Bu telefonda ses yükseltici var. Onun sesini de kendisi burada konuşuyormuş gibi duyacaksınız. Telefonda biz konuşurken sizler hiç ses çıkarmıyacaksınız. Kâmil Bey'i kuşkulandırmısak kapık alamayız. Tamam mı?"

Saat tam 24.00'te Tamer, Kâmil Bey'in telefon numarasını çevirdi. Numara çevrildikten uzunca bir süre sonra telefona cevap verildi.

"Buyrun!"

Tamer boğuk ve etkili sesiyle, "Kâmil Bey, sizi gecenin bu saatinde rahatsız ettiğim için Özür dilerim," dedi. "Uyuyor muydunuz?"

"Hayır, uyumuyordum. Kiminle görüşüyorum? Sesinizi çıkaramadım."

"Kim olduğum önemli değil. Oğlunuz hakkında konuşacağım."

"Ne olmuş oğluma? Bir şey mi oldu?" Kâmil Bey'in sesindeki telâş ve endişe iyice belirgindi.

"Kâmil Bey, oğlunuz için merak etmeyin. Şu anda güven içinde."

"Siz kimsiniz? Mesele ne? Lütfen söyler misiniz?"

"Tabii. Telefonu size fıkra anlatmak için açmadım. Konu şu: Bizim acele 150.000 dolara ihtiyacımız var. Siz bize bu parayı vereceksiniz; biz de size oğlunuzu geri vereceğiz. Polisi bu işe karıştırmak yok. Olay aramızda tatlılıkla halledilecek. Bilmem anlatabildim mi?"

Kâmil Bey'in telefonda bir süre sesi çıkmadı. Konuştuğunda ise sesi bir tuhaftı. Bir anda kontrolünü yitirmiş gibiydi. "Siz kimsiniz? Oğlumla ne ilginiz var? Ne parası istiyorsunuz benden?"

"Medya bizim gibi topluluklara mafia diyor. Oğlunuzla ilişkimize ise adam kaçırma olayı denir. İstedikimiz paraya da fidye derler."

"Benden ne istiyorsunuz? Oğlum size ne yaptı? Koskoca İstanbul'da kaçırarak benim oğlum mu buldunuz?"

"Kâmil Bey, telâş yapmayın! Bunun size de, oğlunuza da bir faydası olmayacak. Sakin olun ve beni dikkatle dinleyin."

Tamer'in bu uyarısı etkisini göstermişti. Kâmil Bey yalvarır bir ses tonuyla, "Buyrun, efendim, sizi dinliyorum," dedi. "Ben öyle zengin biri değilim. Emekliyim ben. Biraz da kira gelirim var. Başka..."

Tamer, Kâmil Bey'in sözünü kesti. "Kâmil Bey, beni dinleyecek misiniz?"

Kâmil Bey ses tonunu daha alçaltarak, yumuşak bir sesle, "Buyrun efendim, sizi dinliyorum," dedi.

Tamer ağır ağır konuştu. "Biz sizin kim olduğunuzu çok iyi biliyoruz. Koskoca İstanbul'da sizi seçmemizin nedeni de sizi çok iyi tanıyor olmamız. Karınızı zehirleyip öldürerek mallarına kondunuz. Akıllıca bir davranış. Bu konuda sizi takdir ediyoruz."

"Hayır efendim; ben kimseyi zehirlemedim. Bunu kim söylüyorsa..."

Tamer, Kâmil Bey'in konuşmasını kesti ve azarlar bir ses tonuyla, "Kâmil Bey, sözümü kesmeden beni dinleyin!" diyerek adamı susturup, kendisi konuşmaya devam etti. "Karınızı zehirleyip öldürdüğünüzü ispat edecek deliller var elimizde. Bu deliller polisin eline geçerse hayatınız hapiste noktalanır. Ama bizim polisle işimiz yok. Karınızın ölmesi de, yaşaması da umurumuzda değil. Biz, sizin bu haksız mal edinmenizden ufak bir avanta almak durumundayız. 150.000 doların sizin için sözü mü olur?"

"Ben bu parayı veremem!" Kâmil Bey'in sesinden ilk şoku atlatıp kendisini biraz olsun toparladığı anlaşılıyordu.

Tamer hiç istifini bozmadı: "Böyle üzücü durumlarla ilk defa karşılaşmıyoruz. Biz her ihtimale hazırız. İşimiz bu... Oğlunuzu öldürürüz. Ama işten safra atıp kurtulacağımızı da sanmayın. Sizi de sağ bırakmayız. Bu işlerin raconu budur. Bunu bu yaşa kadar öğrenmemişseniz, bu dünyayı boşuna çiğnemişsiniz. Böylece bu dünyadan iki kişi eksilmiş olur. Zaten dünya çok kalabalık."

Tamer'in bu sözleri hemen etkisini göstermişti. Kâmil Bey'in ses tonu değişti. "Kardeşim, ben size ancak..." diye başlıyordu ki, Tamer onu susturdu.

"Kısa kesin. Kâmil Bey; masal dinlemeye vaktim yok. Vakit hayli geç oldu. Telefonu kapıyorum. Sizi tekrar arayacağım. Bu gece iyice düşünün. Polise haber vermeyi aklınızda bile geçiräteyiii-

İşe polisi kanştırırsanız, artık geri adam atamazsınız. Pişman olsanız bile, durum artık kontrolünüzden çıkmış olacaktır. Ne demek istediğimi anladınız mı?"

"Anladım, efendim. Telefonu kapatmayın. Konuşalım."

"Parayı hemen verebilecek misiniz?"

"Oğlum nerede? Ona bir şey yapmayın... Bu para da çok..." Kâmil Bey'in sesi gene değişmişti. Yeniden panik havasına girdiği belli oluyordu.

Tamer, "Şu anda daha fazla konuşmamızın gereği yok," dedi. "Yarın saat 10.00 sularında sizi arayacağım. Bu gece iyi düşünün ve telaş yapmayın. İyi geceler!"

"Oğlum?"

"Oğlunuz iyi. Yarın onunla sizi konuşuracağım. İyi geceler!"

Tamer telefonu kapattı. Telefon konuşmasına kadar gittikçe artan bir şekilde hissettiğimiz gerilim birden azalmış, sanki rahatlamıştık. Tamer'in de yüzü gülüyordu. Anlaşılan o da baştan beri bizler gibi gerilim içindeydi; ama bu durumunu ustalıklı gizlemesini bilmiş, bize hissettirmemişti. Faruk'a döndü, "İçin artık rahat etsin," dedi. "Baban artık bu parayı ipotekle filan bulup buluşturur. Biz de levha satılınca aldığımız parayla, babanın verdiği için iki katını ona geri öderiz. Bu olay da tatlı bir sonla noktalanmış olur."

Faruk, "Babamı yarına kadar uyku tutmaz," dedi. "Keşke telefonu hemen kapatmasaydın. Belki de bu gece anlaşır, bir an önce stresten kurtulurduk."

Tamer aynı fikirde değildi. "Böylesi daha iyi," dedi. "Yarın sen de babanla konuşacaksın. Bunun da önceden bir provasını yapmalıyız ki, açık vermeyelim. Çünkü baban vermem diye diretirse, yapacak bir şey yok. Sonuçta bizimkisi kurusıkı bir şantaj. Tuttura-mazsak seyreyle rezilliği."

"O durumda bir daha babamın yüzüme bakamam. Artık evine de ayak basmamam gerekir." Bu sözleri söyleyen Faruk oldukça kaygılı görünüyordu.

Tamer bu konuda fazla konuşmak istemiyordu. "Fidyeye konusu bugünlük bu kadar," dedi. "Bu arada Hanife Hanım konusunu da pas geçmeyelim. O konu daha da karmaşık."

Gerçekten Hanife Hanım konusu daha karmaşıktı. Ferhan, Hanife Hanım'ın kızlarının derslerine yardım ediyor; kocası dışarıda olduğu günler Hanife Hanım'ın evinde kalıyordu. Kocasını bu durumdan memnundu. Ferhan'ın, kendisi evde olmadığı zamanlar ka-rısına can yoldaşı olduğunu düşünüyor ve içi rahat ediyordu. Bir ara karısı ve iki kızını Ferhan'la birlikte Antalya'ya iki haftalık bir tatile göndermiş; bu arada kendisi de yurt dışına çıkmıştı. İşte ne olmuşsa bu tatil sırasında olmuştu. Ferhan bu fırsattan faydalanıp kadınla olan sapık ilişkilerini videoya kaydetmeyi becermişti.

Sabah saat dokuz sularında Hanife Hanım'a telefon edilecekti. Kadının kocası evde yoktu; kızları da bu saatte okula gitmiş olurlardı. Telefon etme işini Tamer önce benden istediye de, benim sesimi tanıyabilir, diye sudan bir bahaneyle kendimi bu işten sıyırardım. Tamer de fazla ısrar etmedi. Bu iş Faruk'un üzerinde kalmıştı. Bu şekilde karar verildikten sonra Tamer, telefonda nasıl konuşması gerektiği konusunda Faruk'u iyice hazırladı.

Sabahleyin acele bir kahvaltı yaptık. Buna kahvaltı yapmak denirse... Aslında hiçbirimizin canını bir şey yemek istemiyordu. Ama Tamer, "Aç ayı oynamaz, sıkı bir kahvaltı yapalım," diyerek ısrar etmiş; bunun üzerine herkes zoraki bir şeyler atıştırmıştı.

Saat 09.00'da Faruk, Hanife Hanım'a telefon açtı. Telefona hizmetçi kadın çıkmıştı. Tamer bu ihtimali de önceden hesaplamış, Faruk'a bu durumda ne şekilde konuşması gerektiğim de öğretmişti. Bu yüzden Faruk falso yapmadı.

"Hanımefendiyi verir misiniz?"

"Kim arıyor diyeyim?"

"Şule'nin beyi olduğumu söylersiniz. Lütfen."

Az sonra telefona Hanife Hanım gelmişti; yükselticiden yon-

tulmamış sesi duyuldu. "Buyrun, beni aramışsınız. Şule Hanım'ı hatırlayamadım, ama..."

"Hatırlamanız da gerekmiyor. Sizinle konuşacağımız konu şu: Siz üç hafta kadar Önce Antalya'da Okyanus Otel'de kaldınız."

"Evet kaldık. Ne olmuş?"

"Yanınızda iki kızınızdan başka bir de genç bayan vardı."

"Sen kimsin? Bunlardan sana ne? Ne diyeceksen çabuk de, yoksa telefonu kapıyorum."

Faruk telefon kapanmadan acele edip bombayı patlatması gerektiğini anlamıştı. Sözü fazla uzatmadı. "O kızla ilişkinizi videoya aldık. Şu anda bu kaset elimizde. Size bu..."

Faruk sözünü tamamlayamadı. Hanife Hamm telefonu kapatmıştı. Faruk şaşkın, "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

Tamer, "Hiçbir şey olacağı yok," dedi. "Kadın şoke oldu. Kendini toplaması için biraz zaman gerekebilir. Bir saat kadar sonra tekrar ararsın." Sonra Ferhan'a döndü. "Sen bugün Hanife Hanım'a gidiyorsun. Her zamanki gibi. Senin hiçbir şeyden haberin yok. Kadın bu telefon konuşmasını sana anlatacaktır Paniklemiş gibi kendini dağıtırsın. Sonra kendini toplamış gibi yapar, kadına akıl verir, onu yönlendirirsin. Sana fazla bir şey söylemeye gerek yok. Sen ne yapacağını bilirsin. Konuştuğumuz gibi... Haydi fırla!"

"Korkuyorum, Tamer. Başıma çorap örülmesin?"

"Hiç korkma! Nasıl davranman, neler söylemen gerektiğini biliyorsun. Kadını yönlendirmeye bak. Herhangi bir beklenmedik duruma çıkarsa kafanı kullanıp sıyrırsın. Sen akıllı bir kızsın. Öyle kolay kolay faka basmazsın. Sana güveniyorum." Tamer bu sözlerle Ferhan'ı, Hanife Hanım'ın evine gönderdi.

Ferhan gittikten sonra hep birlikte dükkândan ayrıldık. Dükkândan ayrılmadan önce Tamer bir makasla Faruk'un saçlarını kısaltmayı da unutmadı. Dördümüz doğruca Yenikapı'daki sahil boyu parkına gittik.

Sabahın bu saatinde parkta pek az insan vardı. Onlar da genellikle geceyi parklarda, orada burada geçiren berduş takımından insanlar...

Bir kanepeye oturduk. Tamer yanımda bir cep telefonu getirmişti. Telefonun sesini ayarlamış, bizim de konuşmaları duyacağımız şekilde volümü yükseltmişti. Saat 10.00 sularında Kâmil Bey'e telefon açtı.

Kulağımızı telefona vermiştik. Telefondan Kâmil Bey'in sesi duyuldu. "Buyrun, efendim!"

"Evet, Kâmil Bey. Bütün gece düşündünüz. Kararınız?"

Kâmil Bey'in yorgun ve bezgin sesi cep telefonundan bile belli oluyordu. "Bu parayı bulamam ben," dedi. "Belki 50.000 dolar bulurum."

"Kâmil Bey, şaka mı yapıyorsunuz? Bizler bu para için böyle işlere girer miyiz sanıyorsunuz? Aslında 150.000'e bile oğlunuza acıdığımız için razı olduk. Size oğlunuzu vereyim. Kendisiyle de konuşun. Veriyorum."

Tamer telefonu Faruk'a verdi. Faruk ağlamaklı bir sesle, "Baba!" dedi. "Abilerim seninle konuştular, baba. Ben ne diyeyim? Hayatım senin elinde." Faruk konuşurken sesine bitkin bir ifade vermeye çalışıyordu. Bunda oldukça da başarılı olduğu söylenebilirdi.

"Nasıl kaçırdılar seni? Sen o zaman..."

Tamer, telefonu Faruk'un elinden kaptı. Sert bir ses tonuyla, "Kâmil Bey, telefonu oğlunuza, sohbet edin diye vermedim. Sesini duyun ve şu anda hayatta olduğunu bilin diye verdim. Kararınızı bekliyoruz. Uzun uzun sohbet edecek, pazarlık yapacak halimiz yok. Tamam mı?"

"Parayı aldıktan sonra oğlumu teslim edeceğinize nasıl inanayım? Hem gerçekten bu kadar parayı bulamam ben.. Biraz anlayışlı olun!"

"Kâmil Bey, uzun etme. O kadar malın var, karından kalan. Haydan gelen huya gider. Sen de bu haram maldan bir kısmını verir, rahatlırsın. Tamam mı?"

"Ancak 70.000 bulurum. O da bin zorlukla. Biraz anlayış gösterin. Bizim size hiçbir kötülüğümüz olmadı."

"Öldürdüğün kadının da sana bir kötülüğü olmamıştı..."

Kâmil Bey biraz durdu; sonra yalvarır bir sesle, "O kadın zaten yaşlıydı, hastaydı," dedi. "Benim oğlum daha genç ve bu işte hiçbir kusuru yok. Hem o..."

"Kâmil Bey, uzun etmeyin! 150.000 doları verecek misiniz, vermeyecek misiniz? Tek kelime; evet mi, hayır mı?"

"Efendim, ben bu kadar parayı bulamam. Ha deyince mülk satılmaz. Ölmüş fiyatına gider. İpotek karşılığı para almaya kalksam, onun da astarı yüzünden pahalı olur. Beni yıkarsınız. Bu 150.000 bana 300.000 olur. İnsafınıza sığmıyorum." "Siz şimdi bu parayı vermem mi diyorsunuz?"

"Vermem demiyorum. Verecek durumum yok diyorum. Merhametinize sığmıyorum."

"Son sözüünüz bu mu?" Tamer bu cümleyi öyle bir şekilde söylemişti ki, Kâmil Bey'i görmediğimiz halde, bir anda büyük bir panik içine düştüğünü sesindeki ani değişiklikten anlamıştık. Tamer ses tonuyla, konuşma tarzıyla telefondaki Kâmil Bey'i iyice etkilemiş, sanki uzaktan esir almıştı. Buna hiç kuşku yoktu.

"Efendim, ben elimden geleni yapayım. Akşam beni bir ararsanız... Ben şimdi para bulmaya çıkıyorum. Oğluma bir şey yapmayın."

"Bu konuda bize güvenin. Bu arada sizi son kez uyarıyorum. Sakın bir yanlışlık yapmayın! Ne demek istediğimi anladınız mı?"

"Anladım efendim. Bu hususta da siz bana güvenin. Zaten o kadının ahı bu. Allah çıkarıyor sonunda. Ne diyeyim?"

"Peki, Kâmil Bey. Sizinle bu işi tatlıya bağlayacağız. Fazla üzülmeyin! Akşam sizi arayacağız. İyi günler!" Tamer telefonu ka-

pattı. Ellerini oguşturarak, "Kâmil Bey işi büyük ihtimalle istediğimiz gibi sonuğlanacak," dedi. Sonra Faruk'a döndü. "Sen Şimdi Hanife Hanım'ı tekrar ara bakalım."

Faruk biraz buruktu. "Babama karşı daha saygılı ol, Tamer," dedi. "Ne de olsa o benim babam. Onu daha fazla zorlamayı da istemiyorum. Her Şeyin bir sınırı var. Sınırı açmayalım."

Tamer, Faruk'un bu ıkışma oldukça bozulmuştu. Ama hiç renk vermedi; yumuşak bir sesle, "Seni çok iyi anlıyorum, Faruk," dedi. "söz konusu olan baban... Ama sen söyle, başka çaremiz var mı? Hem biliyorsun; babandan aldığımız paranın iki mislini ona geri ödeyeceğiz. Sen istersen bunu e, dörde katlayabilirsin. Eğer böylece için rahat edecekse..."

Faruk biraz olsun yumuşamış gibiydi."Neysel, bu konuyu kapatalım," dedi. "Ama babamı ille de 150.000 diye zorlamaya karşıyım. Őıp diye bu parayı bulması kolay mı? Herkes eşit olarak katkıda bulursa sorun kalmayacak." Bana döndü. "Ekrem, sen hiçbir "katkıda bulunmuyorsun. Herkes kurup dğmlesin, sofrayı hazırlasın; sen de gel ziyafete kon, öyle mi?"

"Eğer beni aranızda istemiyorsanız, çekip giderim," diye Faruk'a sertçe karşılık verdim. "Ben size para bulurum diye bir söz vermedim. Bankada bir miktar param var. Toputopu birkaç bin dolar karřıhđı. En fazla verebileceğim para da bu."

Tamer, Faruk'la tartışmamızın uzamasını, "Bırakın ağız dalaşını da işimize bakalım," diyerek nledi, Faruk'a da, "Sen de sakın ol!" dedi. "Bu orbada herkesin tuzu olacak; merak etme. Onun da sırası gelecek. Sen Şimdi Hanife Hanım'ı ara bakalım."

"Buyurun, beyefendi," dedi.

Faruk azarlar gibi, "Telefonu suratıma kapattınız," dedi. "Böyle şeyler hiç hoşuma gitmez. Kafam bozuldu. Birkaç kez kocanızı aradım, ama ulaşamadım. Nerede kocanız?"

"Elinizi ayağınızı öpeyim kocamın haberi olmasın. Beni kıtır kıtır keser... Çocuklarım var. Onlara acıyın! Ne olur!"

"Peki, Hanife Hanım. Anlaşılan sizinle anlaşabileceğiz."

"Ne olur, kocam duymasın..."

"Merak etmeyin. Sizinle anlaşacağız ve kasetler yok edilecek. Bir daha da hiç kimse sizi bu konuda rahatsız etmeyecek."

"Sağ olun! Benim öyle bir tahsilim ne yok... Bir cahillik ettim. İtten köpekten pişmanım. Ne olur, yalvarıyorum..." Hanife Hanım ağlamaya başlamıştı.

"Sakin olun, hanımefendi! Bu, o kadar korkulacak bir durum değil. Biz ne kasetler çektik... Bilseniz aklımızın çivileri oynar. Kimler, kimlerle... Sizininki onların yanında süttten çıkmış ak kaşık gibi temiz kalır. Üzülmeyin!"

Hanife Hanım birkaç kez burnunu çektikten sonra, "Sağ olun, eksik olmayın," gibi klişe sözlerden başlayıp birbiri ardından Fa-ruk'a hayır duaları etmeye başladı.

Üzerimizdeki gerilim tamamen gitmiş, rahatlamıştık. Yüzlerimiz gülüyordu. İşler umduğumuzdan da iyi gidiyordu.

Bir süre bu gereksiz konuşmalar devam ettikten sonra Faruk istenilen parayı söyledi. "150.000 dolar!"

Kadın rakamı duyunca iyice dağıttı; yeniden ve bu kez katıla katıla ağlamaya başladı. Hıçkırıklar arasında kesik kesik konuşuyordu:

"Ben eksik etek, bu parayı nereden bulup vereyim?.. Gidip köprüden kendimi atayım... Başka yolum yok..."

Kadının bu şaşkın hali, Faruk'u da şaşırtmıştı. Ne söyleyeceğim bilemiyordu. Bunun üzerine Tamer işaret etti ve Faruk telefonu kulağından uzaklaştırdı; Tamer'e doğru kafasını uzattı. Bu arada

Tamer, Faruk'un kulağına bir şeyler fısıldadı.

Faruk telefonu tekrar kulağına koydu ve, "Bakın, Hanife Hanım," dedi. "Böyle ağlayıp zırlayarak bir yere varamazsınız. Köprüden atlamaya gelince: Bu sizin bileceğiniz iş. İsterseniz fezadan atlayın. Biz bu parayı sizden, sizin iyiliğiniz için istiyoruz. Size acıdığımız için..."

"Bu nasıl acımak, kardaşım? Ben kadın başıma bu parayı nereden bulayım?"

"Hanife Hanım, sözümü kesmeden beni dinleyin. Yoksa sizin için iyi olmaz. İstesek biz bu kaset karşılığı kocandan bir milyon dolar bile alırız. Adam, şerefim, namusum iki paralık olmasın diye bu parayı bir kalemde verir. Ama sizi de o biçim eder. Yalan mı?"

Hanife Hanım hıçkırarak ağlamaktan cevap veremedi. Faruk devam etti. "Siz şimdi şoke olmuş durumdasınız. Telefonu kapayayım. Sonra sizi tekrar ararım. Yalnız şimdi beni iyi dinleyin! Sizi aradığım zaman, 'Ben Şule Hanım'ın beyiyim. Siz Şadiye Hanım mısınız?' diye arayacağım. 'Evet, benim' dersanız, yalnız olduğunuzu ve telefonda rahatça konuşabileceğimizi anlayacağım. Koca mız evdeyse veya uygunsuz bir durum varsa, 'Yanlış numara,' der, kaparsınız. Ben anlarım. Tamam mı?"

"Tam anlayamadım. Kafam yerinde değil. Hele bir daha söyleyin."

Faruk tekrarladı.

"Evet, anladım. Kocam daha üç gün evde yok. Hizmetçiye de alt katta iş verdim. Ayak altında dolaşmasın diye. Şimdi konuşalım. Amma ne olur benden çok para istemeyin. Bir cahillik ettim. Kusu-rumu bağışlayın! Helâlinden 20.000 dolar versem? Ne olur?"

Faruk güldü. "Siz hele düşünün. İstedığımız parayı kesinlikle bulmalısınız. Yaın sizi gene bu saatlerde arayacağım. İyi günler!"

Faruk telefonu kapattı.

Tamer, "Ferhan şimdi ağzından girer burnundan çıkar, kadını yola getirir," dedi.

"Ya kadın bu parayı bulamazsa ne olacak?" demekten kendimi alamadım.

Tamer güldü. "Amma da karamsarsın, Ekrem. Bulamazsa ne yapalım? Bulduğu kadarını alırız. Bu para da sanırım istediğimize çok yakın bir miktar olacaktır."

Selda, "Umalım öyle olsun!" dedi. "Kâmil Bey de su koy verirse... O zaman herhalde banka soymaktan başka çaremiz kalmaz."

Tamer, "Aydın da dahil, bizim bulmamız gereken para 250.000 dolar civarında bir para. Bunun 200.000 kadarını bizim grup bulmalı. Kâmil Bey ve kadından yüz ellişer istedik ki, bu paraları alamazsak bile neticede 200.000'e yaklaşalım. Bu paranın üstünü Aydın tamamlayabileceğini söylüyor. Daha da eksikimiz olursa Ekrem ve Pitis'in bankadaki paraları yardımımıza yetişir."

"Ben bankadaki paramı son santimine kadar çeker veririm," dedim. "Ama Pitis için bir garanti veremem."

Tamer, "Doğru," dedi. "Pitis şu sıralar serseri mayın gibi ortalıkta dolaşıyor. Umarım başımızda patlamaz."

Selda, "Pitis kendine bir yurt bulmuş," dedi. "Sanırım ya bugün, ya da yarın yurda taşınacak."

"Benim bundan haberim yok," dedim.

Tamer, "Sen Pitis'i şu işleri halledinceye kadar boş bırakma," dedi.

Bugünlük grup olarak yapacak başka işimiz yoktu. Kâmil Bey'le akşam telefonla konuşulacaktı. Bu konuşmada hepimizin bulunması gerekmiyordu. Konuşmayı Tamer yapacaktı.

Yarın saat 9.00'da Gülhane Parkı'nda buluşmak üzere anlaştık.

Saat 14.00 sularında eve gittim. Severyus Baba oldukça rahatsız görünüyordu. Geceyi nerede geçirdiğimi sormadı.

"Pakize hiç uğramadı mı?" diye sordum. Uğramamıştı.

Sultanahmet'te kaldığı eve telefon ettim. Telefona Selda çıktı. Pitis'in özel bir yurda taşındığını söyledi. Bir saat kadar önce

evden ayrılmış, vedalaşmak için Ferhan'ın gelmesini bile beklememişti. Selda'dan Pitis'in kaldığı yurdun telefon numarasını aldım. Yurda telefon ettim. Dışarıda olduğunu söylediler. Beni araması için not bıraktım. Severyus Baba'yla biraz sohbet ettikten sonra odama geçip yatağıma uzandım. Geceyi neredeyse uykusuz geçirmiştım. Yatağıma yatar yatmaz uyudum.

Kapının çalınmasıyla uyandım. Severyus Baba kapıdan, "Pakize seni arıyor," diye seslendi. Hemen telefona koştum.

Konuşmamızda, bana haber vermeden yurda çıktığı için Pitis'e sitem ettim. Özür diledi. Yarın öğleden sonra bize geleceğini söyledi. Yarın grubumuzla birlikte olmak zorundaydım. Onlardan ne zaman ayrılacağımı da şimdiden söyleyemezdim. Pitis, "Önemli değil," dedi. "Ne zaman gelersen gel. Ben yarın akşama kadar sizdeyim. Evinizde sıkı bir temizlik yapmayı çoktandır istiyordum. Bir türlü olmadı. Bu gelişimde hem temizlik yaparım, hem de size güzel yemekler hazırlarım."

"Ben temizlikten, yemekten çok seni istiyorum."

Pitis bu sözümü duymazdan geldi. "Haydi, yarın görüşürüz. İyi akşamlar!" dedi ve telefonu kapattı. Severyus Baba, mutlu görünüyordu. "Yarın Pakize Kızım burada," derken fersiz gözlerinin içi gülüyordu.

Severyus Baba iyice çökmüş, bir iskelete dönmüştü. Devamlı yatıyor, dışarıya hiç çıkmıyordu. Bir şey gerektiği zaman ben gidip alıyordum. Her sabah odasına gidip, hâlâ yaşıyor mu diye bakar olmuştum.

Ertesi gün saat **09.00'da** Gülhane Parkı'nda buluştuk. Dün olanları öğrendim.

Tamer akşam Kâmil Bey'le konuşmuş, tutar konusunda anlaşmaya varmışlardı. Kâmil Bey 90.000 dolar ödeyecekti. Bu parayı toparlaması için de kendisine beş gün süre verilmişti. Bu durumda Kâmil Bey sorunu beş gün süre ile buz dolabına kaldırılmış oluyordu. Şimdi önümüzde Hanife Hanım konusu vardı.

Dün sabah, Hanife Hanım'a açtığımız ilk telefonda on, on beş dakika sonra Ferhan, kadının evinde olmuştu. Hanife Hanım kelimenin tam anlamıyla şoktaydı. Durumu anlamasın diye hizmetçiye alt katta uyduruk bir iş çıkarmış, kendisi üst katta yalnız kalmıştı.

Ferhan'a önce verip veriştirmiş, "Bütün bunları başıma sen getirdin!" diye dövmeye bile kalkmıştı. Ama Ferhan durumu iyi idare etmiş, dayaktan kurtulduğu gibi Hanife Hanım'la aynı çıkmazda olduğuna onu inandırmıştı. Sonuçta kasette Ferhan'ın kendisi de vardı. Kaset ortaya çıkar fakültede birilerinin eline geçerse, öğrenim hayatı biterdi. Hele ailesinin eline geçmesi çok daha kötüydü. Bu durumda başına gelecekleri düşünmekten bile korkuyordu.

Böylece biri içten, öbürü rol icabı, karşılıklı bir süre ah vah ettikten sonra, durumu ne şekilde kurtaracaklarını düşünmeye başlamışlardı. Adamlar şantaj yapıyorlardı. Bu tip şantajlar; zenginlerden, sanatçılardan, politikacılardan para koparmak için yapılırdı. Hanife Hanım'ın bir korkusu da, para verilse bile bu şantajların ardı arkası kesilmemesi ihtimaliydi. Ferhan onu bu konuda rahatlatmıştı. Para ödenince kasetler kesinlikle yok ediliyordu. Adamların çalışma tarzı böyle idi. Bu konuda kesin garanti vermeseler, bir da-

ha kimseden şantajla zırnık alamazlardı. Kendilerine göre bir piyasa oluşturmuşlar; bu piyasada güven sağlamışlardı. Para ödeniyor ve iş bitiyordu.

Hanife Hanım'm asıl sıkıntısı, kendisinden yüksekçe bir miktar isterlerse bunu nasıl ödeyeceği konusuydu. Kocasını herhangi bir haciz, el koyma gibi durumlardan en az zararla yakayı sıyrabilmek için uyanıklık yapmış; karısının üzerine pek çok gayrimenkul almıştı. Bunların değeri istenebilecek her tutarı onlarca kez katlayabilirdi ama... İşin bir de aması vardı. Kocasını hesap sorduğunda ne cevap verirdi? Asıl sorun buydu.

İkinci telefon geldiğinde Ferhan kadının yanibaşındaydı. Hanife Hanım istenen parayı duyunca şok olmuştu. 50.000 dolar civarında bir ödemeyi göze almış; pazarlığa da 20.000'den başlamayı planlamıştı. İstenecek para 150.000 olunca işler iyice sarp sarmıştı. Bu parayı ne yapsa kocasından gizli veremezdi. Hanife Hanım için para sorun değil, kocası sorundu. Kocasından çok korkuyordu.

Selda, "Şimdi ne olacak?" diye sordu. "Acaba 50.000'e fit olup bu işten sıyrarsak mı? Bakarsın, yüzümüze gözümüze bulaştırır, bu paradan da oluruz. Tabii kodesi boylamak da işin cabası..."

Gerçekten de durum hiç iç açıcı değildi. Tamer bile kara kara düşünmeye başlamıştı. Sonunda, "Ferhan, sen bugün de Hanife Hanım'a gidiyorsun," dedi. "Miktarı biraz daha yükseltmesi için onu ikna etmeye çalış."

"Zor. Kadın kocasından çok korkuyor. Biraz daha üzerine gidersek bir çılgınlık yapabilir."

"Neyse... Sen şimdi kadına git. Artık ne koparabilirsek. Ne yapalım, bu işler o kadar kolay değil tabii."

Ferhan gittikten sonra bir süre parkta dolaştık. Sonra parktan çıkıp Sarayburnu'nda sahil kenarına gittik. Faruk biraz tedirgindi; bir tanıdık görür diye korkuyordu.

Saat 11.00'de Faruk, Hanife Hanım'a telefon açtı. Hanife Hanım dünkü şoku atlatmış gölinüyordu. "En fazla elli bin veririm,"

diyor, başka bir şey demiyordu. Rakamı 70.000'e çıkarıncaya kadar Faruk'un göbeği çatladı. Sonunda anlaşmaya varıldı. Kadın üç gün sonra Cuma günü parayı teslim edecekti.

Tamer, "İşler kötü," dedi. "Kâmil Bey'den 90.000, Hanife Hamm'dan da 70.000, eder 160.000. Aydın'la telefonda konuştum. O da en fazla 30.000 diyor. Hepsini toplasan iki yüz bile tutmuyor."

Faruk daha da karamsardı. "Aydın 30.000 bulsun dişimi kira-nm," dedi. "Tekstil piyasası karışıkmiş. Bu yüzden babası bankalardan parasının çoğunu çekmiş. Senetle sepetle işleri yürütmeye çalışıyormuş."

Tamer kara kara düşünüyordu. Sonunda, "Çocuklar, sizler de biraz düşünsenize!" diyerek hafif yollu çıktı. "Koyun değilsiniz ya..."

Selda ellerini iki yana açarak, "Bende fazla bir para yok," dedi. "İçimizde paralı bir tek Pitis vardı. O da kafesten uçtu."

Tamer'in birden gözleri parlamıştı. Gözlerini bana dikerek, "Pitis'in bankada epey bir parası var; buna eminim," dedi.

Gözlerimi Tamer'in bakışlarından kaçırdım. Pitis'in parasının konu edilmesinden rahatsız olmuşum.

"Ne kadar parası olduğunu hiç sormadım. O da söylemedi."

Ama Tamer kafasını takmıştı bir kere. "Ekrem, ne yaparsan yap! Pitis'in parası bize gerekli. Onun çok parası olduğunu biliyo-mz. Sen de biliyorsun. Ne yap, yap Pitis'i kandır. Ondan bu parayı al!" Bir süre düşündükten sonra, "Şu anda senin yapacak bir işin yok bizimle. Kâmil Bey'le, kadını bağladık. Aslında bugün hiçbirimizin bir işi kalmadı. Sen Pitis'e git!" diyerek bu konudaki son sözünü söyledi. Artık topu bana atmıştı.

"Pitis bugün bize gelecek," dedim.

"Göreyim seni, Ekrem! Ne kadar zor durumda olduğumuzu tekrar tekrar söylememe gerek yok."

"Biliyorum. Elimden geleni yaparım."

Hiç vakit geçirmeden eve gittim. Severyus Baba odasındaydı. "Nasılsın? İyi misin?" gibilerden beylik hal hatır sorularından sonra ayaküstü bir şeyler atıştırdım.

Pitis'in gelmesine daha iki saat vardı. O gelmeden biraz kendime çeki düzen vennek istiyordum. İki günlük stres ve uykusuzluk beni duman etmişti. Bu halimle onun karşısına çıkmak istemiyordum. Duş alıp traş olduktan sonra yatağıma uzandım. İyi bir siestaya ihtiyacım vardı.

Yatağıma uzandıktan az sonra derin bir uykuya dalmışım. Uyandığımda saate baktım: 18.35.

Hemen yataktan fırlayıp giyindim. Odamdan çıkıp oturma odasına gittim. Pitis odada, Severyus Baba'yla birlikteydi.

Severyus Baba beni görünce gülümsedi. "Gel bakalım, Ekrem. Amma da uyurmuşsun."

"Niçin uyandırmadınız?"

Pitis, "Öyle derin uykudaydın ki, uyandırmak istemedim," dedi. Kalktı yanıma gelip yüzüme hafif bir öpücük kondurdu.

"Anlaşılan geleli çok olmuş. Baksana her şey tiptop..."

"Abartıyorsun Ekrem. Biraz ortalığı topladım. Yemekleri hazırladım. İşlerim şimdilik bitti sayılır. Severyus Baba'yla oturmuş sohbet ediyorduk."

Severyus Baba, "Bizim sohbet de bitti sayılır," diyerek odasına gitmek üzere ayağa kalktı. "Ben de odama gidip biraz uzanayım. Yemek yiyeceğimiz zaman kızım beni çağırır."

"Otursaydınız, Severyus Baba," dedim.

Severyus Baba oturmak niyetinde değildi. Bizi baş başa bırakmak istediği belliydi. Odasına çekildi. Biz de benim odama geçtik.

Odaya girince kapıyı kapamak istedim, Pitis engel oldu. "Bırak kapı açık kalsın. Severyus Baba yanlış şeyler düşünsün istemiyorum."

"Nasıl istersen," dedim. Ama biraz bozulmuştum.

Pitis de bozulduğumu anlamıştı. "Ekrem, kendimi bulmam için senden bir süre istemiştim; unuttun mu?" diyerek havayı yumuşattı.

Bir süre yeni taşındığı yurttan ve yurttaki oda arkadaşların-dan konuştuk. Pitis orada evde olduğundan çok daha rahat olacağına inanıyordu.

"Yurtta hiç değilse şeytan muhabbetlerinden uzak olacağım," dedi. "Bu bile büyük avantaj."

"Demek bizleri terkediyorsun?" .

"Tamamen değil. Seni özellikle terketmiyorum. Tabii sen beni terketmezsen... Diğer arkadaşların da bu kötü yoldan dönmelerini çok isterim."

"Beni onlardan saymıyorsun anlaşılır. Beni o yoldan dönmüş mü kabul ediyorsun?"

"Şimdilik hayır. Ama altıncı hissim senin bu kötü yoldan bir; gün döneceğini söylüyor. Ve o günü dört gözle bekliyorum."

"Neyse, şimdi bunları tartışmayalım. İskariyot İncili'ne ulaşmak üzereyiz. Lütfen, iyi düşün. Kendine, daha doğrusu ikimize bir şans tanı!"

"Kusura bakma ama, ben bu saçmalıkları onaylamıyorum. Bu işin bir fiyaskoyla bitmesini de yürekten istiyorum."

"Bu işi biz yapmazsak, başkaları kesinlikle yapacak. Hiç değilse bu işten biz para kazansak kötü mü olur?"

Pitis umursamaz bir tavırla, "O halde devam edin," dedi. "Size engel olan mı var?"

Bir iki kez yutkunduktan sonra baklayı ağızımdan çıkardım. "Şu anda bir miktar paraya ihtiyacımız var. Bu konuda senin de

yardımlını istiyoruz. Tabii verdiğin paranın kat kat fazlası sana geri dönecek."

"Ben böyle kara hayallerin, kirli paraların peşinde değilim. Senin de bunlardan uzak olmam istiyomm. Lütfen!"

"Biz bu işin içine girdik artık. Geri dönemeyiz. Hem bu paranın neresi kirli? Kimseden bir şey çalmıyoruz. Bir şey alıyoruz ve bunu satıyoruz."

Pitis biraz düşündükten sonra, "Peki Ekrem, sana tüm paramı vereyim," dedi. Şaşırmıştım. Pitis'in böyle kolay teslim olacağına inanamıyordum.

O da şaşırıldığımı anlamış olacak ki, "Hiç şaşırma, Ekrem," dedi. "O paranın benim için artık bir değeri yok. O parayı harcamak beni rahatsız etmeye başladı. Çünkü o para, beş yılı aşkın metreslik yapmamın bedeli olarak verilmiş bir paraydı. O paradan kur-tulmak istiyorum. Anlıyor musun?"

Başımdan aşağı kaynar sular dökülmüş gibi oldum. Demek Pitis yıllarca bedenini satarak para biriktirmişti! Suratına yumruğu- mu patlatmamak için kendimi zor tutuyordum. Pitis'in bu gizli geç- mişi beni hep rahatsız etmişti. Ama bugünkü, bir rahatsızlığın çok Ötesindeydi. Şoke olmuşum. Başkaları onu parayla kullanmış, ben ise parasız kullanıyorum, diye içimden geçirerek kendimi rahatlat- maya çalıştım. Ama bunda pek başarılı olduğum söylenemezdi! Yüz ifadem hislerimi sanırım gizleyemiyordu. İç halim yüzüme ak- setmiş olacak ki, Pitis manalı manalı yüzüme bakarak, "Ekrem, be- ni gerçekten seviyor musun?" dedi. "Beni kıskanıyorsun. Geçmişimden bile kıskanıyorsun. Yanılıyor muyum?"

Bir süre konuşmadım. Pitis kolumu tutup hafifçe sıktı. "Geçmişim seni çok mu rahatsız ediyor, Ekrem? Geçmişimi merak mı ediyorsun?"

"Senin bu metreslik kariyerini senden dinlemek istiyorum!" derken sesimin oldukça sert çıktığının farkındaydım.

"Peki Ekrem, anlatayım." Tuttuğu kolumu bırakmamıştı. Kolumdan çekerek beni masanın yanındaki iskemleye oturttu. Kendi de karşımda bir iskemleye oturdu. Gözlerimin içine bakarak, "Bugün sana anlatacaklanımı şimdiye kadar kimseye anlatmadım, anlatamadım," dedi. "Biliyor musun; içimde öyle bir his var ki, anlatırsam rahatlayacağım. Buna ihtiyacım var."

"Seni dinliyorum, Pitis. Lütfen her şeyi anlat! Anlattıkların aramızda kalacak. Buna kuşkun olmasın."

"Beni evlât edinen karı kocadan daha önce bahsetmiştim, biliyorsun," diye anlatmaya başladı: "Anne olarak kabul ettiğim Sa-cide Hanım ölünce bende tam bir panik başlamıştı. Benim dum-mum ne olacaktı? On dört yaşındaydım. Anadolu lisesine gidiyordum. Acaba Kadir Bey beni okuldan alır mıydı? Ya, yeniden evlenirse; evlendiği kadın evde beni bir fazlalık olarak görmeyecek miydi? Belki de okula gitmeme izin vermez, evde hizmetçilik yaptırırdı. Şaşkındım, korkuyordum... Bu arada Kadir Bey'e elimden geldiğince hizmet etmeye çalışıyor, karısının yokluğunu hissettir-memeye uğraşıyordum. Okul, derslerim, temizlik, yemek, bulaşık... Hangi birine yetişeceğimi şaşırılmışım. Ama hiç şikâyet etmiyordum. Hiç değilse başkalarının gerçek babam sandığı birinin kanadı altındaydım.

"Zamanla Kadir Bey, bana eskisinden daha iyi davranmaya başlamıştı. O kadar ki, bazen bu abartılı davranışlarından sıkılıyordum; fakat sesimi çıkaramıyordum.

"Bir gün, 'Pakize, gel sana giyecek bir şeyler alalım,' diyerek beni çarşıya götürdü. Ama o gün bir garip hali vardı. Her zamankinden daha sıcak davranıyor, çok güzel ve çekici bir kız olduğumu söyleyip duruyordu. Bu arada benim için aldıkları da sıkıntımı artı-nyordu. Alışık olmadığım, ben yaşta bir kıza alınmaması gereken cinsten iç çamaşırları alıyordu. Aldıkları son derece açık, seksi iç çamaşırlarıydı. Artistlerin, striptizcilerin giydiği cinsten şeyler...

Mendil gibi küçüçük, dantelli renk renk külotlar... İnsanın vücudunu çıırılçıklak gösteren tahrik edici tül iç çamaşlırlar... Bu arada pahalı parfümler, makyaj malzemeleri... Ne bileyim işte, bunun gibi şeyler...

"Bir tuhaf olmuşum. Ne yapacağımı, ne diyeceğimi bilemiyordum ve de korkuyordum. Altıncı hissim, bütün bunların altında kötü bir niyet yattığını söylüyordu..."

"Alışverişten dönerken, büyük bir marketten de meze türü yiyecekler ve iki şişe votka aldı. "Bu gece evde şöyle bir efkâr dağıtayım," diyordu.

"Uzun uzun anlatmama gerek yok... Zaten anladın. O akşam zorla bana içki içirdi. Bana sahip oldu. Sabah kalktığımda biraz olsun aklım başıma gelmişti. Ağlayıp bağırmaya başladım... Deliler gibi... Öldüresiye dövdü... Bir hafta evden çıkarmadı. Sömestr tati-lindeydim. Okulların açılmasına üç gün kalmıştı. Beni karşısına aldı. 'Bana bak,' dedi. 'İkimiz de içkiliydik. Bir hatadır oldu. Ortalığı velveleye verme! Aksi takdirde seni ortada bırakır; çeker Almanya'ya giderim. Sokaklara düşersin. İyi düşün; aklını başına al...'

"Polise gideceğim!" diye bağırdım.

"Diyelim ki gittin,' dedi. 'Ve de beni hapsettiler. Ne olacak? Kızlığın geri mi gelecek? Rezil olacağız. Her önüne gelen senden faydalanmaya çalışacak... Okula da gidemezsin...'

"Bu şekilde konuştu. Perişandım, çaresizdim. Yapacak bir şeyim yoktu. On dört yaşında kimsesiz bir kızdım. Boynumu bük- tüm..."

"Yabancı dilde eğitim veren paralı bir özel okula gidiyordum. Kadir Bey'in desteği olmazsa okula devam edemezdim. Okulu bırakıp da ne yapacaktım? Yıkık bir ruh haliyle okuluma devam ettim. Okul beni biraz olsun teselli ediyordu.

"Evde iki yabancı gibi olmuşuk. Ben ve baba maskesiyle çevreye kendini tanıtan alçak bir ırz düşmanı..."

"Sonrası malûm. Önceleri dayak ve tehditlerle ara sıra bana sahip olmayı sürdürdü. Daha sonraları ise direnmeyi bıraktım. Zaten olanlar olmuştu. Nasıl olsa benden istediğini dayakla, tehditle alıyordu... Hiç değilse dayak yemekten, okuldan olmaktan kurtuluyordum boyun eğmekle...

"Yıllar geçtikçe bu metreslik hayatı benim yaşam tarzıma dönüştü. Yaşlı bir adamın metresiydim artık...

"İnanır mısın... İnsan her şeye zamanla alışıyor... Ben de zamanla alıştım. Artık umursamıyordum. Bu arada Kadir Bey'den olabildiğince para sızdırmaya çalışıyordum... Bu paraları mark olarak gizlice biriktirmeye başladım. Bir yerde vücudumu satar pozisyona girmiştım."

"Yıllar böylece geçip gitti. Üniversitenin İngilizce bölümünü kazandım. Artık kendime güven gelmişti. Bir hayli de birikmiş param vardı. Bu alçak herifi yakamdan silkip atmanın tam sırasıydı. Ama bu alçaktan gider ayak yüklüce bir para koparmayı da çoktandır kafamda kuruyordum. Şeytanca bir plân hazırladım.

"Bir gece onu gelmişten geçmişten uzun uzun konuşturdum. Konuşmalarımızı gizlice teype aldım. Artık elimde, onun bana olan iğrenç tecavüzlerinin belgesi vardı.

"İlk işim bir öğrenci pansiyonuna çıkmak oldu. Ondan habersiz bir sabah eşyalarımı toplayıp pansiyona yerleştim. Akşam da kendisine telefon açtım. Cesaretle konuştum. Artık kendisiyle kalmayacağımı, kendisine başka bir metres bulmasını söyledim. 'Pansiyonda kalmana izin vermem,' dedi. 'Haltetmişsin sen alçak!' dedim. 'Salı akşamı konuştuklarımızı teype aldım. Bunları polise vereceğim. Tüm akrabalarına, dostlarına da kopyalarını göndereceğim,...

"Önce inandı, ama telefonda kasetten bir kısım dinletince etekleri tutuştu. Yalvarıp yakarmaya başladı. Bana para teklif etti. Sus payı... 'Bana tahsilim boyunca yetecek para vereceksin,' de-dim. 'Bir şartım daha var; Bir daha o pis suratını da bana gösterme-

yeceksin.' Kadir Bey parayı verdi; kendisi de çekip Almanya'ya gitti.

"İşte böyle, Ekrem... Bankadaki param da bedenimi satarak toplanmış bir paradır."

Pitis'in anlattıkları beni üzmüştü. Gerçekten, kelimenin tam anlamıyla kimsesizdi. Şimdi çok daha iyi anlamıştım, geçmişinden, ailesinden niçin ısrarla söz etmek istemediğini... Zaten anlatacağı bir ailesi de yoktu... En yakını bendim ve ben de onun bedeni peşindeydim... Bir zamanlar onu Kadir Bey kullanmıştı; şimdi de ben kullanıyordum. "Bunları artık kendine dert etme," diye teselli etmek istedim. "Amerika'ya gider yepyeni bir yaşam kurarız..."

Pitis acı acı güldü. "Ben hiçbir yere gitmiyorum, Ekrem," dedi. "Sen istediğin yere git. İstediyin gibi bir hayat kur. Ben burada kalacağım. Üniversiteyi bitirince öğretmen olabilirim. Bu da bana yeter. Artık evlenmeyi filân da düşünmüyorum. Kimseye yalanlar uydurmak, sanal aileler, geçmişler yaratmak istemiyorum. Evden okula, okuldan eve bir yaşamım olsun yeter diyorum..."

Pitis iyice içlenmiş, göz pınarlarında yaşlar birikmeye başlamıştı. Neredeyse ağlayacaktı. Konuyu biraz olsun değiştirebilmek için, "Peki, Satanistlere nasıl katıldın?" diye sordum.

"Bunda rastlantılar rol oynadı. Pansiyonda Selda'yla aynı odada kalıyorduk. Selda bu arada Faruk'la tanışmış onunla çıkmaya başlamıştı. Faruk, Selda'yı Tamer ve Ferhan'la tanıştırdı. Selda da Faruk gibi Tamer'den etkilenmiş Satanist olmuştu. Beni de aralarına aldılar. Sonra Selda ve ben, Ferhan'la birlikte Sultanahmet'te bir daire kiralayıp üçümüz oraya çıktık."

"Peki beni niçin seçtin?" diye sordum. "Grubumuzu genişletmek için mi?"

"Hayır, Ekrem, Ferhan, Tamer'leydi. Selda da Faruk'la. Ben ise yalnızdım. Biliyorsun, lokantada ilk karşılaşmamızda sen biraz fazla konuşmuşsun. Ailenden koptuğunu, İstanbul'da yapayalnız

olduğunu söylemiştin. Bankada, tahsilin boyunca kullanmak üzere bir miktar paran olduğunu da... Hatırladın mı?"

"Evet, hatırlamaz olur muyum? Epey boş boğazhk etmiştim." "Evet, öyle yapmıştın," diye gülümsedi. "Bütün o anlattıklarını yanyana koyunca, seninle benim durumumda büyük benzerlikler yakaladım. İkimiz de yalnızdık. Tahsilimiz için harcayacağımız bir miktar paramız vardı... Bu ve bunun gibi benzerlikler ilgimi çekmişti... Sonra... Nasıl söyleyeyim; hoşuma da gitmiştin."

Akşam Severyus Baba, ben ve Pitis birlikte yemek yedik. Yemekten sonra Severyus Baba'nın odasında oturup konuşmaya başladık. Pitis konuşmalar arasında lafı döndürüp dolaştırıp İncil'e getirdi ve "Severyus Baba, birçok İncil olduğundan söz ediliyor," dedi. "Lisede, din derslerinde de böyle okumuştuk, İncillerin çoğu da sahteymiş. Sonunda İznik'te toplanmışlar; dört İncil dışında hepsini yakmışlar. Bu nasıl olmuş? Biliyorsunuz onların seçtikleri İncillerin bile değiştirilmiş olduğunu söyleyenler var. Bu konuda beni aydınlatır mısınız?"

"Eskiden böyle iddialar bir hayli yaygındı. Ama şimdi öyle değil. Ancak cahiller, art niyetli fanatikler hâlâ bu saçma iddiaları sürdürüyorlar. Ne var ki, artık kimse onları ciddiye almıyor. Çünkü artık Kur'an tercümeleleri, tefsirleri pek çok... Bunları okuyan aklı başında herkes Kur'anda böyle bir iddia bulunmadığını görür. Bazı ayetleri eğip bükerek bunlardan, saçma iddialara mesnetler çıkarmaya çalışmak boşunadır. Böyle insanlar da çabalarının boş olduğunu anladıklarından seslerini kısmışlardır.

"Hem İncil'i kim, nasıl ve ne zaman değiştirmiş? Ve ne için değiştirmiş? İslamın ortaya çıktığı zaman Hıristiyanlık bilinen dünyanın hemen her tarafına yayılmıştı. İspanya'dan Çin'e, Habeşistan'dan İskandinav ülkelerine kadar... Pek çok dilde yazılmış sayısız nüshaları vardı. Kim, nasıl toplayıp bütün bunları yakacak da ortadan kaldıracak? Pek çok İncil o zaman var idiye, şimdi de Var. Bunlara Apokratif İncil denir ve bunlara itibar edilmez. Hepsi bu..."

"Apokratif İncil ne demek?" diye sordum.

"Doğruluğundan şüphe edilen, saptırılmış İncillere denir. Bunlar halen müzelerde, kütüphanelerde vardır Hatta bazıları ara-sıra yayınlanır bile. Bu bakımdan yakılmış, ortadan kaldırılmış gibi iddialar saçmadır." Bunları söyledikten sonra rafların birinden ince bir kitap alıp bize gösterdi. "İşte, mesela bunlardan biri: Tomas İn-cili.... Apokratif bir kitap. İsteyen, kitapçılardan üç paket sigara parasına alıp okuyabiür..."

Pitis, "Peki, o halde İznik Konseyi ne için toplanmıştı?" diye sordu.

"İznik Konseyi, İncilleri tartışmak için toplanmadı. Toplanma nedeni çok daha başkaydı.

"Mısır'ın İskenderiye kentindeki Hıristiyanların önderlerinden Aryus isimli biri, İsa hakkında İncil'e uymayan görüşler ileri sürüyordu. 'Başlangıçta Mesih yoktu, yaratıldı,' diyordu. 'Bir anlamda Tanrı'dır, fakat Baba Tanrı'dan aşağı mertebededir. Ama Tanrı'nın ilk ve en yüce yaratığıdır,' şeklinde konuşuyordu. Onun iddiaları İskenderiye topluluğunda tartışmalara neden olmakta, pek çok inançlının kafalarını karıştırmaktaydı. M.S. 321 yılında İskenderiye Piskoposu Aleksander bir kurul topladı. Bu kurulda Ar-yus'un görüşlerini reddetti ve onu da önderlikten attı. Aryus'un atılmasıyla konu kapanmış olmadı. Çünkü topluluk önderlerinden birçoğu onu destekliyordu. Aryus'un görüşleri yalnız İskenderiye değil başka yerlerde de taraftarlar bulmaya başlamıştı. Roma İmparatorluğu hudutları içinde Aryus taraftarları her geçen gün artmaktaydı.

"Ülkesindeki Hıristiyanlar arasında çıkabilecek ayrılıkları önlemek isteyen İmparator Konstantin devreye girdi. İskenderiye Piskoposu Aleksander ve Aryus'a ayn ayrı birer mektup yazıp araları-nı bulmaya çalıştı. Ama iki önder de anlaşmaya yanaşmadılar ve kendi görüşlerinin doğruluğunda diretiler. Bunun üzerine Konstantin, İznik'te bir konsey toplattı. Konsey, bu anlaşmazlığı çözecekti.

Tarih: M.S. 325. Hıristiyanların ilk evrensel konseyidir, İznik Konseyi. Üç yüzden fazla din adamı bu konseye katılmıştır.

"Konseyde pek çok din adamı söz aldı; görüşlerini açıkladı. Ama asıl tartışma Aryus'la, Atanas arasında oldu. Pek çoğunun iddia ettiği gibi bu toplantıda İnciller tartışma konusu olmadı. Her iki konuşmacı da aynı İncil'i kullanarak tezlerini savundular. Sonunda Konsey, Atanas'ın görüşlerini benimsedi. Aryus, Mesih topluluğundan atıldı."

Severyus Baba, kitap raflarını karıştırdı. Kalınca bir kitap buldu ve sayfalarını karıştırdı. "Şimdi size bu konseyde kabul edilen inanç bildirisini okuyayım."

Severyus Baba kitapta aradığı kısmı bulmuştu. "İşte bildiri... Yalnız bu bildiri M.S. 381 yümnda İstanbul'daki İkinci Evrensel Konsey'de biraz genişletilmiş ve Kutsal Ruh da bildiriye eklenmiştir. Benim size okuyacağım, son halini almış olan bildiridir. İşte bildiri metni:

" Her şeye gücü yeten, göğün, yerin, görülen ve görülmeyen bütün şeylerin yaradanı olan tek bir B aba Tanrı 'ya inanıyoruz.

" Tek Rab İsa Mesih'e inanıyoruz. Tanrı'nın biricik Oğlu, ezelden beri Baba'dan doğan, Nur'dan gelen Nur, gerçek Tanrı'dan gelen gerçek Tanrı, yaratılmış değil, doğurulmuş. Baba ile aynı öze sahip olan, kendi aracılığıyla her şey yaratılmış, biz insanlar için ve kurtuluşumuz için göklerden inmiş. Kutsal Ruh ve bakire Meryem aracılığıyla beden alıp insan olmuş, Pontiyus Pilatus'un emriyle bizim için çarmıha gerilmiş, sıkıntı çekmiş, gömülmüş. Kutsal Yazılara uygun olarak ölümünden sonra üçüncü gün dirilmiş, göklere yükselmiş, Baba'nın sağında oturmuş, dirilerle ölüleri yargılamaya görkemle gelecek olan O'dur. O'nun egemenliği hiç son bulmaz.

" 'Kutsal Ruh'a da inanıyoruz. Rab olan, yaşam veren, Baba'dan çıkıp gelen. Baba ve Oğul ile birlikte tapınılıp yüceltilen, peygamberlerin ağzından konuşan O'dur.

'Havarilerin yolunda olan tek bir evrensel topluluğa inanıyoruz.

" 'Günahların bağışlanması için tek bir vaftizi tanıyoruz.

" 'Ölülerin dirilişini ve gelecek çağın yaşamını bekliyoruz.

"Bu bildiri şu anda, bazı önemsiz istisnalar dışında, tüm Hıristiyan dünyasında geçerlidir; ve imanımızın temelini açıklar.."

Severyus Baba bunları anlatırken içimden güliyordum. Bakalım Yahuda İskariyot İncili ortaya çıkınca da böyle rahat konuşabilecek miydi? Böyle düşündükçe acıyordum bu yaşlı ve hasta adamı... Şimdilik boş ümitlerle kendim aldatıyor, avutuyordum... Ölüme hızla yaklaştığı bu son günlerinde bile, yüreğinde taşıdığı diriliş ve sonsuz yaşam ümidiyle huzur içindeydi. O durumda biri ne kadar mutlu olabilirse o kadar mutluydu. Demek ki, iman insana mutluluk ve güç veriyordu... Ama yalnız o kadar....

Ertesi sabah Pitis'le gidip bankadaki parasını çektik. Mark olarak yatırmış olduğu paraları dolar cinsinden hesapladığımızda 27.000 doları biraz geçiyordu.

Pitis, "İşte bankadaki param bu," dedi. "Başka hiç param yok. Çantamda birkaç gün yetecek kadar bir şey kaldı..."

"O zaman bu paranın hepsini verme! Bir kısmı sende kalsın. Parasız ne yapacaksın?"

"O paraya el sürmek istemiyorum artık. Biliyorsun, İngilizce ders vermeye başladım. Bir öğrencim vardı. İki de yanma arkadaş buldu. Üç kişilik bir grup oluştu. Haftada iki gün onlara ders veriyorum. Ayrıca bir yayınevinden de iş aldım. Bir roman çevirisi yapıyorum. Ama bu iş geçici. Öğrenci bursu almak için de başvuruda bulunacağım."

"Pitis, bütün bu sıkıntılar geçici. Şu işi bir kopyalayalım; para içinde yüzeceğiz."

Pitis kaşlarını çattı. "Ekrem, lütfen saçmalamayı bırak. Böyle bir para elinize geçse bile ben bu işte yokum. Kendi yağımınla kav

rulmayı kafama koydum. Bunu başaracağıma da inanıyommm. Daha da olmazsa part time bir işe girerim."

Öğleden sonra Pitis'in parasına benim paramı da katıp 29.000 dolar verdim Tamer'e. Kendime, ne olur ne olmaz diye bir miktar para ayırmayı ihmal etmemiştim.

Tamer'in dükkânındaydık. Ferhan da dükkândaıdı.

Tamer dikkatle sayarak parayı aldıktan sonra, "ne yapalım," dedi. "Böyle böyle gerekli miktara yaklaşıyoruz. Şimdi Aydın'ın bulacağı para önem kazanıyor."

Ferhan, "Kâmil Bey'le Hanife Hanım'm paraları cebindey-miş gibi konuşuyorsun, Tamer," dedi. "Bakarsın o işlerde bir aksilik çıkar... Olamaz mı?"

"Böyle ihtimalleri düşünmek bile istemiyorum. Cuma günü Faruk, Hanife Hanım'dan parayı anlaştığımız şekilde alacak. Buluşma yerine sen, Hanife Hanım'la gideceksin. Durum senin kontrolünde olacak. Dikkatli olursan bir çapariz çıkmaz. Kadın hiçbir şeyden kuşkulandı ya?"

"Şu ana kadar kuşkulandı. Bu konuda umarım bir aksilik çıkmaz."

Cuma günü hepimiz çok heyecanlıydık. Ferhan, sabahleyin Hanife Hamm'a gidecek. Parayı Hanife Hanım'la birlikte Tak-sim'deki bir pastahanede Faruk'a getirip vereceklerdi. Aydın, Fa-ruk'u uzaktan takip edecek; fakat ona pek yaklaşmayacaktı. Selda bu işler sırasında ortalıkta görünmeyecekti.

Ben Tamer'le beraberdim. Şehir hatları vapuruna atlayıp Boğaz gezisine çıktık. Tamer o gün dükkânında olmak istemiyordu. Her ihtimale karşı tedbirliydi. Eğer bir aksilik çıkar ve işe polis karışmış olursa, hiç değilse bizler yakalanmayacaktık. Tamer, polis Faruk'la Ferhan'ı yakalarsa konuşurur; bize ulaşabilirler, diye korkuyordu anlaşılan...

Vapurla Beykoz'a gittik. Orada bir lokantada öğle yemeği yerken, Tamer'in cep telefonu çaldı. Tamer telefonu kulağına götürdü. Birden yüzü aydınlandı. "Haydi, gözümüz aydın!" dedi. "İş tamam."

Yemeklerimizi acele yedik. Vapurla dönecek kadar sabır kalmamıştı bizde. Bir taksiye atlayıp Tamer'in dükkânına gittik.

Önceden kararlaştırdığımız gibi saat 15.00'de hepimiz Tamer'in dükkânında toplanmıştık. Aydın da gelmişti. Hepimiz çok neşeliydik. En çok korktuğumuz Hanife Hanım işini yağdan kıl çeker gibi kolayca sonuçlandırmıştık.

Tamer, "Bu iş bitti," dedi. "Şimdi sıradaki..." Bana döndü, "Kâmil Bey'den parayı Aydın'la sen alacaksın. Umarım o iş de Hanife Hanım işi gibi kolay olur; bir aksilik çıkmaz."

Faruk, "Babamın sağı solu pek belli olmaz," diye sözü karıştı. Bakarsın son dakikada su koyuverir."

Onun bu sözleri beni iyice tedirgin etmeye yetmişti. Zaten biraz korkuyordum; şimdi iyice korkar olmuşum. Yarın başım belaya girerse...

Tamer'e, "Ben bu işi kıvıramam diye korkuyorum," dedim.

"Ne var kıvıramayacak? Hiç korkma; bir aksilik çıkmayacak. Aydın da seninle beraber olacak. Cep telefonuyla Aydın'la devamlı kontakt halinde olacağım. Dediklerimi aynen yaparsanız sorun çıkmaz. Bu işte kilit adam, Aydın. Sen yalnızca para çantasını alacaksın."

Bu işe birlikte çıkacağımız Aydın'ı pek iyi tanıımıyordum. Kendisi Kadıköy grubundan olmasına rağmen, ara sıra bizim gruba takılıyordu. Behçet Bey, Kadıköy grubunu dağıtmış; yalnızca Aydın'ı ekarte etmemiştir. Demek ki, o gruptan tek güvendiği Aydın'dı.

Aydınların evi Kadıköy'de, iş yerleri ise İstanbul yakasında, Mahmutpaşa civarındaydı. Bütün gününü babasının işyerinde geçirirdi. İşten çıkınca da babasıyla birlikte eve giderdi. Akşamları da pek dışarı çıkmazdı. Kısacası yaşı yirmi beşe geldiği halde hâlâ uslu ve iyi çocuk havalanıyordu. Ne annesi, babası ve iki kız kardeşten oluşan ailesi; ne de çevresi onun Satanistlere takıldığını bilmezlerdi. O herkesin gözünde akıllı uslu bir gençti. Allah herkese böyle evlat nasip etsin cinsinden...

Aydın liseyi bitirmiş; ama bir türlü üniversiteye girememişti. Sonunda üniversiteden ümidini kesmiş; askere gitmişti. Askerliği bitince de, askerden önce olduğu gibi, yine babasının iş yerinde çalışmaya devam etmişti. Yirmi beş yaşlarındaydı. Ailesi onu evlendirmek istiyor; ama o ailesinin bulduğu hiçbir adayı beğenmiyordu. Bir kıza aşık; ama işin kötü yanı, bu kız da Aydın'ı beğenmiyordu. Aydın, kızın gönlüne girebilmek için yapmadığını bırakmamıştı. Bu yaptıkları arasında Şeytan büyüü yaptırarak da vardı. Beh-

çet Bey'le de bu büyü nedeniyle tanışmışlardı. Behçet Bey'in yaptığı Şeytan büyüünün sonunda, Aydın kızın gönlüne girmeyi gene başaramamış; fakat Behçet Bey'in gözüne girmeyi başarmıştı. Aydın'ın Satanistlere katılması böyle olmuştu. Behçet Bey ona özel bir önem veriyordu. Yakın zamana kadar Kadıköy ve İstanbul grupları arasında bir çeşit koordinatör rolü oynuyordu. Ama Kadıköy grubu dağıtılınca bizimle daha sık beraber olmaya başlamıştı. Sessiz, içine kapanık bir tipti. Karakterini bir türlü çözememişim. İşte böyle biriydi yarın birlikte Kâmil Bey işini yürüteceğimiz Aydın...

Tamer, "Gece son kez Kâmil Bey'le konuşacağım," dedi. "Aydın, sen artık gidebilirsin. Gece yarısına doğru bana telefon et. Planımızda bir değişiklik olursa seni haberdar ederim."

Aydın gitti. O gittikten sonra Tamer, Selda'ya, "Sen de Behçet Bey'e git; bir süre onunla kalacaksın," dedi. "Aydın'ın yanında söyleyemedim."

Faruk sırtıttı. "Behçet Bey yolunu gözlüyor. Kimbilir ne çeşit kuvvet macunları yiyordur..."

Selda güldü. "Olacağına bak. Sen de Ayla'yla..."

Tamer, "Konuyu sulandırmayalım," dedi. "Selda'yı Behçet Bey yanına istiyor. Bu bizim de işimize gelir. Amerikalıdan paraları alıncaya kadar her ihtimali göz önüne almalı, uyanık olmalıyız. Behçet Bey'e güveniyorum, deyip başımı kuma gömemem. Sata- nizm, 'Kimseye tam olarak güvenmeyeceksin,' kuralını gözardı edemeyiz. Selda, Behçet Bey'le olursa, Behçet Bey bir anlamda kontrolümüz altında demektir. Bilmem anlatabildim mi? Faruk, sana gelince; Sen de Ayla'yi boş bırakma. Böylece Behçet Bey'i iki taraftan makasa almış oluruz. Fos ayağa düşmek durumları olma- sın. Anlaşıldı mı?"

Faruk, "Sen hiç merak etme, kaptan!" dedi. "Sen Ayla'yı ba- na bırak. Ben onu hamur gibi yoğururum."

Selda da Faruk'tan aşağı kalmadı. "Benden yana da için rahat

olsun, Tamer." Sonra Faruk'a bakarak nisbet yapar bir edayla, "Ben de Behçet Bey'i o biçim idare ederim," dedi.

Tamer, Ferhan'a döndü. "Sen de bir süre daha Hanife Hanım'la eskisi gibi devam edeceksin. Kimse bir şeyden kuşkulandıma-sın."

"Öyle de... Pitis ayrıldı. Selda da Behçet Bey'in yanına gidecek. Ben evde tek kalacağım. Komşular, 'Arkadaşların niye senden ayrıldı?' diye sormayacaklar mı?"

"Bırak bu saçma kuruntuları. Onlara bir şeyler söylersin... Bunları da düşünecek olursak, kafalarımız aşure çanağına döner..."

Tamer, ben ve Faruk'tan başka herkesi gönderdikten sonra, "Ekrem, şimdi gelelim sana," dedi. "Yarınki işte sana ve Aydın'a güveniyorum. Hiç korkma! Hem unutma bu işin içinde Faruk da var. Bir aksilik çıksa bile, sonuçta Faruk, Kâmil Bey'in oğlu. Yaptığımız iş o kadar tehlikeli değil. Anlıyor musun?"

Faruk söze girdi. "Deminden beri kafama takılan bir şey var. Şu Satanizmdeki, kimseye tam güvenmemek kuralı... Sen bu kuralı çiğnemiyor musun?"

Tamer, Faruk'a ters ters baktı. "Ne demek oluyor bu şimdi?"

"Hiç... Aklıma takıldı. Bana da, Ekrem'e de, Aydın'a da, Ferhan'a da, Selda'ya da, Behçet Bey'e de tam olarak güvendiğini her fırsatta söylüyorsun..."

Tamer asık bir süratla, "Haydutlar da birbirine güvenemezse, o dünya batmış demektir. Öyle dünyanın et içine!" diye homurdandı. "Hem ben her ihtimali hesapladım. Her birinizin ihanet ihtimali yüzde bir ise, saydığın kişilerin hepsinin birden ihanet etme ihtimali kaçtır, biliyor musun?"

"Ne bileyim ben?"

"Sana okullarda ihtimaller hesabını öğretmediler mi?"

"Benim matematikle aram hiç iyi değildi."

Ben hemen hesapladım. "Beş kişinin birden ihanet etme ihtimali on milyarda birdir."

"Bravo, Ekrem! Tibbiyeyi haybeden kazanmadığın belli."

Tamer benimle uzun uzun konuştu. Ne yapmam gerektiğini tüm detaylarıyla anlattı. Bu konuşmalar beni oldukça rahatlatmıştı.

Akşam yemeğini üçümüz birlikte Aksaray'ın meşhur bir lokantasında yedik. Yemekte biraz da içki içtik. Bu içki bana daha da iyi gelmiş, üzerimdeki gerilim hemen hemen gitmişti.

Eve döndüğümde Severyus Baba'yı oturma odasında, televizyon seyredirken uyumuş buldum. Uyandırıp odasına gönderdikten sonra, bir süre televizyon seyrettim. Saat 23.00 sularında yattım.

Sabah kalktığımda moralim oldukça bozuktu. Dün geceki rahatlığımdan eser kalmamıştı.

Kahvaltıyı Severyus Baba'yla yaptım. Kahvaltıdaki neşesiz, sıkıntılı halim Severyus Baba'nın gözünden kaçmamıştı.

"Bir sıkıntın mı var, Ekrem?" diye sordu.

"Hiçbir şeyim yok. Bu gece uyku tutmadı da..." , Severyus Baba fazla üstelemedi. Kahvaltıda pek konuşmadık.

Kahvaltıdan sonra giyindim. Lacivert takım elbise, krem rengi bir gömlek, lacivert üzerine beyaz damalı bir kravat... Tamer böyle giyinmemi özellikle istemişti. Kâmil Bey'le buluşacağımız zaman da siyah güneş gözlüğü takacaktım. "Böyle giyinir işini bilen mafya takımı," demişti. "Hırbo gibi gidersen adamın yanına; para çantasını eline vereceğine, kaldırır kafana vurur."

Böyle iki dirhem bir çekirdek giyindiğimi gören Severyus Baba, "Nereye böyle, Ekrem?" diye sormaktan kendini alamamıştı. "Son zamanlarda hiç seni böyle gran tuvalet görmemiştim. Sabah sabah baloya mı gidiyorsun?"

"Bir arkadaşımın nikâhına gidiyorum," diye yalan söyledim.

"Kıyafetin nikâh kıyafeti ama; yüzüne bakan seni cenazeye gidiyor sanacak."

Cevap vermedim. Daha fazla sorgulanmamak için de acele evden çıktım.

Evden çıkınca bir süre İstiklâl Caddesi'nde dolaşım. Saat 11.00 sulannda dolmuşla Aksaray'a geldim. Bir telefon kabininden Tamer'i aradım.

Tamer, "Önceden konuştuğumuz gibi," dedi. "Planımızda bir değişiklik yok. Kâmil Bey'le konuştum. Havası iyi. Ama siz gene de uyanık olun." Tamer planımızı bir kez daha tekrarladi.

Telefonu kapadım. Heyecanımı yenmek için bir pastahaneye girip bir şeyler atıştırdım. Pastahaneden çıktığımda kendimi biraz daha iyi hissediyordum.

Yenikapı Tren İstasyonundan trene bindim. Saat 13.00 sularında Bakırköy'deydim. İstasyondaki kanapelerden birine oturup beklemeye başladım. Yarım saat kadar sonra Aydın da gelmiş yanıma oturmuştu.

Yapacaklarımızı bir kez daha konuştuk. Aydın oldukça sakin görünüyordu. İçine girdiğimiz işin ciddiyetini pek kavrayamamış bir havası vardı. Belki de böylesi daha iyi diye düşündüm. Çünkü onun sakin ve umursamaz havası bir ölçüde beni de rahatlatmıştı.

Kâmil Bey, Yeşilköy'den trene binip Bakırköy'de inecekti. Aydın, Kâmil Bey'i tanııyordu. Ben ise bir kez uzaktan görmüş- tüm. Bir karışıklık olmasın diye Tamer her şeyi önceden plânlamıştı. Kâmil Bey, sağ elinde, içinde para olan bond tipi bir çanta taşı- yacak; sol elinde de siyah bir kasket olacaktı. Saat 14.15'ten sonraki. Sirkeci yönüne hareket edecek ilk trenin son vagonuna binecekti. Aydın da onunla birlikte son vagona olacaktı. Ben ise katarın baştan ikinci vagonunda olacaktım. Kâmil Bey'in henüz benden haberi yoktu.

Tamer cep telefonundan Kâmil Bey'i yönlendirecek; bazı is- tasyonlarda ona vagon değiştirecekti. Aydın da Kâmil Bey'le bir- likte vagon değiştirecek, onun yanından hiç ayrılmayacaktı.

Kâmil Bey'in merdivenlerden indiğini gördüm ve on metre kadar uzağındaki kanapede oturan Aydın'a baktım. Aydın da Kâ mil Bey'i ellerindeki çanta ve kasketten farketmişti.

Kâmil Bey, uzun boylu, sportmen yapılı, hiç de yaşını göstermeyen biriydi. Kır düşmüş şakaklan, biçimli yüz hatlarıyla oldukça da yakışıklı biriydi. İstasyonda bir süre çevresini kolaçan ettikten sonra bir kanapeye oturdu. Sakin görünüyordu.

Az sonra tren geldi. Aydın'la Kâmil Bey'in son vagona bindiklerini gördüm. Ben de ikinci vagona atladım.

Oldukça heyecanlıydım. Sanki her yan sivil polis doluymuş gibi tedirgindim.

Tren hareket etti. Trendekileri kuşku gözlerle süzüyor; yolcular arasında sivil polisler olup olmadığını anlamaya çalışıyordum. Bir taraftan da kafam son vagondaydı. Aydın, Kâmil Bey'e yaklaşacak, "Acaba Yenikapı'dan Yalova'ya feribot var mı?" diye soracaktı. Kâmil Bey de, "Ne bileyim ben; bir bilene sor," diye cevap verecekti. Bu konuşmalar parolaydı. Bundan sonra Kâmil Bey ve Aydın hep yanyana olacak, fakat konuşmayacaklardı. Kâmil Bey, cep telefonuyla Tamer'den başka hiç kimseye cevap vermeyecekti.

Vagonda pencere yanında bir yer bulmuştum. Trenin her istasyonda duruşunda pencereden kafamı çıkarıp Kâmil Bey'le Aydın'ın vagondan çıkıp çıkmadığına bakıyordum. Yedikule'ye kadar iki kez vagon değiştirdiler. Şimdi yanımdaki vagona geçmişlerdi. Bundan sonraki benim bulunduğum vagondu. Heyecanım gittikçe artıyordu. Samatya'da ikisi birden bulunduğum vagona girdiklerinde, heyecanım son haddine varmıştı. Kendimi kontrol etmeye, heyecanımı yenmeye çalışıyordum. Kumkapı İstasyonuna varmadan Kâmil Bey'in yanına yaklaşacak, "Ben Demir, çantayı verebilirsiniz," diyecektim.

Siyah gözlüklerimi taktım. Aydın, Kâmil Bey'i benim oturduğum yere doğru getirdi. Ancak oturduğum koltukta yanımda boş yer yoktu. Karşımdaki koltuk da doluydu. Bir an ne yapacağımı şaşırır gibi oldumsa da hemen kendimi topladım. Yerimden kalkıp Kâmil Bey'in yanında durdum. Bu arada boşalttığım koltuğa hemen biri gelip oturmuştu. Vagonda oturacak tek bir boş yer yoktu. Heyecandan kalbim küt küt atıyordu. Kâmil Bey'in kulağına fısıldar gibi yavaş bir sesle, "Ben Demir, çantayı verebilirsiniz," diyebildim. Heyecandan az kalsın, "Ben Ekrem," diyecektim ki, son

anda aklım başıma gelmiş, Ekrem yerine Demir demeyi akıl edebilmişim.

Kâmil Bey suratıma düşmanca baktı. Bu bakışlar altında bir an ezildiğimi hissettim. İyi ki gözümde siyah camlı gözlükler vardı. O gözlükler olmasaydı. Kâmil Bey benim nasıl panik içinde olduğumu derhal anlardı. Tamer'in ne kadar kafalı biri olduğunu şimdi çok daha iyi anlıyordum. Eminim ruh halimi karşımdakinden gizleyebilmem için bu gözlük bir cankurtaran gibi olmuştu. Tamer'in fikriydi bu siyah gözlükler...

Aydın, Kâmil Bey'in kulağına bir şeyler fısıldadı. Kapıya doğru yürümeye başladılar. Ben de onlarla birlikte kapıya doğru yürüdüm. Kumkapı'da üçümüz birden trenden indik. Trenden inince Kâmil Bey çantayı bana verdi. Ben çantayı aldıktan sonra hemen bir arkadaki vagona bindim. Kâmil Bey ve Aydın istasyonda kalmışlardı.

Vagona kendimi atar atmaz sanki sırtımdan ağır bir yük kalkmış gibi olmuş, rahatlamışım. Cankurtaran'da inecektim.

Cankurtaran İstasyonunda indim. Çevreme bakındım. Kuşkulu bir durum yoktu. Bu istasyonda trenden ancak on, onbeş yolcu inmişti. Ama gene de içim rahat değildi. Takip ediliyormuş gibi he-yecanlanlıyım. Birileri önüme dikilip, "O çantada ne var, aç bakalım şu çantayı," diyeceklemiş gibi korku içindeydim. Çanta elimde, hızlı hızlı Sultanahmet'e doğm yürümeye başladım.

Sultanahmet'te ilk gördüğüm taksiye atladım. Tamer'in dükkânına kadar taksiyle gitmek tedbirsizlik olur düşüncesiyle Aksaray meydanında taksiden indim.

Tamer'in dükkânına vardığımda, Tamer dükkânda yalnızdı. Beni götünce çok sevindi. Para çantasını kaparcasma elimden aldı. "Oh, bu iş de bitti," dedi. "Artık rahatız. Şimdi çantayı açalım."

Tamer dükkânın kapısını kapadı. İç bölmeye geçtik. O ana-kadar heyecandan, yahut da bir gören olur korkusuyla çantayı açıp içine bakmaya bile cesaret edememişim. Tamer çantayı açınca bir

tuhaf oldum. Çanta ağzına kadar deste deste dolarlarla doluydu. Yüzlük, ellilik banknot desteleri....

Tamer, boynuma sarılıp iki yanağımdan öptü. Artık tüm heyecanım gitmiş, içim sevinç dolmuştu. Her şey iyi gidiyordu. Bundan sonra da iyi gitmemesi için hiçbir neden yoktu...

"Aydın'dan, Faruk'tan ne haber?" diye sordum.

Tamer biraz durgunlaştı. "Kâmil Bey, 'Parayı aldınız. Oğlumdan, serbest bırakıldığı haberini almadan seni bırakmam,' demiş Aydın'a. Şimdi parayı sayalım. Tamamsa... Faruk'a haber verimiz. O zaman babasına telefon açıp, 'Ben serbest bırakıldım,' diye haber verecek."

"Faruk şimdi nerede? Cep telefonu var mı?"

"Cep telefonu yok. Ama her yarım saatte bir telefon ediyor. Şu anda Florya'da."

Paraları Tamer'le acele saydık. Tamamdı. Paranın sayımı bittikten birkaç dakika sonra telefon çaldı. Telefon eden Faruk'tu.

Tamer, "Paraları aldık. Bir yaramazlık yok. Babanı arayıp serbest olduğunu bildir. O da derhal Aydın'm yakasından düşsün." şeklinde konuştu.

On, on beş dakika sonra telefon gene çaldı. Telefon eden bu kez Aydın'dı. Kâmil Bey'in, oğlundan telefon geldikten sonra ya-kasını bıraktığını haber veriyordu.

Tamer, Aydın'a takip edilme ihtimaline karşı uyanık olmasını, iyice izini kaybettirdikten sonra evine gitmesini tembih etti ve telefonu kapattı.

"Artık dağdan indik, düze çıktık. Ben, Selda ve Ferhan'ın ufak yollu çıkmalarıyla elimizdeki para 205.000 doları buldu. Bu gece sen, ben ve Ferhan, Behçet Bey'e gidip elimizdeki parayı teslim edeceğiz. Aydın da pazartesi bankalardan ne çekebilirse, onu Behçet Bey'e götürecektir. Gene de bir miktar eksliğimiz kalacak. Ne yapalım; bizden bu kadar. Behçet Bey de bir şeyler yapsın artık..."

Akşam ben, Tamer ve Ferhan, Behçet Bey'in Kadıköy'deki evindeydik. Behçet Bey iki ev birden kiralamıştı. Biri Kartal'daki bahçe içinde, köşkü andıran ev; diğeri de Kadıköy'deki apartman dairesi. Bu sıralar Kartal'daki evi kullanmıyor; Kadıköy'deki apartman katında Ayla ile kalıyordu. Birkaç gündür bu ikiliye Sel-da da katılmış; Üçü birlikte kalmaya başlamışlardı. Amerikalı karı koca ise epeydir ortada görünmüyordu. Behçet Bey onların birkaç haftalığına İzmir'e gittiklerini söyledi.

Geleceğimizden haberi olduklarından güzel bir akşam yemeği hazırlamışlardı. Yedik, içtik, eğlendik. Tabii bu arada getirdiğimiz paraları da Behçet Bey'e teslim ettik.

Behçet Bey paraları alırken hiç de sevinmiş görünmüyordu. Önemsemez bir tavırla, "Hepsi bu kadar mı?" diye sordu.

Tamer, "Ancak bu kadar toplayabildik," dedi. "Biliyorsunuz Aydın da bankalardan babasının paralarını çekecek..."

"Ne kadar çekebilir?"

"Bilemem; ama yirmi, otuz gibi..."

Behçet Bey biraz düşündükten sonra, "Gene de epey açığımız var," dedi. "Bakalım ne yapacağız? Ama ben gene İsrailiye telefon edip, 'Para hazır,' diyeceğim. O gelinceye kadar herhalde bir çaresine bakar açığı kapatırız. İşi fazla sürüncemede bırakmak iyi olmaz..."

Para konusu kapandıktan sonra gene neşemizi bulmuştuk. Akşam yemeğinden sonra bir süre daha oturduk.

Behçet Bey'in evinden ayrıldığımızda sırtımızdan bir yük kalkmış gibi rahatlamıştık. Aydın ne kadar para bulursa bulsun so-run olmayacaktı. Behçet Bey, "Ne yapalım artık... Bulup buluşturur üstünü tamamlarım. Siz hiç tasalanmayın," diyerek hepimizi sevindirmişti.

Geç vakit eve dönüp yatağıma uzandığımda, tüm olanların kafamda bir muhasebesini yaptım. Her şey iyi gidiyor görünmesine rağmen, gene de bu işte beni rahatsız eden bir şeyler seziniyor-

dum. Ama bir türlü nedenlerini anlayamadığım bir sezgiydi bu... Akşamki konuşmaları kafamdan tekrar geçirdim. Bu konuşmalardan sezgimi haklı çıkarabilecek hiçbir ipucu yakalayamamıştım... Bu arada bir şey özellikle dikkatimi çekmişti. Bu, Tamer ve Ferhan'ın da gözünden kaçmamıştı... Ayla ve Selda'nın durumu... İki arasında tam bir gerginlik yaşandığı gözümüzden kaçmamıştı. Selda bu gerginliği umursamaz pozlardaydı ve oldukça rahat görünüyordu. Ama Ayla hiç de öyle görünmüyordu.

Beş gün sonra, bir perşembe akşamı gene Behçet Bey'in evinde toplanmıştık.

Beş gün içinde çok şey olmuştu. Behçet Bey, İsrailiyi İstanbul'a davet etmiş ve 500.000 dolar yerine 480.000 dolara adamı razı ederek levhayı almıştı. Bu alışverişte Tamer ve Aydın da bulunmuştu.

Aydın, bu alışverişten bir gün önce 25.000 dolar vermişti Behçet Bey'e. Böylece 480.000 dolara ulaşılmıştı. Aydın, Behçet Bey'e verdiği paraları, babasının her ihtimale karşı bankalarda tuttuğu vadeli hesaplarından çekerek vermişti. Bu hesaplar vadeli olduğu için babası bir süre durumun farkına varmaz diye düşünüyordu.

Levhayı ele geçirdiğimiz günün akşamı yapmıştık Behçet Bey'in evindeki toplantıyı.

Toplantıya Faruk gelmemiş, daha doğrusu babasının korkusundan gelememişti. 90.000 dolar ödemek Kâmil Bey'e fena koymuş olacak ki, oğluna karşı tavrı değişmişti. Oğlunun nerelere gittiğini, kimlerle arkadaşlık ettiğini artık sıkı sıkıya araştırıyordu. Faruk bir yere gideceği zaman babasına söylemek zorundaydı. Babası bununla da kalmıyor, oğlunun gittiği yerde olup olmadığını kontrole kadar işi vardi yapıyordu. Faruk artık Ayla ile ancak gündüzleri buluşabiliyordu. Tabii bu buluşmalar Tamer'in dükkânında oluyordu... Faruk bu önemli toplantıya da, babasının korkusundan gelmemişti. Ama içi rahattı. Nasıl olsa bugünler geçmek üzereydi... Kuşlar gibi özgür olacağı bir yaşamın eşğine adım atmasına artık sayılı günler kalmıştı...

Behçet Bey, bu dikdörtgen şekilli, avuç içinden biraz daha

büyücek bu ince gümüş levhayı getirip, "İşte, 2000 yıllık yalanlara son verecek anahtar!" sözleriyle masaya koymuştu. "Bu yalanlarla 2000 yıl boyunca salaklar kendilerini avuttu. Milyonlarca insan bu yalanlar uğruna öldü, işkenceler gördü, yurtlarından yuvalarından koptu. Ama artık yeter!.."

Levhayı elime alıp dikkatle izledim. Levhanın üzerinde belli belirsiz, kargacık burgacık yazılar vardı. Bu yazılar o kadar belli belirsizdi ki, "Yazılar o kadar silik ki, okunabilir mi acaba?" diye sormaktan kendimi alamadım.

Behçet Bey, "Yazılan uzman biri rahatlıkla okur," diye içimi rahatlattı.

Tamer, "Diyelim ki, Yahuda İskariyot'un deri üzerine yazdığı İncil tomarlarını bulduk," diye söze girdi. "Ya o deriler zamanla bozulmuşsa? Üzerindeki yazılar okunmaz hale gelmişse?"

Behçet Bey güldü. "Tamer, düşündüğüne bak! Bir kere onlar rastgele deri parçaları değil. Özel işlemlerle parşömen haline getirilmiş deriler. Yüz yıllara dayanıklı hale getirilmiş... Ayrıca Yahu-da'nın onları dış etkenlerden korumak için nasıl özen gösterdiğini de daha önce anlatmıştım..."

Behçet Bey, Yahuda'nın yazılarını binlerce yıla dayanacak şekilde nasıl hazırlayıp gömdüğünü bir kez daha anlattı.

Behçet Bey anlatmasını bitirmiş, ama konuşmasını bitirmemişti. Hepimizi etkileyen bir coşkuyla konuşmasına devam ediyordu.

"Artık yeni bir çağ açılıyor insanlığın önünde... Hızla değişen dünyamızda, binlerce yıllık eskimiş, köhne kurallarla yaşayamaz insanlar... Kilisenin günah diye önümüze çıkardığı bariyerleri yıkmak için insanlık geç bile kalmıştır..."

"Kilisenin ölümcül günahları yedi tanedir: Gurur, Hırs, Kıskançlık, Öfke, Şehvet, Oburluk ve Tembellik. İnsan, bu günahlarla Tanrı'nın önüne çıkmamalıymış... Saçmalığa bakın siz! Hiçbir kötü eyleminiz olmasa bile, böyle duyguları taşıyor olmanız günahkâr

olmanıza ve Tanrı tarafından dışlanmanıza yetiyor. Olur mu böyle şey? Yani mahkemeye çıkıyorsunuz örneğin, birini kıskanmakla suçlanıyorsunuz. Bir yerde boşboğazlık edip, 'Ah ben de onun gibi zengin olsaydım!' diye konuşmuşsunuz... Yargıç sizi ömür boyu hapse mahkûm ediyor... O, filanca'yı kıskandığımız için... Hıristiyanlığın yaklaşımı bunun gibi bir şey... İnsan böylesi bir mantığa yalnız ağızıyla değil, başka yeriyle de güler... Ama ne var ki, bu gülünç mantıkla davranan kilise canavarları, insanlığa bin beş yüz yıl kan kusturmuştur. Ve burunları kırılmamış olsa ve de ellerine fırsat geçse aynı zulümleri gözlerini kupmadan gene yaparlar...

"Kötü bir duyguyu içinde taşıyor olabilirsin, kimseye zarar vermeyen bazı alışkanlıkların olabilir... Ama o kadar. Günah diye bunları bahane ederek adamı suçlamaya ne hakkın var bre örümcek kafalı?

"Hem bu ölümcül günahlar dediklerine de bir göz atalım, bakalım... Gerçekten o kadar kötü mü bunlar?

"Birinci günah: Gurur. Yani kendine güvenmenin, kendine saygının, onurun ifadesi... Neresi fena bunun? Gururlu olanlar toplum hayatında ilgi çeken, kişilikli insanlar değil mi? Onlar bu ko-numlarını sağlamak, devam ettirmek için kimbilir ne çabalar göstermişlerdir? Bir büyük icadın sahibinin, usta bir sanatçının, yetenekli bir sporcunun gurur duymaya hakkı yok mu? Toplumda başları dik yürümeyecekler mi? İlle de alçakgönüllü olmak zorunda mı bu üstün insanlar? Neymiş efendim; başın önde gezecek, herkese alçakgönüllü görüneceksin... Öyle göze batacak bir yaşam sürme-yecek; giyimimle kuşamınla sıradan biri olmaya Özen göstereceksin... Geç canım, bu ikiyüzlü alçakgönüllülük rollerini... Böyle davrananlara ben alçakgönüllü demem; Alçak derim, Alçak!

İkinci günah: Hırs. Nedir hırs? Bir insanın elindekiyle yetinmeyip daha fazlasını istemesi; gözünü bulunduğu yerden daha yu-karılara dikmesi değil mi? Bunun neresi kötü? İnsan elinde olandan fazlasını istiyorsa, daha fazla çalışacak, iş metodlarında yenilikler

yapacak, daha verimli olmanın yollarını arayacaktır. İnsanlık böyle bireylerle ilerlemeyebilir mi? Hiçbir konuda hırslı olmayan, koyun gibi insanlarla hangi topluluk bir adım ileri gider? Hırs; günah sayılıp engelleneceğine teşvik edilmeli değil mi? Uyarlılığı bugünlere taşıyan buluşları hırslı insanlar yapmadı mı?

"Gelelim üçüncü günaha: Kıskançlık. Kıskançlık; başkasında olup da kendinde olmayan veya yeteri kadar olmayan bir şeyi, bir niteliği arzu etmek... O arzusu gerçekleşmediği sürece de bunlara sahip olanlara karşı bir burukluk duymak, hatta iyi olmayan duygular taşımak... Ama şunu da unutmayalım ki, kıskançlık insanı motive eden bir kamçı gibidir. O kamçı çok kez insanı daha iyilere, daha yukarılara gitmeye zorlar..

"Bir başka ölümcül günah: Öfke. Öfke, bir haksızlığa, kötü davranışa veya buna benzer durumlara karşı duyulan kızgınlık, tepki... Bazen kendimizi korumak için gerekli bir duygu, saldırganlık tepkisi.. Vücudumuz bazı durumlarda Adrenalin denen bir hormonu fazlaca salgılar. O hormonun aşırı salgılanması insanda saldırganlık yapar ve insana cesaret verir. İşte öfkenin nedeni bu hormondur. Hayvanlarda da aynıdır. Hayvanlar da kısırıldıkları veya yaşamları tehlikeye girdiğinde adrenalin hormonu aşırı derecede salgılanır. Bunun sonucu hayvan öfkelenir, cesareti artar ve kendini son nefesine kadar savunur. Yani insanda da hayvanda da durum aynıdır. Öfkeli insan, bir yüzüne tokat atana öbür yüzünü çevirmek yerine; o tokadı atanın yüzünü dağıtmak ister. Yapılan bir kötülüğü cezasız bırakmayı içine sindiremez. Kötülük yapanın sırtını dönüp gitmesine, cezasız kalmasına izin vermez. Yenilip ezilse bile, yenene zarar vermek için elinden geleni ardına koymaz... Böylesine onurlu bir davranışın temelinde yatan öfke, niçin günah oluyor? İnsan solucan mı ki, ayaklar altında ezilsin de kıvrılmaktan başka bir şey yapmasın?

"Şimdi sıradaki diğer günahlara da bir göz atalım: Şehvet. Tüm canlıların erkek ve dişisini bir araya getirip soylarının deva-

mını sağlayan arzu... Buna bile günah diyor kilise... Bu konuda bir Şey söylememe gerek yok. Her saçma dŕnceye kafamızı takmak gerekmiyor. Zaten insanlık böyle saçma kuralları çoktan yaŕamından silip atmıŕtır. Bunların üzerinde durmaya bile değmez... Ne demiŕler, 'İt rr, kervan yürür.'

'Bir diğer büyük günah: Oburluk. Yani vücuda gerekenden fazlasını yiyip içme alışkanlığı... Sonuç ne olacak?' Behçet Bey sözün burasında güldü ve göbeğini iki eliyle sallayarak, "Sonunda benim gibi koca göbekli biri olursun" dedi. "Kadınlar da seni beğenmez. Öyle değil mi Selda?"

Selda, "Ben sizi böyle de beğeniyorum," dedi.

"Selda böyle söylüyor, ama ben kendimi hiç de iyi hissetmi-yorum. Her yola baŕvurup biraz kilo vermek kararındayım. Kendimden utanır oldum. Gururumun kırıldığını hissediyorum... Evet, oburluk sonucu vücudu deforme olan birinin yardımına baŕka bir günah yetiŕir: Gurur. Kendini böyle deforme gören birinin gururu kırılacak ve sonuçta kendini ayarlamak isteyecektir. Yok buna gerek görmüyorsa, bu da onun sorunu. Ama ne için günahkâr; bunu anlamak zor...

"Bir büyük ölümcül günah daha: Tembellik. Evet, tembellik kötü... Ama o kadar... Ve biliyor musunuz; tembelliğin nedeni de genellikle fizikseldir. Yani o insanın yaratılıŕıyla ilgilidir. Ben doktor değilim. Böyle konulardaki bilgilerim, sonuçta ansiklopedik bilgiler... Bu kaynaklardan edindiğim bilgiler, tembelliğin de hormonlarla ilgili bir sorun olduğu yönünde... Yani eğer, 'Tanrı vardır,' diyorsak; bir insanı tembel yarattığı için asıl O'nu sulamalı-yız. Aynı, bir insanı eŕcinsel eğilimlerde yaratması gibi... Yaratamı sulamayıp da, yaratılanı suçlamak haksızlık değil de nedir?"

Behçet Bey bir süre daha deđiŕiŕ konularda konuŕtu. Bazı sorularımızı yanıtladıktan sonra, "Artık daha fazla konuŕmamız gerekmiyor," dedi. "Bundan sonra Yahuda İskaiyot'un İncili devreye girecek ve gerekenleri sylecek. İsa efsanesi yıkılacak. O'nun yı-

kılması demek, köhne ve çağdışı dinlerin insanlık için sorun olmaktan çıkması demektir. O'nun ayakları üzerinde duran bu köhne semavi dinler de, binlerce eski, gelmiş geçmiş dinler gibi tarihin çöplüğüne atılacak. Artık Satanizm Çağı başlıyor. Satanizm insanlık var oldukça yaşayacaktır. Çünkü Satanizm, insanların zincirlerini kırmasıdır. Bir anlamda Hümanizm'dir..."

Gece yarısına doğru Tamer, "Behçet Bey, biz izninizle artık kalkalım," dedi. "Bu arada bir şey söylemek istiyorum, ama bir türlü dilim varmıyor. Şu gümüş levha konusunda... Sakın yanlış anla-mayın... Size güvenimiz sonsuz. Ama, nasıl söyleyeyim... İnsanlık hah... Amerikalı gelip levhayı alıncaya kadar gümüş levhayı bize bırakmayı düşünmez misiniz? Onu çok iyi komyacağımıza inanabilirsiniz. Zaten siz arada olmazsanız biz o levhayı hiçbir şekilde değerlendiremeyiz..."

Behçet Bey, Tamer'in bu şekilde konuşmasına oldukça alınmış görünüyordu, ama renk vermemeye çalışır bir tavırla, "Peki, Tamer," dedi. "bu şekilde kendini daha rahat hissedersen, levhayı size verebilirim. Amerikalı en geç iki hafta sonra burada olur. Kendisiyle konuştum telefonla. Birkaç gün içinde yatıyla yola çıkacak. Levhaya çok dikkat edin, bir aksilik çıkmasın."

Behçet Bey gidip levhayı sakladığı yerden getirdi. Levhayı bir kadife beze sarmış, bu bezi de naylon bir poşete koyup, poşetin ağzını bağlamıştı. "Tamer, işte levha. Tekrar kadifeye saralım ve hava almayacak bir şekilde poşette koruyalım. Tamam mı? Kimseye levhadan bahsetmek yok! Poşetin içinden çıkarmak yok! Anlaş-tık mı?"

Tamer iyice neşelenmişti. "Anlaştık, Behçet Bey," derken gözlerinin içi gülüyordu.

Evden çıktık. Yolda Tamer, "Ne dersin, Ekrem?" dedi. "İyi yapmadık mı? Behçet Bey'e güvenmesine güveniyorum, ama arada Ayla var. Bilmem dikkatini çekti mi? Behçet Bey'e düşman gibi bakıyor. Selda'nın kendisine rakip çıktığı ve yerini aldığı düşünce-

sinde... Terkedilmişlik kompleksi içinde. Bu tip kadınlar her şeyi yapabilirler..."
"Sanmam," dedim.

"Sen gene sanma! Yalnız unutma ki, bir erkeğın en büyük dūřmanı terkettiği kadındır."

Bugün 7 Kasım 1996 Cuma. Kışı andıran bir gün. Hava yağmurlu ve fırtınalı; ara sıra da kar serpiştiriyor. Bu yıl kış erken geliyor anlaşılan...

Pitis dün gece telefon etti; bugün bize geleceğini söyledi. Beş gündür gelmemiştir. Severyus Baba da, ben de onun yolunu gözler olmuştuk. Geleceği haberi ikimizi de çok sevindirmişti.

Behçet Bey'in evindeki toplantının üzerinden bir hafta geçmişti. Bu süre içinde Behçet Bey Amerikalıyla sık sık telefon konuşması yapmıştı. Amerikalının yatının Cebelitank Boğazı'na girmek üzere olduğunu biliyorduk. Bir hafta kadar sonra Amerikalı, İstanbul'da olurdu. Ümit ve heyecanla bekliyorduk Amerikalıyı; daha doğrusu ondan gelecek olan milyonlarca doları...

Pitis öğleye doğru geldi. Yanında şemsiyesi olduğu halde bir hayli ıslanmıştı. Mantosunu çıkarmasına yardım ederken, "Amma da ıslanmışsın," dedim. "Şemsiyeni açmadın mı yoksa?"

"Açmaz mıyım, açtım. Hava çok berbat. Kaç kez fırtınadan şemsiyem ters döndü. Söz vermiş olmasaydım, gelmekten vazgeçecektim."

Pitis'i sarılıp hafifçe öptüm. Çünkü artık daha fazlasına izin vermiyordu.

Pitis doğruca Severyus Baba'nın odasına gitti. Kapıyı hafifçe çaldı. İçeriden ses gelmeyince kapıyı aralıp içeriye baktı.

"Babam uyuyor. Uyandırmayalım."

Pitis artık Severyus Baba'ya yalnızca 'Baba' diyordu.

Severyus Baba odasında uyurken, biz de bir süre oturma odasında baş başa kaldık.

Pitis'e Behçet Bey'in evindeki son toplantıyı, Behçet Bey'in toplantıdaki konuşmasını, levhanın Tamer'de olduğunu filân daha önce anlatmışım. Tamer, Pitis'e hiçbir şey söylememem konusunda beni birkaç kez uyarmasına rağmen, ona her şeyi anlatmaktan kendimi alamıyordum. Belki de yaptığım hataydı. Ama onunla konuşmak beni rahatlatıyordu. Pitis, Yahuda İncili konusuna pek ilgi duymuyordu. Belki de önemini tam olarak kavrayamamıştı. Bu işle ilgili alacağımız paralara ise hiç mi hiç ilgi duymuyordu...

"Pitis, iyi düşün," dedim. "Bizim pasaportlar çıkmak üzere. Sen de pasaport çıkar. Birlikte gidelim Amerika'ya. Hem sen İngilizcenin ilerletmek istemiyor musun? İşte sana bir fırsat."

"Ekrem, lütfen! Sizin işiniz, daha doğrusu işleriniz karanlık işler... Ben artık karanlıkta yaşamak istemiyorum. Karanlık işler, karanlık ilişkiler, karanlık inançlar, kara paralar... Lütfen ısrar etme!"

Pitis'in elini tuttum. "Pitis, lütfen sen de inat etme! Senden ayrılmak istemiyorum. İstersen ben de burada kalırım. Ama eskisi gibi birlikte yaşamaya razı olursan... Çok paramız olacak. Güzel bir ev alınız. Birlikte..."

"Ekrem, ben böyle pislik paralarla bir yaşam istemiyorum. Metreslik de artık bana göre değil. Bunu anla artık!"

Daha fazla ısrar etmenin bir anlamı yoktu. Pitis'le yollarımız ayrılmak üzereydi. Konuyu değiştirdik.

Pitis, "Part time bir iş buldum," dedi. "Yarın yeni işime başlıyorum."
"Nasıl bir iş?"

"Süper market. Akşam vardiyasında çalışacağım. Market sabah 9.00'dan gece 22.00'ye kadar açık. Sabah vardiyası 9.00-17.00 çalışıyor. Bizler de 17.00-22.00. Hafta tatili de yok gece vardiyasına."

"Peki ders verdiğin öğrenciler, okulun, roman çevirisi?.. Hangi birine yetişeceksin?"

"Çeviri işi yürümedi. Bazen bir cümleye takılıyorum. O cümleyi tam çevirebilmek için uzun süre uğraştığım oluyor. Metin de donuk oluyor nedense... Bu konuda pişmem gerek. Çeviri işi hiç de dışarıdan görüldüğü kadar kolay değil. Romanı geri götürdüm. Yapamayacağımı söyleyip özür diledim."

"Peki, marketten ne alacaksın?"

"Asgari ücretten % 20 fazla veriyorlar. Sigortası var. Akşam yemeği de çıkıyor. Yeter bana."

Pitis'i içimden takdir ediyordum. Yepyeni bir insan olmuş; hayatına değişik bir yön vermek kararlılığını göstermişti. Her şeye rağmen eskisinden çok daha mutlu görünüyordu...

Pitis acele ortalığı topladı. Yemek hazırlamaya başladı. Bu arada Severyus Baba da uyanmıştı.

Severyus Baba'nın hastalığı yaşlı bedenini iyice yıpratmıştı. Zamanın çoğunu yatağında uzanmakla geçiriyor, odasından pek çıkmıyordu. Yatağına uzanır, kitap okumaya çalışırdı. Çalışırdı di-yorum, çünkü aldığı ilâçlardan olacak, kitabı okumaya başladıktan kısa bir süre sonra kitap elinden düşüyor, uyuklamaya başlıyordu. Bugün Pitis'i görünce biraz canlanır gibi olmuştu. Onu öz kızı gibi seviyordu.

Bizi odasına götürüp karyolasının yanındaki iskemlelere yan yana oturtuktan sonra, damdan düşer gibi, "Söyleyin bakalım nikâh ne zaman?" dedi. "Artık günlerim sayılı. Nikâhınızda bulunmak isterdim."

Pitis'le birbirimize baktık. İkimiz de ne diyeceğimizi bilmiyorduk. Sonunda Pitis kontuştu. "Daha çok var," dedi. "Henüz ikimiz de okuyoruz."

Severyus Baba ağzının kenarıyla hafifçe gülümsedi. "Sen okuyorsun okumasına, ama Ekrem'in fakülteye uğradığını pek sanmıyorum."

Gerçekten fakülteye artık seyrek uğramaya başlamıştım. Gittiğimde de derslere iş olsun diye giriyordum. Bu durumu Severyus

Baba da farketmiş, birkaç kez bana öğüt vermiş, derslerime devam etmem için uzun uzun dil dökmüştü. "Şu ara kafam biraz karışık," diyerek konuyu değiştirmek istedim.

Bir süre üçümüz de konuşmadık. Severyus Baba'nın düşünceli bir hali vardı. Sonra uykuda konuşur gibi, "Ekrem," dedi. "Şu senin şeytan işleri nasıl gidiyor?"

Şaşırmışım. Pitis'e baktım. Pitis başını önüne eğdi. "Bana kızacağımı biliyorum... Babama bazı şeyleri anlattım. Geçmişimi, nasıl tanıştığımızı, Satanistleri..."

Pitis'e ters ters baktım. Bunun üzerine Severyus Baba, "Ona kızma!" dedi. "Kızcağız düştüğün bataktan seni kurtarmaya çalışıyor. Her seven kadın bunu yapar..."

Severyus Baba'mın bu şekilde konuşması beni yatıştırmak şöyle dursun; daha da kızdırmıştı. "Düştüğün bataklık" sözüne de iyice tepem atmıştı. Bu ölüm döşeğindeki ihtiyar için, kuşkusuz dünya nimetleri artık geçmişte kalmıştı... Kedinin uzanamadığı ciğere murdar demesi gibi, o da, gençlerin bu dünya yaşamından olabildiğince yararlanma isteğine bir takım dogmalardan yola çıkarak karşı duruyordu... Saçma düşünceleri Pitis'i de etkilemiş; onunla benim aramda bir duvar oluşmasına neden olmuştu. Bu duvarın mimarına haddini bildirmeye karar verdim. "Severyus Baba, İncil'in öğretileri insan doğasına aykırı," dedim. "Örneğin şu yedi ölümcül günah...- Ne kadar saçma bir mantık ürünü..."

Severyus Baba, benden böyle bir çıkış beklemediğinden şaşırmıştı. Pitis de biraz ileri gittiğimi, Severyus Baha'ya saygısızlık ettiğimi düşünmüş olacak ki, "Neler söylüyorsun sen, Ekrem?" diye bana çıkıştı. "Sen inanmayabilirsin; ama inananlara saygılı olman gerekmiyor mu?"

Severyus Baba, eliyle işaret ederek Pitis'in daha fazla konuşmasına engel olduktan sonra, bana döndü: "Neymiş o ölümcül günahlılardaki saçmalıklar? Söyler misin?"

Behçet Bey'in o günkü konuşmasını çok dikkatle dinlemiş.

kafama yazmıştım. Fırsat bu fırsat deyip, nutuk atar gibi coşkuyla, bu yedi günahın ne kadar saçma bir mantık ürünü olduğunu anlatmaya başladım. Pitis sözümü kesmeye kalktıysa da Severyus Baba ona izin vermedi. Sonuçta, Behçet Bey'in sözlerini benim ağzımdan dinlemiş oldular

Sözlerimi bitirince, Severyus Baba her zamanki sakin haliyle, "Sen bitirdiyisen, ben de birkaç söz söyleyebilir miyim?" dedi.

Eh, hamama giren terler, derler. Benim uzun nutkum bitmiş, sıra Severyus Baba'ya gelmişti. Çaresiz, "Tabii, sizi dinliyoruz," demek zorunda kaldım.

Severyus Baba, "Sana bir şey sorayım," dedi. "Sen hiç lunaparklarda, kahkaha odalarına girdin mi?"

"Hayır girmedim. Nasıl bir şey bu kahkaha odaları?"

"Eskiden lunaparklarda filân olurdu. Şimdi yok artık. Bir odaya girerdin. Duvarlarda bir sürü ayna... Hangi aynanın karşısına geçsen, seni yamru yumru bir tuhaf gösterir... Kendi acayip görüntülerimize bakıp gülerdik aynaların karşısında..."

"Anladım. Çarpık aynalar, tabii görüntüleri çarpıtarak gösterir."

Daha bu sözler ağzımdan çıkarken, kurnaz Severyus Baba'nın ne demek istediğini anlar gibi olmuştum.

Severyus Baba, tam da anladığım gibi, "İşte sizin mantığınız da bu aynalar gibi," diye söze başladı. "Nasıl kusur aynaya bakanda değil, aynanın kendisindeyse; günahlar konusundaki mantık saçmalığı da İncil'in öğretilerinde değil, onları çarpıtanlardadır.

"Yedi ölümcül günah: Gurur, Hırs, Kıskançlık, Öfke, Şehvet, Oburluk, Tembellik... Bunlar İncil'in satır aralarından çıkarılmış... Yüz yıllar boyunca enine boyuna tartışılarak bu konularda az çok anlaşmaya varılmış... Nasıl sivrisinekler özellikle bataklıklarda ürerse; pek çok kötülük de bu yedi ana günah kaynağından doğar... Bu yedi kaynak bin bir çeşit kötülüğün, günahın ürettiği bataklıklardır..."

"örneğin hırs! Bir bilim adamının, büyük bir tutku ve özveriyle ortaya bir şeyler çıkarmaya çalışmasını kimse kınamıyor.. Düalist bir şekilde iş yaparak ülkesinde iş alanları açan, pek çok insana iş al anı an yaratan iş adamını da kimsenin kınadığı yok..

"Ama şöyle bir çevrene bak... Daha çok; delicesine çok kazanmak için insanların yaptıklarına bak... Gözleri doymak bilmeyen hırs küpü insanlar... Doğayı acımasızca tahrip eden arazi maf-yalarını bu insanlar oluşturuyor... Hiçbir kural tanımayan iş adam-ları... Hayali ihracatçılar... Hileyle banka batırıyorlar, devleti dolandıranlar, türlü yolsuzluklar, vurgunlar yapanlar ve sonra gidip Amerika'da Avrupa'da bu paralarla krallar gibi yaşayanlar... Bunlara o yolları açan rüşvetçi memurlar, görevliler... İnsanlığın en büyük düşmanı uyuşturucu tacirleri ve onlarla işbirliği içinde olanlar.. Daha sayayım mı?"

Pitis, "Saymakla bitiremezsiniz," diye söze girdi. "Televizyonda izledim, birkaç gün evvel. Hasta ve yaşlı eşekleri, atları kesip satan bir şebekeyi ekrana getirdiler. Kasaplar, marketler bu etleri kapış kapış alıp, hiç vicdanları sızlamadan halka yediriyorlar..."

Severyus Baba, "Hırsın gözü kördür," dedi. "Hırsın kör ettiği insanlarda vicdan ne gezer... Kısacası, hırsın hududu yoktur ve pek çok kötülüğün anasıdır,"

Severyus Baba'nın verdiği bu ömeklere diyecek söz bulamadım.

Severyus Baba konuşmasına devam ediyordu: "Gelelim Şeh-vet'e. Şehvet, dişi ve erkeğin birbirlerine duyduğu cinsel istek. Bu isteği bedene veren Tanrı'nın kendisi değil mi? Canlılar bu isteğe uyarak soylarını devam ettirirler. İnsanlar da öyle, her canlı gibi... Onlar da, kadın erkek bu istekle birbirlerine yaklaşıp evlenir, evlilikleri boyunca bu istekle birlikte olmanın hazzını yaşarlar Çocuk-ları olur... Şehvet bu çerçevede kalırsa kim onu kınayacak? Ve de ne hakla?"

"Ama gene şöyle bir çevrene bak... Fuhuş, sapık ilişkiler, ırza tecavüzler, bazen de cinayetler... Bütün bunlar dizginlenmeyen şehvetin yol açtığı kötülükler değil mi?"

"Bak, sana çarpıcı bir de örnek vereyim. Sizler hatırlamazsınız. Belki yirmi yıl, belki de daha önce olmuş bir olay bu.

"Bir sandalcı, bir kadınla çocuklarını gezdirmek üzere sandalına alıyor. Sanırım Boğaz'da, Salacak'ta. Kıyıdan epey açıldıktan sonra Sandalcı, kadınla cinsel ilişkiye girmeye kalkıyor. Hem de küçük sandalda, kadının çocuklarının gözleri önünde... Kadın direniyor; çocuklar ağlıyor. Ama sandalcının şehvetten gözü kararmış... Sonunda isteğine ulaşıyor... Ama nasıl... Önce kadının ço-cuklarını, doğru hatırlıyorsam, üç çocuk. Hepsini tek tek öldürüp denize atıyor. Çocukları öldürdükten sonra kadının ırzına geçiyor. Sonra onu da öldürüp denize atıyor.. Al sana şehvetin yol açtığı bir canavarlık... Böyle nice olaylar oluyor dünyamızda, kim böyle dizginlenmeyen şehveti onaylar? Dizginlenmeyen şehvet, çok günahın anasıdır...

"Öfkeye geleceğim. Bunun için de sana bir örnek vereyim. Belki sen de gazetelerde okudun. Şu tavlâ cinayeti.

"İki arkadaş bir kahvehanede tavlâ oynuyorlar. Oyunu kazanan, tavlâ kutusunu kaybedene uzatıp, 'Al tavlâyı da, git evinde iyice çalış; sonra gel benimle oynamaya,' diyor. Vay sen misin bunu diyen! Sen bana nasıl böyle dersin? Adamın öfkeden kan beynine sığıyor. Orada eline geçirdiği bir şişeyi adamın kafasına öyle bir indirip indiriyor ki, adam oracıkta can veriyor. Buyur sana öfkenin yol açtığı bir facia!

"Atalarımız boşuna dememişler: 'Öfkeyle kalkan, zararla oturur,' diye...

"Şimdi diğer günahlara da bir bakalım. Ne dersin? Kıskançlık..."

"Gerek yok," dedim. "Sizin bakış açımızdan da, siz haklısınız. Yalnız bir tek şeye cevap verin yeter: Tembellik. Tembellik niye

günah olsun ki? İnsan tembelse bu onun sorunu; kime ne..."

Severyus Baba güldü. "Sana bir arkadaşımın dinlediğim bir askerlik hatırasını anlatayım.

"Arkadaşım altmışlı yıllarda askerliğini yedek subay olarak yapmıştı. O anlattı.

"Tabur kumandanı Yarbay, bunlara hiç nefes aldırılmazmış. Askerin canını çıkarırmış. Tabii bu askerlerin başında olan subaylar da askerlere nezaret ediyor; Yarbayın icat ettiği angaryaları askerlere yaptırıyorlarmış..."

"Bir gün subaylar, subay gazinosunda oturup aralarında sohbet ederken, bizimki bu sıcak atmosferden cesaret alarak Yarbaya, 'Komutanım,' demiş. "Askere hiç göz açtırmıyorsunuz... Dur durak yok zavallılara... Hem de emrettiğiniz bazı işler öylesine gereksiz ki..."

"Yarbay gülmüş, 'Bak teğmen,' demiş. 'Bu askerler kim? Yirmi yaşlarında tertemiz Anadolu çocukları değil mi? Onları ana-ları babaları asker ocağına göndermiş; bizlere teslim etmiş... Yirmi yaşlarında, kanları kaynayan genç delikanlılar... Onlan tembel tembel oturtup başı boş bırakırsan, türlü eğilimlere yenik düşerler... Cinsel sapıklıklar, kötü alışkanlıklar, aklına ne gelirse... Biz bunlara meydan vermemek için onlan oyalatırız, öylesine yorarız ki, kötü şeyler düşünmeye vakti ve takati kalmaz... Eğer böyle yapmazsak, ona ve onu bize emanet eden ailesine kötülük etmiş oluruz. Vicdanımız o zaman rahat eder mi?"

"Bizim arkadaş o değerli Yarbaydan aldığı dersi unutmamış. Askerliği bittikten sonra da aynı metodu çocuklarına uygulamış; onlara boş zaman bırakmamış... Derslerinden kalan zamanlarında kitap okuma, spor yapma alışkanlıkları kazandırmış çocuklarına... Şimdi o çocuklar büyüdü, mesleklerinde başarılı örnek insanlar oldular... Mutlu yuvalar kurdular..."

"Bizim arkadaş o Yarbayı hep hayırla anar; hâlâ yaşıyorsa kulaklarını çınlatır..."

"Sözü uzattık. Tembellikten söz ediyorduk... Tembel insan, herkes için bir problemdir. Çünkü herkes gibi yiyecek, içecek; ama onlar gibi çalışmayacak... Böylesi insan en azından, çalışanların sırtında bir asalak demektir İncil bu konuda sunları söylüyor:

"Sakin bir yaşam sürmeyi, kendi işinize bakmayı ve ellerinizle çalışmayı amaç edin."^^^

"Çalışmak istemeyen, yemek de yemesin! (2)

Pitis, "Yemek hazır; buyrun masaya!" diyerek konuşmamızı noktaladı. Pitis'in güzel yemeklerini yerken, düşünüyordum. Se-veryus Baba'nın tüm dedikleri doğrudu. Behçet Bey'i dinlerken de, Behçet Bey'in doğru söylediğini düşünmüştüm. Şimdi çok daha iyi anlıyordum. Satanizm, tam anlamıyla Hıristiyanlık karşıtı bir hareketti ve Hıristiyanlığa tepki olarak doğmuştu. Bir antitezdi... Birinin iyi dediğine, diğeri kötü; birinin kötü dediğine de öbürü iyi diyordu... Tanrı ruhtan yana; Şeytan ise bedenden yana bir tavır içindeydi... Kafam iyice karışmıştı...

Yemekten sonra Pitis kahve yapıp getirdi. Kahvelerimizi içerken, "Severyus Baba, dünyada pek çok din var," dedim. "Herkes de, 'Benim dinim doğru, öbür dinler batıl,' diyor. En iyisi, insanın kendi kafası doğrultusunda, mutlu yaşamaya bakması... Dinlerin de amacı bu değil mi? İnsanlar barış içinde, huzurlu ve mutlu bir yaşam sürsünler.. İster Müslüman, ister Hıristiyan, işer Yahudi, yahut Budist, ne olursan ol; yeter ki iyi insan ol ve şu kısacık yaşamını iyi yaşa... Siz de böyle düşünmüyor musunuz?"

Severyus Baba güldü. "Ben böyle düşünmüyorum. Ve böyle düşünmenin, Şeytan'ın tuzağına düşmek olduğunu biliyorum. Şeytan, bu düşünceleri insanın kafasına sokarak, onu kurnazca aldatıp Tanrı yolundan uzaklaştırmıyor.. Böyle düşünen insan en büyük gü-

(1)İNCİL:I. Selanikmer4:11 (2) İNCİL: n. Selanikliler 3:10

nahlardan birini işliyor demektir ve bu günahın çıkış noktası Gu-rur'dur. Şeytan da gurura kapılıp, Yaratandı Tanrı'ya karşı çıktı ve mahvolacakların ilki oldu. 'Ben her şeyi herkesten iyi bilirim; kafama göre yaşarım,' havasmdaki gururlu insanları da Şeytan bu düşünceleri kafalarına sokarak kendine çekmekte; onlan da kendi gibi mahvolacaklara katmaya çalışmaktadır.

'Ben bir Hıristiyan olarak şunu söylüyorum: İsa, yalnızca bazı öğütler versin diye bu dünyaya gelmedi. O, Tanrı Sözü beden alıp aramızda yaşadı ve bizim için canını kurtuluş fidyesi olarak verdi ve de insanın kurtuluşu oldu, çarmıhtaki ölümü... Ve de dirilişimizin simgesi olarak tekrar dirildi ve sonra göğe alındı...

"Eğer İsa'nın yalnızca öğretilerine takılıp kalırsak; O'nun bize sağladığı kurtuluşu gözardı etmiş oluruz ve mahvolacaklar kervanına katılırız... Bak bu konuda İncil ne diyor..."

Severyus Baba raftan İncil'ini alıp bir kısım okudu: *"Eğer yalnız bu yaşam için Mesih' e ümit bağlamışsak, herkesten daha çok acınacak kişileriz."*^(^)

"İşte böyle Ekrem! İmanımız yalnızca bu dünya için değildir..."

Severyus Baba'nın ölümcül hastalığına, çektiği acılara rağmen huzur dolu olan yüzüne baktım. Onun yerinde olsaydım ruh halim kimbilir ne kadar bozuk olur; üzüntümden ağzımı bıçak açmazdı, diye düşünmekten kendimi alamadım. Severyus Baba'nın ise mutluluk yüzünden okunuyordu. O, ölümü gerçek ve sonsuz yaşama atılacak bir adım olarak görüyor ve o adımı atacağı günü huzurla bekliyordu. İman! İman, gerçekten bambaşka bir duygu olsa gerek... İnsana mutluluk ve güven veren bir duygu... Ama bu duygu her yürekte filizlenip kök salamıyor.. Çünkü insan kafasındaki kuşular; önünde durulamaz bir kasırga gibi, ruhlarımızdaki iman filizlerini yıkıyor, mahvediyor...

"Severyus Baba, iman etmek insanın elinde değil ki!" dedim.

"İman, önce istekle başlar. İman etmek için insanın önce yüreğinde bir istek olmalı. Gerisini Tanrı kendisi tamamlar...

'İsa'nın, iman yolunu gösteren şu sözleri ne kadar güzeldir... *'Dileyin, size verilecek; arayın, bulacaksınız; kapıyı çalın, size açılacaktır. Çünkü her dileyen alır, arayan bulur, kapıyı çalana kapı açılır.'*"(1)

Severyus Baba'yla bu konularda daha önceleri de çok konuştuk. Ama ilk kez bugün bu konulara sıcak bir yaklaşım içindeydim. Severyus Baba'nın ruhsal esenliğine gıpta ediyordum. Bende bu esenlikten eser yoktu. Hele son günlerde iyice karamsar olmuşum...

Düşünüyordum... Mutluluğu parada arayan bir ruh hali, tüm yüreğimi ve kafamı sanki esir almıştı... Birkaç gün sonra kavuşacağım para ve onun sağlayacağı imkânlar... Bunların hayali bile artık beni avutmuyordu. İçimde bir boşluk vardı ve bu boşluğu dolduran karamsar duygular... Pitis'i kaybetmek üzere olduğumu da hissediyordum... Onu çok, ama pek çok sevdiğimin de artık bilincindeydim... Onun da beni sevdiğine kuşku yoktu; ama ne var ki, o daha büyük bir sevgiye de yüreğinde yer vermişti: Tanrı sevgisi... O ve ben bu noktada ayrılıyorduk... Ama ben bugün çok karışık duygular içinde kendi kendimi sorgulamaya başlamıştım...

Ben bunları düşünürken telefon çaldı. Telefon eden Tamer'di. Çok önemli bir durum olduğunu ve beni Sirkeci'de Harem İskele-si'nde bekleyeceğini, çok acele gelmem gerektiğini söylüyordu. Ama niçin çağırdığını söylemedi ve telefonu kapattı. Acele giyinip evden çıktım.

(1) İNCİL: Luka 11:9-10

Sirkeci'de, Harem iskelesinde Tamer ve Faruk'la buluştum. Tamer, hava kapalı ve yağmurlu olmasına rağmen siyah camlı güneş gözlükleri takmıştı. Üzerinde, o güne kadar hiç sırtında görmediğim, siyah bir pardösü vardı. Pardösü Tamer'e çok bol geliyor, üzerinde iğreti duruyordu. Öylesine büyüktü ki Tamer'in bedeni için; elleri pardösünün uzun kollan arasında kayboluyor, eteği yeri süpürüyordu. Dazlak kafası, keçi sakalı, siyah gözlüğü, kulaklarında kocaman küpeler ve acayip pardösüsüyle gelen geçenin bile dikkatini çekiyor; yanından geçenlerin çoğu yürüyüp geçtikten sonra bile arkalanna dönüp Tamer'e bakmaktan kendilerini alamıyorlardı.

Feribota bindik. Hava oldukça soğuk olmasına rağmen, dışarıda bir kanapeye oturduk. Dışında kimsecikler yoktu; daha rahat konuşabilirdik. Tamer olanları kısaca anlattı.

Bugün öğleye doğru Ayla, Tamer'e telefon etmiş ve şok haberi bildirmişti. Yahuda İskariyot incili diye bir şey yoktu. Levha sahteydi. Üzerindeki silik yazılar bir İsrail gazetesinden rastgele kopya edilmişti. Amerikalı alıcı filan yoktu. Behçet Bey uydurmuştu o palavrayı da. Tüm bu düzenler Behçet Bey ve William'ın kafasından çıkmıştı.

Tamer önce kulaklarına inanamamıştı. Ayla, Selda'yı kıskanıyor ve bu yüzden ortalığı karıştırmaya çalışıyor, diye düşünmüştü. Ama Ayla her şeyi tüm detaylarına kadar anlatınca Tamer'in ayakları suya ermişti.

Ayla'mın anlattıklarına göre: Behçet Bey yalnız Tamer grubunu değil, Kadıköy grubundakileri de dolandırmıştı. 'Kadıköy grubunu dağıttım' demesi numaraydı. Onlara da 'İstanbul grubunu dağıttım' demişti. Kadıköy grubunu da ikiye ayırmış, onların da birbirleriyle ilişkisini kumazca manevralarla kesmişti. Böylece birbirinden kopuk üç grup ortaya çıkmış ve Behçet Bey bu üç grubu da ayrı ayrı dolandırmıştı. Behçet Bey'in dolandırdıkları yalnız Satanistler değildi... Pek

çok kimseyi de Amerika'dan gelmiş bir papaz rolüyle dolandırmıştı. Sahte tarihi eserler, aslı astarı olmayan define numaraları... Bir kısım insanlar da Amerika'ya götürülmek, orayla iş yapmak vaatleriyle dolandırılmışlardı. Behçet Bey böylece dört milyon dolara yakın bir para elde etmiş ve bunun bir milyon dolarını da William almıştı. William şimdi Amerika'daydı. Behçet Bey de iki gün sonra İzmir'den uçağa atlayıp önce Avrupa'ya, oradan da Amerika'ya uçacaktı. Selda'yı da beraberinde götürüyordu.

Tamer, Ayla'nın anlattıklarını dinleyince şoke olmuş; ama gene de inanmak istememişti. Ayla telefonu kapayınca, Tamer, Behçet Bey'in Kadıköy'deki evinin telefon numarasını çevirmiş; ama telefona kimse çıkmamıştı. Bunun üzerine Kartal'daki evin telefonunu açmış, gene cevap yok. İki telefonda da cevap alamayınca bu kez Behçet Bey'in cep telefonunun numarasını çevirmişti. Bu kez Behçet Bey'e ulaşmıştı. Tamer kurnazlık etmiş. Ayla'yla hiç konuşmamış gibi davranmıştı. Behçet Bey telefonda, her şeyin yolunda gittiğini, Amerikalı alıcının yatının en geç beş altı gün sonra İstanbul'da bulunacağını söylemişti. Ev telefonlarına cevap vemie-mesini de, 'Sık Sık telefonla tehditler alıyorum; bu yüzden telefonlara çıkmıyorum,' diye açıklamıştı. İstedığımız zaman kendisini cep telefonundan arayabileceğimizi söylemişti.

Tamer'in bu telefon konuşmasından sonra kafası iyice karışmıştı. Ortada biri yalan söylüyordu; ama kim? Behçet Bey mi, yoksa Ayla mı?

Bu telefon konuşmalardan sonra Tamer, gümüş levhayı önce bir antikacıya götürmüştü. Adam levhayı incelemiş ve hiçbir antika değeri olmadığını söylemişti. Bununla yetinmeyen Tamer, levhayı tanıdığı bir gümüşçüye de göstermişti. Tamer, parmaklarında-ki yüzükleri, kulaklarındaki küpeleri ve buna benzer takılarını yıllardır bu adamdan alırdı. Adam altmış yaşlarında ve çocukluğundan beri gümüşçülük yapan, mesleğinin tam hakkını veren biriydi. Tamer'in getirdiği levhayı uzun uzun inceledikten sonra, "Bu lev-

hanın yaşını bilmek zor," demişti. "Ama senin sandığın gibi çok eski değil. Eski diye yutturmak amacıyla bazı işlemler uygulanmış bu parçaya..." Sonra gümüşçü, bazı parçaları antika diye yutturmak amacıyla neler yapıldığı hakkında kısa bir de bilgi vermişti Tamer'e.

Gümüş parça, iyice sulandırılmış tuz ruhuna batırılıyor; bu eriyikten çıkarıldıktan sonra tinerle inceltilmiş siyah boyayla boyanıyordu. Boya kemik gibi sertleşince de tel fırçayla fırçalanıyor veya ince kumla dikkatle ovuluyordu. Sonra da açık havada uzunca bir süre bırakılıyordu. Tamer'in elindeki de buna benzer işlemlerden geçmiş, 950 ayarında bir gümüş parçaydı. Ancak gümüş değeri kadar bir değeri olabilirdi. Ne kadar eski olursa olsun, otuz kırk yıldan daha eski olmayan bir parçaydı. Belki de birkaç sene önce yazılmıştı üzerindeki yazılar...

Gümüşçüden çıktıktan sonra Tamer'in artık hiçbir kuşkusu kalmamıştı. Ayla'nın söyledikleri doğrudu. Behçet Bey hepsini dolandırmıştı.

Dolandırıcılarından hiçbir kuşkusu kalmayan Tamer hemen bana, Faruk'a ve Aydın'a telefon etmişti. Aydın otomobille bizi Harem'de bekleyecekti.

Harem'de Aydın bizi karşıladı. Bu kez, her zamanki gibi minibüsle değil, babasının otomobiliyle gelmişti. Otomobile atladık. Doğruca Behçet Bey'in Kadıköy'deki evine gittik. Arabayı apartmanın uzağında park ettik.

Tamer, "Behçet Bey'in dairesinde ışık yok; ama gene de yoklayalım," dedi. Fak'u da, "Hepimiz birden eve gitmeyelim; sen tek başına git," diyerek Behçet Bey'in evini kontrole gönderdi. Behçet Bey, Faruk'u apartmandakilere Ayla'nın akrabası olarak tanıttığı için kimse onu yadırgamıyor; Behçet Bey'in Kadıköy'deki evine sık sık girip çıkıyordu. Behçet Bey, Selda'yı daha çok Kartal'daki evinde tutuyordu.

Faruk gitti. Beş dakika geçti geçmedi; döndü. "Evde kimse yok," dedi.

Tamer hiç şaşırmamıştı. "Şimdi doğruca Kartal'a!" dedi ve hareket ettik.

Kartal'da, Behçet Bey'in evini çevreleyen bahçe duvarının yanında arabayı park ettik. Birkaç saattir neredeyse durmuş olan yağmur yeniden başlamıştı. Etrafta kimsecikler yoktu. Arabayı park ettiğimiz yer iyice karanlık ve kuytu bir yerdi. Üstelik, bahçenin içindeki iki büyük çam ağacının yola uzanan dalları altına park ettiğimiz araba, daha da karanlıkta kalıyor; geçen arabaların far ışıklarında bile pek yakma gelmeden görülüyordu.

Tamer, "Evde bana kalırsa kimse yok," dedi. "üstteki bir odada ışık var; ama Behçet Bey ışığı mahsus yanık bırakmış olabilir. Çünkü otomobili yerinde yok."

Aydın, "Belki bir yere gitmişlerdir; döneceklerdir," dedi.

Tamer, "O kadar saf olma!" diye homurdandı. "Herif hepimizi kuşa baktırıp tüydü. Ama peşini bırakmayacağız."

Bahçeden köpek sesleri geliyordu. Köpekler duvar kenarındaki arabayı farketmişler, yüksek perdeden havlamaya başlamışlardı.

Tamer, "Bunlar Behçet Bey'in canavar buldogları," dedi. "Adamı parçalarlar Hem de birbirinden azgın dört canavar. Onlar içerideyken, insan silâhla bile bahçeye girmeye cesaret edemez."

"Bunlara zehirli et vermeli; ama nerden aklımıza gelebilirdi," diye Faruk hayıflandı.

"Bu canavarlar yabancıların verdiği hiçbir şeyi yemezler. Yalnızca saldırırlar. Hele gece... Ama beni tanıyorlar. Siz burada bekleyin. Bir kuşku durumu olur veya yakından bir araba geçerse; otomobil bozulmuş da tamir ediyormuş numarasına yatın. Dikkat çekmeyelim. Ben gidip köpekleri zararsız hale getirmeye çalışacağım."

Tamer elinde levye arabadan çıkıp bahçe kapısına doğru yürürken heyecanım iyice artmıştı. Keşke, hiç gelmeseydim diye geçiriyordum içimden. Ama artık çok geçti. Aydın ve Faruk da benim kadar olmasa bile oldukça heyecanlı görünüyorlardı.

Tamer, bahçe kapışım levyeyle bir süre uğraştıktan sonra açtı. Bu arada köpekler kapıya toplanmıştı; fakat eskisi gibi azgın azgın havlamıyorlardı. Tamer'i tanımış olacaktı. Tamer içeri girdi; etrafını alan dört köpeği isimlerini çağırarak, sevip okşayarak yatıştırdı.

Aydın, "Köpeklerden artık korkmaya gerek yok," dedi. "Tamer'i çok iyi tanıyorlar. Tamer birkaç kez onları gezdirmeye bile götürmüş. Beni de yadırgamazlar."

Az sonra Tamer köpekleri sakinleştirmişti ve bizi kapıya çağırdı. Kapı arabayı park ettiğimiz yerin on, on beş metre kadar uzağındaydı. Arabadan çıkıp kapıya doğru yürümeye başlamıştık ki, köpekler yeniden havlamaya başladı. Tamer onları yatıştırmakta zorluk çekiyordu.

Aydın, "Köpekler beni de tanıyor; siz burada biraz bekleyin," diyerek bahçe kapısından içeri girdi. Faruk'la ben de arabaya dönüp beklemeye başladık.

Bir süre sonra Aydın geldi. Tamer'le birlikte köpekleri evin arkasındaki tel kafeslerine sokmayı başarmışlardı. Köpeklerin kulübeleri de bu tel kafeslerin içindeydi. Artık köpeklerden korkumuz kalmamıştı.

Otomobili bahçeye sokup evin hemen yanındaki küçük park yerine çektik. Tamer bu arada hepimizin çoraplarını çıkarttırıp ellerimize eldiven gibi taktırdı. "Ne olur, ne olmaz; parmak izi bırakmayalım," diyordu. Ellerimize çoraplan taktıktan sonra ayakkabı- lanımızı tekrar giyip arabadan indik.

Tamer, "Şimdi Behçet Bey'in evi resmen işgalimiz altında," dedi. "Gerekirse kapıyı kırıp gireceğiz."

Faruk, "Evde kimse yoksa, girip de ne yapacağız?" dedi. "Başımız iyice belaya girebilir."

Ben de Faruk gibi korkuyordum. Karakollara, mahkemelere alışkın değildim. Kanuna saygılı; daha doğrusu, kanundan korkan insanların arasında büyümüştüm. Bütün bu yaptıklarımız bana ters geliyor; yaptığımız kötü işlerin olası sonuçları da beni korkutuyordu. Hapislere düşmek vardı böyle işlerin sonunda... "Tamer, yol yakırken dönelim, başımıza iş açmayalım," diyecek oldum.

Tamer, "Adamın bizi düdüklemediği yanına kâr mı kalsın?" diye beni tersledi. "Bir Satanist öcünü yerde koymaz. Gerekirse Amerika'ya gidip o herifi bulmazsam, yaşayamam!"

Hiçbirimizde Tamer'e, 'Hayır' diyecek hal kalmamıştı. O hariç, hepimiz şaşkındık. O ne derse yapmaktan başka elimizden bir şey gelmiyor; hipnotize edilmiş gibi Tamer'in her sözüne uyuyorduk.

Evin kapısı çelik ve kale kapısı gibi sağlamdı. Kapıyı açmak için uğraşmak yerine, pencerelerden birinden içeri girmenin daha kolay olacağına karar verdik. Zemin kat pencereleri demirliydi. Birinci kat pencerelerinden birini kırıp içeri girmek gerekiyordu. Ancak bu pencereler de yerden dört metreden daha yüksekteydi. Bu kattaki odalardan birinin ışığı yanmaka, bu odanın üç penceresinden dışarı vuran ışık az da olsa bahçenin bazı yerlerini hafifçe aydınlatmaktaydı. Bu ışık bahçenin kuytu yerlerine ulaşmıyordu: ama biz karanlığa alışmış gözlerimizle bahçenin hemen her yanını araştırdık. Merdiven veya ona benzer bir şey bulamadık. Bunun üzerine birbirimizin omuzuna çıkarak pencerelerden birine ulaşmayı düşündük. Faruk benim omuzuma çıktı; ama tüm uğraşmalarına rağmen bir türlü pencerenin pervazına yapışmayı başaramadı.

Bunun üzerine Tamer, "Bırakın şu Bremen mızıkacıları gibi üst üste çıkma numarasını!" diyerek Faruk'u omuzumdan indirdi. Aydm'a, "Git, arabadan krikoyu getir!" dedi.

Aydın'ın getirdiği krikonun tabanını pencere kenarına gelecek şekilde yerleştirdik ve kriko yardımıyla demirlerden ikisini iyice eğmeyi başardık. Bu iki demir arasındaki aralıktan insan rahat geçebilirdi. Birer birer eve girdik.

Kapıları açıp odaları tek tek aramaya başladık; ama ne aradığımızı kendimiz de bilmiyorduk. Bu arada Tamer odalardaki bazı eşyaları öfkesinden kırıp döküyordu.

Üst katta da aynı şekilde odaları aradık. Normal ev eşyaları ve giysiler dışında evde dikkati çeken bir şey bulamadık.

Tamer, "Şimdi doğruca İzmir'e gidiyoruz," diyerek arama işini durdurdu. "Herifi uçağa binmeden enseleyeceğiz."

Ben, "Enselersek ne olacak?" dedim. "Adama verdiğimiz paraların elimizde senedi sepeti mi var? Polise gitsek biz suçlu çıka-rız.

Tamer, "Hele bir enseleyelim; bak o zaman görürsün!" diyerek bana sertçe karşılık verdi.

Tam kapıdan çıkıyorduk ki, Tamer, "Bir de mahzene bakalım," dedi. Mahzen dediği yerde Şeytan Ayini yaptığımız salon vardı. Önde Aydın arkada biz, mahzene indik ve salonun kapısını açtık. Aydın kapının yanındaki düğmeye basarak elektriği yaktı.

Gördüğümüz manzara hepimizi şaşırtmıştı. Salonun ortasındaki masada, masaya sımsıkı bağlanmış bir vaziyette Ayla yatıyordu. Ağzı da bantla kapatılmıştı.

İlk şaşkınlığımız geçince hemen masanın yanına gittik. Bu arada Tamer, "Biriniz gidin, mutfaktan bıçak getirin," dedi. Kendisi de Ayla'nın ağızındaki bantı çıkardı. Aydın'ın getirdiği bıçakla da Ayla'yı bağlayan ipleri kestik.

Ayla perişandı, yıkılmıştı. Gözyaşları arasında olanları kısaca anlattı.

Behçet Bey'le Selda'nın gittikçe birbirlerine yakınlaşması Ayla'yı çoktandır tedirgin ediyordu. Bu ilişkiyi poligamik bir eğilim diye nitelendirip hafife almak, aptallıktan başka bir şey değil-

di... Bu yüzden her ikisini dikkatle izliyordu. İzleme metodlarının kuşkusuz en etkili de, ikisinin konuşmalarını gizlice teype almaktı. Ayla böylece Behçet Bey'in sinsi planını öğrenmişti.

Behçet Bey, Ayla'yı yüzüstü bırakıp Selda'yla Amerika'ya uçacaktı. Uçak biletleri bile alınmıştı. Selda'yla önce Bursa'ya gidecekler; bir gece Çelik Palas'ta kaldıktan sonra ertesi gün İzmir'e hareket edeceklerdi. İzmir'den de uçağa binip önce Almanya'ya, oradan da Amerika'ya uçacaklardı. Ayla'ya da, "Biz iki günlüğüne bir iş için Bursa'ya gidiyoruz; döneceğiz," demişlerdi.

Ayla onlara her şeyi bildiğini söylememiş; Tamer'e telefon edip Behçet Bey'in gerçek yüzünü anlatmayı daha uygun bulmuştu. Tamer'e güveniyordu. Onun en doğru kararı vereceğine emindi. Kendi başına bir şeyler yapıp işleri berbat etmekten korkuyordu. Hem bir yerde kendisi de Behçet Bey'in suç ortağıydı...

Tamer'e telefon ettikten iki saat kadar sonra, Behçet Bey çantasının karıştırıldığını farketmiş, Ayla'yı sorguya çekmişti. Bu sorgunun bir hayli sert geçtiği Ayla'nın yüz ve vücudundaki yara berelerden anlaşılıyordu. Yediği onca dayağa rağmen Ayla dilini tutmasını, durumu idare etmesini bilmişti. Tamer'le yaptığı telefon konuşmasını Behçet Bey'den saklamasını ve işi kadınca bir kıs-kançlık olayıyla sınırlı tutmayı başarmıştı. Behçet Bey uçak biletlerini Ayla'nın gördüğünü de anlamamıştı. Tamer'in Behçet Bey'i cepten araması da onu kuşkulandırmamıştı. Çünkü hemen her gün Tamer'le telefon görüşmesi yapıyorlardı.

Behçet Bey iki saat kadar önce Selda'yla Bursa'ya hareket etmişti. Giderken ne olur ne olmaz diye Ayla'yı mahzendeki masaya sımsıkı bağlamayı da unutmamıştı. Ayla'yı masaya bağladıktan sonra, "Yaptığın hınzırlıklar için sana iki günlük masa cezası veri-yorum," demişti. "İki gün sonra döneceğiz. O zaman sana yüklü bir miktar para vereceğim. Sus payı... Böylece sen kendi yoluna; ben de kendi yoluma..."

Ama Ayla onlann dönmemek üzere gittiklerini çok iyi biliyordu...

Tamer, "Bursa'da niçin bir gece kalıyorlar?" diye sordu. "Ben olsam İstanbul'dan uçağa atlar bir an önce toz olmaya bakardım. Niçin oyalanarak kendimi riske atayım..."

Ayla, "Bu gece Çelik Palas'ta birileriyle buluşacak. Giderayak onlan da dolandıracak. Ertesi gün de İzmir'den uçacaklar."

Bu arada yukarıdan telefon sesi geldi. Birbirimize baktık. Tamer, "Behçet Bey'dir," dedi. "Ara sıra yoklayacaktır. Hiç kimse telefona çıkmasın. Özellikle sen. Ayla! Hiçbir telefona cevap verme. Biz şimdi Behçet Bey'in peşinden gidiyoruz. Biz gidince köpekleri sal ve bekle! Tamam mı?"

"Tamam."

Bu arada Tamer'in telefonu çaldı. Tamer, "Bu garanti Behçet Bey'dir. Bizleri de kontrol ediyor," dedikten sonra telefonu açtı. Tamer yanılmamıştı. Telefon eden Behçet Bey'di. Kısa süren telefon konuşmasından sonra Tamer açıklama yaptı: "Düzenbaz köpek, akli sıra bizi kuşa baktırıyor. Hayalî Amerikalı Smith'in yatı dört gün sonra buradaymış. İstanbul'a bir an önce gelmek için rotası üzerindeki limanları pas geçiyomuş... Köpek!"

Tamer telefon konuşmasını anlattıktan sonra. Ayla'yi teselli edici birkaç söz söyledi. Bize de, "Haydi çocuklar, gidiyoruz!" dedi. "Behçet Bey'e dünyanın sandığı kadar büyük olmadığını ispatlayalım."

Arabaya atlayıp evden ayrıldık. Feribotla karşıya geçip Bursa yoluna vurduk. Çelik Palas Otehne vardığımızda vakit gece yarısına yaklaşıyordu.

Otelin park yerine girmeden önce Tamer ve ben arabadan indik. Tamer dördümüzün birden otele girmesini uygun bulmamıştı. Aydın ve Faruk arabayla otelin otoparkına girecek ve Behçet Bey'in arabasının orada olup olmadığına bakacaklardı. Bu arada biz de otobüs durağında bekleyecektik.

Az sonra arabamız geldi. Aydın'la Faruk, Behçet Bey'in otomobilini park yerinde göremeyince, resepsiyona gitmişlerdi. Faruk, resepsiyondaki adama, "Behçet Bey'in unuttuğu evrakı getirdik," demişti. Adam da Behçet Bey'in yanındaki kadımla birlikte on, on beş dakika önce otelden ayrıldığını söylemişti.

Tamer bir süre kararsız kaldıktan sonra, "İzmir yoluna vuralım," dedi. "Haydi çabuk!" Otomobilimiz hareket etti.

İzmir'e giden yolda karanlığa, yağmura aldırmadan yer yer yüz otuz kilometrenin üzerinde bir hız yapıyorduk. Böyle bir havada bu hız çok tehlikeliydi. Ama Tamer'in tehlike filân düşündüğü yoktu. Tek düşündüğü Behçet Bey'i bulmaktı...

Benzinimiz iyice azalmış, gösterge devamlı kırmızı yanmaya başlamıştı.

Bir benzin istasyonuna girip depoyu ful yaptıktan sonra tekrar yola koyulduk. Benzin istasyonunda hiç oyalanmamıştık. Tamer öylesine acele ediyordu ki, kaşla göz arasında tuvalete gidip küçük su dökmemize bile homurdanmıştı.

Hava soğuk olduğundan camlar buğulanıyordu. Sık sık pencereleri siliyor, devamlı yolu gözlüyorduk. Geçtiğimiz otomobillere dikkat ediyor; Behçet Bey'in otomobilini pas geçmemeye çalışıyorduk.

Böyle hızlı giderken birkaç kez de tehlike atlattık. Hele bir keresinde, viraj alırken uçuruma yuvarlanmamıza ramak kalmıştı. Kısaca, kelle koltukta gidiyorduk...

Saat 02.00 sulanydı. Bursa'dan ayrılalı iki saati geçmişti. On, on beş dakikadır geçtiğimiz yerlerde yağmur yoktu. Asfalt da ku-ruydu.

Tamer'in cep telefonu çahnca irkildik. Tamer, "Bu Behçet Bey köpeğidir; belki de peşinde olduğumuzu anladı..." dedi. Telefona cevap vermedi.

"Behçet Bey peşinde olduğumuzu anlamışsa, tedbirini de almıştır," dedim. "Boşu boşuna gidiyoruz."

Tamer bana cevap vermedi. Aydın'a, "Biraz yavaşla; doksanı geçme!" dedi.

Tamer'in bu sözlerinden Behçet Bey'e yetişip yakalamak ümidini yitirdiği anlamını çıkardım. İçin için seviniyordum. Hele bir kazasız belasız dönelim, bir daha mı böyle pisliklere bulaşmak...

Otomobil normal hızla gitmeye, Aydın da trafik kurallarına uymaya başlayınca sanırım hepimiz rahatlamıştık. Tabii Tamer hariç..•

Tamer'in telefonu tekrar çaldı. Bu kez Tamer telefonu açtı ve "Behçet Bey demin telefon ettiniz mi?" diye sordu. "Evet... Uyku arasında... Telefona uzanincaya kadar kapandı... Bir şey mi var?... Evet... Yarın anlarız... Aydın'ı niçin aramıştınız?..."

Tamer bir süre daha konuştuktan sonra, "İyi geceler!" deyip telefonu kapattı. "Alçak herif! Bizimle dalga geçiyor. Aydın'm evine telefon etmiş."

Aydın, "Babam şimdi panik yapar," dedi. "Gece yarısına kalmam diyerek arabasını almıştım. Bir kaza geçirdiğimi düşünüp polise filân telefon etmesin..."

Tamer duymamazlıktan geldi. Telefonu açıp 118'den Çelik Palas'm telefon numarasını sordu. Numarayı cebinden çıkardığı bir not defterine yazdıktan sonra, otele telefon açtı. "Ben Sadullah Çağla. Behçet Bey'e bir evrak göndermişim. Araba dönmeyince merak ettim... Cep telefonuna ulaşamıyorum... Hayır... Peki, teşekkür ederim."

Telefonu kapattı. "Behçet Bey otele telefon etmiş. 'Beni arayan oldu mu?' diye sormuş. Adamlar da 'İki kişi aradı' demişler. Anlayacağımız, herif peşinde olduğumuzu çaktı."

Faruk, "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu. Tamer cevap vermedi.

Ben de, "Aydın'ı niçin aramış?" diye sordum.

"Niçin aradığını söylemedi. Bizimle dalga geçiyor, köpek!

Benim konuşmamı, bir şeyler söylememi bekliyor. Ben de konuş-muyorum. İkimiz de birbirimizin elindeki kartları biliyoruz... Ba-kalım kim kazanacak?"

Kimin kazanacağı artık umurumda bile değildi. Bir an önce Tamer'in, "Dönelim," diyerek bu gerilime bir son vermesini bekliyordum. Bu beklenti içime bir rahatlık vermiş, kendimi iyice salmıştım. Neredeyse uyumak üzereydim ki, Faruk'un sesiyle irkilererek kendime geldim.

Faruk, "Behçet Bey orada!" diye bağırmıştı.

O anda otomobilimiz bir benzin istasyonunu geride bırakmak üzereydi. Arkamıza bakarak kısa bir an, hepimiz gördük. Behçet Bey yolun sol tarafındaki benzin istasyonunda arabasına binmek üzereydi.

Tamer, ne yapacağını şaşırarak Aydın'a, "Devam et, durma!" dedi. Solumuzdaki benzin istasyonunu yüz metre kadar geçtikten sonra da, "Uygun bir yerde U dönüşü yapacaksın," diye uyardı. "Ben sana nerede döneceğini söyleyeceğim."

Tamer bunları söylerken başını arkaya çevirmişti. Bir virajı alıp da benzin istasyonu görünmez olunca, Aydın'a U dönüşü yapmasını söyledi ve Aydın söyleneni yaptı.

Şimdi geldiğimiz yoldan geriye dönmeye başlamıştık. Benzin istasyonunun önünden yavaş geçtik. Behçet Bey'in otomobili istasyonda yoktu.

Tamer, "Herif şimdi faka bastı," dedi. "Hızlan bakalım!"

Aydın otomobili hızlandırdı.

Tamer'in neşesi yerine gelmişti. Otomobilin içi karanlık olduğu halde yüzünün güldüğünü farkedebiliyordum.

O neşeliydi, ama ben hiç de öyle değildim. Deminki rahatlığım gitmiş, yeniden huzursuz olmuştum. Bu kovalamacanın sonu hiç de iyi biteceğe benzemiyordu...

Tamer neşeli neşeli konuşuyordu. "Kendini çok akıllı sanıyorsun, ha? Senden başka herkes torba takınmış saman yiyor, öyle

mi? Şimdi zokayı yuttun... Bizim İzmir'e doğru gittiğimizi anladı. Geriye döndü. Yolda karşılaşsak bile, karşıdan gelen arabanın içindekileri, insan farların cümbüşünde göremez diye düşünüyordur Yolda karşılaşsak bile, rahatça yanımızdan geçip gideceği hesabını yapıyor. Ama biz şimdi kuyruğundayız köpeğin."

Beş dakika ancak geçmişti ki, farlarımız Behçet Bey'in otomobilini görüş alanımıza sokmuştu. Uzun farların ışığında Behçet Bey'le Selda'yı görebiliyorduk.

Tamer cep telefonundan Behçet Bey'i aradı. "Nasılınsınız Behçet Bey?... Hiç, uyku tutmadı da... Bir arayayım dedim... Öylesine... Özür dilerim... İyi geceler, renkli rüyalar.." Tamer gülüyordu. "Beni uykumdan uyandırdın,' diye hafif yollu fırçaladı. Eh, ne yapalım? Biz de biraz dalgamızı geçelim... Hep o mu dalga geçecek?"

Aydın gaza basıp Behçet Bey'in arabasına yetişmek istediye de Tamer engel oldu: "Acele etme! Ben sana hızlanman gerektiği yerde söyleyeceğim. Sen yalnızca gözden kaybetmemeye bak. Ama karşıdan araba gelmediği sürece uzun farlarla herifi bunalt..."

Hafif bir yağmur başlamıştı. Aydın arada bir silecekleri çalıştıyordu. Gelirken kuru olan yol şimdi ıslanmıştı.

Behçet Bey'in arabasının yirmi, otuz metre kadar gerisindeydik. Behçet BeyTe Selda'yı rahatlıkla görüyorduk. Ama onların farlarımız yüzünden bizleri görmesi imkânsızdı. Peşlerinde olduğumuzun farkında bile değillerdi...

Bu şekilde uzunca bir süre gittikten sonra Behçet Bey'in otomobili birden hızlandı. Bunun üzerine Aydın da gaza bastı.

Tamer, "Belki de farlarımız rahatsız etti. Uzaklaşmak istiyor," dedi. "Ama yavaşlayıp bizim geçmemizi de bekleyebilirdi. Neyse..."

Behçet Bey hızlandıkça biz de hızlanıyorduk. Az sonra iki araba arasında sanki bir ölüm yarışı başlamıştı... Selda sık sık arkaya bakıyordu.

Bir kasabadan geçtik. Bu saatte kasabadaki yollar boştu. Birkaç sokak köpeği, çılgınca giden otomobillerden canlarını zor kurtardılar.

Kasaba geride kalmış ormanlık bir yerden geçmeye başlamıştık. Burada yol bir hayli engebeli ve bol virajlıydı...

Tamer telefonu açtı. Behçet Bey bu kez telefona cevap vermemişti.

Tamer, "Dalga geçer miydin?" diye homurdandı. "Şimdi sıkı değil mi?"

Sağ yanımızda yol boyunca akan bir çay vardı. Virajlar da sıklaşmıştı. Ama Behçet Bey de, biz de virajlara, yeni yağın yağmurun yolu tehlikeli bir şekilde kayganlaştırdığına aldırmadan ölümüne hız yapıyorduk.

Karşıdan gelen iki kamyon yanımızdan geçip gittikten sonra Tamer "Daha hızlı!" dedi. "Herifi sıkıştır. Haydi, gazla!"

Aydın hiç itiraz etmeden arabayı daha da hızlandırdı. Behçet Bey ise daha fazla hız yapmayı göze alamamıştı. Kısa zamanda arabamız onun arabasıyla aynı lizaya gelmişti. Behçet Bey'in arabasının yolunu kesmek için bir hamle yaptığımız anda Behçet Bey birden hız kesti. Aydın duruma hâkim oluncaya kadar Behçet Bey'in arabasını bir hayli geride bırakmış olduk. Aydın sert bir frenle arabayı durdururken, biz de arkaya dönmüş, Behçet Bey'in ne yapmak istediğini anlamaya çalışıyorduk...

Behçet Bey, ana yoldan ayrılıp sağdaki bir yola sapmıştı.

Tamer, "Geri vites tak, çabuk ol!" diye bağırdı. "Kaçtırmayalım, Herif buraları iyi biliyor."

Yirmi metre kadar geri gittikten sonra biz de Behçet Bey'in saptığı yola saptık.

Girdiğimiz yol, ana yol kadar düzgün değildi. Buna rağmen oldukça hızlı gidiyorduk. Bir süre sonra Behçet Bey'in arabasına yetiştik. Behçet Bey'in on, on beş metre kadar arkasında giderken,

karşıdan bir aracın hızla yaklaştığını farkettilik. Uzun farlarla geliyordu. Araç, Behçet Bey'in otomobilini geçerken farları Aydın'ın gözünü almış olacak ki, bir an bocaladı; virajı alırken son anda arabayı yoldan çıkmaktan ancak kurtarabildi. Aynı anda da Behçet Bey'in arabasının yoldan çıktığını ve bir yamaca çarpıp parçalandığını gördük. Hızlı gittiğimizden, arabanın parçalandığı yeri otuz metre kadar geçtikten sonra ancak durabilmiştik.

Behçet Bey'in hurdaya dönmüş arabası yanmaya başlamıştı. Yanan otomobile doğru gitmeye kalktığımızda Tamer bizi durdurdu. Otuz metre kadar ötede yanmakta olan arabaya bir süre baktıktan sonra, "Siz burada durun, beni bekleyin!" dedi. Faruk itiraz etti. "Belki daha yaşıyorlar, Kurtaralım!" Faruk'un bu sözü üzerine Aydın'la ben yanar arabaya doğru gitmeye davrandık. Aynı anda Tamer yıldırım hızıyla pardösüsünün önünü açtı ve belinden bir tabanca çıkarıp bize doğrulttu. "Size ne dersem onu yapın, ulan!" diye bağırdı. Elindeki tabanca ve gecenin sessizliğini yırtan etkili bağırtısı öylesine emrediciydi ki, çakılmışcasına olduğumuz yerde kaldık.

Tamer yanar arabaya doğru yürümeye başladı. Birkaç adım attıktan sonra durdu; bize döndü. Yanar arabanın ışığında simsiyah bir hayaleti andırıyordu. "Benim Behçet Bey'e verilmiş bir sözüm var," dedi. Sesi sert; tavırları bir deliden farksızdı. Yüksek sesle, nutuk verir gibi konuşuyordu: "İhanet edenin alnının ortasına bir delik açacağımı söylemiştim. O sözümü yerine getireceğim. Siz burada bekleyin. Ben hemen dönerim."

Tamer iki elini yana açtı. Ağır ağır yanar arabaya doğru yürüdü. Önünü açtığı bol pardösüsü rüzgârda yırtık bir yelken bezi gibi dalgalanıyor; yanar arabanın ışığında silueti, kanatlarını açmış dev bir yarasa gibi görünüyordu.

Endişeyle birbirimize baktık. Faruk, "Tamer kafayı yemiş," dedi. "Ölülerden ne istiyor?"

Gerçekten, Behçet Bey ve Selda alevler içinde cayır cayır ya-mıyorlardı. Hâlâ yaşıyor olmaları mümkün değildi.

Tamer alevler içindeki arabanın yanında durdu. Arabayla birlikte yanmakta olan Behçet Bey'in başı, kırık yan pencereden dışarı sarkmıştı. Tamer tabancasını Behçet Bey'e doğrulttu... O anda büyük bir patlama oldu. Bu tabanca sesi değildi... Araba infilâk etmişti. Bazı araba parçaları, patlama yerinden oldukça uzakta olmamıza rağmen, bulunduğumuz yere kadar ulaşmıştı. Ama hiçbirimize bir şey olmadı...

Şimdi alevler arabanın da ortasında olduğu büyükçe bir alana yayılmıştı. Arabanın beş metre kadar uzağında, Tamer de alevler içinde, yerde hareketsiz yatıyordu.

Patlamanın ve patlama sonunda gördüğümüz manzaranın şokunu atlatır atlatmaz, hiç değilse Tamer'i kurtarmak telâşma düştük. Tamer'i kurtarmak için çok geçti Tamer patlama sırasında can vermişti. Alevler Tamer'in cansız bedenini öylesine sarmıştı ki, bir alev topunu andırıyordu. Hiç değilse bedenini alevlerden kurtarabilmek için çabaladık. Ama ne yapacağımızı bilemiyorduk. Kafası kesik tavuklar gibi boş yere koşuştururp durduk... Aydın arabadan söndürücüyü getirdiyse de çalıştıramadı. Dallarla alevlere vurduksa da, bana mısın demedi... Sonunda vazgeçtik. Yapacak bir şey kalmamıştı...

Aydın, "Hemen buradan uzaklaşalım," dedi. Arabamıza koşarcasına döndük. Aydın bir U dönüşü yaparak hızla oradan bizi uzaklaştırdı. Ana yola çıkınca rahat bir nefes aldım..

Yağmur yeniden başlamıştı. Bu kez bardaktan boşalircasına yağıyordu.

Aydın, geceleyn saatlerce direksiyon sallamaktan iyice yorulmuş olmalıydı. Ama gene de bir benzin istasyonuna arabayı çekip biraz olsun dinlenmeyi düşünmüyordu. "Bir an önce kapağı İstanbul'a atalım," diyor, başka bir şey demiyordu. Kafası iyice bozuktu... Bu işler dönüp dolaşır sonunda bize de bulaşır mı, korkusu

içindeydi. Kuşkusuz, aynı korkuyu biz de duyuyorduk... Bu korkudan başka, Aydın'ı tedirgin eden başka bir şey daha vardı. Babasına nasıl hesap vereceğini de kara kara düşünmekteydi. Babası, "Bu gece arabayı alıp nereye gittin?" diye soracaktı. Üstelik bankadan çekip de Behçet Bey'e kaptırdığı paraların da hesabını vermek durumundaydı...

Faruk da kara kara düşünüyordu. Uzun zamandır beraber olduğu Selda'yı kaybetmişti. Acaba Ayla'nın bundan sonraki tavrı nasıl olacaktı? Babasının kaptırdığı paralara da yanıyordu. Keşke o para bende kalsaydı, diye hayıflanmaktaydı...

Önde, Aydın'ın yanında otuyordum. Aydın'ın direksiyon başında uyumasını engellemek için, onunla devamlı konuşmam gerektiğini biliyordum. Konuşma arasında, "Kaza yerinde tabancayı bulacaklar," dedim. "Polis olayı derinlemesine kurcalarsa bize kadar ulaşabilirler."

Aydın, "Tamer tabancayla ateş etmedi," dedi. "Ama gene de tabancayı yok etseydik iyi olurdu. Üstelik Ayla da var işin içinde... Kadının bir dili çözülür, ötmeye başlarsa; işte o zaman pislik bize de bulaşır..."

Bütün bunları düşünmek bile içimi karartıyordu. Nereden girmiştım bu pisliğin içine...

Bursa'ya vardığımızda saat 6.00'ya yaklaşıyordu. Bir benzin istasyonundan Aydın ve Faruk babalarına telefon açtılar. Merak edilecek bir durum yok; gelince her şeyi anlatırız şeklinde konuşarak, onları daha fazla meraktan kurtarmaya çalıştılar...

Bursa'da fazla oyalanmadık; ayaküstü bir şeyler de atıştırdıktan sonra, İstanbul'a doğru yola çıktık.

Gemlik'i henüz geçmiştik ki. Aydın, "Ben daha fazla dayanamayacağım," dedi. "Her an bir kaza yapabilirim."

Gerçekten dün akşamdan beri Aydın direksiyon başındaydı. Her an direksiyon başında uyuyabilir; bir faciaya yol açabilirdi. Zaten birkaç kez de direksiyon hâkimiyetini kaybetmesine ramak kal-

*mı*ş, arabanın yoldan çıkmasını son anda, kıl payı önleyebilmişti.

Aydın arabayı yol kenarında, ağaçların arasında uygun bir yere park etti. Biraz kestirip öyle yola çıkacaktı. Aydın'ı arka koltuğa aldı. Orada uzanıp uyuyakaldı. Faruk ve ben de ön koltukta hafif bir şekerleme yapmaya çalışıyorduk.

Tüm olanları kafamdan geçiriyordum. Pitis'le tanışmam... Satanistler... Girdiğimiz pis işler... Dolandırılışımız... Behçet Bey, Selda ve Tamer tam da satanistlere uyan bir ortamda can vermişlerdi... Alevler arasında... Cehennemde yanar gibi...

Severyus Baba'yı düşündüm... Onun sıcak yaklaşımı... Akıl dolu öğütleri...

Bunları düşünürken birden irkildim. Arabanın yanında birisi belirmişti. Şaşkın şaşkın, korkuyla adama baktım. Gözlerime inanamadım! Severyus Baba! Evet, Severyus Baba bu! Hızlı hızlı yürüyordu. Otomobilimize dönüp bakmadı.

Arabadan dışarı fırladım... "Severyus Baba, nereye gidiyorsun?" diye bağırdım.

Severyus Baba, yürümesine devam ediyordu; dönüp bakmadı bile... Peşinden koştum... O yürüyor, ben koşuyordum; ama *gene* de ona yetişemiyordum.

Böylece dağlar, tepeler, göller, denizler aştık... Köylerden, kentlerden geçtik... Birçok insanla karşılaştık, bir sürü olaylara girip çıktık... Artık peşinden koşmuyordum Severyus Baba'nın... Sanki bir gölge, bir ruh olmuştum... Garip bir durumdu bu... Her an onunlaydım; ama ben ortada yoktum...

Arabanın yanında, ilk gördüğümde beyazlar içindeydi Severyus Baba... Ama yürüdükçe elbisesinin rengi önce griye, sonra kirli siyaha, daha sonra da siyaha dönüşmüştü... Üstündeki elbise artık yırtık, pırtık; kir, çamur içinde ve de simsiyahtı... Sırtında da siyah bir torba belirmişti Severyus Baba'nın. Bu torba önceleri yoktu... Sonradan ortaya çıkmış, zamanla büyüüp koskoca bir çuval halini almıştı... Pislilik içinde, mezar taşı gibi ağır, simsiyah bir çuval...

Severyus Baba, bu ağır siyah çuval sırtında, iki büküm, sürü-nürcesine yürümeye çalışıyordu... Ama bu bir garip yürüyüştü... İki büküm, sürünürcesine; ama başlangıçtaki gibi hızla...

Bir yere geldi. Bir taht vardı o geldiği yerde... Oranın nasıl bir yer olduğunu anlayamıyordum... Sanki bir güç, onu anlamak yeteneğini beynimden silip almıştı...

Tahtta beyazlar giyinmiş biri vardı. Ama yüzü garip bir sisle perdelenmiş gibiydi; yüzü görünmüyordu. Tahtın etrafında pek çok insan; ama onları da anlatmak mümkün değil... Anlayamıyorum... Görüyorum, ama nasıl diyeyim; sanki şekillerini görmemiş gibiyim...

Severyus Baba tahtın önünde durdu... Tahtta oturan, yüzünü göremediğim O, "Sırtındaki nedir?" diye sordu Severyus Baba'ya... Ama sesle sormadı; fakat yüreğimde anladım ne dediğini...

Severyus Baba çuvalı O'nun ayakları dibine bırakarak, "Günahlarım," dedi. "İster beni yak; istersen günahlarımı!"

Konuşmalar sessiz oluyordu burada anlaşılan; ama insan, yüreğinde anhyordu tüm söylenenleri...

Tahttaki O, "Soyun!" dedi.

Severyus Baba soyunmak istemedi. "Nasıl soyunurum huzurunda? Utanırım..."

"Dünyaya çıplak gelinir ve oradan çıplak gidilir. Bunu bilmiyor musun? Soyun!"

Severyus Baba soyundu, aynı anda beyazlara büründü. Pislik içindeki elbiselerini de günah çuvalının yanına koydu...

O zaman O, "Şimdi ait olduğun yere git!" dedi Severyus Baba'ya...

Severyus Baba gitmeye davrandı; henüz ilk adımını atmıştı ki, durdu; arkasına baktı. O anda Pitis belirdi yanımda ve Severyus Baba O'na ikimizi gösterdi ve "Efendim, bunlar ne olacak?" diye sordu.

"Onlar da senin gittiğın yere gelecekler. Ama şimdi değil; daha sonra."

O anda uyandım. Faruk hafifçe sarsarak beni uyandırmıştı. "Haydi, kalk artık! Gidiyoruz."

Başımı, yasladığım direksiyondan kaldırdım. Aydın da arka koltuktan kalkmış, ön koltuğa geçmeye hazırlanıyordu.

Yerimden kalkıp arka koltuğa geçtim. Aydın da direksiyona geçti. Arabamız hareket etti.

Güneş doğmak üzereydi. Ortalık iyice aydınlanmıştı. Benim içim de aydınlıktı artık... Rüyanın etkisi tüm benliğimi sarmış, içimi aydınlatmıştı. Sıradan bir rüya değildi bu... Gereğini yapmam gereken bir mesaj almıştım sanki... Gözlerim yaşla doldu; ama kalbim sevinç doluydu...

Dudaklarımdan, "Tanrım, beni bağışla!" sözleri döküldü.

O sabah bitkin; fakat ruhumda büyük bir ferahlıkla eve geldiğimde Pakize'yi evde buldum. Bütün gece gelmediğimi Severyus Baba'dan öğrenmiş, sabahleyin doğruca bize gelmişti.

Onlara hiçbir şeyi gizlemeden her şeyi anlattım. Artık Şeytan'ın kara sayfasını kapattığımı, Tanrı'nın lütfüyle yaşamımda yeni bir beyaz sayfa açmak istediğimi söyledim. İkisi de çok sevindi... Aynı gün Pakize'ye evlenme teklif ettim.

Pakize, "O halde beni babamdan iste," dedi. Babam dediği Severyus Baba'dan başkası değildi.

Severyus Baba biz evlendikten sonra ancak iki ay yaşadı. Son günlerinde Amerika'daki iki oğlu da gelmişlerdi. Babalarının son kez görmüş oldular. Severyus Baba kollarımızda, mutlu bir şekilde bu dünyaya veda etti.

Ölmeden önce, çocuklarının da rızasıyla evini bize bıraktı. Pakize ve ben önce istemedik; ama çocukları da Severyus Baba gibi ısrar ettiler. Şimdi bu evdeyiz.

İkimiz de fakültelerimize devam ediyoruz. Bu arada ben de Pakize'nin çalıştığı markette, onun gibi gece vardiyasında çalışıyorum.

Behçet Bey, Tamer ve Selda'nın ölümü bir trafik kazası olarak gazete ve televizyonlarda ertesi gün verilmişti. Ayla da televizyonlardan olayı öğrenince intihar etmişti.

Ferhan, İstanbul'da fazla kalmadı. Fakülteyi yarım bırakıp ailesinin yanına döndü.

Faruk'la görüşmüyoruz. Sanırım o gene eski havasında...

Aydın'a gelince; o da bizim gibi Şeytan'ın kara sayfasını kapattı. Olanları hiçbir şey gizlemeden babasına anlattı. Babası onu

bağışladı. Şimdi eskiden olduğu gibi babasımın işlerini yürütüyor. Bu arada evlendi. Ara sıra görüşüyoruz.

Bugün Severyus Baba'nın birinci ölüm yıldönümü: 3 Şubat 1998. Mezarını ziyaret edeceğiz...

SON